

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VICIOUS REBEL

82. CADDE VANDALLARI

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Heather Long

Fotoğrafçı: Eric McKinney Kapak:

Crimson Phoenix Creations

Düzenleme: Leavens Editing

Proofreading: Bookish Dreams

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

*Bu tamamen benim #girlgang'im için.
Birçok yönden harikası.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Seri Şimdiye

Kadar Önsöz

Vandallar

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

İlk İzlenimler 12.

Bölüm Kardeşim

Benim 13. Bölüm

Siyah ve Gri 14.

Bölüm

Savaş ya da

Kaç Bölüm 15

Kırık Set

Bölüm 16

Yavaşla Önümüzde

Bölüm 17

Cehennemin Bekleme

Odası Bölüm 18

Bırak

Uçayım 19.

Bölüm

Çarpışma 20.

Bölüm

Karşılıksız Ödemek

Bölüm 21

Kanlı Bölüm

22 İlk Kan

Bölüm 23 Acının

İçinden Bölüm

24 Aile Tatili

Bölüm 25

Tutulmayan Sözler

Bölüm 26

ABD

Bölüm 27

Bölüm 28

Acımasız Hain Sonsöz

Heather Long Hakkında

Ayrıca Heather Long

tarafından

OceanofPDF.com

S E R I E S S O F A R

Savage Vandal
Vicious Rebel

OceanofPDF.com

FOREWORD

Sevgili okuyucu,

Vicious Rebel'i aldığınız için teşekkürler. Eğer *Vahşi Vandal*'ı okumadıysanız, lütfen durun ve önce o kitabı alın. Bu o hikâyenin devamı niteliğinde. Emersyn ve Vandallar'ı ilk düşündüğümde, bunun özel bir şey olacağını biliyordum. Kulağa ne kadar klişe gelse de, bazı hikâyeler beyninizde sihir gibi yer eder. Sizi zorlayacaklarını, üzeceklerini ve rahatsız edeceklerini bilerseniz bile, kendinizi onların dünyasına kaptırmak için sabırsızlanırsınız.

Vicious Rebel'in gittiği bazı gerçekten karanlık ve çarpık yerler var. Lütfen bazı materyallerin sizi rahatsız edebileceğini ve bunun olması gerektiğini anlayın, çünkü bu onların hikayesinin bir parçası. Bazılarının cinsel saldırı ve şiddetle ilgili tetikleyici bulabileceği durumlar vardır.

Savage Vandal'da birlikte bu yolculuğa başladığımızda, size çılgın bir yolculuk sözü vermiştim. Emniyet kemerlerinizi sıkıttığınızdan emin olun, bu kesinlikle çalkantılı bölümlerden biri.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, ters harem, kadın kahramanın bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacağı anlamına gelir. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuğu yönlendiren şey budur. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda ters harem buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin ikinci kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, size söz veriyorum, serinin tamamında bir mutlu son olacak. Bu kitapların bazılarında

Büyük ölçüde hikayenin büyüklüğü nedeniyle uçurum tehlikeleri var, ancak mutlu son yolculuğun bir parçası olarak kazanılmalıdır.

Emersyn'in hikayesini okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim ve umarım beğenirsiniz

O!

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

THE VANDALS

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan Kellan

"Kestrel" Trachel

Rome "Hummingbird" Cleary

Vaughn "Falcon" Westbrook Liam

"Mockingbird" O'Connell Freddie

"Unknown" Dunlap

Bilinmiyor

Raptor

Bir Vandal Değil

Mickey "Doc" James

Emersyn "Güvercin, Serçe, Sığırcık, Kuğu, Little Bit, Boo-boo" Sharpe

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

N Bir elin ağzıma ve burnuma bastırılmasıyla kâbuslar canlandı. Terebentin, yağ ve sabun gibi kokular beni boğmakla tehdit ediyordu. Kollar o kadar sıkıydı ki neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyordum. İki binanın arasındaki gölgeli bir noktaya koşturulurken korku etrafımı sardı, zehri sistemimde felç edici bir etki yarattı. Sokağın dışında. İnsanlardan uzakta. Karanlıkta... Hayır. Güneş ışığı gözden kaybolurken ve gölgeler beni kör etmek için kalabalıklaşıırken, savaştım.

Çılgınca belki.

Ama savaştım.

Beni almasına izin vermeyecektim.

Vermeyecektim.

Bu kadar uzağa gelmemiştim.

Ağzımın üzerindeki elin etli kısmını ısırdım ve ayaklarımı beni tutan kişiye doğru tekmeledim. İlk vuruşta ıskaladım ama ikincisi bir dize çarptı.

"Siktir." Sıcak bir küfür kulağımda patladı. "Lanet olsun, prenses."

Prenses.

Boğazımda bir yanma hissettim ve dişlerimi tekrar eline geçirmek için mücadele ettim. Bırakın etini, hiçbir parçasının bana dokunmasını istemiyordum. Kendimi toparladığım anda dişlerimi sıktım ve o da elini çekti. Soğuk hava yüzüme çarptı ve tırnaklarımı ön koluna geçirmek için ellerimi yukarı doğru kıvırdım. Onun bu kadar güçlü olduğunu hatırlamıyordum ama umurunda değildi.

"Sik beni. Dur, prenses."

Başımı tekrar yüzüne çarptım ve gözlerimin önünde lekeler belirdi. Üstümüzde pencereler vardı. Ve bir yerlerden yükselen un tozlarını görebildiğimi sandım. Belki bir fırın. Sokaktaki çöpler de kokuyordu. Tüm bunlar aşırı duyuşal yüklenme gibi üzerime geliyordu. Beni sıkıştıran kollar aniden serbest kaldı.

Tökezleyerek ilerlerken bile ayaklarımın betona çarpması beni iki büklüm etti. Saldırganım geldiğimiz yöne bakmak için arkasını döndü,

ve bir hareket bulanıklığı onu tam göğsünden yakalayıp yere fırlattı.

Ağır çekimde oynatılan bir makara gibi, iki adam yuvarlanırken boğuşular ve sonra kavga başladığı gibi aniden, bir adamın diğerini bacaklarıyla sıkıştırıp kolunu kitlemesiyle sona erdi. O adam -Doc- bana baktı. "İyi misin, Küçük Bit?"

İçimdeki korku kabardı ve bakışlarım acımasızca tutulan sarısına düşmeden önce hırıltılı bir nefes aldım.

Amcam değildi.

Liam'dı.

İçimi bir rahatlama kapladı ve sendeleyerek uzaklaştım, o gün yediğim azıcık yemek ortaya çıkmadan önce kendimi bir çöp konteynerinin kenarında zor tuttum. Ekşi tadı boğazımı yaktı ve gözlerim yaşardı. İçimden fişkıran öğürtüden nefes alamıyordum.

Daha sonra titremeler başladı ve bunun için zamanım yoktu ama sanki paniğin her bir parçası sistemimde ortaya çıktı ve beni titreyen, sızlayan bir karmaşa haline getirdi.

"Sakin ol, Küçük Bit." Ağır bir el sırtıma yerleşmeden önce Doc'un sesinin sıcaklığı etrafımdaki kabuğu bir anlığına delip geçti. "Sakin ol, seni tuttum."

"Ne oluyor doktor?" Liam talep etti. Konuşmaları milyonlarca kilometre öteden geliyordu. "Lanet olası kolumu kırmaya çalıştın."

"Onu neden sokaktan sürüklüyordun?" Doc'un sözlerindeki hırıltı üzerimde yankılandı ama nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken kendimi buna odaklayamadım.

Amcamın yüzü gözümün önüne geldi ve gözlerimi sıkarak bu görüntüyü yok etmeye çalıştım. Müzik. Dans. Vandallar.

Amcam dışında her şey.

"Çünkü Rome'un gözetiminde kaçtı. Jasper'ın bunu atlatacağını mı sanıyorsun? Hayır. Bu yüzden ne halt ettiğini görmeye geldim ve seninle takıldığını görmediğimi sanma."

"Bir bok görmedin," diye homurdandı Doc ve sonunda sarsıntı hafıfleyince gözlerimi kapadım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Ama ben daha bağlantı kuramadan Doc elime bir peçete sıkıştırdı ve dik durmama yardım etti. Önce ona, sonra Liam'a, sonra tekrar ona baktım. "Bizimle misin, Küçük Bit?"

"Bu küçük cehennem dölünün nesi var böyle?"

Hellspawn.

Güldüm.

Pek dostça bir ses değildi. Olsa olsa ağlama sesine benziyordu. "Boş ver o hıyarı, Emersyn." Doktor yanağıma hafifçe dokundu. "Nasıl Onu ne kadar sert kavradın?"

Liam kaşlarını çatarak, "Kavga ediyordu," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Neden beni ısırıldığından beri aşı olup olmadığını sormuyorsun?"

Ona doğru bir bakış attım. "Beni takip ettin." Kelimeler kulağa çok normal geliyordu ama yine de içimdeki her şey titriyordu. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı, başını yana eğip bana baktıktan sonra omzunun üzerinden sokağa baktı. "Çocuklar onun gittiğini fark etmeden önce onunla birlikte kulüp binasına geri dönmeye ne dersin?" Bu bana yönelik değildi.

"Çıkmak istedi," dedi Doc, kolunu bana dolayarak. Ona doğru eğilmemeliydim. Aslında yapılacak en iyi şey bu sokaktan çıkıp yürümeye devam etmektir.

"Umurumda değil." Liam'ın sesindeki küçümseme kaşlarımı çatmama neden oldu. "Jasper onun gitmesine izin verdiğini düşünürse Roma'da bir delik daha açacak."

"Kaçması konusunda hiçbir şey yapamaz," dedi Doc sabırla, sanki dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi. "Mahkûmun yükümlülüğü kaçmaktır."

"Tekrar edeyim," dedi Liam, bize doğru bir adım atarken kolları yana düştü. Yanağında bir çürük gölgesi oluşmuştu, boynunda sıyrıklar vardı ve eklemelerinde daha fazla morluk vardı. "Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum. Onu orada istiyorlar, Roma ona bakmak için bırakıldı, geri dönüyor... Zaten onu bir kez bıçaklattı. Bunun ikinci kez olmasına izin vermeyeceğim."

"Bekle." Sesimi bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Doc'tan uzaklaştım ve kendi ayaklarımın üzerinde durmak için kendimi zorladım. Sorun şuydu ki, ona doğru kıvrılmak ve orada saklanmak istiyordum. Doc güvende *hissettiriyordu*. Güvenlik her zaman bir yalandı. "Onu bıçaklattım da ne demek?"

Saldırı.

Parktayken üzerimize gelen üç adam. Düzeltiyorum, üç adam *bana* saldırmıştı. Roma'nın arkamı kollayacağına güvenmişim ve o da kollamıştı.

Liam'a doğru bir adım attım. Gözlerindeki umursamaz soğukluk beni kesmişti. "Yaralıydı."

"Evet, princ-"

Yumruğum burnunun kenarına çarpana kadar hareket ettiğimi bile fark etmemiştim. Çıtırdayan kemiğin çıkardığı hafif ses beni irkiltti. Kan püskürmesi de öyle.

"Seni amcık," diye tersledi elini yüzüne götürürken. Şansıma karşılık vermedi ama Doc beni geriye doğru çekip aramıza girmeye başlamıştı bile.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye azarladı Doktor onu.

"Bana amcık demesi umurumda değil," dedim. "Sana söyledim, bana prenses deme. Bir daha yaparsan taşaklarını ezerim."

Ben prenses değildim. Bu kelimenin tadı bile ağzımda iğrençti.

"Not edildi, Hellspawn." Kan tükürdü, sonra bana ters ters bakmadan önce burnuna dikkatlice dokundu. "Hellspawn daha iyi uyuyor zaten."

Ben alırdım.

Doktor bana tekrar baktı. "Bak, seni buradan çıkarıp otele geri götürelim."

"Hayır," dedim ve başımı salladım. "Otel olmaz." Onu orada gördükten sonra olmaz. Oraya gideceğini bilmem gerekirdi. Şirkette çalıştığım sürece biraz güvendeydim. Eric'e katlansam bile, buna dayanabilirdim. Ama şirket yoluna devam etmişti ve şimdi o beni arıyordu.

Beni eve götürürlerdi.

Muhtemelen beni
bağlarlar.

Daha da kötüsü, beni o mozoleye kapatırlardı ve her gün beni kontrol etmeye gelirdi.

Hayır.

Safra tekrar boğazımı yaktı ve kusma isteğimi bastırdım. Her nasılsa, o pis sokakta ayakta durmaktan oturmaya geçtim, soğuk hava çöp ve egzoz parçalarıyla parfümlenirken, Doc başımı dizlerimin arasına sıkıştırırken enseme masaj yaptı.

"O bir deli," diye mırıldandı Liam.

"Kız travma geçiriyor, seni zorba küçük pislik. Otuz saniyeliğine kardeşin için çıldırmayı bırak ve şu kıza bak. Hiçbirinize en ufak bir şey yapmadı ama siz ona lanet bir malmış gibi davranıyorsunuz." Doc'un sesindeki vahşet başımı tekrar kaldırmama neden oldu.

Jasper'la teke tek dövüşmüş ve Jasper ona silah çektiğinde hiç irkilmemişti. Şu anda Liam'a sanki onu yakalamaya hazırmış gibi bakıyordu.

Ben de. Ağzının kenarından bir damla kanın aktığını fark etmem bir anımı aldı.

"Yaralanmışsın."

Liam gözlerini devirdi ve ellerini havaya kaldırarak yarı tepinerek uzaklaştı; ben de Doc'un yüzündeki kanı temizlemek için uzandım.

"Ben iyiyim, Küçük Bit. Güven bana, böyle bir kesik bana zarar vermez." Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. "Bir saniye bana odaklanabilir misin?"

Gözlerinin içine baktım ve bir parçam ağlamak istedi. Kamyonda onu öptüğümde, içimde gerçek bir pişmanlık vardı. Veda etmek istememiştim ve aynı zamanda, benim için yaptıklarını kabul etmeden onu terk etmek de istememiştim.

"Şok geçiriyorsun." Bunu neredeyse çok yumuşak bir şekilde söyledi. "Ne oldu sana böyle?"

"Hiçbir şey," dedim yavaşça. "Ben sadece-" Ne yapacağımı bilemiyordum. "Otele gitmeyecek misin?" Bu bir soruydu.

Başımı salladım.

"Sanırım Liam'la gitmek istemiyorsun." Bu bir soru değildi.

Roma'nın ikizi bana ters ters baktı ama gözlerindeki nefret değildi.

Endişelen.

Kardeşi için endişeleniyordu.

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Düşünmem gerek."

Bu gerçekten bir cevap değildi. Ama bir yere gitmem gerekiyordu. Değil mi? Az önce kaçmayı başarmıştım. Geri dönemezdim.

Elimi yüzüme sürdüm ve irkildim. Ağzım acıyordu. Başım da öyle. Tırnaklarımın altında kan parçaları vardı. "Jasper Roma'yı gerçekten incitecek mi?"

"Siktir, bilmiyorum," dedi Liam, beni şok ederek. Bize yaklaşırken burnunda bir şişlik vardı ve kan hâlâ yüzünü süslüyordu. "Eğer suçu benim üzerime atıp beni vurabilseydi, muhtemelen Roma'yı rahat bırakırdı. Ama Freddie'yi bulmak için şehrin altını üstüne getiriyorlar ve onun tek istediği Roma'nın senin güvende olduğundan emin olmasıydı."

Freddie.

Kalbim sıkıştı.

"Onu henüz bulamadılar mı?"

Liam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hiçbir fikrim yok. Son birkaç saattir seni takip ediyorum. Sonra da erkek arkadaşını."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Doc. "Bu konuda şaka bile yapma." "Hey, Doktor, sadece gördüğüm gibi söylüyorum. Seni öpmeden önce onu gördüm.

Kamyonetten indiğinde, o dışarıda yürürken rahatça yanaştınız."

"Bekle," dedim, rol yapma saçmalığını bir kenara bırakarak. "Beni takip mi ettin? Ben seni görmedim."

"Yapmaman gerekiyordu." Liam sırtıttı.

"Uzun süre yürüdüm ve sen beni öylece bıraktın mı?" İçimde bir şüphe belirdi. Bu kulağa son derece uygun geliyordu. "Kardeşin için endişelendiğini sanıyordum."

"Evet," diye mırıldandı Doktor. "Eğer Roma'yı korumakla bu kadar ilgiliyseniz, neden bu kadar ileri gitmesine izin verdiniz?"

"Sadece nereye gittiğini görmek istedim," dedi Liam.

"Ve?" Çünkü bundan daha fazlası vardı.

Eğildi ve kaldırıma kan tükürdü. "Ve gitmene izin vermeyi düşündüm. İyi mi? Duymak istediğin bu mu, Pr-Hellspawn?"

Kendini düzeltmiş olması benim için uzun bir yol kat etti. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Biliyorsam ne olayım." Liam önce bana, sonra da Doc'a ters ters baktı. "Ne var biliyor musun? Bu bok buna değmez. Burnum acıyor, güzel vuruştı bu arada." Bunu bana neredeyse bir kenara bırakır gibi söyledi. "O solak üzerinde çalışmak istersen bana haber ver. Sen onu geri al, ben de buradan gideyim. Şehrin bu tarafı kurdeşen dökmeme neden oluyor."

"Hey, Alaycı Kuş," dedi Doktor, Liam daha sokağın yarısına bile gelmeden. "Çok zorluyorsun."

Diğer adam onu tersledi ve sonra gitti. Beni Doc'la yalnız bıraktı.

"Nereye gitmek istiyorsun, Emersyn?" Bu soruyu bekliyor olmalıydım. Soruyu bekliyordum. Sorun şu ki, verecek bir cevabım yoktu.

Artık değil.

Uzun bir süre sonra "Gidecek hiçbir yerim yok," diye itiraf ettim. Arayabileceğim bir kişi vardı. Belki. Şey, hayır belki. Ama yine de onu dahil etmem gerektiğinden emin değildim.

Doc içini çekti ve gökyüzüne bakmak için başını arkaya yatırdı.

"Özür dilerim," dedim ona. "Benim için endişelenmene gerek yok. Bunu çözeceğim." Yavaş yavaş titremelerim azaldı ve kendimi kovalamayı bıraktım.

Zihinsel kuyruk. Bir plana ihtiyacım vardı. Bir plana ihtiyacım olduğunu anlamak ilk adımdı.

Bir tane yapmak ikinci adım olacaktır.

Koluna dokunmaya gittim, sonra parmaklarımı avucuma doğru kıvırdım. Doktor gerekenden fazlasını yapmıştı. Şimdi benim için başka bir kavgaya bile girmişti. "Teşekkürler Mickey."

"Nereye gidiyorsun, Küçük Bit?" demeden önce üç adım uzaklaşmama izin verdi.

"Endişelenmene gerek yok," dedim omzumun üzerinden. "Bir yolunu bulacağım."

İç çekişi beni üç adım daha takip etti. Dördüncüsünde sessizleşti. Beşincide, gitmeme izin vereceğinden emindim. Yine de bir sonraki sokağa ulaştığımda onu yanımda bulmak beni şaşırtmadı.

Bana elini uzattığında, uzun bir süre ona baktım. Onu almak geri dönmek demektir. En azından Doc'la. Bunu kabul etmek ona güvenmek demektir.

Bunu yapmak risk almak demektir.

"Burası çok soğuk, Küçük Bit," dedi. "En azından içine tekrar daha sıcak bir şeyler koyalım ve kararını vermen için sana biraz zaman tanıyalım."

"Jasper bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil." Sözleri neredeyse Liam'inkileri yankıladı ve benden küçük bir gülümseme kaçtı. "Bırak sana yardım edeyim."

"Zaten yaptın."

"Peki," dedi sabırsız bir iç çekişle. "Sana *daha fazla* yardım etmeme izin ver."

Bir nefes verdim. "Şu anda sana geri ödeyecek hiçbir şeyim yok..." Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların ortasında onu neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O bir Vandal değildi, değil mi?

"Bak ne diyeceğim, ben senin için endişelenirken sen de benim için endişelen. Sonra ne yapmak istediğine odaklanabilirsin, ama bu arada ben senin arkadayım."

Bazen uçmadan önce düşmeniz gerekir... Ve her uçuş bir inanç sıçraması gerektirir.

Bu sefer elini uzattığında, tuttum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

Doc beni kamyonetine götürdü ve içine soktu, yolcu kapısını kapatmadan önce kemeri yerine taktı ve direksiyonun arkasına geçmek için kamyonetin etrafında döndü. Soğuk bana neredeyse hiç dokunmuyordu.

artık. Tek kelime etmeden motoru çalıştırdı ve sonra tekrar yola koyulduk. Otelin bir blok ötesine park etmişti.

Trafik, arabayla geldiğimizden daha yoğun görünüyordu. Tabii, sabahın ilerleyen saatleriydi. Belki de iş çıkışı saatiydi? Haftanın hangi günü olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. Zamanın ve mantığın tüm izlerini kaybetmişim. Vaughn'un ellerinin ağırlığını ve öpücüklerinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Bir kamyonun yolcu koltuğunda sadece kendi kaçıışından uzaklaşmakla kalmıyor, aynı zamanda beni kaçıran insanlara doğru geri dönüyordum.

İroni kendini becerebilir.

Yan aynaya bir göz attım ve arkamızda bir motosiklet gördüm. Liam mı? Dikkatimi vermemin tek nedeni mavinin çarpıcı bir tonu olmasıydı. Güzeldi. Sonra tekrar ileriye baktım. Doktor beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Bizi başka bir arabaya kahve almaya götürdü, her birimiz için kocaman fincanlar vardı. Buz gibi ellerimi fincana bastırırken ısıttım. Parmaklarımı içeceğin etrafına kapattığında ellerinin benimkiler üzerindeki sıcaklığı devam etti.

Bir anlığına başımı kaldırıp beni izlediğini fark ettim. Dudaklarımı yalayıp aşağıya ve uzağa baktım. Doktor çok fazla şey görüyordu. "Sanırım nereye gittiğimizi sormalıyım." Bu aslında bir soru değildi, sadece bazı sözcüklere ses veriyordum. Amcamın üzerine yürümeye bu kadar yaklaştığıma hâlâ inanamıyordum.

"Seni kliniğe götüreceğim," dedi Doktor. "Ne yapmak istediğine karar vermek için biraz zamanın olsun."

Kliniği. "Kahretsin, seni işinden alıkoydum."

Eli dizime yerleşmeden önce yumuşak bir sesle "Dur," diye emretti. Bu temasta müstehcen hiçbir şey yoktu. Aksine, derin bir rahatlık kaynağıydı. Eli orada duruyordu, hiçbir şey talep etmiyor, güç veriyordu. "Sen bana hiçbir şey yapmadın. Kimseye bir şey yapmadın. Sana yardım edeceğimi söylemişim ve ciddiydim. Oradan tek başına çıktın."

Ama Liam haksız değil, gittiğinizi anladıkları anda sizi aramaya başlayacaklar."

Midem dibe vurdu.

"Klinik baktıkları yerlerden biri olabilir ama biraz zamanımız var ve benim evim de uzak değil. Daireyi teklif ederdim ama bu öğleden sonra aşı yapacağım ve sıra başlamadan önce orada olmak istiyorum. Seni çok fazla göz olmadan içeri sokabilirim. Ayrıca kendini rahat hissedebileceğin, başka bir hücre olmayan bir yerde olmanı istiyorum." Belki de kaybolma ihtimalime karşı beni evinde yalnız bırakmak istemiyordu?

Karnımdaki çırpıntılar biraz irtifa kazandı. Ona bir bakış attım ve iç çektim. "Teşekkür ederim. Gerçekten işinize engel olmak istemem." En azından bu şekilde kliniğinin adını falan öğrenebilirdim. "Orada çalışan tek kişi sen misin?"

"Çoğu gün," dedi Doc rahatlıkla, tek elle araba kullanıyor ve gözlerini trafikten ayırmıyordu. "Haftada iki gün gönüllü bir hemşire geliyor, böylece kadın hastaları rahatsız olmadan muayene edebiliyorum. Eğer gerçekten muayeneye ihtiyacı olan bir hastam varsa, bir aile üyesini ya da kız arkadaşını getirmesini istiyorum..."

Kaşlarımı çattım ve kahvemden bir yudum aldım. "Neden?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz başımı salladım. "Bu aptalcaydı. Sadece rahat hissetmelerini sağlamak için değil, kimsenin seni uygunsuz davranmakla suçlamaması için de yanında biri olmalı. Herkesin vücudunun sürekli teşhir edilmesine alışık olmadığını unutuyorum."

"Herkes doktorunun yanında kendini rahat hissetmeli," diye bilgilendirdi Doktor beni ve trafik ışıklarında durduğumuzda bana ölçülü bir bakış attı. "Ve vücudunuz sadece bunu yapmayı seçerseniz sergilenmelidir."

Bu bilmiş bakıştan kaçınarak yan aynaya baktım. Mavi bisiklet birkaç araba geride görünüyordu.

"Liam hâlâ bizi takip ediyor," dedi Doktor. "Bu da klinikte olacağınızı bildiği anlamına geliyor."

İçimi çektim. Umursamak için enerji toplamaya çalıştım... "Jasper gerçekten Roma'ya zarar verecek mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem," diye cevap verdi Doc iç çekerek. "Hawk tam bir baş belası ama iyi niyetli."

Şaşkınlık içimde titreşti ve bu sefer Doc'a bakmak için yarı büküldüm. Parmaklarını dizimin üzerinde esnetti ve doğrudan amıma gittiğine yemin ettiğim derin bir bariton sesiyle kıkırdadı. Sadece nezaketi bile onu

çekici. Benimle konuşma ve bana yardım etme şekli, hatta daha da fazlası, bana davranış şekli çekiciydi, ama o kıkırdama?

Çok seksiydi ve daha derin bir nefes çektim, nefesimin tamamı kahve ve çok daha erkeksi bir şeyin kokusuyla doluydu.

Kukumla düşünmek için hiç uygun bir zaman değil. Sadece, zamanı değil.

"Cidden," diye devam etti Doc, sanki benim tepkim ona değil de onun daha önceki ifadesine olmuş gibi. Muhtemelen iyi bir şeydi. "O iyi bir çocuk. Sadece... hayat onlara her zaman nazik davranmadı ve çocuklar birbirlerine göz kulak oluyorlar."

"Çenene silah dayadı," diye hatırlattım ona. "Sırf yıkanmama yardım ettiğin için."

"Hayır, beni seninle birlikte küvette çıplak ve savunmasız bulduğu için çeneme silah dayadı."

"Ama..." Jasper'la bunun arasında ne vardı? Onu çok az tanıyordum. Yani, tanıdığım kadarıyla, adam kaçırma ve huysuzluk eğilimlerine rağmen seksi ve tuhaf bir şekilde çekiciydi. Adam bana lanet bir stüdyo inşa ettirdi. Beni sevmesi gereken insanların bile asla yapmadığı şekilde bana karşı nazikti. Aynı zamanda, pek çok konuda sinir bozucu bir şekilde sessizdi.

Ve beni bırakmayı reddetti.

"Küçük Bit, savunmasız bir noktadaydın. Ve elimi uzattığımda beni savuşturacak durumda değildin."

Gözlerimi devirdim. "Sen öyle biri değilsin ama Jasper gibiler yüzünden bir kadını incelerken yanında biri olmalı." Tamam, bu mantıklıydı. "Ama o anlamıyor."

"Anlamak zorunda değil," dedi Doktor dizimi hafifçe sıkıp bırakmadan önce. "O seni güvende tutmak istiyor. Seni korumak için söz verdiler ve bunu ciddiye alıyorlar."

"Ve gerçekten anlamadığım kısım da bu." İsteyebileceğim her şey varmış gibi geliyordu. "Onlarla daha önce hiç tanışmadım ve onlar..." Kaçırılma suçlaması dilimin ucuna kadar geldi. Bu konuyu daha önce de açmıştım ama artık özgürdüm ve Doc'un bunu rapor etmesini istemiyordum.

Tabii ki, bunu rapor etmemiştii.

"Sen bir Vandal mısın?" Doc otoyoldan çıkmak için birkaç şeritli trafikte manevra yaparken soru aniden ortaya çıktı.

"Hayır," diye yanıtladı ayrıntıya girmeden. "Size bu yemini neden ettiklerini söyleyemem ama her kelimesinde ciddi olduklarını söyleyebilirim. Bu yüzden

ortağını aldı."

Yüzümü

buruşturdum.

Eric.

"O sadece birlikte sahne aldığım biriydi," diye düzelttim. Hâlâ o hücrede işkence mi görüyordu? Onun acı çektiği fikri içimi bir sıcaklık dalgası gibi kapladı. Orada bulunduğum onca hafta boyunca, görünüşe göre o da acı çekmişti ve onu bulduğum duruma bakılırsa, kötü muamele konusunda cömert davranmışlardı.

"Ama sana zarar verdi." Bu bir soru değildi. Omuz silkebilirdim ama yapmadım. "Evet." Doktor başını salladı. "Bir daha yapmayacak. Bir daha asla."

Burada şikayet yok. Belki de biraz suçluluk ya da pişmanlık hissetmeliydim. Ne kadar kötü bir insan olursa olsun, yine de bir insandı.

Bir parça merhamet aradım.

Hayır, onun söz konusu olduğu yerde verecek sikim kalmamıştı. "Güzel."

Dönerken Doc'un dudaklarından o seksi kıkırdamalardan biri daha döküldü. Uzaklaştıkça kasaba daha hüzünlü görünüyordu. Biraz daha yıkık dökük. Biraz daha yıpranmıştı. Binalar daha eskiydi. Boyaları dökülmüştü. Yine de kirli değildi. Sokaklar insanlarla doluydu. Satıcılar. Çocuklar sırt çantalarına bakarak okula gidiyorlardı. Mağazalar açılıyordu.

Mahallelerinde bir bakkal vardı. Adam ön kapının hemen dışındaki tezgâha koymak üzere meyve ve sebze kasaları taşıyordu. Başka bir köşede, pahalı ya da şık olmayan ama kesinlikle temizlenmiş ve ütülenmiş takım elbiseli bir grup insan, biz geçerken gümbür gümbür gelen bir otobüsü bekliyordu.

Mavi bisiklet yan aynada kalsa da otobüse dolu olan insanlara odaklandım. Bazılarının kulaklıkları takılıydı, müzik ya da podcast dinliyorlardı. Diğerleri gevezelik ediyordu. Birçoğu da otobüse binerken yüzlerinde dinlenmiş bir kaltak ifadesi vardı. Işık değişti ve Doc uzaklaştı, otobüs arkamda kayboldu.

Şehrin bu kısmında sokaklar numaralandırılmıştı. En azından geçtiğimiz tüm ara sokaklar. Bazı binalar biraz daha itibarsız görünmeye başlamıştı. Bakımsızlık seviyesi artmış, dükkânlar olsa da sayıları azalmış ve araları açılmıştı.

Bir sonraki ışıkta, binalardan birinin duvarındaki bir duvar resmi beni uçurdu. Oyun parkında oynayan çocukların çarpıcı bir resmiydi. Bu bir

Çocukların topa vurduğu, bir başka çocuğun salıncakta sallandığı ve bir diğerinin de salıncığın arkasına atladığı renkli bir sahne. Toplamda beş çocuk top oynuyordu ama arka planda başkaları da vardı. Bir tanesi çitin uzak tarafında duruyordu, sanki diğerlerinin olduğu yere giremiyordu.

Ben daha fazla ayrıntı göremeden Doc uzaklaştı. Bir sonraki sokaktan döndük ve başka bir duvar resmi vardı. Ona bakakaldım ve Doc kamyonu yavaşlattı. Bir dizi dansçı vardı. Çok sevimliydi, pembe tütüler içinde rutinlerini yapan küçük kızlar. Beni dansın eğlenceli olduğu zamanlara geri götürdü. Arka planda diğerlerinden uzakta dans eden bir kız vardı.

O ben olabilirdim. Çoğu zaman bendim. Güldüm.

Doc ayağını gaz pedalına koyarken, "Bunları Roma yaptı," dedim. "O çok yetenekli," diye açıkladı Doc gereksiz yere. "Kimse bilmiyor ne yaratacağını. Şehirde birkaç tane yaptı. Genellikle en kötü binalarda ya da..."

"Parçalanan oyun alanları."

"Terk edilmiş olanlar, evet. Buradaki her şey için yeterli para yok ama onları biraz daha güzelleştirmeye çalışıyor. Birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğunda, genellikle güzel bir şeylerin ortaya çıkmasını bekleyebilirsiniz."

Şimdi onları avlamaya gitmek istiyordum. "Hepsinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bazıları," dedi Doc bana bir bakış atarak ve sonra bir binanın etrafından dolaşıp arka taraftaki çukurlu bir otoparka girdik. Tek araç bizdik. Buranın klinik olduğuna inanmak zor değildi, şehrin bu bölgesinin estetiğine tam uyuyordu. Harap, bakımsız ama *fakir* olsa bile yaşanmış bir yerdi.

Vandallar burada yaşıyordu. Beni test için Doc'a götürdüklerinde, depodan çok da uzak sayılmazdı. Hangi yol olduğundan emin değildim ama tahmin edebiliyordum. Yolcu kapısını açtığımda hava serindi ama Doc ben dışarı çıkamadan aracın etrafında bir tur attı ve sonra bana yardım etmek için yanıma geldi.

Kamyonu gölgelik bir alana park edilmişti, ancak park yerinde çok fazla kaba çakıl vardı ve kesinlikle düzensizdi. Kliniğine bir çek yazdığımda, buranın yeniden asfaltlanmasını sağlayacaktım. Belki Roma'nın parkını bile onarabilirim.

Tamir edilseydi yine de resim yapar mıydı?

Sormak zorundayım.

Doc'un elini tutar tutmaz mavi motor gümbürdeyerek otoparkın önüne geldi. Kaskı takılı olduğu için Liam'ın yüzü görünmüyordu. Doc bakışlarımı takip etti ama yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Liam beni geri götürmeyi mi planlıyordu, yoksa Jasper'a daha sonra rapor verebilmek için Doc'un beni kliniğe götürdüğünden emin olmak mı istiyordu?

Yine de bizi takip etmek yerine başını salladı ve sonra motorla gürleyerek uzaklaştı. Uzun bir nefes verdim ve Doc bana baktı. "Sana söyledim, güvendesin."

"Freddie ne olacak?" Beni içeri götürmesine izin verirken sordum. Kapıyı açmak için üç sürgüyü açması gerekti. Çekerek açtığı anda ağır bir ses geldi.

"Adamlar zaten onu arıyor." Doktor'un sesi pek endişeli gelmiyordu. "Freddie'yi tanıyor musun? Muhtemelen bir ilişki bulmuş ve eve yeni bir kukuyla gitmiştir."

Doktor yüzünü

buruşturdu.

"Üzgünüm..."

"Sorun değil," dedim, özrünü elinin tersiyle iterek. "Erkeklerin düşündüğünün aksine, bir amdan ya da bir çükten bahsedildiğinde dağılmayacağım." Doc'un vücudunun yarısında yara izlerini kapatmak için dövmelemler vardı. Bacağından aşağıya kadar iniyorlar mıydı? Aletini de deldirmiş miydi? Merak, uykulu bir kedi gibi içimde uyandı.

Kıkırdadı ve grimsi beyaz bir koridora çıkmadan önce kapıyı kilitledi. Antiseptik koku, köşelerdeki soyulmuş fayans ve çatlamış boya izlerine rağmen kliniğin temiz olduğunu vaat ediyordu.

Birkaç muayene odasını gösteren açık kapılardan geçtik. Üçüncü kapıdan bir ofis çıktı. Masanın köşesindeki bir yığın dosya ve ön tarafına dizilmiş biblolar benzeyen şeyler dışında masa düzenliydi, ama bakmaya pek vaktim olmadı. Doktor beni bir dizi merdivene yönlendirdi ve yukarı çıkardı.

Burada bir çeşit oturma odası ya da daha çok bir oturma odası vardı. Birkaç atari oyunu, fasulye torbaları, kitaplar ve birkaç video oyun konsolu ile büyük bir televizyon vardı. Oda aşağıdaki kliniğin enine ve boyuna kadar uzanıyor gibiydi ve küçük bir mutfağın bulunduğu bölünmüş bir alan vardı.

Doktor oraya yöneldi. Kahve makinesini suyla doldurdu ve yeni bir demlik başlattı. "Burada rahatına bakabilirsin. Köşede küçük bir tuvalet var. Bugün Pazartesi, bu yüzden gençler burayı kullanıyor."

okul bitene kadar burada olmayacak. O zamana kadar bir seçim yapmadıysanız, sizi evime geri götürebilirim ya da ofisime yerleşebilirsiniz. Bunun sahip olduğu eğlenceye sahip olmayacak."

Kahve fincanımı masanın üzerine bıraktım ve etrafıma bakındım. Kollarımı kavuşturup küçük bir daire çizdim. Duvarların çoğunu posterler süslüyordu ama bir duvar resmi daha vardı. Bu duvar resminde farklı platformlarda savaşan video oyunu karakterleri vardı.

Roma'nın işlerinden mi?

Yapamayacağı bir şey var mıydı?

Fasulye torbaları koyu ana renklerin bir karışımıydı. Halı da aynıydı. Daha parlak renkler olsaydı, buranın bir anaokulu sınıfında yersiz görünmeyeceği neredeyse hayal edilebilirdi, ancak küçük bir çocuğun yeri gibi hissetmiyordu. Yaşanmış, açık ve misafirperver hissettiriyordu. Posterler müzikten filmlere kadar çeşitlilik gösteriyordu, bazıları daha eskiydi. Hatta bir...

"Bu benim posterim." Köşedekine baktım.

Doktor fısıldadığım sözler üzerine mutfaktan başını kaldırıp baktı ve yüzündeki şaşkınlık hayal ürünü değildi. Poster ilk gösterilerimden birine aitti. Gösteride belirgin bile değildim ama oradaydım. Tavandan sarkan çemberin içindeki cocuktum.

Sekiz yaşındaydım.

Bu benim ilk turumdu.

"Bu sen misin?" Doktor bana katılırken sordu, sesi sertti. "Hangisi?"

Çemberin içinde kendimi gösterdiğimde, kesik kesik bir nefes verdi. Bana baktığında hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Mickey?"

"Sorun yok," dedi ama sesi daha önceki gibi çıkmıyordu. O soğukkanlı güvence gitmiş, yerine temkinli bir korku gelmişti. Belki korku değil, ama kesinlikle rahatsızlık. "Gerçekten sorun yok, Küçük Bit. Bir araya getirmeliydim. Ben de o gösterideydim." Dedi, posterini göstererek. "Buradaki her şey içimizden birinin gittiği bir şey."

O gösteride miydi?

Nerede gösteri yaptığımızı bile zar zor hatırlıyordum ama burası değildi. "Oh."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunun için endişelenme, sadece sakın ol. Biraz televizyon izle ve ne yapmak istediğini düşün. Burada telefon yok ama ofisimde sabit hat var. Birini gönderebilirim.

İstersen senin için yeni bir cep telefonu kap..." Saatine bir göz attı ve merdivenlere yönelmeden önce kolumu hafifçe ovdu. "Burayı açmam lazım, burada iyi olacaksın."

Cevabımı beklemeden merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Bir süre arkasından bakakaldım, sonra tekrar postere baktım.

O da gösterideydi. Bu on yıl önceydi.

Kafam her zamankinden daha karışıktı. Fasulye torbalarından birine uzandım ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

Ve hâlâ ne yapacağım ya da kimi arayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lainey'nin yüzü gözümün önünde dans etti ve yüzümü buruşturdum. Onunla konuşmayı *o kadar çok* istiyordum ki. Aynı zamanda, amcam onu öğrenmiş olabilirdi. Ya onu izliyorsa? Ya onun peşinden gittiyse?

Şu anda en iyi şansım kaçtığım insanlardı. Bu ne kadar boktan bir durumdu?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

JASPER

N Freddie'yi kimse görmemişti. Emersyn'e bakması için onu bıraktığımızdan beri. Kimse bize ne zaman gittiğini bile söyleyemedi. Ne Emersyn, ne de fareler. Gidip ona sorabilirdim ama Kellan ve Vaughn

başka bir şey bilmediğine dair kefil oldu. Ketum piçler bir şeyler saklıyorlardı. Bununla ve onlarla daha sonra ilgilenecektim. Freddie'nin nereye gittiğini bulduktan sonra. İhtiyacımız olan son şey, 19 Elmas yaralarını sararken birinin kaybolmasıydı.

Pike ve 60. caddenin köşesinde bir çift fare beni karşıladı. Güneye doğru gitmeye devam edersek, 19 Diamonds bölgesine girmiş olacaktık. "Ne buldun?"

JD başını salladı. "Her zamanki satıcılarını kontrol ettim Hawk. Hiçbiri ona satmamış. Satmayacaklarına da yemin etmişler. Sen ve Kestrel'in son seferde yediğiniz dayaktan sonra olmaz." Telefonunu kontrol etti. "Bölgemizin çoğunu ele geçirdik. Burayı satın almaya çalışacağını sanmıyorum. Hepsi daha iyi biliyor."

Onlar daha iyi biliyordu. Burada bizim korumamız altında satış yaptılar. Freddie'ye satış yapmaya devam eden iki satıcı artık kimseye bir şey satmıyordu. Zaten kimin sattığını ve kimin aldığını yakından izliyorduk. Kurallar değişmemişti, kuralları çiğnemenin cezası da değişmemişti.

"Shaun ve Ripper'ı getir," dedim arabama doğru ilerlemeden önce. Eski kaslı arabam hırpalanmış bir bok parçası gibi görünüyordu. Ama havalı görünmek umurumda değildi. Tek önemsedğim sağlam çelik olmasıydı. Çok daha büyük bir şey çarpmadığı sürece bu arabadaki hiçbir şey bükülmezdi.

Yarış kaşıntımı uzun zamandır kaşıyordum ve bunu Raptor ile Kerkenez'e bırakmıştım. Kahretsin... Raptor'u düşünmek bile çenemi sıkmana neden oldu. Zamanı değildi.

Bir sonraki hamlemi düşünürken Vaughn ve Kellan'a bir şey bulup bulmadıklarını öğrenmek için mesaj attım. 19 Elmaslar bizi kendi bölgelerinde yakalarlarsa hoş karşılamayacaklardı. Birinin beni davet etmesine ihtiyacım olduğundan değil.

Ama gerçekten kavga çıkarmak istiyor muydum?

Cevap olarak gönderdikleri basit *hiçbir şey* iyiye işaret değildi.

Motor alıştı, JD yanımdaki koltuğa kayarken ben n camdan dışarı baktım.

"Shaun ve Ripper yolda. 115'inci caddeye kadar gittiler. Onu da bulamadılar. Bayan Thompkins'i de kontrol ettiler."

"Artık oraya yalnız gitmiyor," diye yüksek sesle düşündüm ama neden kontrol ettiklerini anladım. Taş üstünde taş kalmasın demiştim. Ve fareler dışarıda bir sürü taşı tekmeliyorlardı. Freddie, Ronnie ile köprüleri yakmıştı. Veronica Thompkins yetişkin bir adamı hiç terlemeden dvebilirdi ama Freddie bir azizi bile kızdırabilirdi. Kadın ona katlanmadı, o da kaderi kışkırtmadı.

Saatlerdir arıyorduk. Öğleden sonra olmuştu ve onu bulmaya yola ıktığımızdan daha yakın değildik. Telefonumu alt dudağıma srttm.

JD'nin sevdiğim tek yanı çenesini kapalı tutmayı bilmesiydi. Çoğu zaman. Eğer fermuarını yukarıda tutmayı öğrenebilirse, bu yılı atlatabilirdi. Geemezdi. Neredeyse hiçbiri yapamazdı. Yılın yorucu olmasının bir sebebi vardı.

Siktir et. Freddie oradaysa, onu yakalayacaktım. Kıçını daha sonra tekmeleyebilirdim ama bunu yapabilmem için hayatta olması gerekiyordu.

"Ripper ve Shaun'a The Smokestack'e doğru gittiğimizi söyle."

"Bu-" JD ona baktığımda sustu ve sadece bir mesaj gönderdi.

Kellan'ı aradım. Bundan hoşlanmayacaktı. Hiç hoşlanmazdı.

"yle mi?" diye cevap verdi.

"Smokestack. On beş dakika. Geç kalmayın."

"Siktir git," diye inledi Kellan. "Gerçekten bir savaş başlatmak istiyorsun."

"Freddie gol atmaya gitse bunu burada yapmazdı. Olması gereken başka bir yerde değil. Bu da muhtemelen onların bölgesinde olduğu ve zaten kızgın oldukları anlamına geliyor."

"Peki bu kimin suçu?" şikyetim üzerimden yuvarlanıp gitti. Ne kadar sinirli olduğu önemli değildi, olması gereken yerde olacaktı.

"Daha fazla sıçan çağırın, dikkat dağıtmaya ihtiyaımız olabilir."

Sadece mz, farelerin çoğundan daha fazlasını yapabiliydik. Kellan, "Liam kulüp binasında," diye önerdi.

"Umurumda değil." Onun da orada olmaması gerekiyordu ama adam Roma'ya gelmeye devam ediyordu. Roma'yı tekmelemek dışında, ki bunu asla yapmam, bununla başa çıkmak zorundaydım. Bu, Liam'ın biz ona bir kurşun sıkana kadar ortaya çıkmaya devam edeceği anlamına geliyordu.

O ya da bir başkası yaptı. Roma'ya bunu yapamayacağımıza göre, onunla baş başa kaldık.

Onunla bir şeyler paylaşmayı planladığım anlamına gelmiyordu.

"Roma'nın arkasını kollaması için ona söylemek istedim. Eğer hepimiz 19 Diamonds'a gidiyorsak..."

Emersyn, Rome'la birlikte kulüp binasındaydı. Ciddiye alsa da almasa da, bıçak yarasını hala sararken orada olması gerekiyordu.

Sikeyim.

"Ben hallederim."

Kontrol etmek için Roma'ya mesaj attım ve cevap olarak bir orta parmak aldım. Bu normal bir durumdu.

Pislik.

Ben de Liam'a bir mesaj gönderdim. *19D'yi izle. Güneye gidiyorum.*

Liam'dan cevap gelmedi. Bir onay bile yoktu. Ama herif mesajı okumuş.

Roma'nın arkasını kollayacaktı. Roma da Emersyn'in. Smokestack'ten bir blok ötede durdum. Eski bar, Eski Şehir'in tam ortasındaydı. Pis, boktan bir gayrimenkul parçasıydı ve barda her türlü günah işleniyordu. Sadece kavgaya aradığımız gecelerde harikaydı. Ama birkaç saat daha *açık olmayacaktı*.

Gün boyunca sadece 19D'ye aitti.

Ayrıca, eğer arıyorsanız, sekiz top ve diğer uyuşturucularla birlikte biraz E almak için de iyi bir yerdi. Ne dağıttıkları konusunda çok daha gevşektiler. Ayrıca pastadan daha büyük bir dilim alıyorlardı ve kime zarar verdiklerini o kadar da umursamıyorlardı. Uygulamaktan rahatsız oldukları tek kural bizim onlara uygulattıklarımızdı.

JD tek kelime etmeden arabadan indi, ben de torpido gözünü açtım ve bir muşta seti çıkardım. Bazı işler için bıçak gerekir. Bazıları için silah.

Bu mu?

Bunun için birkaç kırık çene gerekiyordu. Eğer Freddie orada olmasaydı.

19D'ye yerlerinin hatırlatılması gerekiyordu. En başta bizimkine gelmemeliydiler. Arabanın etrafında döndüm ve sopam için bagajı açtım. Hazırlıklı olmak daha iyi.

Kellan ve Vaughn arkamda durdular ve üç araba daha onların arkasına düzgün bir şekilde yerleşti. Benimle kaldırımda buluştular ve fareler

etrafımızda. Onlar dokuz kişi, biz üç kişiyiz.

On iki büyük bir sayı değildi. On daha azdı.

Ama iki kişi arabaların yanında kalmak zorundaydı.

Tek kelime etmeden, çünkü çocuklar ve benim buna ihtiyacımız yoktu, farelerin görevlerini paylaştık. Aramızda giderek genişleyen uçurumun içinde gerilim ve sırlar olsa da, yine de birlikte hareket ediyorduk.

Kellan'ın tek sorusu "Freddie'nin burada olup olmadığını biliyor muyuz?" oldu. O da benim gibi ceketini giymiş, sırtının alt kısmına sıkıştırdığı silahını ve omuz kılıfındaki ikinci silahını gizlemeye çalışıyordu.

Az önce tehdit eden bulutlar tekrar dağılmıştı ve uzakta şimşekler çakıyordu. "Yeni bir kadınla birlikte olmadıysa, burada ya da daha kötüsü, Royals'ın bölgesinde gol atmaya çalışıyor."

Vaughn kuru bir ses tonuyla, "Belki de onu eve yaklaştırmayı bırakmalısın," diye önerdi, ben kabul etmedim bile. Hiçbirimiz Freddie'nin hayatını tuvalete atıp sifonu çekmesini istemiyorduk ve eğer birazcık bile kendini tutabilseydi, bu kadar sert biri olmayabilirdim.

Ama son seferinde aşırı doz almıştı ve biz yanına gittiğimizde Doktor hala klinikte olmasaydı, onu detoksifiye ettiğimizde sonraki hafta boyunca bize küfredmesini dinlemek yerine onu gömüyor olabilirdik.

Berbattı.

Hepimiz için.

"İçeri giriyoruz, orada kim varsa topluyoruz, kadınları ve sivilleri dışarı atıyoruz ve sonra bazı cevaplar alıyoruz."

Kukuya zarar

vermedim. Nokta.

Hiçbirimizin yoktu. Hepimizin bu konuda garip takıntıları vardı.

Düzeltiyorum, ben yaptım ve Vaughn yaptı. Kellan'ın böyle bir hayali yoktu. Sadece başını salladı. "Onları sorgulayacağım."

Bana uyar.

Elbette, onlara bakmanın bir yolu vardı ve ya altlarına işiyorlar ya da külotlarını ona fırlatıyorlardı. Eğlenmeyi göze alabildiğimde düpedüz eğlenceli olabiliyordu. Şu anda istediğim tek şey Freddie'yi bulmak, iyi olduğundan emin olmak ve sonra Emersyn'e geri dönmekti. Bir gece önce onu öpmüştüm, sonra işler sarpa sardı ve o zamandan beri onu görmemiştım.

Kaba zımpara kağıdı gibi her siniri törpüledi. Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, onunla ilgili düşüncelerimi kutuya koydum ve zihnimin arkasına sakladım. Lanet Freddie iyi olsa iyi olurdu, yoksa onu ve olaya karışan diğer herkesi öldürürdüm.

Sıçanlar bizi takip edip dağıldılar. Teker teker soyuldular, içlerinden biri bizi yukarıdan görebilmek için çatıya çıktı. Arabalara dönüş yolumuz korunmuş olacaktı ve eğer tehlikeye girerlerse bizi uyaracaklardı. Kimse başkasının bölgesine girerken tekerlekleri başıboş bırakmazdı.

İroniyi tanımlayın.

Adamlarını aramak için bölgeye giren 19 Elmas'ın parmağını kesmiştim. Şimdi, işte buradaydık, kendimizden birini arıyorduk. Şimdi bana ironiyi umursayıp umursamadığımı sor.

Kulübün kırmızı perdeli kapısına ulaştığımızda hâlâ bizimle birlikte dört fare vardı. İşı halletmek için fazlasıyla yeterliydi.

Omurlarımı kırarak başımı iki yana salladım, sonra Vaughn'a başımı salladım. Önce o kapıları açtı. Kurşun geçirmez falan değildi ama o kadar hızlıydı işte. Kapıları ve üzerlerindeki muhafızları ele geçirme hızı bir yük trenine eşdeğerdi. Yumruğun kemikte çıkardığı çıtırtı ve sert nefes salınımlarının içi boş patlamaları takip etmem için işaretledi. Vaughn'un sırtına vurmaya çalışan adamı sopamla yakaladım. Kolundaki kemik çıtırtısı onu sendeletti.

Bu aynı zamanda saldırımızın sessizliğini tam anlamıyla bozan andı. Kellan, dört fareden ikisi hemen arkasındayken merdivenlerden indi. Odada yoğun bir duman bulutu vardı. Oda uyuşturucu kokuyordu ve hedeflerimizi gerçek anlamda tembel bir tepki durumunda bıraktı.

Birkaçı, tam anlamıyla üzerlerine çıkana kadar istila ettiğimizi ya da tepki verdiğimizi fark edemeyecek kadar kendinde değildi. Yine de kızlar fark etti. Bunu onlara vermeliyim. Kızlardan biri bindiği siki çekti ve eteğini aşağı sıyıırken bir ayağından diğerine zıpladı.

Sopayla odanın diğer tarafını işaret ettim ve o da gitti. İçeri girdikten on beş dakika sonra, hepsi 19 D ve sekiz kadın olmak üzere on dört erkeklerimiz vardı. Görünüşlerine bakılırsa ikisi kulüp fahişesiydi, geri kalanlar ise sadece iyi vakit geçirmek için takılan fahişelerdi.

Kellan'ın onlarla ilgileneneğine güvenerek, orada bulunanları inceledim. Meeks burada değildi, yardımcısı Twister adında sinsî bir piç de yoktu. Orta düzey yönetim bazı gruplarda iyi bir ikinci oldu. Twister belki de

İşe yaramaz, dövüşte sıska bir bok, ama adam boku paraya çevirebilirdi ve ondan oldukça iyi para kazandılar.

Bakışlarımı önümdeki adamların üzerinde gezdirirken Vaughn benim sessiz gölgem gibi duruyordu. Bazılarının kafası bunu ciddiye alamayacak kadar iyiydi. Buradan çıkmadan önce hepimizin kafası biraz iyi olacaktı. Barın adı boşuna Dumanaltı değildi.

Sopayı omuzlarıma dayadım, ellerimi silahlardan ve bıçaklardan uzak tutmak için uçlarından tuttum ve kendime dikkatlice seçim yapmak için zaman verdim.

Dürüst olmak gerekirse, yüzlerden belki ikisini tanıyordum. Barmeni de sayarsam üç, ama o eski tip bir Braxton Harbor'lıydı ve 19D olmasına rağmen, bunun nedeni her şeyden çok Smokestack'in sahibi olmalarıydı ve bu ona bir çeşit koruma sağlıyordu. Onu hemen kovdum. Her şeyi biliyordu ve hiçbir şey paylaşmıyordu.

Rahat pozisyonunu bu şekilde korudu.

Siktir et.

"Bunu sadece bir kez soruyorum," diye başladım, sesimi medeni bir tonda ve son derece hoş tutarak.

Sol tarafımda, Kellan'ın kadınları sorguladığı yerde devam eden konuşmanın farkındaydım. En az üçünün iç çekmesi ve kahkahalarla gülmesi onun sihrini konuştuğunu gösteriyordu, bu yüzden onları aklımdan uzaklaştırdım. Onlardan işe yarar bir şey öğrenirse beni de konuşmanın içine çekecekti.

"Freddie Dunlap'ı arıyorum." Bazı gözlerdeki tanıma titreşimini kaçırmadım ama diğerlerinde yoktu. Odaklanmamış bir çift göz daha keskin bir bakış aldı. Onları takip edecektim. Adamın motive olabilmesi için kafasının biraz daha az iyi olması gerekiyordu. "Bana karşı dürüst olursan seni sağlam bırakırız. Oyun oynarsan kaybedersin."

Soldaki ilk adama başımı salladım, kel ve dövmeli kafası çamurlu kırmızı ışıkların altında parlıyordu. Bu barın tuhaf estetiğinin diğer bir parçası da buydu. Yüksek arkalıklı kabinleri, içmek ve tutturmak için bolca esrarı ve cehenneme inmişsiniz izlenimi veren kırmızı ışıkları vardı.

Ne yazık ki onlar için Cehennem bizi korkutmadı. "Onu gördünüz mü?"

"Sanki ben sana bir bok söylüyorum da," diye tükürdü adam, kulübü bastığımızdan beri ilk kez taşaklarını ve sesini bulmuştu. Tamam.

Onları uyarmıştım.

Ona doğru bir adım atmadan bir saniye önce, arkasındaki duvara yapıştırılmış baltayı fark ettim. Dekoratif görünüyordu ama kenarının parıltısına bakılırsa aslında öyle değildi. Yanlarından geçerek sopayı JD'ye uzattım ve baltayı kavrayıp aşağı çekmeden önce sorgusuz sualsiz kabul etti.

Şuna bakar mısınız? Dengesi vardı, elimde iyi ve sağlam bir his bırakıyordu ve sanki benim için yapılmış gibi tutuşuma uyuyordu.

Kenarını başparmağımla test ettim ve sonra kesikten fişkırان kanı emdim. Yeterince keskin.

Bir noktaya değinme zamanı.

Soruma meydan okumak için ilk adama döndüm. "Sana bir iyilik yapacağım," dedim ona elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Seçmene izin vereceğim. Sağcı mı solcu mu?"

"Ne?" Adam sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı.

Sol tarafımda Kellan sessizliğe gömülmüştü ve dikkati artık benim üzerimdeydi.

Herkesinki

öyleydi.

Güzel.

Dersleri sadece bir kez göstermek zorunda kalmayı sevdim.

"Sağlak mısın yoksa solak mı?" Soruyu soran adama baktım. Bana bir cevap vermek için yaklaşık üç saniyesi vardı, çünkü ona bir seçenek sunacak kadar nazik olsam da, bütün gün bunun için beklemeyecektim.

"Sağ elini kullanıyorsun," dedi adam yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde, sanki kafasına dank etmiş gibi. "Sol elini uzat," dedim ona. "Ve bana teşekkür et."

Kılını bile kıpırdatmadı. "Ne sikim için?"

Gülümsedim. "Çünkü sana sadece bir elini kaybetme fırsatı veriyorum.

Beni onun için gelmeye zorlarsan, bütün kolum olabilir."

Bana inanmadı.

Yapmadıkları zaman neredeyse daha eğlenceliydi. İlk başlarda.

Ne yazık ki oyun oynayacak havada değildim. Freddie'nin nerede olduğunu öğrenmek ve sorularıma doğrudan cevap almak istiyordum.

"Vaughn."

Adamı ensesinden yakalayan Vaughn onu öne doğru savurdu ve sol kolunu yere çarpmadan önce kafasını masaya hafifçe vurdu. Sırtına bir diz atarak onu destekledi, bana baktı ve ben de yüzündeki gerçekleri okudum. Kana bulanmak üzereydi. Başka yolu yoktu.

"Kardeşime de teşekkür etmelisin." Aradaki boşluğu kapattım. "Onu rahatsız ettiğin için özür diledikten sonra."

"Siktir git," diye tükürdü adam, alnından kan damlarken bile.

Sıçanlardan birini buz almaya göndermeye niyetlenmişim. Kibar olmaya zahmet edemeyecekse, şansını korumasına yardım etmeye de zahmet edemezdim.

Tek bir hamleyle baltayı bileğine indirdim. Kenar etten, kastan, tendondan ve kemikten geçerek alttaki masayı ısırdı. Kan sıçradı ve adamlardan biri hemen kustu.

Zayıf herif.

Geveze olanın çılgılık atmaktan başka söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Vaughn tek kelime etmeden, kanamayı durdurmak için adamın bileğinin ucuna bir havlu sardı. Bu ona fazla zaman kazandırmayacaktı.

"Sıradaki kim olmak ister?" Gülümsedim, gözbebekleri küçülmeye başlayan vahşi bakışlı taşkının içinden hedefimi seçmişim bile. "Freddie Dunlap. Onu gördün mü?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

A Lanet olası balta. Jasper duvardan lanet bir balta almıştı. Neyse ki orada asılı duran katanayı da fark etmemişti. Çıkarken onu da alırdım ama bir baltayla yürümekten oldukça emindim. göz ardı edilebilecek bir şey değildi. Polisler aptal ya da rüşvetçi değildi. Birçoğu sokaklarımızı nispeten temiz tuttuğumuzu biliyordu ve bizi biraz rahat bırakıyorlardı.

Jasper sorgulamasında ne kadar etkili olursa olsun, kanlı baltalar ve kılıçlar bize arkadaş kazandırmayacak ya da insanları etkilemeyecekti. İşaret ettiği ikinci adam altına işedikten sonra baygınlık geçirdi. İçimi çektim ve merdivenlere dizilmiş kadınları inceledim.

Çok şey bilmiyorlardı ama hiçbir şey bilmediklerini de söyleyemezdim. Darla, çamaşır suyu şişesi gibi sarı uçlu, siyah saçlı kız 19D'ydi. Son kontrol ettiğimde, birkaç erkeğe aitti. Neyin ne olduğu hakkında daha iyi bir fikre sahip olmasının ötesinde umurumda değildi. Konuşmalar onun etrafında gerçekleşirdi.

Adamın elini keserken irkilmediği için ona puan verdim ve adam acıdan bayıldığında da oldukça minnettardım. En azından artık çığlık atmıyordu. Sert idrar kokusu odanın ağır dumanını delip geçiyordu. Bu hastalıklı koku günlerce burnumun direğini sızlatacaktı ve şimdiden kıyafetlerimi yıkamak istiyordum.

Kahretsin, buradaki pis kokudan nefret ediyordum.

Darla duruşunu değiştirdi ve bakmadığımı düşündüğü anda bakışlarını bana çevirdi. İfadesinde tereddüt vardı ve bakışlarını tekrar adamlara çevirmeden önce bir an için alt dudağını emdi. Vaughn bir tanesini daha öne çekti. Jasper'ın sergilediği hasar ne kadar çok olursa olsun, 19 Elmas'ı gerçekten sakatlayamazdık.

Freddie uzun zamandır böyle ortadan kaybolmamıştı. Polisleri ve hastaneleri kontrol ettim. Sıkıştırılmamıştı ve aşırı doz almamıştı. Emersyn'e nasıl baktığını görmüştüm. Onu geri gelmekten alıkoyan bir şey vardı ve bu Vaughn değildi.

Vaughn'un yatağının ortasındaki buruşuk, meydan okuyan Emersyn'in görüntüsü gözlerimin önünden geçti. Sikeyim beni. Bu iş çok ters gidecekti. Vaughn ne düşünüyordu ki?

Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorsun, diye alay etti kafamın arkasındaki zararlı küçük ses. Onu istiyordu, onun bir şeye ihtiyacı vardı ve o da bunu ona verdi.

Bu isteğini ilk kez bana yönelttiğinde, neredeyse boyun eğiyordum. Ama biz onun için iyi değildik ve şimdi.

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Jasper'ın hiçbir fikri yoktu ve bu şekilde kalması herkes için daha güvenliydi. Vaughn'un peşinden gideceğini sanmıyordum. Yumruk yumruğa bir kavgadan fazlası için değil ve Vaughn kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama bu saçmalığa hiç ihtiyacımız yoktu.

Jasper, "Freddie Dunlap. Nerede o?"

Bu kez bakışları bana kaydığında onu bir bakışla kıstırdım ve yutkundum.

"Nerede o?" Soruyu yumuşak tuttum. Kızlar, eli baltalı çılgın adamın kendilerini fark etmesini istemiyorlarmış gibi sessizdi. Onları suçlayamazdım.

"Ben-" diye başladı Darla, sonra yüzünü buruşturdu. Arkamda yaşanan drama bir bakış attı. Bakışlarımı ondan ayırmadım.

Baltanın sallanması her an gelebilirdi, adamın elini kurtarmak istiyorsa şimdi konuşsa iyi olurdu.

"Mama'daki kızlardan biriyle birlikte olmak için ortaya çıktı." Bu ifade hikâyenin sadece bir parçasıydı. Freddie bir hevesle 19D bölgesine girmezdi. Kuku için bile.

"Ve?"

"Bak, eğer sana söylersem-" Keskin bir çığlık arkamdaki havayı deldi ve kırmızı ışıkların altında kızın rengi attı. O sert gözleri benimkilerle kesişti ve çenesi gerildi. Hasta olacaktı gibi bir hali vardı.

Darla'nın yanındaki kız "Bernie'nin yanında," dedi ve sonra Darla ona tokat atınca yüzünü buruşturdu. Elini tekrar savuracakken Darla'nın bileğini yakaladım. Soğuk gözleri yaşlarla dolmuştu ama Darla'yı görmezden geldim ve ağzındaki baklayı çıkaran esmer kıza odaklandım.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu buraya annemlerden getirdim," diye itiraf etti ve kendi hayatını anlattı. Geldiğimizden beri sessiz ve solgun olmasına şaşmamalı.

"Yalnız başına bir Vandal bulur ve onlara haber verirsiniz ödül var."

Haber verin. 19D'ler.

"Ne zamandır?" Eğer son yirmi dört gün içinde olduysa, Meeks yapmıştır. Değilse, o zaman eski bir bok başını kaldırıyor ve Bay Ridge Royals'ın her şeye parmaklarını sokması buradaki huzuru bozmak için fazlasıyla yeterliydi.

İhtiyacımız olan son şey bir çete savaşıydı ama Jasper'ın vücut parçalarını koparması ve Meeks'in gündemi zorlamasıyla yolumuza devam ediyorduk.

Emersyn'i buradan defetmek için bir neden daha.

Darla kendini kurtarmaya çalıştı ama ben bakmadan bileğini kelepçeledim. Serbest kalan elini sallayacakken, kolunu arkasından büküm ve yüzünü duvara dayadım. Ona çarpmadım ya da başka bir zarar vermedim. Debelenmeye devam ederse kendine acı çektirmeye devam edecekti.

"Sadece birkaç gün. Bazı 19D'lerin size bir hediye bırakması gerekiyordu ama sonra geri gelmediler..."

Oyun parkındaki piçler.

"Freddie, Bernie'nin bitişiğinde. Üst katta, sokağa bakan arka odada. Şarkı söylediği için onu buradan çıkardıklarında kafası oldukça iyiydi."

Sadece Freddie rakip bir çete tarafından paketlenir ve sonra da bu konuda çok neşeli davranarak onları kızdırır.

"Hawk," dedim omzumun üzerinden. "Bir yer buldum."

Vaughn, Jasper sözlü olarak yanıt vermeden, "Burada, git," dedi. Başımı kıza doğru salladım, o da hızla duvardan uzaklaşıp kapılara doğru koştu. Ben onu bırakırken Darla tısladı.

Ben Jasper'la birlikte kapıya yönelirken JD onu korumak için harekete geçti. "Ben Candy," dedi kız bize.

Jasper sokağa açılan kapıyı iterken, "Umurumda değil," dedi ona. Neyse ki baltayı geride bırakmıştı. Candy yüzünü buruşturdu ama hareket etmesini sağlamak için bir elimi sırtının alt kısmına koydum.

Onun iyiliği için Freddie tek parça olsa iyi olur. Bernie'nin The Smokestack'in yanındaki dükkânı, her şeyden biraz satılan uluslararası içki dükkânlarından biriydi. Buraya bir kez gitmişim, saçları dökülmüş, 1.80 boylarında, göbekli bir adam işletiyordu burayı, ironik olmayan bir şekilde adı Bernie'ydi.

Ciğerlerime çektiğim ilk temiz havayı memnuniyetle karşıladım. Egzoz dumanı kokuyor da olabilirdi ama umurumda bile değildi. Kızarmış biber ve baharatlı et kokuları bile kulübün içindeki kokuların daha iğrenç doğasından hoş bir ertelemeydi.

İçeri girdiğimizde Bernie bize baktı. Kasanın arkasındaydı, arkasında sigara yığınları vardı. "Bela istemiyorum."

"Anahtarlar." İç kapının kilidini ve tabelayı *kapalı* tarafa çevirirken emrettim. Dışarıda ön tarafı gözetleyen bir fare vardı ama sürprizlerden kaçınmak daha iyiydi. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Adam bir dizi anahtar uzattı ve sonra ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi, sorun değil."

Doğru.

Anahtarları Jasper'a fırlattım, o da tek eliyle yakaladı. Dükkânın içinden geçerek arka merdivenlere doğru ilerledi ve merdivenlerden çıkarken botlarının basamaklara çarpma sesi dükkânda yankılandı. Bir yerlerde, bir cezvede kahve tıslıyordu, kokusu diğerlerine karışıyor ve bana yemek ya da kahve içmek bir yana, mola vermeyeli saatler olduğunu hatırlatıyordu.

Şu anda bir fincan için adam öldürürdüm.

Ben Candy ve Bernie'ye göz kulak olurken, başımızın üstünde bot sesleri devam ediyordu. Sanki bu onu güvende tutacakmış gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve benden başka her yere bakıyordu.

Çifte bir gümbürtü yankılandı.

İçimde bir rahatlama titreşti. Nefes verdiğimde Candy bana bir bakış attı. "Gitmekte özgür müyüm?"

Yukarıdan gelen hareketi takip ederken ona cevap vermedim. Jasper hiç vakit kaybetmeden Freddie'yi aşağıya indirdi ve lanet olsun, boku yemişti. Bakışları her yerdeydi. Saçları terden tel tel olmuş, sırtışı da sersemlemişti.

"Kestrel," diye selamladı beni, Jasper onu çoğunlukla taşımasına rağmen sendeleyerek. Öne doğru yalpalayarak bana sarılmaya çalıştı ve ben de onun bu hali karşısında yüzümü buruşturdum. "Çok sıcak bir dakika oldu, nerelerdeydin?"

Jasper'ın yüzündeki gök gürültüsünü andıran öfkeye bir bakış attım ve telefonumu çıkardım. Vaughn'a ve yanımızdaki farelere birer mesaj gönderdim. Arabalarımız yolda olacaktı ve onları kendi pisliklerini temizlemeleri için bırakacaktık.

Freddie bana doğru sendeledi ve sonra Candy'ye odaklandı. "Oh, seni hatırlıyorum."

Gergin görünüyordu. Freddie göğsümü okşamaya devam ediyordu ve ben de uyuşturulmuş Freddie'yle uğraşmaya alışkın olduğum için görmezden geldim.

"Bana oral seks ve sekiz top teklif eden hatun." Harika.

"Bana da vermedi." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bu çok boktan, biliyor musun?"

Üzerinden akan stres terinin bir kısmı bakır rengindeydi.

"Evet Freddie, ama sikini her şeye sokmayı bırakmalısın dostum. Özellikle de seni satmak isteyen kadınlara."

"Ah, çok histeriktiler. Beni uçuracaklarını ve dökeceğimi düşündüm, bu yüzden anaokulundan başladım." Kahkahası sessizliği böldü ve Jasper daha da sinirlenmiş görünüyordu.

"Kim?" O tek kelimeyi bir kurşun gibi ateşledi.

"Sana söylemem gerektiğini sanmıyorum," dedi Freddie. "Bana karşı pek nazik davranmıyorsun."

"Bununla daha sonra ilgileniriz," dedim Freddie'den çok Jasper'a. Bu kadar berbat durumdayken ondan pek bir şey öğrenemezdik.

"Kahretsin," dedi Freddie aniden. "Açlıktan ölüyorum." Tezgâha doğru gitmek için benden uzaklaşmaya çalıştı, ben de onu geri çektim.

"Sonra," dedim ona.

Arabada kusmasına ihtiyacımız yoktu.

Jasper bir karton sigara aldı ve buruşturulmuş üç yirmiliği tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra Candy'ye baktı. "Ortadan kaybol."

Telefonum çaldı ve Freddie'yi kapıya doğru çektim. Kilit açıldı ve Candy'nin çoktan arka odaya ve dükkânın dışına doğru koşmaya başladığını anlamak için arkama bakmama gerek kalmadı.

Bernie olduğu yerde kaldı, ifadesi taş gibiydi ama ellerini görebiliyordum.

"Onu benim arabama bindirin," diye emretti Jasper, beş araç sorunsuzca yanaşırken.

Bana uyar. Freddie'yi Jasper'ın arabasının arka koltuğuna ittim. Arabasını süren farenin yerine geçmeden önce beni ya da fareleri beklemedi ve lastik gıcirtısıyla yola çıktı. Umarım kulüp binasına dönüş yolculuğu onu biraz sakinleştirmiştir.

"Temizlenelim mi?" JD sordu, ben de başımı salladım.

"Bu onların sorunu. Buradan çıkın ve dağılın. Kulağınız yerde olsun."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Vaughn The Smokestack'ten en son çıkan kişi oldu ve bir omzunda bir çanta taşıyarak gömleksiz bir şekilde çıktı. Kanın çoğu temizlenmişti ama yine de döndüğümüzde duş alması gerekecekti. Sürücü koltuğuna kayarken bagajı açtım, o da çantayı içine koydu.

Bagaja indiğindeki ağırlık, içinde muhtemelen baltadan daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Vaughn daha kapıyı tam olarak kapatmadan ben çekildim ve fareler arkamızdan akıp gittiler. İki tanesi beni bir sonraki köşeye kadar takip etti, sonra geri döndü. Uzaktan gelen bir siren sesi ve ardından güçlü bir korna sesi sağlık görevlilerinin gönderildiğini gösteriyordu.

Vaughn, "Bunun için başımıza gelmeyen kalmayacak," dedi.

Omuz silktim. "Soruya cevap vermeleri gerekirdi." Vaughn sessizce, "Kontrolden çıkmış," diye yorum yaptı.

"Hayır," dedim, aynı fikirde değildim. "Eğer kontrolden çıkmış olsaydı, ortalık kan gölüne dönerdi."

"O pisliğin elini kesti." Evet. Buna söyleyebileceğim pek bir şey yok.

"Sırada ne var? Gerçekten insanları parçalamaya mı başlayacak?"

Kıkırdadım. "Dün bir adamı parçaladık." Yoksa çoktan unutmuş muydu?

Vaughn elini yüzünde gezdirirken, "Siktir git," diye mırıldandı.

"Hayır, teşekkürler. Eminim zaten dalmaman gereken bir yere dalmışsındır. için."

"Kıskanç bir pislik olma." Başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Sen onu da göndermezdi."

Saçmalık. Onu geri çevirmiştim. Benimle flört ederken gözlerindeki ışık, onu kaçırarlardan birinin ben olduğumu anladığında yok olmuştu. Giydiği sert kabuk acısını tam olarak gizleyememişti ve ben de buna boyun eğecek kadar hıyarlık etmişim. Onun bana bağlanması kötü bir fikirdi.

Vaughn'la sikişmesi daha kötüydü.

Vaughn sessizce, "Onu istiyorsun, dostum," dedi ve direksiyonu tutuşumu ayarlarken kaşlarımı çattım. Ona yumruk atma dürtüsü içimde uğuldadı ve onun gösterisiyle şehre geleceğini öğrendiğimizden beri engellediğim diğer tüm dürtülerle birlikte bu dürtüyü de bastırdım.

"İstemek ve sahip olmak iki farklı şeydir," diye hatırlattım ona. "O bizim değil, Vaughn. Bu dünya ona göre değil..."

"Bu dünya onun için diğerinden çok daha güvenli." Bu sözler beni sarstı ve kaşlarımı çattım. "Bunu bilmiyormuş gibi davranma. Pislik ortağı onu istismar ediyor. Yönetim ona biniyor ve acının devam etmesine izin veriyor çünkü bu onlara para kazandırıyor. Sonra ben kontrolümü yaptıktan sonra biri o ipeklerle oynadı, çünkü onların çok güvenli olduğunu biliyorum."

Son söylediğinde ona inandım. Onun güvenliği söz konusu olduğunda hiçbirimiz ortalıkta dolaşmazdık.

"Ve otelin otoparkında birinin onun peşinden gittiğini söylemişsiniz."

"Sarhoş bir sürücü de olabilirdi." Zayıftı. İkimiz de buna inandım.

"Ailesi onu aylarca yollarda bırakıyor. Perişan haldeydi, performanslarındaki acı? Hamlığı? Bunu uyduramazsınız ve o kadar da iyi bir oyuncu değil."

Bu konuda yanılıyordu - muhtemelen hepsinin fark ettiğinden daha iyiydi. O yaraları ilk birkaç gün benden hiçbir şey olmamış gibi sakladı. İsteddiği zaman vücudu bile yalan söylüyordu. Üzerinde sahip olduğu kontrolün büyüklüğü... Hiçbir çocuk kendini bu kadar kontrol etmek zorunda kalmamalı.

Kulüp binasına uzun yoldan dönmüştüm. Kuyruğumuz yoktu ama bunun pek de önemi yoktu. 19D'ler onları kimin vurduğunu ve nereye vuracaklarını bilmeyecek değillerdi ya. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tetikte olmamız gerekecekti.

Roma ve Freddie'nin evlerine yakın durmaları gerekiyordu. İkisi de bu konuda iyi değildi. Kendi ritimleriyle hareket ettiler. Lanet olsun. Emersyn hâlâ oradaydı.

Belki de bu, Jasper'ın onun gerçek bir hayata dönmesine izin vermesi için bir itici güç olabilirdi. Ya da başka bir şey.

Konuyu açmadan bile bunun cevabını biliyordum.

Kulüp binasına doğru döndüğümüzde Vaughn "Ona söyleyecek misin?" diye sordu.

"Yok artık," diye homurdandım ve esprisiz bir kahkaha attım. "Zaten sik gibi bir ruh hali içinde. Sadece onu bir daha becerme."

"Hayır."

Ona bir bakış attım. "Vaughn..."

"Beni duydun, hayır dedim. Eğer beni istiyorsa, onu geri çevirmeyeceğim." Hırçınlık yerine bir söz gibi gelmişti. "O iyi şeyleri hak ediyor."

"Ve bunun biz olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Alay etmekten kendimi alamadım.

"Bence biz onun sahip olduğundan çok daha iyiyiz. En azından canının yanması ve üzerinde yeni çürükler olmaması umurumuzda. Derin bir nefes alabiliyor ve hareket edebiliyor... Lanet olsun, hareket edebiliyor."

Son söylediğinde aletim seğirdi. Özellikle de hareket etmeye yaptığı vurguyla. İyi bir plan değil. Sadece, bunların hiçbirisi iyi bir plan değildi. Er ya da geç,

Raptor öğrenebilirdi. Ya da daha kötüsü, Jasper Vaughn'u öğrenecek ve sonra Raptor öğrenecekti.

Hayatımızda bu kedere ihtiyacımız yoktu, özellikle de yaklaşan bir bölge savaşı varsa. Çift geniş kapılar geri çekilirken ve ben kulüp binasına girerken ikimiz de tek kelime etmedik. Fareler nöbet tuttu ve kapılar arkamızdan kapandı.

Tanıdık lacivert bir bisiklet kenarda park halinde duruyordu. Liam hâlâ buradaydı. En azından Roma'nın arkasını kollamıştı. Vaughn çantayla içeri yöneldi, ben de onu takip ettim. İçeri girdiğimizde Freddie'nin şarkısı duyuluyordu ve arkamdaki kapıyı kapattığımda bir gümbürtü koptu. Freddie'nin saçmalıkları için hiç havamda değildim ama Emersyn'in kahkahasının yumuşak sesi ruhuma merhem gibi gelmişti.

Vaughn önümde, "Dikkatli ol, Dove," dedi ve aradaki mesafeyi kapatıp ne demek istediğini anlamam birkaç adımımı aldı. Freddie bir kovanın üzerine eğilmiş ve onun yanındaki kanepeye oturmuştu. Freddie'nin öğürme sesi şarkı söylemesinden daha iyi değildi ama Emersyn bundan rahatsız olmak yerine sırtını ovmaya devam etti.

Vaughn'dan bana, sonra tekrar bana hızlıca bakınca içimde bir şeyler kasıldı. Dudaklarının kıvrımı, gözlerindeki parıltı... Kahretsin, bugün onu özlemiştim.

Bundan iyi bir şey çıkmayacaktı.

Freddie yine kustu, ben de ceketimi çıkardım. İyi bir şey yoktu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

I Jasper yanında sendeleyeyen Freddie'yle geldiğinde akşamın erken saatleriydi. Karanfil, dumanlı meyveler ve acı çikolata kokusu havaya sinmiş, Jasper'ın tütünle vurguladığı bir duman çıkardı. Freddie kanepede yanıma yığılmış, Liam ve Doc arasındaki hesaplaşmanın gerilimini azaltmıştı. Rome ve ben birbirimize tek kelime etmemiştik ama o bana şöyle bir baktıktan sonra başını salladı.

Belki de çok fazla anlam çıkarıyordum ama bağışlama gibi geldi, bu yüzden kabul ettim. Neyse ki Freddie'nin kusmaya başladığı yere bir kova getirmekte tereddüt etmedi. Üzerime kusmamasını tercih ederdim.

"Ne kadar kötü?" Doktor, Liam gelişimize meydan okuduğunda takındığı kavgacı pozdan vites değiştirerek sordu. İşin tuhafı, Liam *bana* meydan okumamıştı, sadece Doktor'a. Liam dönüşümü Roma'dan bile daha iyi karşılamıştı. "Hey, Doktor," Freddie yönetilen önce başka bir gag aldı Onu. Sadece ağzımdan nefes almaya konsantre olmuştum ve sadece kusmuğun kokusu yüzünden değil, idrarın keskinliğiyle birleşen terin ekşi kokusu da ona hiç iyi gelmiyordu. Midem bulanıyordu. Freddie tekrar kusmadan önce gelen bir sonraki boğucu öksürük.

"Haydi, Küçük Bit," dedi Doc, yerime geçebilmek için beni koltuktan çektiştirerek. "Ne kadar yaptın?"

Jasper kolumdan tuttu ve beni biraz daha uzağa çekti. Freddie nereye gittiğimi anlamaya çalışıyor gibiydi ama gözleri dans ediyordu ve teni parlıyordu. Freddie öğürmeyi bitirdiğinde Jasper kovayı kavradı ve dışarı taşıdı. Midem bulandı ama bu gördüğüm en kötü şey değildi.

Roma'yı bana bakarken yakaladım ve sonra tekrar Freddie'ye baktım. Berbat durumdaydı.

"Bende Narcan var," dedi Doktor. "Ama ne yaptığını bilmeden kullanmak istemiyorum." Odağı Freddie'de kalmıştı.

"Yemek almaya gittim," dedi Freddie, sesindeki neşe sefaletе doğru düşüyordu. "Kusura bakma Boo-Boo, biraz yoldan çıktım. Ama mutfakta bir bok yoktu ve ben zaten yemek yapamam."

"Sorun değil," dedim kollarımı kavuşturarak. "Yine de umarım benim için uyuşturucu almıyordun."

"Hayır," dedi Freddie, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi kötü ocuk kstahlığıyla çarpık bir sırtışla. "Tabii sen istemezsen. Çünkü para kazanabileceğim yerler biliyorum."

"Hayır, sayı yapmanı istemiyor," diye hırladı Jasper, Freddie'nin ensesine vurup kovayı yanına, yere çarparken. "Doktora ne bok yediğini söyle, sonra da biz oraya varmadan önce sana ne bok verdiklerini."

"Biliyor musun Hawk, sen bir pislisin." Freddie ona baktı, yüz ifadesinde zerre kadar pişmanlık yoktu. "Boo-Boo'ya aşık olduğunu hepimiz biliyoruz, o yüzden ona iyi davran, çünkü o güzel ve iyi biri. Güzel de kokuyor."

Bakışlarımı kaırdığımda Liam'ın gözlerini devirdiğini gördüm ve bir an için dudaklarının kenarlarının kıpırdadığına yemin ettim. Bir el sırtımda dans etti ve omzumun üzerinden baktığımda Rome'un bana elini uzattığını gördüm.

Jasper cam gibi gözlerle Freddie'ye baktı ve Doktor da ilk kez benzer bir ifade takındı. Ona yardım etmek istiyorlarsa daha fazla bilgiye ihtiyaçları olduğu için bu öfkeye şefkat karışmıştı.

Rome'un elini tutarak beni mutfağa doğru çekmesine izin verdim. Doktor ve ben Jasper'dan sadece birkaç dakika önce dönmüştük. O Freddie'yi de peşinden sürükleyerek gelene kadar içeri bile zor girmiştik.

"Ona buz getirin," diye önerdi Rome. "Ezilmenin faydası olur."

Bu iyi bir fikirdi, özellikle de terli olduğu için. Dondurucuyu açtım ve neredeyse boş olan alete baktım. Buzluktaki küplere ek olarak bir torba dolusu kırılmış buz zaten oradaydı. Ben büyük boy bir bardağa buz doldururken o da lavaboyu açtı.

Arkamı döndüğümde elinde ıslanmış ve sıkılmış bir çift bez vardı. Tek kelime etmeden bana uzattı.

"Roma-" diye başladım ama parmaklarını dudaklarıma bastırdı. Serin ve lavabonun nemi hâlâ üzerindeydi, içime bir ürperti gönderdi. Gözlerindeki sakinlik içime işledi ve başını hafifçe salladı. Bakışları beni geçene kadar kaşlarımı çattım.

Liam kapı aralığında durmuş, ikimize de bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ona yumruk attığım için elim hâlâ acıyordu. Herhangi bir zarar vermiş gibi grnmyordum. Belli belirsiz sırtması ve başını sallaması daha çok

benden daha fazla. Aslında ikisi de birbirlerine bakıyorlardı ve evet, bu benim yoldan çekilmem için bir ipucuydu.

Olmak istediğim son yer onların arasında sıkışıp kalmaktı. Jasper'a gittiğimi söyledilerse, ona da söylemişlerdir. Bu serpintiyle başa çıkabilirdim.

Freddie tek başına ve perişan bir halde otururken, Doc ve Jasper sessiz ama yoğun bir sohbe dalmışlardı. Freddie'nin solgun ve hüzünlü hali, yanındaki kanepeye tünediğimde kalbimi sızlattı. Özenle, buz parçaları için kovayı ona verdim.

"Oh, Boo-Boo," dedi sert bir iniltiyle. "Sen bir tanrıçasın."

"Uh huh." Önce alnını sonra da yanaklarını silebilmek için çenesini kendimden uzağa doğru ittim. "Üzerime nefes alma. Kokuyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Berbat durumdayım."

"Görünüşe göre," dedim, onunla aynı fikirdeydim. En azından kusmuğunun çoğunu kıyafetlerine değil de kovaya bulaştırmıştı. "Bu arada çöplüğe de dalmak zorunda kaldın mı?"

Başını omzuma yaslamadan önce zayıf bir kıkırdama çıkardı. Ağzının kenarından mayomun yuvarlak yakasına doğru buz damladı. Dans kıyafetlerimi giydiğimden ve onları niyetimi gizlemek için kullandığımdan beri pek değişmemiştim.

Daha önceki başarıma rağmen, yine buradaydım ve cevaplara gittiğim zamankinden daha yakın değildim. Ancak şu anda burada olmak benim seçimimdi.

"Sana yemek getirmek istedim, sonra düşündüm ki, bilirsin, birazcıkdan zarar gelmez."

"Her zaman ilk tadın bedava olduğunu söylerler," dedim ona, dikkatlice yüzünün etrafını sildikten sonra ellerine baktım. "Buzu em. Bu boğaz kuruluşuna iyi gelecektir."

Kaba bir geçirti çıkardı ve neyse ki henüz ağzımdan nefes almaktan fazlasını yapmaya çalışmamıştım. "Ben daha iyi biliyorum," diye mırıldandı ve omzuma doğru konuşmasaydı muhtemelen duymayacaktım. "Hawk kıcıma tekme basacak. Temiz kalmam gerekiyordu. Sonra da 19D'deki amcığın peşine düştüm, bundan daha iyisini biliyordum ama annemdeydi ve sana kaburga getirebileceğimi düşündüm."

Çıkardığı inilti öyle acı bir sestti ki, hem Doc'un hem de Jasper'ın dikkatini bize doğru çekti. Kayrak grisi gözleri benimkilere kilitlendi. Jasper'ı en son gördüğümde beni öpmüştü. Hatırlayınca dudaklarım karıncalandı. Sonra hırladı ve hışımla çıkıp gitti.

İç çekerek bakışlarımı ondan uzaklaştırıp Freddie'ye çevirdim. Gerçekten de bir fast food restoranının önündeki çöp tenekesinde yuvarlanan bir içki fabrikası gibi kokuyordu.

Zaten bir duş ihtiyacım vardı, bu yüzden şikayetimi kendime sakladım. "Sorun değil," dedim ona.

"Ama sana hiç yemek getirmedi. Sana yiyecek getirmem ve onlar 19D'lerle uğraşırken seni güvende tutmam gerekiyordu, ama bunun yerine kaçtım ve seni burada yalnız bıraktım..." Başka bir öğürme nöbeti onu ele geçirdiğinde düşüncesini tam olarak bitiremedi ve başını kovanın üzerine eğdim.

Bağırsaklarını kusarken kafasını yukarıda tutmak zorunda kaldığım ilk kişi o değildi. Kapı çarpıldı, Vaughn ve Kestrel'in dönüşünün tek habercisiydi.

Vaughn ile göz göze geldiğimde tüm vücudumun titrediğine yemin edebilirim. Gömleksizdi, bu da tüm o muhteşem, renkli teni gözler önüne seriyordu. O hareket ettikçe dövmeleleri dalgalanıyor ve esniyordu ve bakışlarımı tekrar onunkilere yöneltmek muazzam bir çaba gerektiriyordu. Özellikle de artık o kasların ellerimin, kalçalarımın, kıkırmın altında nasıl hissettirdiğini bildiğim için...

"Hayatımdan nefret ediyorum," diye inledi Freddie ve ben de sırtını sıvazladım. İhtiyacı olan son şey basmakalıp laflardı ve ona gülmek muhtemelen adil değildi, ama berbat durumda olsa bile sevimli sayılırdı.

"Çok daha kötüsü olabilirdi," diye söz verdim ve o da başka bir şiddetli fırlatmayla cevap verdi.

Vaughn beni "Dikkatli ol, Dove," diye uyardığında kalçalarımı sıktım ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. İki kelime. O güzel seste iki kelime ve karnımda sıvı ısı birikti. Liam'ın sorgudaki bir polis gibi hepimizi incelemesi ya da Roma'nın tek dayanağı kendisiymiş gibi duvara yaslanması önemli değildi. Freddie'nin midesini boşaltması ya da Jasper'ın bir cevap bulmak ister gibi ikimizi de incelemesi önemli değildi.

Dürüst olmak gerekirse, Jasper'ın yüzündeki ifade muhtemelen geldiğimden beri Doc'un yanında gördüğüm en nazik ifadeydi. Doc'a gelince, onun sıkıntılı gözlerinden mümkün olduğunca kaçındım. Jasper ve diğerlerinin kaçtığını anlamaları umurunda olmasa da, Jasper'ın öfkesini Doc'a yöneltmesini istemiyordum.

Bu düşünce şehvetimi ayılttı.

Yine de Kerkenez'e bakarken gülümsememeye çalıştım. Nefesini bıraktığında kalbim sıkışmaya başladı ve tıpkı daha önce Jasper'la olduğu gibi, Kestrel beni bakışlarına hapsetti. Gözlerinin ardında çok şey vardı ama hangi dilde olursa olsun konuşamıyordum. Daha fazlasını öğrenmeye ne kadar aç olsam da, bu iyi bir fikir değildi.

Dürüst olmak gerekirse, neyin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

Artık değil.

Freddie, "Ölmek istiyorum," diye inledi ve Doktor kederli bir iç çekti, sonra Jasper'la birlikte onu koruduğum yere doğru yürüdüler. Yüzlerindeki ifade beni endişelendirmişti.

"Aşağı iniyor," dedim onlara. "Ve ayılıyor. Burası berbat bir yer."

"Biliyoruz, Küçük Bit," diye beni temin etti Doktor. "Merak etme. Ona zarar vermeyeceğiz."

"Tabii ki ona zarar vermeyeceğiz." Jasper kelimeleri sanki dişlerinin arasına sıkışmış da ısırıp koparması gerekiyormuş gibi hırıldayarak söyledi. Sert bir nefes vererek başını salladı, sonra elini yüzünde gezdirdi. "Ben yorgunum. O da yorgun. Uzun bir gün ve gece oldu. Onu alalım, temizleyelim ve doktor serum taksın. Burada kalıp ona göz kulak olabileceğini sanmıyorum."

Jasper'ın ses tonundaki gerçek nezaket beni hazırlıksız yakaladı. Ve yalnız da değildim. Kestrel'in kaşları kalktı ama Vaughn şaşkınlıktan çok eğlenmiş görünüyordu. Başparmağını alt dudağına sürttü ve bu hareketi takip etmemek için çaba sarf etti.

"Bu tatlı konuşmadan sonra nasıl karşı koyabilirim ki?" Doktor neredeyse hafifçe söyledi ve bana bir sırtış fırlattı. Kendime engel olamadım; bir gülümseme, hemen ardından gelen bir kahkahayla birlikte kaçtı. Bu muhtemelen şimdiye kadar içinde bulunduğum en tuhaf durumlardan biriydi.

En tuhaflarından biri... Hayır, en tuhafı. Bir dönem.

Dudaklarımı yaladım ve Jasper'ın Freddie'yi yukarı çekebilmesi için yer değiştirdim. Doc kovayı kurtardı ve Liam'a uzattı, o da alıp mutfağa taşıdı. Mevcut dinamikler bana Kestrel'in sakladığı düşünceler ya da Freddie'nin ağzından dökülen mırıltılar kadar yabancıydı.

"Biliyor musun, onlara oyun parkından ve kum havuzundan bahsettim," diyordu Jasper'a, Jasper onu taşırken göğsünü okşayarak. Aralarındaki boyut farkı daha da abartılı görünüyordu. "Sadece ebelemenin neden önemli olduğunu ya da sen her zaman önce diğerlerini yakaladığın için benim her zaman güvende olduğumu anlamıyorlar... Bekle!"

Jasper yavaşladı.

"Biri Boo-Boo'yu beslesin," diye emretti Freddie, dönüp bana bakmaya çalışarak. "Televizyon izleyebilsin diye onu Vaughn'un odasına koydum - hey, Boo-Boo! Burada olmaman gerekiyordu, Jasper güvende olman için seni yoldan uzak tutmamı söyledi."

Jasper'ın sırt çizgileri tahta gibi sertleşmişti. "Bırak onu Freddie. Hadi."

"Kahretsin, yine batırdım Hawk. Öyle değil mi? Sıkışmadım. Söz veriyorum. Bowery'deki domuz ve dürtme yerinde daha iyi kaburgalar olduğunu söylemeseydi o amcığı takip bile etmezdim. Ayrıca en güzel amcık burada, o yüzden takip etmeme gerek yok."

"Freddie," diye hırladı Jasper. "Kapa çeneni. Sorun yok. Seni yukarı çıkaralım..."

Gerisini anlamadım ama Jasper onu dışarı çıkarırken Freddie hiç susmamıştı. Doktor iç geçirdi. "Biri kamyonundan sağlık kitimi ve çantamı aldı mı?"

Kestrel, Doc'un fırlattığı anahtarları almak için elini uzattı ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bana başıyla selam verdi. Kestrel tek topuğu üzerinde dönerek dışarı çıktı. Sonra ben, Vaughn, Rome ve Liam kaldık.

"Hadi, Dove," dedi Vaughn elini uzatarak. "Seni temizleyelim, sonra da yemek yeriz."

"Ben yemek getireyim," dedi Roma ve ben ona baktım. Çok az şey söylemişti. "Ne istiyorsun?"

Bakışları onların değil, benim üzerimdeydi.

"Ben bakarım," diye araya girdi Liam. "Ve ona ne alırsak yiyebilir." Rome onu tersledi ama gözlerini benden ayırmadı. "Pirzola ister misin?"

"Dışarı çıkmak güvenli mi?" Aklıma gelen tek soru buydu. Çünkü nemli ellerimi tozluklarıma silerken bile Liam'ın az önceki sözleriyle Freddie'nin saçmalıkları çarpışıyordu. Vaughn'un üzerinde de kan vardı. Oturduğum yere olan mesafeyi daraltmıştı ve elini tutmaktan başka seçeneğim yoktu.

Umursadığımdan değil. Teninin benimkinin üzerinde kayan sıcaklığı sistemime bir ürperti daha gönderdi. Bugün... çok şey olmuştu. Pek çok açıdan.

"Bir şey olmaz. Ben hızlıyım," dedi Rome. "Ne istiyorsun, Starling?"

Liam gözlerini devirdi. Ama ağzının nasıl gerildiğini ya da yumruklarını nasıl sıkıldığını kaçırmamıştım. Dahası, Vaughn beni arkasına sıkıştırdığında ve Rome Liam'la aramıza girdiğinde odadaki sıcaklık değişti.

"Izgara peynir ve patates kızartması yapan bir yer var mı?" Dürüst olmak gerekirse, kulağa gelmiş geçmiş en iyi şey gibi geliyordu. Çok fazla karbonhidrat vardı ama umurumda değildi.

Liam ve Rome birbirlerine baktılar.

"86. Cadde ile Grand'ın köşesinde bir lokanta var," dedi Vaughn. "Orası güvenli."

"Peki ya diğerleri?" Tamam, boş verip üstelememeliydim ama buradaki tek kişi ben değildim. Rome'un ağzının kenarları kıvrıldı ve bana omuz silkti.

"Merak etme, Hellspawn. Seçimlerinde o kadar da hassas değiller."

Rome kardeşine vurdu ve kış Liam güldü.

Rome'un tek söylediği "Pizza alacağız," oldu ve sonra kardeşini itti ve sadece ben ve Vaughn kaldık.

Vaughn elimi tutarak üst katın yolunu gösterdi ve beni doğruca odasına götürmesine ya da tartışmadan onu içeri kadar takip etmeme şaşırmamalıyım. Üç adım attıktan sonra Vaughn benim alanımı işgal etti. Bir parmağını çenemin altına soktu, başımı geriye doğru eğdi ve sonra ağzını ağızıma dayadı.

Nefes almayı, itiraz etmeyi ya da otuz saniye önce kafamı kurcalayan bir düzine başka düşüncüyü unutmuştum. Tatlı aromalı bir duman fabrikasında kalmış gibi kokmasına ve üzerine yapışmış bakır parçalarına rağmen Vaughn'un tadı sıcak, günah ve kaçış gibiydi.

Daha yere inmeden beni kaldırdığında düşmek zor olmadı.

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

EMERSYN

W

Kelimeler oluştu, patladı ve Vaughn onları ağzımdan çıkarırken yeniden şekillenmeye çalıştı. Söyleyebileceğim binlerce şey vardı ama hiçbirisi onun dudaklarının bekçisini geçemedi.

Ağzımı esir almaya devam ederken ellerimi saçlarının arasına sokup yumuşaklığını avuçladım.

Beni kaldırırken kalın, güçlü parmakları kıcıma girdi. Onun tadıyla sarhoş olmuş bir halde, hareket etmeye başladığında inledim. Kot pantolonunun tozluklarına sürtünmesi bana ne kadar ince olduklarını hatırlattı ve yemin ederim içlerine kadar ıslanmıştım.

Üç adım sonra banyodaydık. Işıkları yakıp beni bir kez bile bırakmadan kapıyı iterek kapatırken aynada kendimi zar zor tanıyabildim. Bu koordinasyonun yarısına bile sahip olmayan pek çok dansçıyla çalışmıştım.

Ağzını önce çeneme, sonra da boğazıma bastırması kesik kesik nefes almamı sağladı. Teni parmaklarımın altında çok sıcaktı. Kendimi onun içinde kaybetme isteğim çok güzel bir iletişim kuruyordu. Ona karşı kıvranabilmek için kıyafetlerimi çıkarmak istedim. Yolun bir yerinde, kalçalarımı onun kalçalarına bağladım ve o da bizi banyoya götürdü, suyu açtı, bir yandan da beni öpmeye ve kıcıma masaj yapmaya devam etti. Kalçalarımı yuvarlayarak mevcut ereksiyona karşı sürtünürken teması hiç kaybetmedik.

Gözlerimi zorla açtım, sadece hisler içinde boğulmak yerine onu görmeye ve tadını çıkarmaya kararlıydım. Hareket ettikçe tenindeki renkli sanat desenleri dalgalanıyordu ve parmaklarımı omzundaki kaslara soktum ve... "Vaughn," diye inledim, sonra parmaklarımı dudaklarında gezdirirken dudaklarından uzaklaştım.

omzunun

üzerinden.

"Hmm, Dove?"

"Kanamam var."

Bir an durdu, sonra döndü, duştan buhar çıkmaya başlarken hâlâ bana sarılıyordu. Sırtındaki kırmızı benekler başka bir şey olamazdı. Onu tüketmeye bu kadar niyetli olmasaydım, muhtemelen bakır kokusunu fark ederdim. Sırtında çizgiler vardı, neredeyse...

İkimizi de tahrik etmekten çok aşağı inmek için kıpırdandım, ereksiyonunun kalınlığı bana içimde hareket ederken ne kadar iyi hissettiğini hatırlatsa bile. Bana iç duvarlarımda kayan ve beni aydınlatan seksi piercingi hatırlattı.

Ama kanaması vardı.

Ve Freddie berbat bir haldeydi.

"19D'ler. Freddie onlar hakkında bir şeyler söyledi." 19D'nin bir tür kötü numaralandırılmış sütyen dışında ne olduğundan bile emin değildim.

"Dove." Vaughn'un alçak hırıltısı beni ayağa kaldırırken bile hazırlıksız yakaladı. Bir elini çeneme doğru kaydırды, yakaladı ve bakışlarımı ona sabitledi. "Kimsenin sana yaklaşmasına izin verilmeyecek. Freddie'ye zarar verenlerin icabına bakıldı. O güvende. Sen de öyle."

"Kendim için endişelenmiyorum." Ona kaşlarımı çattım. "Benim sorunlarım..." Dişlerimi sıktım ama Vaughn beni itmek yerine, sağduyum için tehlikeli olan yeşil gözlerini bana odakladı. Etkileri dinlememi talep ediyor ve beni seçim yapmaya çağırıyordu. "Benim sorunlarım 19D'ninkiler gibi değil. Onlar farklı."

Duvara yaslandım, aniden bitkin düşmüştüm, sanki bu itiraf içimden bir şeyler koparıp almıştı. Bütün öğleden sonra Doktor'un kliniğinde otururken ve beni ofisine götürdükten sonra bile sorunuma kolay bir çözüm bulamamıştım.

Hiç olmamıştı.

"Sana söylemek istiyorum," diye itiraf ettim. "Sormuyor olsan bile. Belki de sormadığın içindir. Ama sana açılmak istememin ne kadarının senin aletine binmeyi sevdiğimden, ne kadarının sana güvenmek istediğimden kaynaklandığını bilmiyorum."

Ağzının kenarları bir parça eğildi ve bakışlarının bana dikildiği yerde ağırlaştığına yemin ettim. Nefesim ciğerlerimde geri çekildi. İtiraf etmek istediğim konusunda yalan söylememiştim. Belki birine anlatmak yardımcı olabilirdi. Ya da belki başka bir aptal işiydi. Diğer her seferinde...

Bu diğer zamanlar gibi değildi. Daha önce hiç böyle bir zaman yaşamamıştım. Kaçtıktan sonra bile kendi isteğimle geri döndüğüm fidyeciler. Beni geri getirmesini istediğimde Doc uzun bir süre bana bakmıştı. Sessizliği o kadar uzun sürmüştü ki, sonunda onun için daha kolay olacaksa Liam'ı arayabileceğimizi söyledim.

O zaman da, şimdi olduğu gibi, kendimi açıklamak istesem bile gözlerindeki sorularla yüzleşmek istememişim ve kelimelerim olduğundan emin değildim.

Vaughn... Onunla ilgili her şey beni cezbediyordu ve belki de sadece sevişmeye ihtiyacım vardı ama bu ikimiz için de adil değildi.

Hay sikeyim.

Hayat neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Vaughn sonunda, "Sikimi seviyorsun," dedi, bakışlarındaki karanlık bir parıltı için geri çekildi. İçime bir rahatlama çöktü ve bunun için neredeyse kendimden nefret edecektim ama o beni rahat bırakıyordu.

"Evet," dedim ve sonra dizlerimin üzerine çökerek fermuarını indirdim ve kot pantolondan sıyrılmasına yardım ettim. Beni sadece ayakkabılarını çıkaracak kadar durdurdu, ayakkabılarına da kan sıçramıştı. Vaughn'un beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

Sorabilirim.

Ama kanın ona ait olmadığını söylemişti. Bana sorabilirdi.

Ama söylemeye hazır olduğumdan emin olmadığımı söylemiştim.

Birbirimizi rahat bıraktık. Bakışlarını bırakmadan öne doğru eğilip göbeğine bir öpücük kondurdum. Oradaki dövmeyle inceleyebilirdim. Güzel vücudunu süsleyen dövmelerden herhangi birini inceleyebilirdim. Ama onun tadına bakmayı tercih ederdim.

Pantolonu aşağı iterken teninin sıcaklığı parmak uçlarımı yaktı. Duş akmaya devam ediyordu ve muhtemelen tüm sıcak suyu kullanıyorduk. Vaughn'un umursadığını sanmıyordum.

Ben yapmadım.

Aletini serbest bıraktığımda karnına çarptı, tıpkı hatırladığım gibi kırmızı ve kalındı. Piercing beni büyülemişti, yalan söylemeyecektim. Dilimle gümüşü topuzlardan biriyle oynarken bile, bir elimi şişmiş uzunluğunun etrafına sardığımda ve satenimsi deriyi okşadığımda kotunu aşağı çekmeyi bitirmeyi yarı yarıya unuttum.

Göz kapaklarını yarıya kadar indiren Vaughn bana baktı ve ben dilimle piercingi keşfederken başparmağını alt dudağına sürttü. Ağzımı açıp ucuna doğru yavaşça yutkunurken odanın dışındaki her şey kayboldu. Çenesi kasıldı ama öne doğru itmedi. Aslında, göğsündeki ve kollarındaki kaslar kendini tutuyormuş gibi dalgalanıyordu.

Ucunu emerek, dilimi yarığında boncuk boncuk biriken döl öncesi tuzun üzerinde gezdirdim. Onunla gerçekten oynayamamıştım.

İstedığım kadar. Her vuruşta onu ağzımın daha derinlerine aldım.

Yavaş, eşit vuruşlar onu boğazıma doğru itti ve tıkaçın etrafında yutmak zorunda kalmadan önce onu sadece bir yere kadar götürebildim. Onu her dışarı çektiğimde, dilimi başının üzerinde gezdirmeden önce piercingleri kemirdim ve emdim. Aleti avuçlarımda daha da ısındı ve gözleri bana o kadar odaklanmıştı ki, tasmaını çıkardığı an amımın karıncalanacağına yemin edebilirdim.

Bir anda onu zorlamak istedim. Daha fazlasını talep etmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istedim. Onu derine itmek ve etrafında yutmak arasında gidip geldim ve dudaklarımdan uzaklaştırabilmek için horozunu çift yumrukladım.

Onu her zorladığımda, kendini kontrol altında tuttu. Oynamama izin verdi. Bu seksi canavar adam ne istersem yapmama izin vermeye niyetli görünüyordu. Sonra homurdandı, "Güvercin."

İçimdeki her şey sıkıştı.

Evet. Lütfen.

Aletini çıkardım ve dudaklarımı yaladım. "Evet, Vaughn?"

"Soyun, yoksa o pantolonu yırtıp açacağım ve seni o pantolonla sikeceğim."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Sırılsıklam olmuş külotum çoktan parçalanmıştı ve soyunup kıyafetlerimi yere bırakırken bakışlarımı ondan ayırmadım.

Soyunana kadar onunla ilgili her şey durmuş gibiydi. Uyluklarımı birbirine sürterken meme uçlarım dikleşti ve sızladı, sanki bu onun sikini tekrar içimde hissetme ihtiyacımı hafifletecekmiş gibi, neredeyse nefesimi tutup hareket etmesini bekliyordum.

"Beni sikmeye ne oldu?" diye sordum. Parmaklarını üst kolumda ve ardından göğüs kemiğimde öylesine büyük bir nezaketle gezdirdi ki neredeyse gözlerim dolacaktı.

"Yaralanmışsın."

İki kelime ve neredeyse odadaki tüm oksijeni emdi. Cildimi lekeleyen morlukların soluk gölgelerine baktım. Onları zar zor fark etmiştim bile.

"Ben değilim."

Üzerimde nazikçe gezdirdiği eli, hem nazik hem de talepkâr bir kavrayışla boğazıma kilitlenmişti. Nasıl oldu da

hiçbir fikrim yoktu. Bana bakarken başparmağıyla başımı arkaya yatırdı.

"Bana sorma," diye yalvardım ve gözleri kısıldı.

"Dove..."

"Acımıyor ve kolayca morarıyorum. Şu anda hissetmek istediğim tek şey sensin. O yüzden lütfen bana sorma."

Ona yalan söylemek istemedim. Çürükler kollarımın üst kısmında da vardı, muhtemelen Liam'ın beni kaldırdığı yerden kaynaklanıyordu. Vaughn sol elimi kaldırarak parmak eklemlerime baktı. Oradaki çürükler çok daha belirgindi ama sadece avuç içlerine bakmak için elimi çevirdi.

Kaçışım sırasında onlara çarpmıştım.

"Bana güvenmene ihtiyacım var, Güvercin," diye itiraf etti. Yanağımı avuçlarken avucunun sertliği, hareketlerinin yumuşaklığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Ama bedenin konusunda bana güveniyorsun, bu da bir başlangıç."

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, şükürler olsun ve kolunu etrafıma doladı.

Ben.

"Yukarı." Beni emerken komutu duymaktan çok hissettim. dil. Belki de hayal etmiştim. Ama o kalkarken ben de kalktım ve aramızda onu hizaladım ve sonra üzerine çöktüm.

İçime doğru ittiği dolgunluk çok yoğundu. Amım ne kadar ıslak olsa da inledim ve onun cevap iniltisi de neredeyse işkence gibi geldi. Bizi suyun altına ittiğinde su hala biraz sıcaktı ve sonra cezalandırıcı bir hız belirlerken duş duvarına yaslandım.

Piercing'inin iç duvarlarıma her dokunuşu onları kasılmaya itiyordu ve ben de ona ayak uydurmak için savaşıyordum ama ne zaman başardığımı düşünsem ya yavaşlıyor ya da hızlanıyordu. Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim ve vücudumun gevşemesine izin verdim. Göğsüne sürtünen meme uçlarım bile daha fazla temas için ağrıyordu.

Vaughn homurdandı ve sonra dişlerinin ısırtığı alt dudağıma sürtündü. "Bana bak, Dove," diye emretti ve gözlerimi tekrar açmaya zorladım. "Gör beni." İt. "Beni hisset." İt. "Al beni."

Titreme ayak parmaklarımda başladı ve kalçalarım titreyene kadar bacaklarımdan yukarı doğru ilerledi. İçime her derinlemesine itişinde klitorisime sürtünüyordu ve bu sadece spazmları arttırıyordu. Isı içimde çözüldü ve parladı ve ben parçalanırken gözlerimi açık ve onun üzerinde tuttum.

Beni orgazma doğru iterken sırtışı şiddetli ve muzaffer bir hal aldı. Piercinglerinin her sıcak darbesinde boğazımdan bir çığlık koptu.

İçimde bir nokta.

"Güven bana," dedi ben onun etrafında titrerken ve sarsılırken. Amımın kenetlenmesi onu yavaşlatmadı. Aksine, onu teşvik etti ve sonra tekrar boşaldığıma yemin ettim. Her şey sıvı hale geldi, kaslarım, düşüncelerim ve korkularım.

Sıcak su onu uzaklaştırdı ve öpücüğünü karşılamak için gerildim, şu anda yapabileceğim tek şekilde cevap verdim. Ona *kendimle* cevap verdim. Vaughn bir çığlıkla boşaldı, salıverilmesinin sıcaklığı beni doldurmak için dışarı fırladı ve yüzünü boğazıma gömmeden önce kalçalarını bir, iki kez daha pompalarken ona sarıldım.

"Güven bana Dove," diye fısıldadı sert bir sesle biz nefes nefese kalırken. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum."

Amımdan çıktıktan ve saçlarını yıkamama yardım ettikten sonra bile kelimeler içimi kemirdi. Sırtını sabunlarken bilincimi kemirdiler ve sonra ellerimi kışının sıkı kasları üzerinde gezdirdiler. Göğüslerime masaj yaparken kemiklerime battılar ve sonra durulanırken ve havlu için duşu geride bırakırken beni takip etti.

Vaughn havlusunu astıktan sonra yatak odasının kapısını çekerek açtı. "Sana giymen için benimkilerden bir şey getireyim," diye teklif etti ama kapı aralığında kımıldamadı. Onunla ilgili her şey hâlâ kaya gibi sertti.

"Onun orada olduğunu zaten biliyorum. İkiniz de pek ağzı sıkı değilsiniz." Kestrel'in sesi çatırdadı, aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı. "Ya da sessiz."

"Ne istiyorsun?" Vaughn onun yorumlarına yanıt vermedi. Onun yerine çıplak bir şekilde odaya girdi ve dolabın yanına gitti. Onun kitabından bir sayfa alarak kapı çerçevesine yaslandım. Nemli saçlarım omuzlarıma yapışmıştı ama havluyu hâlâ gövdemin etrafına sarmıştım.

Kerkenez Vaughn'a cevap vermek yerine bana bir bakış attı ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Mavi-yeşil gözlerindeki serinlik sırlarını saklıyordu. "Bunu gerçekten düşündün mü, Sparrow?"

"Onu rahat bırak," diye emretti Vaughn. "Ve ona karşı bir pislik gibi davranma." Dolaptaki eşofman altını giymiş, o muhteşem kalçasını ve muhteşem sikini saklamıştı. En azından göğsü hâlâ sergileniyordu.

"Hıyarlık etmiyorum," diye karşılık verdi Kestrel. "İlk gittiğin yerin orası olması ilginç."

Birbirlerine ters ters baktılar. Tansiyon yükseldi ve hava daha da s o ğ u d u . Yemin ederim, Kerkenez bir yumruk atmak istiyor gibiydi.

Vaughn'un yumruklarını açıp kapamasına bakılırsa, bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

Boğazımı temizledim. Her iki bakış da aniden bana doğru döndü ve beni titreten bir güçle yere indi. Vaughn küfretti ve çekmecelerden birini çekip açtı. Tek kelime etmeden yanıma geçti ve başıma bir gömlek geçirdi. Yumuşak ve büyüktü ve tıpkı onun gibi kokuyordu.

Havlunun düşmesine izin verirken bile meme uçlarım bu düşünceyle boncuk boncuk oldu. Benimle onların gözleri arasındaki tek şey bu kırmızı pamuktu.

Vaughn parmak eklemlerini çenemde gezdirerek, "Bu renk sana çok yakışmış," dedi.

"Lanet olsun Falcon," diye küfretti Kerkenez ayağa kalkarken aniden. "Jasper *burada*. Freddie'yle işi biter bitmez ilk gideceği yer neresi olacak sanıyorsun?"

İkisi de bana tekrar baktı ve Vaughn'un çenesi gerildi. Midem dibe vurdu. Bir müttefiki bu kadar çabuk mu kaybetmişim? Sekse bir etiket koyduğumuzdan değil. Harikaydı ama bir anlamı olması gerekmiyordu. Kollarımı kavuşturdum ve bekledim.

Vaughn elini havada gezdirerek, "Biliyor musun, umurumda değil," dedi. "Dove burada kalmak istiyorsa kalabilir. Odasına gitmek istiyorsa gidebilir. Onu buraya güvende tutmak için getirdik, esir tutmak için değil."

Kalbim kabardı.

Kerkenez bir elini yüzünde gezdirdi.

"Jasper onun sahibi değil ve onu önemsemeye hakkı olan tek kişi de o değil." Vaughn'un sözlerini ne kadar sevsem de, bir şeyi hatırlamak için onlara gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ben hâlâ buradayım ve bunu hatırlayıp benim hakkımda üçüncü şahıs olarak konuşmayı bırakırsan harika olur."

Kestrel bana bir bakış fırlatarak iç çekti. Gözlerindeki yenilgi beni incitti. Nedenini bile açıklayamıyordum ama sadece onu kovmak istiyordum. Bir şeylerden.

"Sparrow, bana güvenmek için bir nedenin olmadığını ve seninle olan köprüyü yaktığımı biliyorum, ama beni dinlemeni istiyorum çünkü eğer dinlemezsen, şuradaki salak kendini öldürtecek."

Vaughn, "Hayır, değilim," diye beni temin etti.

"Evet," dedi Kestrel onu görmezden gelerek. "Öyle. Jasper..."

İkisinin de telefonu çaldı ve Vaughn banyoya geri dönerken Kestrel onunkine baktı.

"Lanet olsun," diye küfretti Kerkenez. "İkizler yiyeceklerle döndüler ve seni sakladığımız dolaptan çıkarmamızı istiyorlar."

Vaughn onun yerine, "Jasper da bir dakika içinde aşağıda olacak," diye sözlerini tamamladı.

Asıl soru şuydu: Gidip böyle bir şey olmamış gibi davranıp Jasper'ın üstünü mü örtecektim? Yoksa Jasper'ın bana sahip olmadığı gerçeğini koruyup onu zorlayacak mıydım?

İki adam da bir şey söylemedi. İkisi de bekliyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Dönerek banyoya döndüm ve giysilerimi topladım. Seyircilerime aldırmadan taytımı tekrar giydim. Kestrel'in gözleri bana dikildi ama yorum yapmadı.

"Herhangi bir söz vermiyorum," dedim onlara. "Ama herhangi bir soruna da yol açmak istemiyorum."

Vaughn kulağımın hemen arkasına bir öpücük kondururken, "Güven bana, Dove," diye mırıldandı. "Sorun sen değilsin." Temiz bir gömlek almak için yanımdan geçerken Kestrel'le tekrar bakiştık. Sadece 'teşekkür ederim' demekle yetindi.

Başımı salladım.

Haklıydı, kim olduğunu öğrendiğimde bazı köprüleri yakmıştık. Ama belki yenilerini inşa edebilirdik. Kollarımı kavuşturarak ikisi de gitmeye hazır olana kadar bekledim. Vaughn'un odasından çıkmadan önce Kestrel koridoru kontrol etti.

Bu adamları, nasıl çalıştıklarını ve arkadaşlıklarının birbirleriyle ilişkilerinin nerede olduğunu anlamam gerekiyordu. Buraya gelip giden herkes birbirine yakın değildi. Bazıları kesinlikle diğerlerinden daha yakındı, Freddie ve Jasper gibi, ki bu garip bir kombinasyon gibi görünüyordu. Diğer ilişkiler ise daha gergindi; Jasper ve diğerleri gibi.

Ya da Liam.

Nerede durduğumu bilmem gerekiyordu. Ve kime güvenebileceğimi. Çünkü buradaydım.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de... Onların yardımına ihtiyacım vardı.

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

EMERSYN

I O gece yemek için aşağı inmenin her şeyi çözeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Jasper yemek için gelmediği gibi, Doc da sadece birkaç dakika uğradı.

yukarı taşımadan önce biraz almak için birkaç dakika.

O ve Jasper Freddie'yle birlikte kapalı kaldılar. Vaughn bir telefon görüşmesi yaptı ve Liam'ın arkasından yanarak ayrıldı ve sonra sadece ben, Kestrel ve Roma kaldık. Izgara peynirim ve patates kızartmam harikaydı ama yeterince sohbet başlatıcı değildi.

Roma'nın soru sormasını bekliyordum ama sormadı. Tek söylediği "Dışarı çıkıyorum." oldu.

Kestrel ayağa kalkarken ona "Arkanı kolla," dedi.

"Dışarı yalnız mı çıkmalısın?" Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sorulması gereken bir soru gibi görünüyordu.

Rome sadece bana baktı, hafif bir gülümsemesi vardı ama tam olarak sırtıtmıyordu. Belli ki ben tek başıma dışarı çıkıyorsam o neden çıkmasın diye düşünüyordu. Ama yine de yanımdan geçerken saçımı hafifçe çekiştirirken bir şey söylemedi.

Sonra ben ve Kestrel kaldık.

Tek başıma.

Çöpümü temizledim ve sonra yapacak bir şey bulmak için mutfağa baktım ama gerçekten hiçbir şey yoktu.

"Hadi Sparrow," dedi Kestrel bana bir bira uzatarak. "Sen uyuyana kadar gidip biraz televizyon izleyelim."

Ne kadar beklemeye çalışsam da Vaughn da Roma da geri dönmedi. Üçüncü biraya geldiğimde esnemelerim çenemi çatlatıyordu ve Kestrel'in niyetinin bu olduğuna dair bir his vardı içimde.

Beni yukarı çıkardı, iyi geceler diledi ve sonra beni odamda yalnız bıraktı. Sonraki üç gün Jasper, Vaughn ya da Doc'la hiçbir şey olmamış gibi geçti.

Birincisi, hiçbirini görmedim ve Freddie için çok endişelendiğimden buna üzülmedim. Tamam, düzeltiyorum, Jasper ve Doc'un yokluğuna üzülemeyecek kadar endişeliydim ama bu Vaughn'u açıklamıyordu, tabii ona bakmak için vardiya almıyorsa. Detoks tam bir kaltaktı.

Yardım teklif ederdim ama nerede olduğunu bilmiyordum.

Birkaç kapıyı denedim, ya kilitliydi ya da odalar boştu. Tam olarak katılımı teşvik edici değildi. Garip olan şey, kimsenin beni yakından izlememesiydi. Ya da en azından öyle görünmüyorlardı.

Kerkenez sabahları oradaydı, çünkü her gün beni uyandırıyor ve kahvaltı hazırlıyordu. Bir gün yardım etmeye çalıştım ama beni kenarları çatlamış ve sandalyeleri yarılmış masaya doğru sallayıp durdu. Roma içeri girdi, güneş ışığı, soğuk hava ve boya kokuyordu, sonra tekrar gitti.

Doktor'un bana söylediği bir şey aklımın bir köşesinde dönüp duruyordu. *Birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğunda, genellikle güzel bir şeyin ortaya çıkmasını bekleyebilirsiniz.* Roma yoksa Liam da yok demekti. Kestrel gittiğinde ya televizyon izlerdim ya da stüdyoya giderdim.

Çoğu gün stüdyoya gidiyordum. Hâlâ ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Vaughn'la konuya nasıl yaklaşacağımı bulmaya çalışıyordum ama günün sonunda ondan hiçbir iz yoktu. Dördüncü gün, Kestrel'in hazırladığı kahvaltıyı görmezden geldim, kahvemi doldurdum ve kulüp binasından dışarı çıktım.

Kanepenin köşesine sıkıştırılmış bir paket Jasper sigarası bulmuştum ve çakmak da onun altındaydı. Bir öğleden sonra hayal kırıklığı içinde evi dağıttıktan sonra temizlik yapmış olabilirim.

Bir bölmeye saklanmış bir elektrik süpürgesi bile vardı. Beni her şeyi oturma odasına atarken bulan fare, pis bir sırtış ve kötücül gözlerle bana bakmıştı. Hayatım boyunca onun gibi pis küçük dalkavuklarla uğraşmışım. Ona ifadesiz bir şekilde baktığımda, sırtışı kayboldu ve sonunda eğilmeden önce kekeleyerek bir 'affedersiniz' dedi.

Döndüğümde beri ilk kez farelerden birinin içeri girdiğini görüyordum ve odamda saklanmıyordum. Kuşkusuz, stüdyoda saatler geçirdim ve bir gece odamdan gizlice çıkıp Vaughn'un evine gittim, ama kapısı kilitliydi ve çaldığımda gelmedi.

Freddie'nin bana kilitleri nasıl açacağımı göstermesi gerekiyordu. Bu yararlı bir beceri olurdu. Bu da beni dönüp dolaşıp dışarı çıkmaya getirdi. Üzerimde dans kaprisi, Vaughn'un dans mayosunun üzerine giydiği gömleklerden biri, ayaklarımı korumak için kalın çoraplar ve eşyalarımın arasında bulduğum bir çift koşu ayakkabısı vardı.

"Serçe," diye seslendi Kerkenez ama ben ilerlemeye devam ettim.

Dışarı çıkarken kapı çarptı. Depoda adamlar vardı. Muhtemelen daha fazla sıçan. Neden onlara *sıçan* diyorlardı? Onlar

daha çekici bir isim bulabilir misin?

Onlar bir sokak çetesi, ne bekliyordun ki? Kafamın içindeki küçük sesi duymazdan gelerek Roma'nın ve benim kullandığımız sessiz, küçük sokağa açılan çıkışa yöneldim. Çarpma çubuğuna basıp kapıyı açtığımda bir alarm sesi duyuldu. Ben daha üç adım atmadan kesildi.

Soğuk hava düpedüz acıydı ve bir sigarayı dudaklarıma götürüp yakarken buz burnumu ısırdı. Kahretsin, burası çok soğuktu. Ayrıldığıım günden daha soğuktu. Ara sokakta bile bir miktar kırağı vardı, ya da belki de burası sadece buzluysa.

Arkamda, bir esinti çöp tenekesinin arkasından tek bir kağıt el ilanını karıştırıp sokağa doğru kaymasına neden olurken kapı çatırdayarak açıldı. Sigara dumanı boğazımı yaktı ve titreyen ellerimin yatışmasına yardımcı oldu.

En azından yanılısana.

Freddie'nin ciğerlerini kusarken yaşadığı gerginlikten daha kötü bir gerginlik yaşadım.

Omuzlarıma ağır bir ceket düştü ve arkama bakmadım. Kestrel son birkaç gündür giderken daha ağır bir deri ceket giyiyordu. Sanırım buranın ne kadar soğuk olduğuna dair ilk ipucum bu olmalıydı.

"Eğer dışarı çıkmak istersen..." Cümlesini bitirmedi.

Dumanı derin bir nefesle içime çekmeden önce alt dudağımdan hayali bir saç teli kopardım. Nefesimi verirken yukarı doğru yönelttim. "Sadece sana sormakla ilgili saçma bir basmakalıp sözle beni aşağılamadığın için teşekkür ederim."

"Şey," dedi yavaşça, etrafımda dönerek duvara yaslandı. Elinde bir fincan kahve vardı ve buharı yukarı doğru kıvrılıyordu.

Bana kendiminkini hatırlattı ve bir lokma yuttum, aslında mideme ulaşmadan önce boğazımda yanma şeklinin tadını çıkardım. Haşlayacak kadar sıcak değildi ama kesinlikle soğuğu kovalayacak kadar sıcaktı.

Karşımda duran Kerkenez, tüm sırlarını barındıran o esrarengiz gözleriyle beni izliyordu. "İkimiz de biliyoruz ki gitmek isteseydin gidebilirdin. Son birkaç gündür bolca vaktin oldu."

Dondum kaldım. Biri ona söylemiş miydi? Kim olduğu önemli miydi? Roma'nın ya da Doktor'un beni ispiyonlaması fikri biraz canımı yaktı. Peki ya Liam? Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Ama yine de fark etmezdi, değil mi? O biliyordu. "O zaman neden beni buraya kadar kovaladın?"

"Çünkü hava buz gibi," diye cevap verdi Kestrel kolayca. "Ve hiç paran ya da araba anahtarın yok. Ayrıca araba kullanmayı bilmediğinden de oldukça eminim."

Ona ters ters baktım. "Sürücü kursuna gittim."

"Ama geçtin mi?" Bir yudum almak için kahve fincanını kaldırırken kaşlarını kaldırdı.

Ne pislik ama.

Yine de gözleri bastırılmış bir muziplikle parlıyor gibiydi.

"Bilmek istemez miydin?" Mırıldandım, sonra sigaradan derin bir nefes daha çektim. Ruh halime pek iyi gelmiyordu ama buradan çıkmama yardımcı oluyordu.

"Yaparım. Özellikle de sana kullanman için bir araba almayı planlıyorsam."

Sigara parmaklarımdan düştü. Ben ona bakarken o öne çıktı ve sigarayı yaktı.

"Ben yapmadım..." Bunu itiraf etmektense zımpara kağıdıyla mastürbasyon yapmayı tercih ederim. Yüzümü buruşturarak kahve fincanıma baktım. "Başarısız olmadım ama bir sonraki gösteri için ayrılmak zorunda kalmadan önce yeterince pratik yapamadım."

"Kaç saat pratik yaptınız?"

Bir sigara daha çıkardım, o da yanıma geçip yaktı. "Teşekkür ederim."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, Sparrow. Eskiden bunu her gün yapardık."

Ona ters ters baktım ama açıkçası içimden gelmiyordu. Günlerce görmezden gelindikten sonra, onunla sadece konuşmak güzeldi. "Bu kuş isimleri de neyin nesi?"

"Sen benim sorumu cevapla, ben de seninkini cevaplamayı düşüneyim." "Bu nasıl adil olabilir? Ben zaten bir tanesine cevap verdim."

"O zaman pazarlık yapmıyorduk." Şerefsiz bana sırtıttı. Cevap vermeyince başını eğdi ve içimdeki her şeyin sıkıştığına yemin ettim. "Hadi, Sparrow. Benimle oyna."

"Kendini çekici sanıyorsun."

"Öyle olduğumu biliyorum," diye itiraf etti utanmadan ya da kabadayılık taslamadan. "Oynamanı istememin nedeni bu değil."

Sokağın aşağısına bakmak için döndüm ve kahvemden uzun bir yudum daha aldım. "Elli beş ya da elli altı. Onun gibi bir şey." Dürüst olmak gerekirse, bu sayıyı kışkımdan çıkarıyordum. Formda ne yazdığını hatırlayamıyordum.

"Ama dersi bitirdin?"

"Evet, dersi bitirdim ve neden bana iki soru soruyorsunuz?"

"Neden cevap veriyorsun?"

Kaşlarımı çattım ve gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Kuşlar özgürce uçar. Konacakları yeri kendileri seçerler."

Bu... zarif ve güzeldi. "Birinin kanatlarını kırpması dışında." "İşte bu yüzden kimsenin bizi kırpmasına izin vermeyiz ve Jesse'leri özgür bırakırız. diğerlerinin üzerine yıkmaya çalışır." Sessiz kesinlik çok daha kışkırtıcı bir tehdit sunuyordu.

Dudaklarımı yaladım. "Freddie gibi mi?" Başımı salladım. "Ve sen."

Bu bizi savunmasız ve hassas bir yere çok yaklaştırdı. Kaşlarımı çattım ve sigaraya tekrar baktım. "Freddie'nin bir kuş ismi yok."

"Kendini daha iyi hissettiğinde ona sor." "Ya sana sormak istersem?"

"Sorman sana söyleyeceğim anlamına gelmiyor." Gözlerindeki cüret her şeyi anlatıyordu; soru oyununu oynamaya devam edebilirdik ya da bu işin peşini bırakabilirdim.

"Peki," diye nefes verdim. "Ona sonra sorarım."

Uzaktan bir araba kornası çaldı. Kamyonlar gümbür gümbür geçti. Bir yerlerde daha yüksek sesli, daha alçak perdeli bir korna olduğuna yemin edebilirim. Bana tren geçitlerindeki kornaları hatırlattı ama onlardan birini gördüğümü hatırlamıyordum.

"Bugün benimle işe gelmek ister misin, Sparrow?"

"İş nerede?" Ona şöyle bir baktım.

"Burada değil," dedi ve gözlerimi kısıtığım da bir kez daha gülümsedi. "Yolun aşağısında bir dükkânda çalışıyorum. O kadar uzak değil ama dışarıda olacağın kadar uzak. Muhtemelen en rahat yer değil." Sonuncusunu omuz silkerek söyledi.

"Sence Freddie bugün dışarıda olacak mı?"

"Hayır, Sparrow. Onu Doktor'un kliniğine götürdüler, böylece Doktor en kötüsünü atlatmasına izin verebilecekti. Titreme ve sayıklama başlamadan her şeyi sisteminden çıkarmak kolay değil ve eğer onu dışarıda tutarsak, en azından dolaşmaya ve tekrar vurgun yapmaya başlamadan önce sistemini temizleyebiliriz. En azından ayık olduğunda daha iyi seçimler yapma şansı olur."

"Bu yüzden mi Jasper ya da Vaughn'u görmedim?"

Başını salladı. "Sırayla onunla oturuyorlar. Vaughn'un da işi var. Onları özleyiyor musun?"

İkinci sigaramı da bitirmiştım ve kesinlikle ilkinin yapamadığını yapmış, tedirginliğimi azaltmıştı. "Öyle olsaydım garip olurdu."

"Eğer olmasaydın daha garip olurdu." Omuz silktilti.

"Nereden biliyorsun?" Bakışlarıyla karşılaştım. "Neyi?"

"Terk ettiğim."

Ağzının kenarları eğildi ve çenesini düşürdü. "Şu ana kadar kesinlikle bilmiyordum."

Sikeyim.

Lanet olsun.

Ben daha dönüp uzaklaşmadan kolumdan yakaladı ve beni kendisine doğru sürükledi. Dürüst olmak gerekirse, beni o kadar sıkı tutmuyordu. Çekebilirdim. Alanıma doğru eğilerek beni inceledi.

"Sparrow, rahatladın. Önceden hepimizin yanında çok gergindin. Vaughn'a bile."

"Onu becerirken kendimi çok gergin hissetmedim."

"Güzel, eğer öyle olsaydın, onun ağzını burnunu kırmak zorunda kalırdım." İfadenin basitliği, dünyadaki tüm bağırışlardan çok daha fazla ağırlık kazandırdı. "Özellikle de buraya geldiğinden beri kaçmaya kararlı olduğun ve günlerdir yalnız kaldığın ve gitmeye çalışmadığın için bazı şeyleri fark etmeye özen gösteriyorum."

Kalbim sıkıştı. Bunu kendime itiraf etmek bir şeydi, ama onlara itiraf etmek başka bir şeydi.

"Kızgın değilim," dedi sessizce ve bu son cümle dikkatimi yukarı çekti. "Burada kendini güvende hissetmeni istiyoruz. Buraya ait olmasan bile."

Son birkaç kelime neden canımı yaktı?

"Beni buraya korumak için getirdiğini sanıyordum."

"Yaptık." Başparmağıyla kolumun iç kısmını okşadı. Tek bir kelimesini bile kaçırmak istemediğim için ses tonundaki sessizlik beni perçinledi. "Bu, buranın senin için iyi olduğu ya da bizim iyi olduğumuz anlamına gelmez."

Kaşlarımı çattım.

"Ama sen buradasın Sparrow ve burada sana hiçbir şey olmayacak."

Dudaklarımı yaladım. "Tehdit... ortadan kalktı, değil mi?" Onu sınıyor muydum?

Olabilir.

"Eski dans partnerin gitti," diye itiraf etti. "Bir daha sana elini bile sürmeyecek."

"O zaman-" Soğukkanlı kaşları bir sonraki sorumu susturdu

"Tek tehdit bu değildi. Gösteri gecesi birisi ipeklerinizi kesti."

Şaşkınlık içimde titreşti. Oh. Kahretsin. Bunu neredeyse unutuyordum.

"Ve birisi, hiçbir şey olmayabilir ama birisi sizi otoparkta ezmeye çalıştı."

"Sarhoş bir sürücü olduğunu söylemişsiniz." Evet, bu bir suçlamaydı. "Korkmanı istemedim."

Benden kaçan kahkahalar biraz histerik sınırlara dayanmış olabilir.

Tamam, çok fazla histerik sınırı geçti.

"Yani beni buraya mı getirdin?"

"Bu Jasper'ın fikriydi," diye itiraf etti Kestrel, bir kolunu bana dolayabilmek için beni yanına çekti. Bu sıcaklık beni, yapmamam gerekse bile, onun yanına yaslanmaya itti. "Ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım haklıydı."

"Nedenini

sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin."

Homurdandım. "Bana cevap verecek misin?"

"Henüz değil, Sparrow." Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı.

"Neden olmasın?"

"Bize hâlâ güvenmiyorsun."

Kaşlarımı çattım.

"Ama sen daha yakınsın." İçeri dönmek için ikimizi de kapıya doğru çevirdi. Kahve bittiğine göre muhtemelen iyi bir plandı.

"Nereden biliyorsun?"

Kapıyı açmak için uzanırken bir elini sırtımda tuttu. "Geri döndün."

Onu incelemek için durakladım, içerideki gürültü ya da artık bir izleyicimiz olduğu gerçeği pek fark edilmiyordu.

"Ve sen hâlâ buradasın," diye bitirdi. "Başlamak için en iyi yer burası."

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

"G Tavşan yemeği," dedi Doc kapıya doğru eğilirken. "Siz ikiniz duş almalı ve biraz uyumalısınız. Sanırım en kötüsünü atlattık."

Jasper, kapının yanında nöbet tuttuğu yerden başını kaldırıp baktı.

yatağın başına. "Sen git." Üç gündür uzayan sakallarının pürüzleri yanaklarını kaplamıştı. "Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Uyuyacak," diye önerdi Doktor. "Uyuyacak-"

"Onu yalnız bırakmayacağımı söyledim, Doktor. Bırak artık." Kaba ses tonu Doktor'u hemen susturdu ve kıçım uyuşana kadar oturduğum kırık sandalyeden kalktım. Bir duşa ihtiyacım vardı. Yemeğe, duşa ve kız arkadaşım ile on saat kadar yatay uykuya ihtiyacım vardı.

Karanlık gözlerindeki cüret, zihnimde her zaman var olan bir hayalet gibiydi. Kendi kişisel hayaletim. Gerçi çok fazla hayalet yoktu. Yine de içlerinde en iyisi oydu ve onunla çok az zaman geçirebilmişim.

Kahretsin, muhtemelen şimdiye kadar vurup bıraktığımı düşünmüştür. Bir özre ihtiyacı var. Ve bir hediye.

Muhtemelen biraz yalakalık.

O bölümde hiç sikişmedim. Dizlerimin üzerinde ona yaklaştım ve yüzüm amına gömülürken o kadar sert ve sık boşalırdı ki bayılırdı.

Bu iyi bir başlangıç olur.

Ben dışarı çıkarken doktor koridora çekildi. Klinik en iyi yerdi. Doktor onu izleyebilir, biz sistemini temizlerken sakinleştirici verebilirdi ve bu sefer ne aldığını gerçekten bilmediğimiz için yardıma ihtiyacımız vardı.

Özellikle de kulüp binasında çılgına dönüp nöbet geçirmeye çalıştığında. Odadan çıkmayı reddetse ve o sandalyede otuz dakikadan fazla uyumamış olsa bile Jasper'ı heceleme için buradaydım. Klinik şu anda kapalıydı ve neredeyse gün batmak üzereydi. Doktor aşı kliniği yapmadığı sürece hafta sonları genellikle açık olmazdı.

"Gerçek bir uyku için ona biraz zaman ayırmalısın"

Doktorun tavsiyesi üzerine omzumun üzerinden baktım. "Biraz ara ver. Yapmayacağını biliyorsun. Freddie yoldan çıkıyor ve Jasper bunu kişisel bir başarısızlık olarak görüyor. Polisler tarafından yakalanıp birkaç günlüğüne hapse atılması başka bir şey. Bu..."

Başımı salladım. Sorun sadece uyuşturucu değildi. Kaburgalarında çatlaklar ve beyin sarsıntısı da vardı. Ayaklarını yaktıklarına dair işaretler vardı. Hiçbirimiz işkenceyi tartışmamıştık, sadece kataloglamıştık.

Freddie bunu atlatır atlatmaz 19D'ler kanlı ve acımasız bir acı dünyasına gireceklerdi. Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi. Şu anda Jasper'ın Freddie'yle meşgul olması hepimiz için daha iyiydi. Kellan ve bana hasar kontrolü için zaman kazandırabilirdi.

Doc beni merdivenlerden yukarı kadar takip ederken, "Baca'da kanlı bir pislik bırakmışsınız," dedi. Üst kattaki toplum merkezi, yerel çocukların okuldan sonra gelip takılmaları için harika bir seçenektir. Hava koşullarından ve torbacılardan uzakta güvenli bir yerdi.

Doc's bir sığınaktı.

Kimse rahatsız etmedi. Biz bile.

Özellikle de biz.

Doc'un hâlâ beni takip ettiği gerçeğini görmezden gelerek gömleğimi çıkardım. "Doktor, soru sormaman gerektiğini biliyorsun." Bilmediği bir şey vardı.

tanıklık edemezdi. Banyoda, bir elimle yüzümü ovalamadan önce suyu açmak için düğmeyi çektim. Tıraş olabilirdim ama bunu kulüp binasına saklayacaktım. "Eğer takılmayı planlıyorsan, çantalarımızdan bana temiz kıyafetler almak ister misin?"

Bana attığı bakış pek dostça değildi ama görmezden geldim. Fikirlerini söylemeye hakkı vardı. Bizim için çok fazla çaba sarf etti ve bunun için çok fazla bok aldı. Yine de şu anda bu oyunu oynayamayacak kadar yorgundum. Kapı arkasından kapandı ve ben de suyun altına eğildim.

Bu son duşum kadar keyifli olmayacaktı, bu yüzden hızlıca temizlenmeye çalıştım ve Doc geri döndüğünde çoktan havlulanmaya başlamıştım. Jasper'ı kovmak için geri dönmeden önce üzerimden çıkardığım kıyafetleri çamaşır makinesine atacaktım.

"Ben yemeğe gidiyorum," dedi Doc, ortak salonun ortasında durup duvardaki posterlere bakarak az önceki cümlesini tekrarlayarak. Bunlardan bir sürü vardı. Filmler. Müzikaller. Hatta bir senfoni. Baleler için iki tane.

Hepsinin bizim için kişisel bir anlamı olduğunu bilselerdi insanlar çıldırırdı.

"Öyle demiştin," dedim ona, ama çamaşır makinesini bulmak için aşağı inmek yerine Doc'un çıkmasını bekledim. "Ama sen hâlâ buradasın."

İfadem sessizlik karşıladı.

"Emersyn'i neden aldınız?" diye sormadan önce tam bir dakika geçti.

Şaşkınlık içime işledi. Her şeyden önce, Doc'a bu konuda hiçbir şey söylememiştik. Bu *bizim* sırrımız değildi. Söylemeyecektik de. Bunu mezara kadar taşıyacağım.

"Önemli değil." Yalan dilimden kolayca döküldü. "Soru sorma doktor. Sen daha iyi bilirsin."

"Biliyorum," dedi, sonra bana bir bakış attı. "Bilmediğim şeyleri açıklayamam. Ancak bu sefer, o kızın tekrar bir araya gelmesine yardım ettim ve onu size emanet ettim."

Son cümleyi söyleme şekliyle ilgili bir şey zihnimin arkasını gıdıkladı.

"Yaşadığı cehennemi belki de hepinizden daha iyi biliyorum," diye devam etti Doc. "Ama o sizden biri değil. Peki onu neden aldınız? Ve onu daha ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

Ama değildi. Onu bırakma fikri içimi öfkeyle doldurdu. Ona zaten soru sormamasını söylemiştim, bu yüzden uzaklaştım.

Onu yumruklamadan önce uzaklaştım. Onun gitme fikri beni kızdırdı.

Ka

palı Bu beni olması gerekenden çok daha fazla kızdırdı.

. Doktor yine de peşimi bırakmadı, merdivenlerden aşağıya kadar beni takip etti.

Çamaşır makinesi ve kurutucunun olduğu mekanik odaya gittim. Kusmuk lekeli kıyafetlerimi içeri attım.

Bakışlarının ağırlığı beni sıkıyordu. Çamaşır makinesini çalıştırmayı bitirdiğimde, Doc odadan çıkışımı engelledi.

"Bunu yapmak istemezsiniz, Doktor," diye onu bilgilendirdim. Şahsen onu severdim. Sağlam bir adamdı. Ama böyle devam ederse, onu geri püskürtecektim.

"Soruma cevap ver," diye emretti Doktor. "Bana bu kadarını borçlusun. Özellikle de *onun* söz konusu olduğu durumlarda."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Jasper sert bir ses tonuyla sordu ve Doc koridora dönmek için benden yarı yarıya uzaklaştı. Muhtemelen Jasper'ın bu ruh halinde arkasına geçmesine izin vermekten daha iyiydi. "Sen bir doktorsun. Onu tekrar bir araya getirmemize yardım ettin. Ona olan ilgin orada sona erdi. Bilmeye ihtiyacın da öyle."

"Buna sen karar veremezsin," dedi Doc daha önce ondan hiç duymadığım kadar soğuk bir sesle. "Hiçbiriniz veremezsiniz. Size çok fazla serbestlik tanıyorum. Bunu bir iyilik olarak yapıyorum." Her kelimesinde bir uyarı ve tehdit unsuru vardı. Doc'un omzunun üzerinden Jasper'ın gözlerinin kısıldığını ya da yüz ifadesinin önseziye dönüştüğünü fark edemedim.

"O senin değil, Doktor." Bu sözler yangın çıkarıcı bir alet gibiydi. "O bir mülk değil," diye karşı çıktı Doc. "O senin işaretleyeceğin kaltağın değil. ve sakla."

Az önceki öfke bir hiddet patlamasına dönüştü. İkisine de ait değildi. *Ama* kendini benimle paylaşmıştı.

"Ona ne dedin?" Jasper'ın elinde bir silah vardı ve Doc benimle onun arasında duruyordu. Açıklayamadığım üç şey oldu. Jasper'ın kan çanağına dönmüş gözleri biraz vahşiydi. Çıkardığı silahı hiçbir zaman Doc'a doğrultmadı. Aslında Jasper, Doc onu etkisiz hale getirmeden ve Jasper'ı duvara çarparken bir kolunu Jasper'ın arkasından çekmeden önce Doc'a zar zor ulaşmıştı.

İki adım öne çıktım ama Doc silahı bana doğrultunca durdum. Gerekirse vurulmayı göze alırdım ama Jasper'ın yüzü saf bir öfkeden ibaretti. Doc kendini savunmaktan başka bir şey yapmamıştı ve iyi... adil.

Doktor bir adım geri çekilerek Jasper'ı serbest bıraktı, sonra da onu benimle birlikte odaya doğru itti.

"Şimdi," dedi Doc daha önce kullandığı o soğuk ses tonuyla. Bu ses tonunu kullanarak toptan katliamları durdurduğunu görmüştüm. Baltası olan birden fazla gangster adayını ya da kötü bir dozda uçan bir meth kafasını geri püskürtmüştü. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Vandallara yardım ediyorum çünkü siz çocukların buna ihtiyacı var. Yaralarınızla ilgileniyorum. Yaralarınızı sarıyorum. Freddie arabadan düştüğünde onu temizliyorum."

Jasper nefesini verdi ve bir adım ilerlemeye başladı ama omzunu kavradım. Bana pis bir bakış attı ama durdu. Doc artık silahı doğrultmuyordu. Öyle kalması daha iyiydi. "Sadece dinle," diye öğüt verdim. Gerekirse onu hâlâ öldürebilirdik ama işin o noktaya gelmesini gerçekten istemiyordum.

"Ben senin itip kakacağın farelerinden biri değilim ve balla sirkeden çok daha fazla sinek yakalayacağını öğreneceksin," diye devam etti Doc.

Jasper, "Ben de senin şişmiş cesedinle çok şey yakalardım," diye karşı çıktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Emersyn'in neden burada olduğunu açıklayın. Kontrol ettim. Raptor delikte. Bilmesine imkan yok."

Oh.

Kah

retsi

n.

Jasper küçük bir sarsıntı geçirdi. Ona baktım. Raptor delikte miydi? Onu tek kişilik hücreye düşürecek ne olmuştu?

"O buraya ait değil. Aldığım yaralara bakılırsa, onu oldukça hırpalanmış bir halde getirmişsin. Ama bu sorun halledildi." Bu bir soru değildi ve ikimiz de bunu ne doğruladık ne de reddettik.

Ancak, *bu* özel sorun çok farklı parçalar halindeydi ve balık yemi için dağılmıştı. Bir daha ortaya çıkmayacaktı.

Hiç.

"Ama şu anda *sağlıklı* ve tek parça. Öyleyse onu neden saklıyorsun? Raptor'un öğrendiğinde kafanı omuzlarından koparacağını çok iyi biliyorsun, eğer zaten bilmiyorsa."

Hay sikeyim. Bunu hiç düşünmemiştim. Eğer biliyorsa, belki de bu yüzden tecrit edilmişti. Aynı zamanda... "Bize ihtiyacı var," diye cevap verdim Jasper'dan önce ve bana bir bakış fırlattı. Onu görmezden geldim. Onun aksine, ben ona dikkatimi vermiştim. Onun zevkini ve acısını tatmışım.

Daha da kötüsü, acımasızca gizlemeye çalıştığı korkuyu ve başına çok daha kötü şeyler geldiğini anlatan irkilmelerini hissetmişim.

"Güvende olacağı ve bizim göremediğimiz yaraları iyileştirebileceği bir yerde bizimle birlikte olması gerekiyor."

Bu bana Doktor'un ölçülü bir bakışını ve Jasper'ın daha derin bir kaş çatmasını kazandırdı. "Ne biliyorsun ki?"

"Yeter," dedim omuz silkerek. "Sikle işler ters gitmeden önce kuliste onu izleyen tek kişi sen değildin. Dahası, şimdi nasıl olduğunu gördüm. Bir şeyler yapmadan önce hareketlerimizi ve tepkilerimizi nasıl izlediğini ve ölçtüğünü, sanki olumsuz tepki vermeyeceğimizden emin değilmiş gibi. Ve dahası... O hâlâ burada."

Bu Jasper'ın dikkatini ona tokat atmaktan daha etkili bir şekilde çekti. "Tekrar kaçmaya çalışmamış olmasının bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Tabii ki bir anlamı var. Tam olarak ne? Hiçbir fikrim yok. Ama bizimle kalması gerektiği konusunda sana katılıyorum." Yüz ifadesindeki şaşkınlığı görmezden geldim. "Onu tanımaya çalış Hawk ve ona hırlamayı bırak. Daha fazlasını öğrenebilirsin. Bize diğer tehditlerin nerede olduğunu söyleyecek kadar güvendiğinde..."

"Onları ortadan kaldıracağız."

"Anlaştık." Doc'un başıyla onaylaması ve her iki heceye yaptığı sert vurgu, bu konuda aynı fikirde olduğumuzu doğruladı.

Doktor'un beni Jasper'ı etkisiz hale getirdiğinden daha fazla şok edebileceğini düşünmemiştim.

Yanılmışım.

Silahı soydu, boşalttı ve şarjörünü çıkardıktan sonra Jasper'a geri verdi. "Bir daha bana böyle bir şey yaparsan beni vursan iyi edersin, çünkü bu tavırla işim bitti."

"Anlaştık derken ne demek istiyorsun?" Jasper silahı yavaşça geri aldı ve bir araya getirmek için acele ediyor gibi görünmüyordu.

"Aynen dediğim gibi. Şimdi git duş al ve üstünü değiştir, leş gibi kokuyorsun. Vaughn, Freddie'ye göz kulak ol ya da biraz uyu. Ben yemek almaya gidiyorum. Freddie geri dönecek kadar iyileştiğinde, Emersyn'i burada biraz vakit geçirmesi için alacağım..."

"Ne?"

"Affedersiniz?" Jasper'ın sözleri benimkilere çarptı.

"Beni duydunuz," dedi Doc, ikimizin de yüzüne bakarak. "Raptor sorduğunda, onun benimki de dahil olmak üzere *hepimizin* korumasına sahip olduğunu öğrenecek. Ama durmayın ve bu konuda benimle mücadele edin. Sana meydan okuyorum."

Bununla birlikte döndü ve bizden uzaklaştı. Koridorun sonundaki kapı kapanana kadar Jasper dönüp bana bakmadı. "O da neydi öyle?"

"Sanırım Doc, Dove'a vurulmuş." Ve bu hafif bir ifade olabilir.

Bir şey söylemek yerine yumruğunu kapıya vurup odadan çıktı ve ayakları gürültüyle merdivenlere çarptı. Nefes verdim ve telefonumu aramaya başlamadan önce yüzümü ovuşturdum. Pantolonumun içinde değildi, hâlâ Freddie'ye baktığımız odadaydı.

Ama Dove'un telefonu yoktu. Bu değiştirmemiz gereken bir şeydi. O bir mahkum değildi ve ona ulaşabilmek güzel olurdu. Daha da güzeli, onun bize ulaşması olurdu.

Freddie hâlâ dışarıdaydı ve horluyordu. Gözlerinin altındaki koyu gölgelerle bile şu anda çok genç görünüyordu. Eskiden nasıl görüldüğüne çok yakındı...

Evet, bu düşünceyi aklımdan kovdum ve telefonumu alıp bir sandalyeye çöktüm ve Kestrel'e bir mesaj gönderdim.

Cevap vermedi ama muhtemelen dükkândaydı. Orası gürültülü olsaydı, telefonunu duyamazdı. Roma'ya Freddie'nin

köşeyi döndü.

Roma'ya: *Güzel.*

Tek kelime ama hiç yoktan iyidir. Yine de...

Ben: *Dove nasıl?*

Yanıt yavaş geliyordu.

Roma: *Çok güzel.*

Kıkırdadım. Evet, öyleydi. Yorgunluk beni yıprattı ama yeni duş almış ve temiz kıyafetler giymiş Jasper odaya dönene kadar onunla savaştım. Yanında yastıklar ve bir uyku tulumu vardı. Bir oda bulmak yerine sert fayans zemine yerleşti.

Kesinlikle daha kötülerinde de yatmıştık.

Jasper yavaşça, "Bir şey başlatmak istemiyorum," dedi. "Ama bir şeyi bilmen gerekiyor."

Bekledim.

"Gitmesine izin vermeyeceğim." Bana baktı, ben de kaşlarımı kaldırdım. "Sana. Doktora. Herhangi birine. Hiç kimseyi onu istediğim gibi istemedim."

"Peki ya seni istemezse?" Sesimden meydan okumayı uzak tuttum çünkü şimdi zamanı değildi.

"Öyle," dedi yavaşça, ama kendine benden çok daha fazla güvenen bir ses tonuyla. "Onu öptüm. O da beni öptü."

Sikeyim.

"Sen benim kardeşimsin..." diye başladı ama ben başımı salladım.

"Geri adım atmayacağım," diye bilgilendirdim onu. "Onu önemseyen ve uzun zamandır önemseyen tek kişi sen değilsin." O benim kanımdaydı ve kullandığım tüm mürekkeplerden daha derine işlemişti. "Bahse giren biri olsaydım, Doc'un da geri çekilmeyeceğini söylerdim."

Çünkü geri döndüğünden ve Raptor yukarı gönderildiğinden beri geçen onca yıl boyunca Doc bir kez bile Jasper'a bugünkü gibi meydan okumamıştı.

"Eğer Boo-Boo'ya talip oluyorsak," diye mırıldandı Freddie çiğ bir sesle, "ben de varım."

Bu bir şaka değildi ve komik olmamalıydı ama Freddie'ye gerçek bir rahatlamayla bakan tek kişi ben değildim ve Jasper gerçekten güldü.

"Kıçını kaldırmanın zamanı gelmişti," dedi Jasper ve Freddie inledi.

"Ben bir burritoyum Hawk. Brokoli gibi yatacağım. Kafam yarılıyor."

"Evet," diye yanıtladı Jasper onu. "Uyumaya devam et. Uyandığında biz burada olacağız."

Bir esneme çenesini gerdi ve sonra Freddie yüzünü buruşturdu. "Göt gibi kokuyorum."

"Evet," dedim ona. "Öyle."

Jasper homurdandı. "Daha kötü koktuğu da olmuştu."

"Evet," diye katıldım. "Ama o zaman hepimiz çöplük gibi kokuyorduk." "Çöplük değildi," diye homurdandı Freddie.

"Hayır, o bir gübre yığınıydı," diye alay etti Jasper ve içimde bir şeyler bir parça gevşedi. Sürekli sınırdan olmak Jasper'a zarar vermeye başlamıştı ve bu adam oyun oynamak için ortaya çıkmayalı uzun zaman olmuştu. "Topluluk bahçesine yardım etmek istedin çünkü yiyecek bulabileceğimizi düşündün."

"Evet," dedi Freddie, gözleri yarı kapalı ama sırtışı genişliyordu. "İşe yaradı."

"Ve bok gibi kokuyordun," diye belirttim. Gerçek bok. Kompost ve gübre kullanıyorlardı ve biz de onları kürekleme zorunda kalıyorduk.

En kötüsü. İş. Hiç.

Freddie gülerken inledi. "Ama o domatesleri düşünüp duruyorum. Çok sulu..."

Evet. Çok fazla yediğimiz için onu hasta etmiş olsa da yemekler güzeldi.

Kahkahası azaldı ve nefes alış veriş i düzleşti. Ama gerçekten de köşeyi dönmüş t ü ve ona baktığımda Jasper çenesini göğsüne yaslamış, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını uzatmış tı. Hafif horultular Freddie'nin derin nefeslerini nokt alıyordu.

Boynumun arkasını ovuşturarak Doktor'u beklemek üzere sandalyeye uzandım. Freddie'yi ne kadar çabuk iyileştirirsek, Dove'u da o kadar çabuk görebilecektim. Telefonumdan videolarının oldu ğ u web sayfasını aç tım. Tüm danslarını ve ipek gösterilerini yüzlerce kez izlemiş t im.

Yine de onları tekrar izledim ve bir şeyler aradım. Bana hâlâ hangi sırları barındırdığını söyleyecek bir şey. Bir kez aç ığ a çıkardığımızda, baş a çıkabileceğimiz ve onu güvende tutabileceğimiz sırlar.

Çünkü kim ne derse desin, her şeyden önce onun iyi olduğundan emin olurdum.

Gitmesine izin vermek anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Kestrel'in beni çalıştığı oto tamirhanesine götürdüğü üst üste ikinci sabahtı. Kapıyı çaldığında ne kadar heyecanlandığımı itiraf etmekten neredeyse nefret ediyordum.

odamın kapısı.

"Kahvaltı on beş dakika içinde aşağıda, Sparrow. Dükkâna giderken senin için güzel bir kahve alabiliriz."

Ben de itiraz etmedim. Yine de bir gün öncesine göre daha sıcak giyinmiştim. Dans etmek için yarıya kadar kesilmemiş ağır sweatshirt'lerim yoktu. Bundan bahsettiğimde, Kestrel dolabına girdi ve ağır bir siyah ve gri kazakla çıktı.

Bir süre bana, sonra da ayaklarıma baktı. "Daha ağır ayakkabıların var mı?"

Çift çorap üzerine giydiğim koşu ayakkabılarıma baktım. Yoga pantolonum da o kadar sıcak değildi.

"Pek sayılmaz, bunların nesi var?"

"Üzerine ağır bir şey düşerse ayak parmaklarını korumazlar. Dükkan için çelik burunlu botlara ihtiyacınız var."

"Dün de böyle demiştin, ben de ofiste kaldım." Berbat kahve yaptıkları ve bir haftalık spor çorabı gibi kokan yerde. Soyulmuş muşamba ve sadece kırık bir ayağı destekleyen yarısı yırtılmış ve parçalanmış bir kartonpiyer olduğu için bile kalan masa, diğerlerinin yanında o kadar da kötü değildi.

Ağzının kenarları seğirdi. "Al." Kazağı başımın üzerinden çekti. Bu hareket Vaughn'a o kadar benziyordu ki gözlerimi devirip güldüm. Bu hareket örgümden bazı dallar kopardı ama bu bir gösteri değildi ve mükemmel olmama gerek yoktu.

Aslında, biraz dağınıklık tam uyum sağlamış gibi görünüyordu. Kerkenez'in işaret ettiği gibi, burnuma vurduğu yerdeki yağla onca yolu geri döndüğümde, yatmaya hazırlanana kadar bunu fark etmemiştim.

Bir önceki gece de son haftalardaki en iyi uyukumu almıştım. Antrenmanlarımı artırmam gerekiyordu. Bir gün önce dans etmemiştim ama bugün edecektim. Ayrıca dükkânda esneme hareketleri üzerinde çalışacaktım, böylece döndüğümde doğrudan stüdyoya girebilecektim.

"Ofiste kalmak istemedin," diye hatırlattı Kestrel, kolumu kolların içine sokarken ve kazağı kalçalarımın üzerinde düzeltirken. Beni bir kazak elbise gibi cüceleştirdi ve doğru botları giyersem yoga pantolonuyla oldukça şık görünecekti.

Moda için gittiğimden değil. Kestrel gevşek dallardan birini parmağına doladı ve beni incelerken en ufak bir çekiş beni yerimde tuttu.

Az önceki yorumuna bir yanıt bekliyordu ve ben de gözlerimi devirdim. "Ofiste kokuyor."

Yanağıma bir öpücük kondurmadan önce yumuşak bir kahkaha attı ve sonra beni bıraktı. Şaşkınlık içimde dalgalandı ama o çoktan hareket etmişti ve kıcıma şakacı bir dokunuş yaptı. "Kıınılda, Sparrow, aç kalman için bir neden olmadığına göre o guruldayan karnını doyurmamız gerekiyor."

Bu hareket karşısında içimden geçen heyecanı zar zor bastırabildim. Bu Kerkenez diğerinden çok farklıydı. Peşinden koştum ve onu kızdırabileceği için kadere meydan okudum. "Ne değışti?"

"Hmm?" Ben ona kolayca ayak uydurana kadar uzun adımlarını yavaşlattı. Sabunu ve daha derimsi alt tonları olan bir şeyin sıcak kokusu burun deliklerimi doldurdu ve derin bir nefes aldım.

"Hepiniz soğuk bakışlar ve 'grr'lar içindeydiniz." Daha iyi bir örnek bulamadığım için parmaklarımı pençe gibi birleştirdim ve ona dişlerimi gösterdim.

Kerkenez bir süre beni süzdükten sonra, "Ben bir T-Rex miydim?" dedi. "O bir T-rex değil," diye karşılık verdim.

"Bu kesinlikle bir T-rex," diye göz kırparak onayladıktan sonra merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Sözde centilmenlerin çoğu bir hanımefendinin önce gitmesine izin verirdi. Ama Kerkenez her zaman benim önümden giderdi ve sanki menzilimde olmak istiyormuş gibi her zaman benim hızımda inerdi. Bir adım bile atlasam beni yakalayacağından hiç şüphem yoktu.

Bu beni doldurmak için bir sıcaklık balonu gönderdi. Bu çok saçmaydı ve şu anda içine bir iğne sokup patlatmalıydım ama...

"Boş ver," diye mırıldandım ve Kestrel son basamağı geçerken döndü ve ellerini kalçalarımın koyarak beni yakaladı ve önce yukarı sonra aşağı kaldırdı.

"Böyle yapma Sparrow, hırlamamaya çalışacağım. Ayrıca, T-Rex elleriyle fazla bir şeye ulaşamaz ve sana söz veriyorum, benimkiler ihtiyaç duydukları her yere ulaşabilir." Sonra, söz konusu eller birkaç saniye daha kalçalarımın dururken bana çok kasıtlı bir göz kırptı.

Gerekliydi. Ve çok geçmeden, uzaklaşmadan önce beni bıraktı ve arkasından bakakaldım.

İçimi ısı kapladı ve bu sırada beyin hücrelerimi ateşledi. Kerkenez benimle flört ediyordu.

Bunu hayal etmemiştim.

Arkamdan gelen bir gırtlak sesi nabzımın hızlanmasına neden oldu ve geriye dönüp baktığımda Rome'u merdivenlerin üstünden beni incelerken buldum. Gözlerinde sorular vardı ve başını eğdi. Bir bakışıyla beni geçip çenesini kaldırdı ve bekledi.

"Kestrel'le dükkâna gitmeden önce kahvaltı edeceğiz," diye açıkladım. "Bize katılmak ister misin?"

Homurdandı ama gerçek bir alaydan yoksundu. Kasıtlı bir yavaşlıkla merdivenlerden inerek yanımda durdu ve ben de başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Beni resim yapmaya götürdüğünden beri Roma'yla ilk kez gerçekten yalnız kalıyordum.

Çünkü...

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Kaşlarını çatarak bekledi.

Dudaklarımı yaladım. "Liam bana seni bıçaklattığımı söyledi." Kaşları indi ve gözleri kısıldı.

"İyi misin?"

Soruya cevap vermek yerine, "Beni sen bıçaklatmadın," dedi. "Liam bir pislik gibi davranıyordu. Onu görmezden gel. Görmezden geliyorum."

"Sparrow, yemek istiyorsan o kışını buraya getir." Havayı koklayan kahvenin cazibesi Kerkenez'in çağrısına eşlik etti. *Eğer* ifadesine rağmen, bir şeyler yiyene kadar gitmeyeceğimizden şüpheleniyordum.

Bir gün önce öğle yemeği vakti geldiğinde de aynı şeyi yapmıştı. Gittiğimiz yağlı lokantadan pek hoşlanmamıştım ama biraz zorlamadan sonra nihayet menüden bir şeyler seçmiştim. Yüzümü buruşturdum ve Rome parmaklarını kıvrarak elini uzattı.

"Benimle gelebilirsin," diye teklif etti Roma. "Eğer Kerkenez seni rahatsız ediyorsa." "Hey," diye seslendi Kestrel ve sanki yakalanmışım, suçluymuşum gibi yarı sıçradım.

Bir şey. "Onu rahatsız etmiyorum."

"Hayır mı?" Roma ona sordu. "Kaldır *şu* kışını?"

Soru neredeyse masumdu. Neredeyse dedim, çünkü Roma'nın yüz ifadesinde o gece oyun parkında da var olan bir şey titreşti.

"Eşeklik etme," diye söylendi Kestrel. "Güzel bir kıcı var ve ben de ona takılıyordum. Arkadaş olmaya başladık."

Bu anons beni şaşırttı ve yalnız değildim. Rome benimle Kerkenez arasına girmek istercesine bir adım öne çıktı. Koluna bir el atarak onu durdurdum. Kestrel'e "Ahmaklık etmiyordu," diye bilgi verdim. "Ona Liam'ın söylediği bir şeyi soruyordum ve senin bağırman bunu böldü."

"Liam seninle konuşarak ne halt ediyor?" İpeksi bir yumuşaklıkla sorduğu soruda zerre kadar öfke yoktu ama bu onu biraz daha korkutucu kılıyordu. Roma iç çekti.

"Liam onu etrafımda istemiyor."

Bekle.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve geri çekilmeyince kolunu kavradım. "Bunu o mu söyledi?"

Rome omuz silkti, sonra da neredeyse utangaç bir tavırla gülümser gibi oldu. "Liam'ı görmezden gel. Görmezden geliyorum."

"Evet," dedi Kestrel. "Boş ver onu. Şimdi Sparrow, hadi yemek yiyelim." Boştaki elimi kendi elinin içine aldı, parmaklarının sıcaklığı benimkilerin arasına girdi. İyileşirken bana yardım etmek zorunda kaldığı zamanlar ve tiyatroya giderken garajda beni yakaladığı bir sefer dışında Kestrel bana dokunmamıştı.

İçime elektrik çarptı. Sanki bir süperşarjdan sarsılan bağlantı gibi, Kestrel'in elimi tuttuğu yerden, elimin Rome'un ön koluna dayandığı yere kadar beni aydınlattı. Kerkenez bir adım bile atamadan Rome kolunu kavrayışımın altından geçirdi ve benim kolumu da kavradı.

"Eğer seninle gelmek istemiyorsa," dedi Rome soğukkanlılıkla, "gelmek zorunda değil. Dün seninleydi. Bugün gelip benimle oynamasına izin ver."

"Bugün için zaten planlarımız var," dedi Kestrel yumuşak bir sesle. "Bizimle dükkâna gel. Arka duvar üzerinde çalışabilirsin. Sonunda yama işini bitirdik, artık boyayabilirsin."

Böylece yanımda biri olur ve zamanımı dükkân ile arka taraf arasında paylaştırabilirdim. Roma'ya baktım, kabul etmesi için zihinsel olarak parmaklarımı çaprazladım. Onu resim yaparken seyretmeye bayılıyordum. Roma bakışlarımı karşıladıktan sonra yanımdan geçip Kestrel'e baktı.

"Dün onu sen aldın." Parmaklarımız birbirine dolanana kadar elini ön kolumdan aşağı kaydırды.

"Ve onu bugün götürüyorum. Sparrow ve benim planlarımız var. Gelebilir ya da kalabilirsin," dedi Kestrel ona ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Ya seninle gelmek *istemezse*?"

"Ya ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmazsak?" İkisinin de ellerini sıktım ve sonra geri çektim. Ancak ikisi de gitmeme izin vermedi ve ben de olduğum yere geri döndüm; tam aralarında duruyordum.

"Sorun yok," diye yatıştırdı Kestrel ama ağzının kenarları yukarı doğru seğirmeye devam etti. "Roma sadece bizimle dalga geçiyor. Gitmek istiyor ama gitmek istemiyor ve bunu onun için zorlaştırırsak daha iyi olur, böylece kabul etmek zorunda kalır. Böylece Liam şikayet ettiğinde Rome onu tersleyebilir çünkü kimsenin işini kolaylaştırdığı yok."

Değerlendirmesi o kadar kolay döküldü ki, bunu gerçekten kaç kez söylediğini merak etmek zorunda kaldım. Ya da en azından düşündüğünü.

Roma boştaki elini kaldırdı ve orta parmağını yavaşça Kerkenez'e doğru kaldırdı.

"Gördün mü?" Kestrel dedi ve ben güldüm. Gülünç ve sevimli bir şeydi. Ve çok insancaydı.

"Yemek," diye duyurdum. "O zaman bizimle gelir misin?" Roma'ya davetiyeyi tekrar uzattım. "Lütfen?"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve başını hafifçe salladı. "Eğer istersen. Sonra dans eder misin?"

Bu soru beni şaşırttı ama ikisi de yürümeye başladı ve beni de yanlarına alarak mutfağa doğru gittiler. Kendimi kurtarmayı başardım ve masanın üzerinde beni bekleyen kahveye atladım. Kerkenez yan tarafa geçip simitin üzerine krem peynir sürmeye başladı.

Midem bu fikre oldukça hevesliydi. Rome guruldayan karnıma eğlenen bir bakış attı ve ben kahveden uzun bir yudum alırken onu görmezden geldim. Koridorda uzun süre oyalandığımız için artık sıcak değildi ama yine de içebileceğim kadar sıcaktı.

Kestrel simidi önüme koyup, "Zorlamak gibi olmasın ama kahveni istiyorsan vaktimiz biraz dar." diyene kadar bir şey söylemedim.

"Zorunda değiliz," diye teklif ettim. "Yani, dükkândaki kahve berbat ama soda makinemiz var."

"Zaman yaratacağız," diye ısrar etti. "Simidini ye. Burada başka bir şey yok."

Fareleri alışverişe göndermeliyiz."

İşte yine o isim. "Yemeğimi bir fareye emanet edeceğimi sanmıyorum."

Roma kıkırdadı ama bana bakmayı hiç bırakmadı ve sonra aklıma geldi - sorusuna henüz cevap vermemiştim. "Bu gece döndüğümüzde stüdyoyu kullanacaktım. Dün vaktim yoktu ve bütün gün dükkânda çalıştığım için yorgundum. Beklediğimden çok daha fazla iş var."

Bu Kestrel'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Neymiş o?"

"Hiçbir şey yapmıyorum." Hala sıcak olan simitten bir ısırık almadan önce omuzlarımı silktim ve krem peynirin yarısı ağzımda erirken gözlerimi kapattım. İçimden küçük bir inilti kaçtı. Bu hayal ettiğimden çok daha iyiydi ve açlıktan ölüyordum.

Simidi ve kahveyi bitirdiğimde ikisi de bana bakıyordu. Roma'nın önünde bir simit vardı ve onu bana doğru uzattı.

"Aç değil misin?"

Kerkenez kendi simidini yemekle meşguldü, üzerinde fıstık ezmesi vardı, aslında ilginç görünüyordu ama ben krem peyniri tercih ettim.

"Ye."

"Teşekkür ederim." Sırıttım ve hiç vakit kaybetmeden mideye indirdim. Her ne kadar yememem gerekse de açlıktan ölüyordum. Rome ağırlığını kaydırdı ve Kerkenez'e gönderdiği kendini beğenmiş bakışı yakaladım. Gözümün ucuyla gördüğüm belli belirsiz hareket Kestrel'in onu terslediğini gösteriyordu.

Bir kahkahayı daha bastırmak zorunda kaldım çünkü oyuncu Kerkenez'in nerede saklandığını bilmiyordum ama umarım hiç gitmemiştir.

Rome bizimle gelmeyi kabul etti ve biz de onun eşyalarını almasını beklemek zorunda kaldık. Kestrel beni ana depodaki arabaya kadar geçirdi ve yine elimi tuttu ki bu biraz tuhaftı.

Dışarıda çalışan fareler vardı. Bazıları arabaların üzerinde, bazıları kutuları taşıyordu. Kutuların içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani, bütün yerleri bir depoydu. Bir şeyler çalışıyorlar mıydı? İşliyorlar mıydı?

Bildiğim kadarıyla uyuşturucu satıcısı da olabilirlerdi. Bu aşağılayıcı bir düşünceydi. Freddie geçen gece kafayı bulmuş ve sarhoştı. Gözlerindeki acı herkesin okuyabileceği kadar açıktı. Bunu düşünmek bile içimi acıtıyordu.

Vandallar bir çeteydi. Sadece ben ve Kestrel ya da ben ve Vaughn varken unutmak daha kolaydı. Dürüst olmak gerekirse, Liam ve Jasper hariç hepsiyle.

Liam bir muammaydı ve Jasper?

Stüdyoda beni öptükten sonra hışımla çıkıp gitmesi ve birkaç gün ortadan kaybolması mı? Bu adamların bir alışkanlığı gibi görünüyordu.

şekillendiriyor. Doktor'u öp, o kaybolsun. Jasper'ı öp, o kaybolsun. Vaughn ile seks yap, o kaçsın.

Tamam, kabul ediyorum, gerçekten harika bir seks yapmıştık ve Freddie'ye yardım ediyordu. En azından Kestrel öyle söyledi.

"Hey," diye mırıldandı Kestrel, beni şimdiki zamana geri çekerek ve ben boş gözlerle ona baktım. "JD alışveriş yapmak için mağazaya gidiyor, ihtiyacın olan bir şey var mı?"

Diğer adam yüzüme daha çok ölü gözlerle baktı. Bu biraz yapışkan hissettirdi. Kollarımı kavuşturdum, çünkü en azından Kestrel'in büyük boy kazağı bana bir tür zırh sağlıyordu. Beni diğer adamın gözlerinden koruyordu.

"Hayır," diye cevap verdim çünkü bir şey isteyip istemediğimin bir önemi yoktu. O adamın benim için bir şey almasını istemiyordum.

"Emin misin prenses? Satın alıyorlar."

Rome'un geldiğini bile görmemiştim ama kelimeler JD'nin ağzından daha yeni çıkmıştı ki Rome ona öyle sert bir yumruk attı ki, kemiğin çatırtısı garajda yankılandı. Depodaki tüm hareketlilik durdu.

Ben irkildim ve Kestrel ona doğru döndü. "Ne oluyor lan, Rome?" "Ona prenses deme," diye emretti Rome, şimdi yerde inleyen adama. yere düştü ve yüzünü tutmaya başladı. Burnundan kan fışkırıyor ve gömleğini ıslatıyordu. Devasa odaya gözlerini diken Roma, herkesi olduğu yerde sabitledi.

"Anladın mı?"

Teker teker mırıldanan onay sesleri tüm depoya yayıldı.

"Herkesin anladığından emin ol," diye devam etti Rome, sonra bana baktı. O gözlerde ateş parlıyor gibiydi ve içimden sıcaklık akarken bile amım sıkıştı. Bunu benim için yapmıştı. Çünkü bu isimden nefret ediyordum.

Dayanamadım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve o da bana başını salladı.

Kerkenez önce JD'ye, sonra Roma'ya ve son olarak da bana baktı. "Gidelim çocuklar, bu pisliklerden birini hastaneye götürmek zorunda kalmadan önce." Ama bizi hemen arabasına kadar takip etmedi, onun yerine JD'nin kalkmasına yardım etti ve ona bir şeyler söyledi. Diğer adam başıyla onayladı ve Rome'un itirazlarına rağmen arka koltuğa tırmanırken gözümü onlardan ayırmadım. Sonunda ikimiz de Kerkenez'i beklerken o da yolcu koltuğuna yerleşti.

Kerkenez arkasını dönüp bize doğru gelmeye başladığında, JD önce bize sonra da Kerkenez'e baktı. Arzunun heyecanı yerini korkuya bıraktı.

"Merak etme Starling," diye fısıldadı Rome. "Bunu halledeceğiz."

Ona inanmak istedim ama adam kızgın görünüyordu, çünkü Roma az önce benim yüzümden ona yumruk atmıştı.

Kolunu koltuğun arkasına bağlayan Rome elini bana uzattı. Elini sıktım ve o da parmaklarımı sıktı.

"Endişelenme," diye tekrarladı. "Dükkânın üzerine ne yazılmasını istediğinizi düşünün."

"Neyin boyanmasını istiyorum?"

"Evet, bana seni neyin mutlu edeceğini söyle, ben de resmini yapayım."

Kestrel bu cümle üzerine sürücü koltuğuna kaydı ve yarı gülerek yarı ters ters bakarak homurdandı. "Sen gerçek bir pisliksin."

Yüzünü göremiyordum ama Roma'nın gülümsediğini çok iyi biliyordum çünkü gülümsediği sonraki sözlerinden anlaşıyordu. "Senden daha büyük."

Bu çok garip bir karşılıktı ve aynı zamanda da komikti. Ben gülünce Kestrel başını salladı ve motoru çalıştırdı. JD'yi, depoyu ve fareleri unutmuştum. Onlara -hiçbirine- ihtiyacım olanı nasıl söyleyeceğimi hâlâ çözememiştim ama yine de beni güvende tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Daha çok, güvende

hissetmemi sağlamak için.

Ve bunu yapıyorlardı.

Gerçekten.

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

ROMA

M

Arka koltuktaki varlığının farkındalığıyla boynum karıncalandı. Benimkinin hemen arkasındaki yeri almış ve emniyet kemerini takmıştı. Güvenliği onaylamakla birlikte, onun

onu daha rahat görebileceğim şekilde koltukların arasına yaslanabildim.

Hal böyleyken, bakışlarımı yan aynaya sabitleyerek onun bakışlarını görmeye çalıştım. Kestrel kafeye giderken uzun yolu tercih etti. Acelesi olan biri için en kolay ya da en hızlı yolları kullanmazdı. Sol elimi esnetmiştim. Yumruk eklemlerimi sızlatmıştı.

JD'den hoşlanmadım. Starling'e bakışını sevmiyordum. Onunla konuşması hiç hoşuma gitmiyordu. Sonra ona, kendisine söylenmesini istemediği tek kelimeyi söyledi. Bütün farelerin suratını dağıtmak zorunda kalsaydım, mesajı alırlardı.

Trafik düzenine rağmen Kerkenez yanlış şeride girdi ve sonunda ne planladığını anladım. İçimi çektim ve o da bana sırtıttı. Onu terslerken elimi bile kaldırmaya zahmet etmedim. Bir şekilde nerede çalıştığımı anlamıştı.

Parmaklarımı tekrar avucumun içine kıvrıyarak eklemlerimi kırdım. Bir gece önce işimi geç bitirmiştım. 19D'ler sorunluyken benim dışarıda tek başıma çalışmamı istemiyorlardı. Liam son birkaç gündür kıkımda sürünüyordu. Nereye gitsem karşıma çıkıyordu. Üzerime bir takip cihazı yerleştirmedikten emin olmak için eşyalarımı çoktan gözden geçirmiştım. Biraz zorlama gibi görünebilir ama bugünlerde ucuz takip cihazları üretiliyordu ve bunları çoğu elektronik mağazasından alabiliyordunuz.

Bunu kardeşime hiç yakıştıramadım. Çok fazla endişelenirdi.

Arkamdan gelen yumuşak nefes vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. Kerkenez de duymuş olmalı, çünkü arkamızdaki birinin korna çalmasına neden olacak kadar yavaşladı ve sonra trafikte etrafımızdan dolanırken bize takla attı.

Bir zamanlar gelen yük trenleri ile liman arasında bir değişim merkezi olarak hizmet veren eski mal ambarının her tarafını bitirmek birkaç günümü almıştı. Stok sahaları hemen yan t a r a f t a y d ı .

ikisi de artık kullanılmıyordu. Şehir yıllardır onları yıkmakla tehdit ediyordu ama hala ayaktaydılar.

Depo, gençliğimizde en sevdiğimiz mekânlardan biriydi. O eski tuğla duvarların içinde çok şey öğrenmiştik. Belki de son eserim mahallenin bu kısmında değişime ilham verebilirdi. Çalışmama baktım. En iyi çalışmam değildi. Yolun üçte birinde fikrimi değiştirmiş ve baştan başlamıştım.

Yine de yol boyunca trafik yavaşlamaya başlamıştı. Tepkisini görmek umuduyla yan aynaya baktım. Biraz soluması bir şeydi, ama binanın doğuya bakan tarafına koyduğum dansçı hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

"Güzel, dostum," diye mırıldandı Kestrel ve ben de başımı salladım. Hiçbiri sanatın kendisiyle gerçekten ilgilenmese bile kardeşlerim her zaman çalışmaları takdir ederdi. Bunu daha çok önemseydiğine dair bir his vardı içimde. Benim gibi.

Oradaki Starling'di. Yani silueti. Vücudunun her bir hattını biliyordum; belinin kıvrımından, kalçalarının hafifçe dışarıya doğru çıkmasından, gergin kaslarının gücünü gösterdiği uyluklarına kadar.

Mükemmele yakın bir vücudu vardı. Kıvrımları kaslı vücudunu yumuşatıyordu. Yüz hatlarının simetrisi içimdeki sanatçıyı çağırıyordu, ama geri kalanı da öyle. Dans ettiğinde, o her şeydi. Dünyadaki iyi olan her şey, zengin duygu ve hikayeleri aktarırken vücudunun hareketlerine indirgenebilirdi.

Bu yüzden resmi değiştirmek zorunda kaldım. Oradaki oydu. Her satırını biliyordum ama onu gölgede bırakmıştım. İlk parçalar onun gözleriydi. Bana gizemli ormanları ve yıllanmış viskiyi aynı nefeste hatırlatan o silinmez karanlık havuzlar.

Kitaplar ve televizyon dışında pek orman görmemiştim. O gözlerin içinde çok fazla işkence, acı ve kayıp görmüştüm. Onu bir binanın kenarına asmak istila gibi görünüyordu ve JD'nin ona prenses demesine izin vermeyeceğim gibi onu da sergileyemezdim.

Bunun yerine, ipekler içinde dans ederken vücudunun hareket halindeki hatlarını detaylandırarak yeniden yaptım. Zihnimin onun kas yapısı için boşlukları doldurmasına izin verdim. Havada asılı dururken pürüzsüz, net çizgiler. Herkesin görmesi için aktarabileceği güzelliğin bir parçası.

"Roma... çok güzel."

Ondan gelen sadece kelimeler değildi. Her heceyi noktalayan solukluk, sesinin nasıl kısıldığı ve tüm vücudu ile birleştiğinde

Öne doğru eğilerek beni perçinledi. Gözlerindeki camsılık içimde bir dehşet dalgası yarattı ama gözlerini kırptıştırırken gözyaşlarının parıltısı düşmedi.

"Son birkaç gündür burada mıydın?"

Soru belki de bir tür sitem içeriyordu. İpuçlarını her zaman iyi yakalayamazdım ama bu soruyu soruş biçiminde azarlamaya benzer bir şey duyduğuma yemin edebilirdim. Etrafta olmadığımı fark etmiş olması bile bir şeydi.

"Evet." Onu resmetme ihtiyacı içimi yakıyordu ve kaçabildiğim anda kaçtım. Burası cehennemdi ve 19D bölgesinden gitmiştim. Peşimden gelmeleri umurumda değildi. Kendimi koruyabilirdim.

Sonra parmakları omzuma dokundu ve kendimi kıpırdamadan oturmaya zorladım. Normalde insanların bana dokunmasını umursamazdım ama depoyu çoktan geçmiştik ve resim de gitmişti. Parmaklarını gömleğimin içine soktu ve sonra fark ettim. Omzumu sıkıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kısık bir sesle ve yan aynada onunla göz göze geldik. Ona baktığım anda ağzının kenarları kalktı ve gözlerindeki karanlık geri çekildi. Oradaki karanlık beni de korkutmuyordu. Eğer bana ihtiyacı olursa onu da alırdım.

Özenle parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım ve gülümsemesi büyüdü. Resim için mi yoksa ne yaptığımı gördüğü için mi daha mutluydu?

"Bir dahaki sefere seni götüreceğim," diye söz verdim ona.

"Artık onunla gidiyorsun," dedi Kestrel, genellikle Jasper'a ayırdığı alçak bir hırıltıyla ve ben de sııttım. Kellan'ı kızdırmak neredeyse Liam'ı kızdırmak kadar eğlenceliydi.

Ayrıca çok daha zordu.

Benim için bir nokta.

"Sadece onun ve benim için bir günü kastetmiştim. Şu anda seninle gidiyoruz."

"Ne demek istediğini biliyorum." Birileri Starling'le takılmamı istemiyordu. Ona bakmak için başımı eğdim. Elini çekmemiştı ve bir parmağını onunkinin altına kaydırduğımda parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Bu onun için rahat olamazdı ama hâlâ öne doğru eğilmiş, emniyet kemerini geriyordu.

Birileri bundan memnun değildi. "Hıyarlık etme," diye hatırlattım ona. "Senin adın Jasper değil."

Kellan, Starling kahkahayı patlatana kadar bana yan gözle baktı. Ses aracın içine doldu ve güneş ışığı ya da ısıtıcıların yapabileceğinden daha fazla ısıttı.

Sırıttım. Onu böyle güldüren ve gülümseten benim sözlerim olmuştu. Parmaklarımı sıktı ve elini çekti. Teması özlemiştim ama onu mutlu ettiğim için de memnundum.

"Göt herif," diye mırıldandı Kellan nefesinin altında ve bana attığı bakışa kıkırdadım. Arka koltuktan bir homurtu yankılandı ve Kellan omzunun üzerinden baktı. "Böyle devam et, Sparrow. Bugün sana bujileri değiştirmeye ve yağ değişimine yardım ettireceğim."

"Bunları yapamayacağımı kim söyledi?" Sesindeki cüretkârlık başımı sallamama neden oldu.

"Sanırım bunu öğreneceğiz."

Biraz kaşlarımı çatma sırası bendeydi. Eğer Kellan'a garajda yardım ediyorsa, benimle birlikte arka tarafta resim yapıyor olamazdı. Muhtemelen niyeti buydu.

Evet. Bunu görecektik.

"KEL," DEDİM GARAJA GIRERKEN. ONUN DIKKATİNİ ÇEKMIŞTI.

Son bir saat boyunca ona körfezdeki çirkin eski Ford'un bujilerini nasıl çekeceğini öğretti.

"Neredeyse bitti," diye bana güvence verdi, ama yarı yarıya ona sarıldığı ve elini farklı parçalara yönlendirdiği yerden kıpırdamadı. Yağı değiştirmişlerdi ve yağ karterini boşaltırken attığı kahkahalar içimi ferahlatmıştı. Arabalar üzerinde çalışmak heyecan verici ya da eğlenceli değildi ama Kellan'ın giymesi için ısrar ettiği "kokuşmuş" tulumuna kadar eğleniyor gibiydi.

Bugün çalışan diğer tek tamirci Yaşlı George'du ve iki kulağı da yarı sağırdı ve sadece işini yapıp bizi görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Starling için bir gülümseme bulması, onun hakkında fark ettiğinden çok daha fazlasını söylüyordu. Her şeyi daha iyi hale getirdi.

"Hayır," dedim başımı sallayarak ve açık bölme kapıları arasındaki ince duvar parçasına yaslandım. Bu pozisyon kasıtlıydı, çünkü sokağın karşısında misafirlerimiz vardı ve ne söyleyip söylemediğimi takip etmelerini istemiyordum.

Ona mesaj göndermek için telefonumu kullandım ve telefonu çaldığında, Starling'den geriye doğru eğildi ve telefonunu cebinden çıkarmadan önce yağları temizlemek için ellerini eski bir havluya sildi.

Ben: *İki adam. Sokağın karşısındaki gri LeSabre. Bir saattir oradalar.*

Başını bir o yana bir bu yana çeviren Kellan'ın ifadesi mesajı okurken hiç değişmedi. Gözle görülür bir değişim olmamasına rağmen, bir elini saçlarında gezdirip telefonu tekrar cebine sokarken etrafındaki hava doluydu.

Starling memnun bir sırıtışla bujileri havaya kaldırdı. "Bana yirmi dolar borçlusun," diye Kellan'a bilgi verdi ve kaşlarının havaya kalktığına yemin ettim. Kellan bir şey yapamayacağına dair parasına bahse mi girmişti?

Kellan başını sallayarak, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "İyi iş çıkardın. Bak ne diyeceğim, akşam yemeği yemeden önce sana ödeme yapmama ne dersin?"

"Bu terimleri kabul edilebilir buluyorum." Yanağında bir yağ lekesi vardı ama havadaki nemli soğuğa rağmen yüzü efordan kızarmıştı. Garajın içi kışın her zaman soğuk olurdu. Kellan'ı hiç rahatsız etmezdi ama ben daha sıcak bir yerde oturup beklemeyi tercih ederdim. "Peki, sırada ne var?"

"Sırada ne var, ofise gidip bize bir fincan kahve mi yapacaksın?"

Yüzündeki ifadeden bunu yapmaya hiç niyeti olmadığı anlaşılıyordu. "İçerideki kahve makinesi iğrenç."

Garajın köşesinde Kellan'ın çalışırken arkasını görmesini sağlayan aynadan Buick'i izlemeye devam ettim. İki gözcümüz hâlâ orada park halindeydi, biri arabadan inmiş tavukçunun köşesinde durmuş sigara içiyordu. Diğeri ise telefonunu kulağına dayamıştı.

Belki de paranoyaklaşıyordum.

Belki de onlar polisti ve garaj -ve dolayısıyla Kellan- gözlem altındaydı.

Onlardan polis ya da en azından bir tür dedektif izlenimi aldım. Grup evinden ilk ayrılmaya başladığımızda onlardan çok fazla kaçmıştım. Kimsenin nereye gittiğimizi bilmesine izin veremezdik.

"Ofisin arkasındaki küçük mutfakta temizlikçi var." Kellan'ın bu önerisi ona o kadar kötü bir bakış kazandırdı ki neredeyse gülecektim. Onunla ilk tanıştığımda kibirli ve şımarık olduğunu düşünmüştüm ama bunların hiçbirisi değildi.

Ayrıca bir cezvenin *nasıl* temizleneceğini bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bu önemli değildi. Bu adamlarla işimiz bittikten sonra sokağa koşar ve gerekirse yepyeni bir kahve makinesi alırdım. Ona da kahve alırdım.

Ellerini kalçalarına koyarak bana baktı ve ben de küçük bir gülümseme sundum. Kestrel'e bakarak, "İyi ama sonra Roma'ya yardım edeceğim. Bekliyor."

Bekliyordum, ama daha çok, onunla vakit geçirmek istediğim için bekliyordum ve eğer oraya onsuz dönersem her şeyin izini kaybederdim. Zamanı kaçırmak istemedim.

"Evet, evet, burada çok şey yaptın, Sparrow." At kuyruğunu hafifçe çekti. "Hazır olduğunda bana taze bir fincan getirir misin?"

Bu bir dayatmaymış gibi gözlerini devirdi, ama dudaklarındaki hızlı gülümsemeyi fark etmemek zordu. Dahil olmak onun için önemliydi. Bunu bir kenara yazdım. Beni dahil edip etmemeleri umurumda değildi. Kardeşlerimi görmeden günler geçirebilirdim. Bir şey istediklerinde bana nasıl ulaşacaklarını biliyorlardı.

"Roma," dedi bana odaklanarak. "Kahve ister misin?"

"Lütfen." Pek sayılmaz ama o da dahil olmak istedi. Bunu yapabilirim. "Eğer yeterince varsa."

"Krema ve şeker?"

"Elinde ne varsa." Her formatta içebilirim. "Şaşırt beni."

Kellan sadece biraz homurdandı, ama o başını salladı ve ofise doğru ilerlerken kendi ellerini silmek için onun elindeki bezi aldı. İçerisi daha sıcaktı ama daha da iyisi, gözlerden uzaktı. Garajın arka tarafına sıkışmış olan bu yer müşteriler için değil, Kellan ve diğer tamircilerin hiç yapmak istemedikleri evrak işlerini yapmaları için tasarlanmıştı. Arkasındaki küçük mutfakta kahve makinesinin yanı sıra eski bir buzdolabı ve bir mikrodalga fırın vardı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kellan sanki buji arıyormuş gibi malzeme dolabına doğru ilerledi.

"Bunu nasıl oynamak istersin?" diye sordu arkasını dönmeden.

Aynaya baktım. Adamlardan biri hâlâ sürücü koltuğundaydı ama sigara içen adam gitmişti.

Kaşlarımı çatarak duvarı ittim ve sanki sadece esnemek istiyormuşum gibi koydan çıktım. Trafik uğultuyla geçiyordu. Müşteriler geliyordu.

ve erken saate rağmen tavukçunun etrafında dolaşıyordum. Sokağı inceledim, sonra tekrar Kellan'a baktım.

"Biri eksik."

Önce bir İngiliz anahtarı, sonra da cüzdanını çıkardı. "Burada kal," dedi bana ve sonra garajdan çıktı ve caddeyi koşarak geçmeden önce bir arabanın geçmesini bekledi. Kellan yaklaşırken Buick'teki adam motoru çalıştırdı. O da tavukçuya gidiyormuş gibi görünüyordu.

Kellan yolcu kapısına varmadan bir saniye önce, araba kaldırımdan sarsılarak uzaklaştı ve lastik yakarak uzaklaştı. Lastiklerin kaldırımdaki çığlığı beni rahatsız etti.

Orada durduk, ikimiz de arabanın ardından bakıyorduk ve sonra tekrar Kellan'a baktım.

Belki de aşırı tepki vermiştim.

Ya da belki de Starling garajda gözden kaybolduğunda diğer adam yürüyüşe çıkmıştı. İlk çarpma sesi yankılanmadan önce ofise doğru koşmaya başlamıştım bile.

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

EMERSYN

M kahve al. Bu istek karşısında yüzümü buruşturmama rağmen, içimde bir parça gurur kıvılcımı çaktı. Bujileri kendim çekmiştim. Kabul ediyorum, Kestrel tutuşumu ayarlamama yardım etmek zorunda kaldı.

iki kez ve parmaklarım berbat haldeydi. Manikürüm aylardır bozulmamıştı ama yağı değiştirirken bir tırnağımı kırmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, zaten onları kesmem gerekiyordu ve bu konuda tembellik ediyordum. Bu iyi bir hatırlatmaydı. Ofis garajın arka tarafına sıkışmıştı ve içerisi sıcaktı, dışarıdan daha sıcaktı. Ayrıca garajın kendisinden çok daha kötü kokuyordu.

En azından dışarıda, geçen arabaların egzozundan temiz hava geliyor ve motor yağı, şanzıman yağı ve Kestrel'in bujilerin bulunduğu kutuyu açmak için kazıması gereken o yapışkan şey her neyse onun rakip kokularını gidermeye yardımcı oluyordu.

Arabalar kokuyordu. Ter. Kir. Yağ. Kum. Ama aynı zamanda eğlenceliydi ve Kestrel ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmasa bile bana bir şeyleri nasıl yapacağımı gösterme konusunda çok sabırlıydı.

"Unutulacak kötü alışkanlık yok," demişti bana sırtıtarak. Belki de başlangıçta ona karşı çok sert davranmıştım. Sonra ihanetinin acısı da hafıflemişti. Sadece birkaç gündür tanıdığım bir adamdan çok şey beklemiştim.

Artık onu çok daha uzun zamandır tanıyordum. Mutfağa açılan kapı sallanan bir kapıydı, ben de ellerim yağlı olduğu için kapıdan geri geri geçtim. Dürüst olmak gerekirse, orada burada küçük yağ parçaları ve lekeli parmak izleri vardı. Kestrel'le birlikte çalışan Yaşlı George'un ve Kestrel'in arka ceplerinde bu lekeli bezlerden vardı. Bir gün önce onlara burun kıvırmıştım ama şimdi anlıyordum.

Mutfak biraz iğrençti ama banyo kadar kötü değildi. Neyse ki güçlü kalçalarım ve baldırlarım vardı, bu yüzden kığım asla o koltuğa değmedi ve gerekirse uzun süre tutabilirdim.

Aslında Kerkenez bir gün önce oradan çıktığımda biraz utanmış görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, gezegende yeterince sabun yoktu.

Sabundan bahsetmişken, mutfağı aradım ve lavabonun kenarındaki eski kek kalıbına güvensizlikle baktım.

Olmuyor.

Ayağımla aşağıdaki dolabı açtım. Büyük ikramiye.

Bulaşık sabunu.

Yarısı dolabın dibine yapışmıştı ve nedenini merak etmeyi reddettim. Dirseğimle suyu açtım ve borulardan geçerken gıcırdayarak akmaya başlamadan önce fiskiyeden dışarı fışkırdı. Buz gibi soğuktu ama ellerimin temiz olmasını sıcak sudan daha çok istiyordum.

Tam bir avuç sabun almıştım ki mutfağın arka tarafındaki kapı açıldı. Kahretsin, orada olduğunu bile fark etmemiştim. İçeri giren adam daha önce tanıştırıldığım biri değildi. Belki başka bir tamirciydi? Ya da sahibi? Ellerimi sabunlarken ona hızlıca gülümsedim.

"Günaydın," diyerek onu selamladım ve sonra parmaklarımı yıkamaya odaklandım. Her tırnağımın köşesinde kararan bir yağ vardı. Umarım kolayca çıkar. Fırça gibi bir şeye ihtiyacım olabilir.

Kapıdaki adam sanki gözlerinin alışması gerekiyormuş gibi bir an durdu. Sanırım dışarısı içeriden biraz daha aydınlıktı. En azından onun girişi mutfağa biraz soğuk hava girmesini sağlamış ve burada ölen her neyse onun ekşi kokusunu gidermeye yardımcı olmuştu...

Hareket etmeyince adama bir bakış daha attım. Gözlerinizin alışmasına izin vermek vardı, bir de kabalık vardı.

Ne odanın sıcaklığı ne de suyun soğuğuyla ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan yukarı fırladı. Bana baktı. Omuzlarım sertleşti ve çenemi kaldırdım. Suyu kapatarak ellerimdeki damlacıkları silkeledim.

Kolayca görülebilecek bir el havlusu yoktu ama Kestrel'in beni içine soktuğu tulum sadece büyük ve birkaç kez kıvrılmış değil, aynı zamanda çoğunlukla temizdi. Ben de ellerimi üstüne sildim.

Adam tek bir adım öne çıktı, gözleri kısılmıştı. Üzerinden yayılan sigara kokusu, taşıdığı üşüme nedeniyle daha keskin ve keskin hale geldi. Daha da kötüsü, tüm bunların altındaki ekşi ter kokusuydu.

Gömleğinde yağ lekesi vardı ve ceketle birlikte düğmeli bir bluz giymesine rağmen kravatı yoktu ve yakası açıktı.

Takım elbiseyle uyumuş gibi buruş buruştu.

Saçları çok uzundu. Göbeği çok genişti. Ayakkabıları çok ucuzdu. Ağzını açtığında dişleri biraz fazla lekeliydi. Kıyafetleriyle ilgili her şey ucuz, iş kıyafeti olduğunu söylüyordu. Diğer her şey, giyinip kuşandığını ve son derece rahatsız olduğunu söylüyordu.

Gözleri hariç.

Kızarmış gıdıları ve tıraşsız yanaklarının üzerinde kan çanağı gibi, dar ve kötü görünüyorlardı. Üzerinden yayılan koku bu kadar tiksindirici olmasaydı, görünüşünün dağınıklığı bana uyarı işaretleri gönderirdi.

Bana züppe diyebilirsiniz ama kötü karşılaşmalardan payıma düşeni almıştım.

Bu adam büyük bir belaydı, çöp neon harflerle sıırıksıkladı. Dışarıdaki gürültüden dolayı, bağırmaya başlarsam adamların beni duyacağından emin değildim. Yeni gelen adam bana doğru bir adım daha attı ve bir kez bile gözlerini benden kaçırmadı.

Tamirci tulumu giydiğim ve temelde şekilsiz bir kütle olduğum için, ona çekici gelen görünüşüm değildi.

"Fotoğraf çek, daha uzun sürer." Adama ters ters bakarken soğuk kelimeler dilimden döküldü. Omurgamın dibinde ter birikti ve az önceki ürperti buzdan jilet bıçaklarına dönüştü.

"Emersyn Sharpe."

Vandallarla geçirdiğim haftalardan sonra, isteyeceğim en son şey tanınmaktı. Onlardan kaçmak istediğimde bile, bu adam ilk tercihim olmak bir yana, on sekizinci tercihim bile olmazdı.

Ofisin kapısı arkamdaydı ve o zaman bile garaja geri dönmek için başka bir kapıdan geçmem gerekiyordu. Arkasında, dışarı çıkmak için çarpma çubuğunu bile fark etmediğim bir kapı vardı. Sanırım kilitli olmalıydı?

Stinky koluma bir el attı, ben de aynı anda cezveye uzandım. Her zaman lokantalarda gördüğümüz, ağır balon tabanlı, dar siyah ağızlı ve aynı siyah plastikten yapılmış ağır saplı eski tip cezvelerden biriydi. Lekeliydi, sanki içinde çok fazla kahve pişirilmiş gibiydi.

Bir gün önceki kahve çamur gibiydi. İçimi lekelemiş olsaydı şaşırmazdım. Ama cezve ağırdı ve içinde zaten kahve vardı. Ayrıca hâlâ sıcaktı ve çamur kesinlikle çamurdu.

Stinky beni göbeğine doğru çekerken bile parmaklarımı onun etrafına kilitledim.

Hayır.

Teşekk

ür

ederim

.

Sen.

Cezveyi savurdum ve kafasının yan tarafına çarparak ikimize de yanmış kahve ve cam parçaları püskürttü. Neyse ki yüzüme isabet etmedi ama kolumda bir acı hissettim.

Kokuşmuş bir kükreme çıkardı ve kolumdaki eli gevşemiş olsa da beni hiçbir şekilde bırakmamıştı. Körü körüne saldırdı ve ben ilk darbeyi savuşturdum ama beni kendine doğru çekti ve sonra elinin tersiyle bana vurdu.

Tezgâha çarptığımda yüzümde acı çiçekleri açtı.

Gitmeme izin verdiği için yine de bir galibiyetti. Bana saldırırken kükredi ve iki seçeneğim vardı; ya onunla dövülecektim ya da kaçacaktım.

Evet, dövmek bir seçenek değildi. Adam benim iki katımdı.

Tezgâhın üzerine zıpladım ve sonra tutunarak iki ayağımı da göğsüne vurdum. Onun ileri atılması ve benim momentumum sayesinde, ayaklarımı karnına saplarken bile saldırısının şokunun bir kısmını absorbe etmeyi başardım.

Göğsü daha iyi olabilirdi ama yağ tabakasının altındaki diyaframını hedefliyordum. Havası bir hırıltıyla dışarı çıktı ve ben de kendi dengeme güvenerek ve ondan uzaklaşmak için tezgâha vurduğum bardağı görmezden gelerek yana doğru yuvarlandım. Onun diğer tarafındaydım ve dışarı açılan kapıya daha yakındım.

İdeal değil ama hiç yoktan iyidir.

Ben de kaçtım.

Elini at kuyruğuma doladı. Beni geriye doğru çekerken kafa derimde acı hissettim. Birkaç telin koptuğuna yemin ettim ve sonra aniden beni tutuşu kayboldu ve öne doğru tökezledim, yüzüstü düşmeden önce kendimi ellerimin üzerinde zar zor yakaladım.

Dar mutfak bir ses doldurdu ve iki büklüm oldum, ellerimi yere dayadım, ayağımı çekip tekrar tekmelemeye hazırdım. Bu sefer kasığından vururdum. Bunu ilk seferde yapmalıydım-

Yanağıma sıcak bir şey sıçradı. Adamın yüzü cezveyle vurduğum için zaten kan içindeydi ve yanmıştı ama onu yere yatan Rome'du.

Sessiz.

Vicious.

Adamın kafasına ve yüzüne yumruklar yağdırırken acımasız bir dayak attı. Bir şey çatırdadı, kemik mide bulandırıcı ıslak bir ses çıkardı ve adam durdu.

Her şey durdu.

Rome bile bir eli adamın boğazındayken diğer elini havaya kaldırarak durakladı. Kan dolaplara, gömleğine, yumruklarına ve yere sıçramıştı. Yanmış kahve ve kırık cam sıçramalarının arasından süzülüp akıyordu.

Alev alev yanan, öfke dolu gözler benimkilere kilitlendi. Üzerimde gezindikleri yerin yandığına yemin edebilirdim ve hiç şüphesiz, Roma'nın bakışları sanki iliklerime kadar görebiliyormuş gibi giysilerimin katmanları arasından fırlıyordu.

"Bu kanın ne kadarı senin?"

Soru havada o kadar yumuşak bir şekilde süzülüyordu ki, onu gerçekten doğru duyduğumdan emin değildim.

"Yok. Sanırım." Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey acıtmadı.

Arkamdaki kapı sarsılarak açıldı ve Rome bir dansçı gibi süzülerek ayağa kalktı, beni kucağına aldı ve kapıya bakarken beni arkasına koydu. Kusursuz hareket nefesimi kesmişti. O gece oyun parkında düşmüş bir melek gibi dövuştüğünü biliyordum ama gerçekten hareket ettiğini görmemiştim.

Bu şekilde değil.

Görüşümü engelleyen kas çizgisi biraz gevşedi ve Kestrel'in orada durduğunu görmek için etrafına eğildim.

Sonra arkamızdaki, ofise açılan kapı çarparak açıldı ve ben de sarsılarak kollarını bana dolamış olan Rome'a doğru geri döndüm. Tanıdık bir sarışın kafa daha belirirken beni Kestrel'le arasına sıkıştırdı.

"Siktir." Liam'ın sesi odaya çarptı ve dünya yavaşladı. Kestrel'in elleri omuzlarıma yerleşti ve beni kendisine çevirdi. Ondan önceki Roma gibi o da bana baktı.

"Bir yerin kanıyor mu, Sparrow?"

"Hiç sanmıyorum." Kelimeleri çıkarmam çok daha uzun sürdü. "Kahve cezvesini yüzünde kırdım. Camın bir kısmı bana gelmiş olabilir. Kahve hâlâ sıcaktı."

"O öldü." Liam'ın sesi beni kendime getirdi ve diz çöktüğü yere baktım, kana dikkat ediyordu ve iki parmağını yıkık suratlı Stinky'nin boynuna dayamıştı.

Çünkü yüzü mahvolmuştu.

Çok fazla et vardı.

Midem bulandı ama ben daha bunu anlayamadan bir parmak dikkatimi tekrar Kestrel'e çekti.

"Gözlerini benden ayırma, Serçe." Sakinleştirici, yumuşak ses tonu hepimizin üzerine çöken sessizlik için mükemmel görünüyordu. "Temizle şunu." Son sözünü omzumun üzerinden söyledi, sonra bakışları üzerimdeydi. "Sparrow, bu işe karışmamamı istiyorum." Kerkenez cevap vermemi beklemedi, tulumu çözmeye başladı.

"Ben bir muşamba getireyim," dedi Liam.

"Temizlen," diye tekrarladı Kestrel, ama tulumu kollarımdan çekiştiriyor, sonra da bacaklarımdan aşağı indiriyor ve beni dışarı çıkmaya teşvik ediyordu. "Haydi, Serçe. Üzerinde kan olmadığından emin olmam gerek."

Lavaboda su açıktı. Kerkenez tulumumu cesede fırlattı. Rome gömleğini çıkardı ve o da cesedin üzerine düştü. Kollarının ve göğsünün her yerinde, kumaştan sızan kan vardı. Dövmeler sanki kanlı gözyaşları döküyor gibiydi. Tekrar Stinky'ye bakmaya başladım ama Kestrel önümdeydi ve beni Roma'ya doğru yönlendiriyordu. "Ben Liam'a yardım ederken sen de onu temizle." Ama hemen uzaklaşmadı, Roma önce ona, sonra bana bakıp başıyla onaylayana kadar bekledi.

Bizi terk ediyor.

Roma'nın sabuna karşı benim gibi bir itirazı yok gibiydi ve sabunu önce kollarına, sonra yüzüne ve göğsüne sürdü. Kan yıkandı, durulanıp temizlenmeden önce birkaç uzun dakika boyunca suyu pembeye çevirdi. Yukarı uzanıp bir dolabı açtı. Tezgâhın üzerine bir rulo kâğıt havlu koydu.

Kestrel ve Liam geri dönmüştü; Kestrel elinde paspas ve süpürgeyle, Liam ise elinde ağır bir muşamba parçasıyla. Sonra Rome ellerimi avuçlarının içine aldı ve kendi yaptığı gibi yıkamaya başladı, ama elleri benimkilerin üzerinde sıcaktı. Kanı ve soğuğu temizledi, önce tırnak diplerimin etrafını, sonra da altlarını temizledi.

Daha önce alamadığım yağı bile aldı. Havluları ıslattı ve yüzümü yıkadı. Nazik dokunuş karşısında gözlerimi kapadım, ellerimi duruladığında suyun ne kadar kırmızı olduğunu düşünmek istemiyordum.

Ellerime ilk kez kan bulaşmıyordu.

"Kazağın gitmesi gerek Starling," dedi Rome neredeyse pişmanlık dolu bir sesle ve kazağı kaldırıp beni altındaki ince tişörtle bırakmadan önce bana yaptığı tek uyarı buydu. Kazağı, cesedi çoktan muşambaya tamamen sarmış olan kardeşine doğru fırlattı.

Yerdeki bardak ve kahve gitmişti. Kan, Kestrel'in paspasının altında kayboldu. Güçlü peroksit kokusu havayı doldurdu. Çamaşır suyu beklerdim ama Rome nazik eliyle çenemi kavradığı için sorma fırsatım olmadı.

Başımı bir o yana bir bu yana eğdi. Bir an sonra Liam da ona katıldı, ikiz aynalar gibi beni inceliyorlardı. Daha önce hiç bu kadar soyunmuş hissetmemiştim.

"Orada," dedi Liam. "Boynunun yan tarafı. Bir şey onu delmiş. Ama derin değil."

Rome parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirdi ve temasla birlikte içimde karıncalanmalar başladı. Cehennem kadar nazikti ve ayak parmaklarımdan ayakkabılarımdan içinde kıvrılmasına neden oldu.

"Liam," dedi Kestrel arkamdan ve en azından bu, üzerimden alev alev yanan bir bakışı aldı.

"Başka bir yerin acıyor mu?" Liam uzaklaşırken Rome yumuşak bir sesle bana sordu. Başımı salladım. "Başka bir yerine dokundu mu?"

Koluma baktım. Parmaklarının tulumu ve kazağı ısırdığı yerde etime yapışmış üç kırmızı iz vardı. Ama gerçekten acımıyordu.

Parmaklarını lekelerin üzerinde gezdiren Roma kaşlarını çatı.

"Sorun yok," dedim ona. "Kahve ondan daha çok acıttı."

"Yanağındaki morluk sana vurduğunu gösteriyor."

Panik ve telaş içinde bunu unutmuştum. "Olabilir. Kaçıyordum."

"Öyleydin."

"Onu tanı mıyordum."

"Ben de öyle," diye kabul etti Rome. "Ama telefonumda bir fotoğraf var. Öğreneceğiz."

"Yani, onu tanı mıyordum ama o benim kim olduğumu biliyordu."

Bu sözler mutfaktaki tüm hareketliliği durdurdu ve üç adam, çevirmek için sözlüğe ihtiyaç duymadığım bir bakış alışverişinde bulundu.

Şaşırdılar. Aynı

zamanda *kızgındılar*.

"Roma," diye homurdandı Liam bir şey fırlatırken. İkizi anahtar setini yakaladı. "Bisikletim, ceketim ve ekstra kaskımla birlikte arka tarafta. Kendine bir şeyler al ve Hellspawn'ı buradan götür. Ben seni sonra bulurum."

Bekle...

Ama kimse bana seçenek sunmadı çünkü Kestrel başını salladı. "Bir arkadaşı vardı. Onu bulmamız gerekecek."

Bundan sonra Liam'a başka ne söylediyse kaçırdım çünkü Rome parmaklarımızı birbirine geçirmiş ve beni garaja geri götürmüştü. Soğuk hava bir anda yüzüme çarptı ve kazağım ya da tulumum olmadan göğüs uçlarım ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Bir kancadan ağır siyah bir palto kaptıktan sonra Rome beni bölmelerden birinin en arkasında daha önce görmediğim başka bir kapıdan çıkardı. Bir hizmet alanına giriyor, sonra da günün şiddetli parlak ışığına çıkıyordu. İçerideki çamurlu ışıktan sonra, bu gözlerimi sulandırdı.

Hâlâ titriyordum, bu yüzden beni bütünüyle yutmakla tehdit eden ağır bir ceketle örttüğünde şikayet etmedim. Fermuarını çekti ve sonra kafama bir kask geçirdi.

"Hiç motosiklete binmedim," diye itiraf ettim.

Mavi bisiklet, ben kaçtığımda Liam'ın Doc ve beni takip etmek için kullandığı bisikletin aynısıydı.

"Sadece bana tutun," dedi Rome bisiklete binerken. "Ayaklarını buraya ve buraya koy, kollarını bana dola ve tutun. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kaskı yoktu. Bana taktığı devasa kask Liam gibi nane ve karanfil kokuyordu. Arkasındaki bisiklete bindim, kollarımı ona doladım ve sırtına yaslandım.

Ben güvende olur olmaz motoru geri götürdü ve motor gürleyerek canlandı, altımızda hırlayan bir kaplan gibi titreşti.

"Dayan, Starling," diye seslendi Rome bana ve sonra hızla ilerlemeye başladık. Trafiğe çıkmadan önce yavaşlamadı bile, kavşaktan geçti ve hızla uzaklaştı.

Motosiklet hızlanmaya devam ederken çılgınca atan kalbimi orada bir yerde bırakmışım.

Sonra uçuyorduk.

FIRSTIMPRESSIONS

OceanofPDF.com

EMERSYN

"Emersyn!" Marta'nın talebinin şaklaması odak noktası kızgın bir bıçak gibi kesti. Kadının bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim. Açılış gecesinde sergilemem gereken "*Giselle'in Gururu*" için son hareketler dizisinde ustalaşmamıştım.

Dimitri Vankovich ülkedeki en iyi koreograflardan biriydi. Gösteri ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Ben de onun vesayetini kazandığım için çok şanslı bir kızdım. Ama aynı zamanda sürekli fikir değiştiren bir pislikti ve her gün rutinin yeni bir bölümü oluyordu. Bir şeyi ya çıkarır ya da eklerdi.

Ben başarısız olmazdım.

"Evet, Marta?" Şirket müdürü ve beni azarlamak için başkalarını idare etmekten daha fazla zaman harcayan refakatçimle yüz yüze geldim. Arkasından bir adam geliyordu, onun yürüyüşü onunkinden çok daha kolaydı. En azından eğlenmiş görünüyordu.

O kadına katlanamıyordum. Ama kimse bana onun refakatçim olmasını isteyip istemediğimi sormadı. On dördüncü doğum günümde, şirketin bana üzerinde krema olmayan bir kek vermesine ve bana mutlu yıllar şarkısı söylemesine izin vermişti.

Aslında yememe izin vermiyordu, çünkü kilomun zaten çok fazla olduğunu düşünüyordu. O zamandan beri 10 kilo verdim.

"Yeni ortağın geldi." Yeni neyim?

"Emersyn Sharpe, bu Eric Arlington." Arkasındaki sarışın dev, üzerinde çalıştığım sahneye doğru ilerlerken bana bir gülümseme sundu. Çalışma odam sıçramalar için çok küçüktü ve teknisyenler onları buraya ekler eklemeyi koreografiye ipekleri de ekleyecektik.

Dimitri, zaten mevcut olmadıkları için apoplektik olmuştu.

Eric kolaylıkla sahneye çıktı ve yaklaşırken bana sağ elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Yetenekli bir dansçısın."

Kaşlarımı kaldırdım ve sonra elini tuttum. O da benimkini sıktı ve gülümsemesi derinleşti. Uzun boyluydu. Başım omuzlarına tam olarak ulaşmıyordu. Elleri benimkileri yuttu. Nedense asansörlerin sorun olacağını düşünmemiştim.

Marta o huysuz ses tonuyla, "Üstünü değiştirmelisin Eric," dedi. "Sonra buraya dön. Emersyn sana şu ana kadarki programı anlatabilir. *Giselle*'i seninle birlikte dans edecek. Dimitri bugün ilerleyen saatlerde koreografiyi ayarlayacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Eric, onu selamladıktan sonra sırtı ona dönükken bana göz kırptı. Burada bir müttefike sahip olmak güzel olurdu. Elimi bir süre daha tuttu, sonra bıraktı ve sahne dışına, soyunma odalarının olduğu yere doğru yürüdü.

"Aklına bir şey gelmesin," diye azarladı Marta, bana hâlâ orada olduğunu hatırlatarak. "O yetişkin bir adam ve sen hâlâ küçük bir kızsın. Eğer birlikte dans edecekseniz, her anınızda burada olacağım."

Ona hissetmediğim bir gülümseme gönderdim. Yapmacık bir sıcaklık iması içeren kibar gülümsemeler uzun zaman önce ustalaştığım bir şeydi. "Önemsediğim tek şey hareketleri yapıp yapamayacağı."

"Uh-huh."

Marta'nın anlayacağı bir şey değildi bu. Yıllar önce vahşi bir şekilde ölmüş olan bir saflığı ve iffeti korumaya çalışıyordu. Olduğu gibi, arkamı döndüm ve işaretimi aldım. Sonra, kafamda sadece müzik varken, rutine en baştan başladım.

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

EMERSYN

Tehirde hızla ilerlerken bisiklet sürmenin verdiği heyecan, beni ısırın buz gibi rüzgârla yarışamazdı. Rome bisikleti sanki kendisinin bir uzantısıymış gibi sürüyor, pürüzsüzce süzülüyordu.

virajları dönüyor, trafiğe girip çıkıyordu. Umarım nereye gittiğini biliyordur, çünkü yol boyunca bir yerlerde izimi kaybetmişim.

Denesem bile geri dönüş yolunu bulabileceğimi sanmıyordum. Yine de Roma'yı tutarak, kas hareketi anlayışına güvendim ve o ağırlığını değiştirdiğinde ben de ağırlığımı değiştirdim. Vücudu sağa doğru hareket ettiğinde ben de onunla birlikte sağa doğru eğiliyordum, sonra tekrar sola ya da ortaya.

Dans etseydi, görmeyi çok isterdim. Motosikleti kullanışında akıcı bir zarafet vardı. Gitmeyi beklediğim son yer, şehrin gerçekten güzel bir bölgesindeki kapalı bir yeraltı garajıydı.

Buradaki kaldırımları kaplayan mağazalar tasarımcıydı. Birden fazlası annemin alışveriş yaptığı türdendi. Bölgeyle ilgili her şey, bulunduğumuz yerden zengin bir şekilde ayrıldığını ilan ediyordu. Aşağıya indiğinde, daha derine doğru ilerledi. Rüzgârın olmaması yardımcı oluyordu ama kollarım ceketle bile uyuşmuştu ve ayak parmaklarımdaki hissi çoktan kaybetmişim.

Roma park ettikten sonra, ceketinin altına sıkıştırdığım ellerimi sıcak tutmak için karın kaslarına sürttü. Birbirlerinden ayrılmak için deli gibi ağırıyorlardı ve bisikletten inerken biraz zıpladım. Tökezlediğimde Rome kolumu yakaladı. Oh, vay canına. Üşümüştüm.

Kaskın kemerini çözdü ve kafamdan çekerek çıkardı. Motosikletin üzerine sabitledikten sonra ellerimi kendi ellerinin içine çekti. Onunkilerin de aynı derecede soğuk olduğundan emindim. İkimizin de eldivenleri yoktu ama asansöre doğru giderken ellerimi ovuşturmaya devam etti.

"Neredeyiz biz?" Çenem titredi ve dişlerim takırdamaya başladı. Rome asansörü çağırmak için düğmeye bastı, ardından gizlemek için hiçbir çaba göstermeden beş rakam yazdı. Sonuncusuna bastığında kapılar bir çınlamayla açıldı.

Sıcak hava bizi selamlamak için dışarı çıktı ve ben de onunla birlikte girişe adım atmakta tereddüt etmedim. İçeri girdikten sonra bir üst katı seçti ve ellerimi kendi elleriyle ovuşturmaya devam etti. Çok üşürseniz soğuk yakabilir. Neyse ki,

Kask yüzümü ve Roma göğsümü korumuştı, yoksa meme uçlarım ve burnum kopmaya hazırdı.

Asansör bizi on ikinci katta indirdi. Roma beni dışarı çıkarıp koridorda ilerletti. Anlayabildiğim kadarıyla bu katta sadece üç ya da dört kapı vardı. Yani sadece üç ya da dört daire mi?

Kalın, pelüş halı adımlarımızı boğuyordu ve asansörün içindeki süslü mermer döşemeler kadar pahalıydı. Kulüp binasından *çok uzaktaydık*. Duvardaki sanat eserleri galeriden satın alınmıştı. En azından iki tanesi Crowl'du.

Koridorun sonunda Roma, üzerinde sadece iki yazan kapının kilidini açtı. Cüzdanında bir anahtar kartı vardı. Elektronik kilitler açıldı ve kapıyı içeri doğru çevirip beni içeri almadan önce bir süre bakakaldım.

Asansör ve koridor sessiz bir zarafete sahipse, bu dairenin iç mekanı saf bir kısıtlama egzersiziydi. Parlaklık olmadan biraz sıcaklık katmak için bir dizi gri ve metalik tonda yapılmıştı. Işıklar bir düğmeye basıldığında yanıyordu. Kanepenin her iki ucunda birer tane bulunan iki lamba, düşük watt'lı ışıkla odayı ısıtıyordu.

Dışarıdaki aydınlıktan sonra, neredeyse çok karanlık görünüyordu. Duvarlar tunç grisiydi. Ancak her duvarda canlı renkler ve soyutlamalarla yapılmış tablolar vardı ve tüm duvar sanki o tek tablo için tasarlanmış gibiydi.

Tavandan tabana pencerelerin yanında bir köşede bir spor salonu kurulmuştu. Odanın ortasında sahte bir şömine canlandı. Elektrikli şömine çok sayıda renk sunuyordu. Neredeyse kurumsal olması gereken bir oda için bir başka kişilik kıvılcımı.

Her şeyin bir yeri vardı ve her şey o yerin içindeydi. Roma'dan daha farklı bir şey hayal edemezdin. O daha kontrollü bir kaostu, burası ise hiçbir şeyin yerinde bırakılmaması gereken kesin, düzenli çizgilerdi. Çizgilerini bozarak kanepeleri ya da sandalyeleri dağıtmak bile istemedim.

Odanın içinde ilerlerken Rome çeşitli düğmelere bastı; biri siyah mermer zeminli mutfakta, diğeri de köşedeki egzersiz aletlerini aydınlatan başka bir ışık setini yaktı. Bir koşu bandı, ağırlık sehpası ve kürek makinesine benzeyen bir şey bir sonraki sakinlerini bekliyordu. Pencerelerdeki dikey panjurlar geri çekilerek dışarıdan gelen doğal ışığın çift camlı ve işlem görmüş olması gereken camlardan süzülmesini sağladı.

Işık içeri giremezdi, bu yüzden halıyı soldurmazdı, ama daha önce gördüğüm... şeydeki gibi bir şey olsaydı, ışıklar açık olsa bile geceleri başkalarının içeriyi görmesini de engellerdi.

"Çay mı kahve mi?" Roma aniden sordu ve onu mutfak kapısında dikilirken bulmak için döndüm. Bir an beni süzdü. "Paltonu ve ayakkabılarını çıkar. Git bir duş al. Sana temiz ve daha sıcak giysiler bulayım, sonra onları çamaşır makinesine ve kurutucuya koyayım."

Mutfağa girmeden önce cevabımı beklemedi. Tartışmak istedim ama donuyordum ve bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Belki de bir dakikadan fazlasına ihtiyacım vardı. "Tamam."

Sadece bir koridor vardı, ben de koridoru takip ederek iki oda buldum. İkisi de yatak odasıydı, bu yüzden seçimimi yaptım ve sonunda soldaki kapıyı açtım. Oturma odası gibi, burası da şehre bakan bir pencere duvarına sahipti.

Ortadaki yatak çok büyüktü ve yatağın üzerinde daha fazla soyut sanat eseri vardı. Sonra komodinin üzerinde bir çift çerçeveli fotoğraf. Göz atma isteğime karşı koydum ama motosiklet ceketini çıkardım ve yatağın ayakucuna koydum.

Odadaki en dağınık şeydi. Örtüler sanki orada kim uyuduysa yataktan çıkıp gitmiş gibi arkaya atılmıştı. Banyo kapısı aralıktı ve ışık düşmesini çevirdim.

Dairenin geri kalanı gibi temiz ve moderndi. Koyu renkli duvarlar, koyu renkli fayanslar ve parlak ışıklar buraya bir mağara havası veriyordu ama sıcak bir mağara, bir tür sığınak gibiydi ve tezgah temiz ve düzenliydi.

Büyük boy cam duş kabininin içinde suyu açtıktan sonra üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Bacağımda biraz kan vardı ve onu görünce donakaldım. Pantolonuma kan bulaştığını düşünmemiştim. Ayakkabılarımı elime aldım ve dikkatlice inceledim. Gözüme bir şey çarpmadı ama çoraplarımda başka bir leke vardı.

İçimden tiksinti dolu bir ürperti geçti ve sıcak suyun altına girmeden önce aceleyle geri kalanları çıkardım. Çok soğuk tenimi haşlaması umurumda bile değildi, sadece gözlerimi kapattım ve su üzerime dökülürken ellerimi duvara dayadım.

Basınç inanılmazdı. Sıcaklık kemiklerime sızmaya başladı ve suyun dökülmesi, sarsıntılar beni ele geçirirken gözlerimin köşelerinden kaçan yaşları gizledi.

Birini öldürmüştük.

Tekrar.

Roma içeri girdiğinde ben de o kavganın ortasında olduğum için kendimi olayların içinde sayıyordum. Adam *benim* için oradaydı. Ben olmasaydım, Roma onu öldürmek zorunda kalmazdı.

Şiddetli titreme vücudumda bir aşağı bir yukarı ilerliyordu. Sonunda, soğuk gittiğinde ve titreme azaldığında bile, başımı kaldırdım ve şampuanı bulmak için etrafa bakındım.

Elime çarpan ilk topak karanfil, nane ve belirgin bir şekilde erkek kokuyordu.

Burası Liam'ın yeri.

Şampuanı saçıma yedirmeye başladığımda içimden garip bir kahkaha yükseldi. Liam diğer Vandallara kıyasla daha büyük yaşıyordu. Ama ona her zaman onlardan biriymiş gibi davranmıyorlardı. Anladığımı iddia etmek istemediğimden değil.

Kısa sürede saçımı yıkadım ve kremledim. Neden saç kremi kullandığımı bilmiyordum ama sormaya da niyetim yoktu. Belki de gece misafir ağırlıyordu ve tam bir centilmendi. Ya da belki sadece bir züppeydin ama turnedeki erkeklerin çoğu kombo şişeleri kullanıyordu. Ben ne biliyordum ki?

Bana hıyarlık etmiş olması her zaman hıyar olduğu anlamına gelmiyordu. Ve Roma'yla akrabaydı, yani onda iyi bir şeyler olmalıydı.

Bir yığın kalın, kabarık havlu beni bekliyordu ve makyaj masasının üzerinde temiz giysiler vardı. Roma'nın geldiğini bile duymamıştım. Kurulandım ve saçlarımı sırlıklam olmayana kadar çoğunlukla havluyla sildim. Parmak taraması yeterli olacaktı.

Kıyafetlerin büyük boy, çok solmuş bir tişört ve eski bir eşofman altı olduğu ortaya çıktı. Belime bağlamak için sıkıca çekebileceğim bir bağları vardı. Külot yoktu ve bu sorun değildi. Zaten başka bir kadının külotunu ödünç almak istemiyordum. Gömlek soluk, soluk bir griydi ve kumaşın altından göğüs uçları belli oluyordu ama neyse.

Yatak odasının kapısı açıldı ve hava banyodakinden daha serin, daha az nemliydi ama oturma odasına geri dönerken Liam'ın şampuanının kokusu beni takip etti. Roma pencerenin yanında duruyordu ve benim gelişimi görünce döndü. Saçları nemli ve kaygandı, yüzü yeni tıraş edilmişti.

O da benim gibi temiz giysiler giymişti ama onunkiler ona benden çok daha iyi uyuyordu. "Sıcak kakao yaptım," dedi bana, "eğer hâlâ üşüyorsan, yiyecek de var. Fazla bir şey yok. Çoğunlukla mikrodalga yemekler."

"Yemek yiyebilirim."

Cevabım üzerine gözleri parladı.

"Havlular ve giysiler için teşekkür ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yalan değil.

Yaptım.

"Senin hatan değildi," dedi Rome mutfığa doğru giderken. Neden bahsettiğini öğrenmek istiyorsam onu takip etmeliydim ya da pencereden manzaraya bakabilirdim. Uzakta okyanus görünüyordu. Üzerindeki kurşuni bulutlarla biraz gri ve fırtınalı görünüyordu ama aynı zamanda ufka doğru da uzanıyordu.

Eminim güneş parladığında çok güzel oluyordur.

Mutfaktan gelen süt buharının sesi beni kendime getirdi ve peşinden gittim. Tezgâhın üzerinde kocaman, süslü bir cappuccino makinesi vardı. Ağzımı açmamaya çalıştım ama kahve makinesi... ev demekte tereddüt ettim ama Vandalların yaşadığı yerdeki otuz yıllık olmalıydı ve garajdakinin daha da eski olduğuna yemin edebilirdim.

Artık bir sürahisi yoktu ama bunu bir kenara bıraktım. Odaklanmak istediğim şey bu değildi.

Roma'nın fincanları köpüklü sütle doldurması ve çikolatayı karıştırması hiç zaman almadı. Havayı dolduran zengin kokuyla midem guruldadı ve Roma bana gerçek bir gülümseme fırlattı.

"Ne demek benim hatam değil?"

"Garajdaki adam," dedi fincana bir top krem şanti ekleyip bana uzatırken. "Orada olmamalıydı. Sana zarar vermeye çalışıyordu."

"Beni almaya çalışıyordu," diye itiraf ettim. "Kim olduğumu biliyordu. Sanırım... belki de beni tanıdı."

Roma bir kez başını salladı. "Bir ortağı vardı. Merak etmeyin, Liam ve Kellan onu çoktan yakaladı."

Başımı yavaşça salladım ve sıcak kakaoya baktım. İlk yudum dudağımı krem şantiyle kapladı ama sıcak çikolatanın kendisi harikaydı. Beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı. "Bunun için kendimi kötü hissetmeliyim," diye yarı mırıldandım.

"Neden?"

Soruda hiçbir samimiyetsizlik yoktu. "Sana zarar vermeye çalıştılar. Seni almaya çalıştılar. Senin merhametini hak etmiyorlar Starling."

"Bu merhamet değil," diye karşı çıktım ama pek de ateşli değildi. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bir yudum daha aldım. Başımı kaldırdığımda Rome'un meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Beni bulana bir ödül var. Haberlerde gördüm. Muhtemelen beni kolay bir ücret karşılığında kurtardıklarını düşündüler. Ya da belki de beni kurtardıklarını umursamadılar ve sadece kendi çıkarları için beni kaçırmak istediler."

Biraz omuz silktim.

"Bunun ölümü hak eden bir suç olduğunu düşünmüyorum."

"Ne yapacaklarını ya da neden böyle davranmayı seçtiklerini bilmiyoruz. Eğer sadece bir ödül istiyorlarsa, bulunduğunuz yeri ihbar edebilirlerdi."

Bu öneriyle birlikte içimi saf bir korku kapladı ve eğer Rome ellerini kupanın üzerinde benimkilerin üzerinde birleştirmemiş olsaydı, kupayı yere düşürebilirdim. Kalbim gümbürdüyor, sanki kaçmak istiyormuş gibi kaburgalarıma çarpıyordu. Lanet olsun. Ya onu aramışlarsa? Ya tamirci dükkanında görüldüğümü öğrenirse? Geri dönmek zorunda değildim ama bu onları Kellan'a ve belki de Roma'ya götürebilirdi. Ya fotoğraf çektilerse?

"Starling," dedi Rome ve görünüşe göre bir süredir bunu tekrarlıyordu. Fincanı parmaklarımın arasından çekip aldı ve sonra kollarını sıkı bir sarılmayla bana doladı. Gözlerimi kapattım, yüzümü gömleğine yasladım ve öylece tutundum. "Starling, güvendesin."

"Bunu bilemezsin," diye mırıldanmayı başardım sonunda. "Ya onları aradılsa? Ya nerede olduğumu biliyorlarsa?"

"O zaman hallederiz," dedi Rome, elini sırtıma dayayıp yavaş daireler çizerek ovmaya başlamadan önce. "Kimse sana zarar vermeyecek. Onlara izin vermeyeceğiz."

Ama bu onlara büyük bir acı getirebilirdi. Bilmiyorlardı. Bilemezlerdi. Kolları sıkıldıkça esnedi, beni sertçe sıktı ve ben bunu arzuladım, orada saklanabilecekmişim gibi göğsüne doğru ittim.

Ben bir korkak değildim. *Eve* dönme düşüncesinin bile beni titreyen bir karmaşaya düşürmesinden nefret ediyordum.

"Starling, söz veriyorum. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Biz bile."

Küçük bir kahkaha attım. Bana zarar vermemişlerdi. Evet, beni kaçırmışlardı ve oraya gittiğimde yaralanmışım ama bunun nedeni Eric'in bana zarar vermesiydi. Vaughn ve Kellan benim için ayağa kalkmıştı. Jasper da öyle.

Kim olduklarını bilmediğim zamanlarda bile benimle ilgilenmişlerdi. Beni neden yanlarına aldıkları ya da beni rahat ettirmek için neden bu kadar çok çalıştıkları hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama onların yanında güvende idim.

Karşılaştığım tüm tehditler Vandalların dışından gelmişti ve onlar beni korumak için oradaydılar.

"Benim için iki kez öldürmek zorunda kaldın," diye fısıldadım.

"İhtiyacın olsa yüz adam öldürürdüm," dedi Roma sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi. "Benim için önemli olan tek şey senin mutluluğun ve güvenliğin."

Ona inandım. Bu açıklama ne kadar korkutucu olsa da ona inandım ve bunu takdir ettim. Biraz geri çekildiğimde elini gevşetti ve ben ona bakarken başını eğerek beni inceledi.

"Her şeyin kaçışla ilgili olduğunu biliyorum..."

"O iş artık bitti," diye mırıldandı Roma. "Sen gittin. Geri döndün. Daha fazla konuşulacak bir şey yok." Onu hak etmemiştim.

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Öylece mi?"

"Aynen böyle." Başını salladı. "Hayatta üç şeyimiz var. Seçtiğimiz insanlar. Yaptığımız iş. Yarattığımız hayat. Sen benim insanlarımdan birisin. Her zaman seni seçeceğim."

Kalbim sıkışmıştı. "Beni tanıyorsun."

"Seni yeterince tanıyorum. Seni burada tanıyorum." Elini kalbimin üzerinde kaydırdı, sonra yüzümü kavrayacak şekilde kaldırdı. "Ve burada. Dünyayı benim gördüğüm gibi görmüyorsun. Bu sorun değil. Ama ben seni görüyorum."

Endişe içimi ürpertti.

"Seni hep gördüm. İyi bir yerde olduğunu sanıyordum. Ama gözlerin..." Yanağımı okşadı. "Gittikçe daha hüzünlü oluyorlar, Starling. Sanki sana musallat olan tüm karanlık orada toplanıyor, ama o karanlık beni korkutmuyor."

Yutkundum.

"Dünyanızın sizi güvende tutması gerekiyordu."

Bir kahkaha attı. Daha çok alaycı bir sestir ama bana yavaşça başını salladı.

"Aynen öyle. Dünyanız sizi korumuyordu. Şimdi biz koruyacağız. Ben koruyacağım. Benimle her zaman güvende olacaksın." Parmaklarının sıcaklığı yanağımda ve alnımda gezindikten sonra çene çizgime ve son olarak da dudaklarıma ulaştı. Oradaki nezaket karşısında nefesim kesildi. "Benim dünyam nazik değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Öyle değil. Ve senin incinmeni istemiyorum."

Sonra ağzının kenarlarında bir gülümseme daha belirdi. "Ben iyiyim. Karanlıkla daha önce de savaştım."

Yüzümü avucunun içine almaya devam ederken bakışlarım önce ağzına kaydı, sonra tekrar yukarı kalktı.

"Sana göz kulak olmam için bana güvenir misin?" Roma sordu. "Hepimize güvenmeye hazır olmasan bile bana güvenecek misin?"

Ona zaten güveniyordum. Bunun ne zaman olduğundan bile emin değildim. Dudaklarımı bir kez yalayarak başımı salladım ama Rome beni öpmeden önce bunu takip eden kelimeleri söyleyemedim. Elleriyle beni sabit tutmak için yüzümü kavrayan Rome, sanki beni öpmek ait olduğu yermiş gibi ağzımı ele geçirdi.

Dudakları o kadar yumuşak ve sıcaktı ki benimkilere değiyordu. Giriş arayan dilinin ipeksi ipliğine açıldım ve ilk vuruş beni parmak uçlarıma getirdi. Dilini açgözlülükle dudaklarıma değdirdiğinde ısı yükseldi ve elektrik cızırdadı. Tek tadabildiğim çikolata, tatlılık ve Roma'ydı.

Parmaklarımı omuzlarına geçirerek daha yükseğe çıkmaya çalıştım, ellerini kalçalarıma indirdi ve tek bir yumuşak hareketle beni kaldırdı, bir kez bile ağzımı bırakmadı. Beni tezgâhın üzerine bıraktı ve kısa bir süreliğine geri çekildi, gözleri kapalıydı ve bakışları üzerimde gezinirken hararetiydi.

Ben bacaklarımı açtım, o da öne doğru bir adım atarak bacaklarımın beşiğine yerleşti. Hangimizin diğerine önce uzandığını bilmiyordum ama dudaklarının dokunuşunu havayı arzular gibi arzuluyordum. Ona sürtünürken ve dilini emerken meme uçlarım tişörtü zorluyordu.

Bir elini nemli saçlarımdan arasına soktu, öpücüğü derinleştirmek istercesine başımı bir o yana bir bu yana eğdi.

"Sana hâlâ yemek yapabilirim," dedi Rome öpücükler arasında ve ben biraz güldüm. Bu çılgınca, tatlı ve tam ona göre bir teklifti.

"Henüz aç değilim," diye söz verdim ona. Sonra beni tekrar öpmeye başladı ve ben bulunduğumuz yerden başka bir şey için endişelenmeyi bıraktım. Tam burada, bu anda. Kaosun saflığıydı.

Tıpkı onun gibi.

BROTHERMINE

OceanofPDF.com

ROMA

"Gidelim çocuklar," dedi kadın parmaklarını şıklatarak. Onu kadın olarak düşünmeye devam ettim. Çoğunlukla bizi isimlerimizle çağırmadığı için. Bu yüzden onunkini kullanmak istemedim.

"Biz köpek değiliz," diye homurdandı Liam önce arka koltuktan inerken, sonra ben de arkasından tırmandım. Gittiğimiz her yerde ve söylediği her şeyde kadın parmaklarını şıklatıyordu. Onu takip edin. *Çıt çıt. Yemeğini ye. Şak şak. Acele et. Şak şak. Şak şak.*

Alçak kahverengi bir evin önündeki sokağa park etmiştik. Sadece kahverengiydi. Kahverengi tuğla. Kahverengi çatı. Kahverengi toprak. Kahverengi sundurma. Kahverengi kapı.

Zincirlerle çevrili bahçenin çamurunda kahverengi bir bisiklet bile vardı.

Kadın parmaklarını şıklatarak "Çocuklar," dedi ve Liam beni dürttü. O sırt çantasını takmıştı ama ben benimkini göğsümde tutuyordum. Bir gece önce kaldığımız evde bir sürü çocuk vardı ve içlerinden biri sırt çantamı almaya çalışmıştı.

Liam'ın parmak eklemleri diğer çocuğa vurduğu yerden hâlâ sıyrılmış ve kızarmıştı. Kadının onu tuttuğu ve diğer çocuğun üzerinden çektiği sağ kulağı daha da kızarmıştı. Kadın onu azarlarken ben de çocuğun elini ezdim. Çılgınlıkları Liam'ı beladan kurtardı ve herkes yardıma koşarken kadın yanımdan geçip gitti.

Hep beni görmezden geldiler. Umurumda değildi. Onlar için gülümsemezdim. Gülmedim. Onlarla konuşmak istemedim. Liam'la konuştum.

Bu kadarı yeterliydi.

Ama ayıcığım çantanın içindeydi ve onu kaybetmek istemiyordum. Sahip olduğum her şey çantamdaydı, iki boyama kitabı ve birkaç kırık boya kalemi de dahil. Liam yer açmak için benim giysilerimi onunkilerin içine doldurdu.

O nereye giderse ben de oraya giderdim. Ne fark ederdi ki?

Kadın verandaya tırmanırken parmaklarını bir kez daha şıklatarak, "Çocuklar," dedi. Kapıyı çoktan çalmıştı, yoksa Liam'ın orta parmağını ve dilini ona doğru uzattığını görecekti.

"O kaltaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Liam ve ben de ona dirsek attım. Aynı fikirdeydim ama bunu çok yüksek sesle söylerse yine kulaklarına saldıracaktı.

Omzumu kontrol etti ve sonra bana bir gülümseme gönderdi. Onun için gülümsemek istedim. Gerçekten istedim. Ama bu çok zordu. Yine de Liam'ı pek rahatsız etmiyor gibiydi. Evin kapısı açıktı ve orada başka bir kadın duruyordu, kızarmış yüzü ve telaşlı ifadesi yerini gerçek bir gülümsemeye bırakmıştı.

"Seni bir saat önce bekliyordum," diye azarladı. Liam'ın kıs kıs gülmesi üzerine başımı kaldırıp baktım. Yeni kadın onaylamayan bir ifadeyle ona baktı. "Bu çocuklar yarı aç görünüyor... ve ikizler. Tanrım. Birbirinize tıpatıp benziyorsunuz."

"Bu-"

Ancak kadın sözünü bitiremeden ya da parmaklarını şıklatmadan onu durdurdu. "Hayır, hayır. Profillerini okudum. Dur tahmin edeyim." Bizi inceledi. Topuzundan kurtulan saçlarının tutamları yüzünün etrafında kırışık kırmızımsı kahverengi bir hale oluşturuyordu. Arkasındaki pencerede parlayan ışık da bu etkiyi arttırıyordu.

Çok havalıydı.

"Sen Liam'sın," dedi bir süre sonra başıyla kardeşimi işaret ederek ve çömelirken bakışlarını bana odakladı. Liam çoktan önümde sürüklenmeye başlamıştı. Bu ilgi hiç hoşuma gitmemişti. "Ve sen de Roma'sın."

"Öyle," diye gönüllü oldu Liam. "Ve ikimiz de açlıktan ölüyoruz."

"Biliyordum." Bu konuda sesi düpedüz neşeliydi. "İkiniz de içeri gelin. İkinize de domuz pastırması ayırdım ve krep var. Onları hemen ısıtmam gerekecek."

Liam ileri atılırken bir anda midem guruldamaya başladı. Bir eli kolumdaydı, beni bırakmadan önce onu içeri kadar takip ettiğimden emin olmak için beni uzun süre tuttu.

Kadınlar arkamızdan konuşuyorlardı ama Liam her yerde oyuncakların olduğu darmadağınık odaya doğru ilerledi. Televizyon açıktı, bangır bangır ötüyordu ve bir bebek kalemin kenarında durmuş, ağzında biberonla çizgi film izliyordu. Bizi zar zor fark etti.

Burası çok daha gürültülüydü. Daha aydınlık.

Arka kapı çarparak açıldığında ve üç çocuk bağırarak ve birbirleriyle güreşerek içeri girdiğinde pencerenin arkasından gelen bağırıışların sesi yükseldi.

Liam ve beni gördüklerinde durdular. Sırt çantama daha sıkı sarıldım ve Liam beni görmelerini engelledi.

"Çocuklar," diye seslendi kapıdaki kıbar bayan kapı kapanırken. "Yeni gelenlerimiz burada. Sakın bir şey başlatmayın."

"İçmeyeceğiz," dedi ilk çocuk, koyu renk gözleri çakmak çakmaktı. "Sadece bir içki almaya geldim."

"Dışarıda, birazdan meyve suyu getireceğim. Bırakalım da Liam ve Roma siz haylazlarla uğraşmadan önce yerleşsinler."

Üç çocuk da bu açıklamaya güldü ve kızın onları dışarı çıkarmasına izin verdi.

Liam omzunun üzerinden bana baktı, ben de omuz silktim.

Düşündüğümünden çok daha iyi gitti. Sonra bizi masaya çağırdı. Mutfakta ellerimizi yıkamamız gerekiyordu ve ben kendi elimi yıkarken Liam sırt çantamı tuttu. Sonra önümüzde bir yığın yemek vardı ve ben ilk önce ne yiyeceğimi bilmiyordum.

Oturma odasındaki bebek bir kahkaha attı ve ben de tam zamanında bakıp yürümeye başlayan çocuğun kafesten çıktığını gördüm. Kadın bebeği kucağına alırken gülüyordu.

Tuhaf.

"Ondan hoşlanıyorum," dedim Liam'a küçük bir sesle. Homurdandı ve ağzına bir parça daha domuz pastırması tıktırdı ama benimle aynı fikirde değildi.

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

JASPER

"S "Her şey yolunda mı doktor?" Freddie son yirmi dakika içinde on beşinci kez sordu. Temiz olmasına ve neredeyse bir yıldır bir damla alkol ya da uyuşturucu almamış olmasına rağmen hafta, gerginliği saklayabileceği bir şey değildi. Kliniğin arkasındaki duvara yaslandım ve sigaramdan uzun bir nefes çektim.

Vaughn önce gözlerini sonra da boynunu devirdi. Herifin son iki gündür suratı asıktı ama olmak isteyeceği son yer burası olsa bile burada kalmayı başarmıştı. Kellan'ın Emersyn hakkında bizi *bilgilendirmesi* de buna yardımcı olmuştu.

O iyi.

Uyuyorum

.

Meşgulüm

.

Yanıtlar giderek kısaldı, tersine döndü ve cevap vermeyi tamamen bırakana kadar çok daha az aydınlatıcı oldu. Doc'tan ona mesaj atmasını istediğimde, Kestrel sorusuna cevap bile vermemişti. Belli ki nerede olduğumuzu biliyordu ve pislik herif beni sesli mesaja göndermeye devam ediyordu.

Freddie başka bir dairenin içinde volta atarken sakalımı kaşıdım. Onu izleyen tek kişi ben değildim. Doktor serumlarını sadece bir saat önce çıkarmıştı ve sonunda bağırsaklarını kusmadan katı yiyecekler yemeye başlamıştı. Hepsi iyiye işaretti ama temiz kalması gerekiyordu ve ne zaman yoldan çıksa bu biraz daha zorlaşıyordu.

Hayatımı sikeyim.

Bir yolunu

buluruz.

Kendimi ne kadar kötü hissetsem de, Doc ve Vaughn da öyle görünüyordu. Hiçbirimiz birkaç saatten fazla uyumamıştık. Freddie inledi ve Doc'la yüzleşmek için döndü.

"Hadi, Doktor, beni serbest bırak. Biraz kadın, biraz yemek ve senin üç çirkin suratının dışında bir arkadaş bulmam lazım ve belki de bu sırayla değil. Aslında, gördüğüm en güzel amla yemek bulabilirim ve bu bundan çok daha iyi olur."

Vaughn'un Freddie'nin kafasına vuruşunu yakalamak için elimi burnumun kenarını sıkıştırdığım yerden indirdim.

Freddie, "Vay anasını!" diye homurdandı, sonra da bize mahcup bir sırıtış fırlattı. "Sadece oynuyorum. Boo-Boo'ya iyi davranacağımı biliyorsun."

"Freddie, seni kardeşim gibi seviyorum ama onun mükemmel amcığı hakkındaki tartışmayı azaltmazsan iki diz kapağını da kırar ve çeneni telle kapattırırım." Ona bir tür sürüngen gibi bakmamış olsam da, güzelliğı konusunda hiçbir şüphem yoktu. Hele ki bu kadar mükemmelken.

Sıcak.

Fırtınalı.

Kontrollü bir yangın gibi vahşi.

"Birinin taşakları morarmış," dedi Freddie zerre kadar pişmanlık duymadan. "Dostumuz Vaughn gibi daha rahat olmalısın. Son zamanlarda biraz am bulduğunu biliyorum. Bu ona her zaman böyle bir hırıltı veriyor."

"Rehabilitasyona ihtiyacı var," diye araya girdi Doc, Vaughn ya da ben cevap veremedim. "Bu sefer ciddi bir rehabilitasyon Freddie. Bu saçmalığı ne kendine ne de başkasına yapmaya devam edemezsin."

"Bakın, Doktor, kaydığımı biliyorum..."

Doc elini sallayarak, "Kendine sakla," dedi. "Herkesten özür dilemekte iyisin, hatta bence bunda ciddisin de. Ama bir sorunun var ve en azından hayatını dengeleyecek araçlara sahipsin. Bu sefer, bir beyin sarsıntısı ve birkaç kırık kaburgayla çıktın. Jasper'ın son hareketleri göz önüne alındığında, vücudunun bir kısmını kesmedikleri için şanslısın."

Alay ettim ama Doktor haksız değildi. Güneş günün erken saatlerinde ortaya çıkmıştı ama başka bir bulut duvarının ardında kaybolmuştu. Liman'da kış demek fırtınalı gökyüzü, soğuk rüzgâr ve çoğu zaman hepimizin ihtiyaç duyduğundan daha fazla yağmur demekti. "Gitmeye hazır mı, değil mi, Doktor? Önümüzdeki birkaç gün boyunca başında birini tutacağım."

Onunla aynı fikirde olmak istemesem de Doktor haksız değildi, Freddie'yle ilgilenilmesi gerekiyordu. Klinikte elimizden geldiğince zaman geçirmiştik ama Vandalları buradan yönetemezdim ve şu ana kadar Kestrel Emersyn'i getirmemişti.

Yine de, ilk gece ona ne kadar nazik davranmış olursa olsun, Freddie'nin kafasının iyi olması ya da detoks yapması ile uğraşmasına gerek yoktu. Ona gösterdiği şefkat ve nezaket bizim dünyamızda nadirdi. Tanıştığımız ilk gecede gözlerinde beliren kibirli bakışlar bir an aklıma geldi.

Onu kendini beğenmiş bir prenses olarak görmek kolay olurdu ama hiç de öyle biri değildi. Kahretsin, son birkaç gündür onu çok özlemiştim. Mesafemi korurken kulüp binasında ona bu kadar yakın olmak bir tür cehennem kurtuluşuydu. O *oradaydı*. Güvendeydi. Orada kimse ona *dokunamazdı*.

Vücudundaki çürükler iyileşti. Gözlerinin altındaki gölgeler soldu. Vücudundaki boşluklar doldu. Zaman zaman neredeyse yarı saydam gibi görünen bedeni daha katı ve kararlı bir hal aldı. Kızgınlığının sürekli yanması da hafiflemişti.

Eric'i öldürmek yardımcı olmuştu.

Ona stüdyo vermek daha çok yardımcı oldu.

Sigaramdan son bir nefes çekerken bile onun tadı dudaklarımdan gitmiyordu. O zamandan beri geçen uzun günler ve geceler bile bu anıyı kovamamıştı. Önce 19 Elmas'la, sonra Freddie'nin kayboluşuyla ve son olarak da detoksla uğraşmak zorunda kalmıştım.

Tek yapmak istediğim o lanet öpücüğe geri dönmek ve onu duvara yaslayıp acele etmemekti. Öpülmekten hoşlandığı tüm farklı yolları bulmak ve parmaklarının tenime sürtünmesini hissetmek istiyordum.

Zihnimi hırçın bir kavrayışla günümüze geri çekerek Freddie'ye ters ters baktım. Bu şerefsizlerin yanında herhangi bir yarı otomatik silah taşımama gerek yoktu. "Rehabilitasyon hakkında konuşuruz," dedim ve Freddie'nin tiradını daha fazla sinirlenmeden yarıda kestim.

Bir elini saçlarında gezdirirken ve saç tutamlarını yüzünden uzaklaştırırken bana yaralı bir bakış attı. Hazır başlamışken saçlarını kestirebilirdi, ama her seferinde bir savaş.

Freddie'yi olduğu yerde sabitleyerek kaşlarımı kaldırdım. "Rehabilitasyon hakkında konuşacağız. Seni gönderebileceğimiz yerler var." O itiraz edemeden devam ettim: "Anlıyorum. Y yapmak isteyeceğin son şey uzaklara gönderilmek. Bu fikri pek sevmiyorum ama bu saçmalığa bir son vermelisin Freddie. Seni sürükleyerek çıkarabileceğimiz çok fazla delik var. Bu sefer... bu sefer çok yakındı. Eğer sana acı çektirmeye bu kadar niyetli olmasalardı, biz daha gittiğini anlamadan boğazını kesebilirlerdi."

Freddie'nin ifadesindeki isyan kaçtı. Kelimeler onu sindirdi. Belki de benim ses tonumdu. Şu anda neyin işe yaradığı umurumda değildi, sadece işe yaraması yeterliydi.

"Ve Emersyn'le bu şekilde birlikte olamazsın."

Bu bir son dakika kararıydı ama yüzüne bir tokat gibi çarptı.

"O daha iyisini hak ediyor," diye hatırlattım ona. "Bununla savaşılabirsin. Biz senin arkanda olacağız. Ama işi sen yapmalısın, dostum."

"Jasper haklı," dedi Vaughn ve Freddie önce ona, sonra da Doc'a bakmak için döndü.

"Bana bakma," dedi Doktor ona. "Ben bu konuda Jasper'ın tarafındayım. Sen acını bastırmak istiyorsun diye Küçük Bit'in canının yanmasına gerek yok."

Ben olsam öyle demezdim.

"Seni önemsiyor Freddie, nedenini bilmiyorum ama önemsiyor. Ve seni o gece olduğun gibi görmek onu incitti."

Kaşlarımı çattım. Onunla ilgileniyor, sırtını ovuyor ve onu yatıştırıyordu. Ne kaçırmıştım ki?

Daha da önemlisi, Doktor ne görmüştü?

"Daha iyisini yapacağım," dedi Freddie yavaşça. "Sadece... beni dışarı atmayın. Sizler benim ailesiniz. Sizin dışınızda hiçbir şeyim yok. Ben... Ben gitmek istemiyorum." Sertçe yutkundu ve derin bir nefes almaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Çatlayan kaburgaları çok kötüydü ve bir süre canı yanacaktı. "İşi yaparsam, belki şu ayakta tedavi yerlerinden birine gidebilirim?"

Yapmak istediğim son şey onunla ilişkimi kesmekti. Ailemizi asla arkamızda bırakmazdık. Yine de tek söylediğim "Belki," oldu. "Ve çalışmanı görmeliyiz Freddie. Seni yirmi dört-yedi saat izleyemeyiz."

"Siz buradayken Boo-Boo ile takılabilirim..."

"Hayır," dedi Vaughn benden önce. "Bunu onun üzerine yıkamazsın. Ona göz kulak olman gerekirken ortadan kaybolduğun için zaten kendini kötü hissediyor."

Omuzları kamburlaşan Freddie içini çekti. "Her şeyi berbat ettim."

"Evet," dedim ona. "Yaptın. Daha da kötüsü, güvenimizin içine ettin. Dışarıda değilsin Freddie, ama artık tamamen içeride de değilsin."

Gözleri yuvarlaklaştı ve Vaughn bile irkilmiş görünüyordu.

"Eşyalarını topla ve buradan gidelim. Doc'un alanını ve zamanını yeterince kullandık."

"Hadi," dedi Vaughn, Freddie'nin omzuna bir el atıp onu içeri götürürken bir yandan da bana yan gözle bakıyordu. Evet, evet, anladım. Biz kimseyi terk etmedik ve az önce söylediklerim muhtemelen bunu düşünüyormuşum gibi geldi.

Ben değildim.

Freddie'yi arkamda bırakır bırakmaz kendi elimi kesmeye razı olurdum. Ama belki de Freddie'nin benim sabrımın bile

sınırlar.

"Her gün uğrarım," diye teklif etti Doktor. "Bir süre idrar testi yaparım. Bu onu temiz kalmaya teşvik edecektir."

"Emersyn'i görürsen çok daha iyi olur, değil mi?" Çenemi kapalı tutmalıydım ama Doktor'un ona olan ilgisi...

"Kesinlikle," dedi Doc rahat bir gülümsemeyle. "Buna alış Jasper. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Siktir git doktor."

"Benim tipim değilsin ve onu buraya getirdiğinde bana kim olduğunu söylemeliydin."

"Bilmene *gerek yoktu*." Sigaramın son parçasını da düşürdüm ve ona ters ters bakmadan önce ayakkabımla ezdim. "Sen bizden biri değilsin. Bunu açıkça belirtmiştin. Hatırladın mı?"

"Bu bir Vandallar olayı değil."

"Hiç de değil," diye karşı çıktım. "Kendine istediğin hikâyeyi anlatabilirsin ama askere gittin, uzaklara gittin. Okula gittin. Kendine bambaşka bir hayat kurdun. Sonra da neredeyse on yıllık bir aradan sonra varlığınla bizi onurlandırmak için buraya geri mi dönüyorsun?"

Uh-huh. Siktirip gidebilir.

"Öyle değildi," diye söze başladı Doktor ve elimi havada gezdirdim.

"*Aynen* böyleydi. Sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Raptor biliyor. Geceleri uyumanıza yardımcı olacak hikayeyi kendinize anlatın." Sonra, yeterince savaştığımız için, bir nefes verdim. "Emersyn'i görmek istiyorsan, tamam. O seni görmek istediği sürece onu görebilirsin ama sadece kulüp binasında. Onu hiçbir yere götürmeyeceksin."

Bizden biri olmadan olmazdı ve onun kıza hamle yapmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Lanet olsun, babası olacak yaştaydı.

Doktor bana sadece baktı ve hiçbir şey söylemedi. O granit gözlerinin ve ifadesiz yüzünün ardına o kadar çok şey saklayabiliyordu ki. Kapı açıldı ve Freddie Vaughn'u dışarı çıkardı. Vaughn çantalarından birini bana fırlattı ve sonra çenesini arabasına doğru kaldırdı. "Freddie'yi ben mi götürüyorum?"

"Onu yakaladım."

"Teşekkürler Doktor," dedi Freddie, Doktor'un elini sıkarak. "Kendime çeki düzen vereceğim."

Göreceksiniz."

"Yarın uğrarım," dedi Doc uzaklaşmadan önce. "Hey,

Doktor..." demek için kapıyı açana kadar bekledim.

Diğer adam bana baktı ve ben de ona başımı salladım.

"Teşekkür ederim. Sana borçluyuz." Ve borcumu ödedim.

"Hayır," dedi Doktor. "Yapamazsın. Arkadaşlar asla arkadaşlarına borçlu kalmaz."

Sonra binanın içinde kayboldu ve ben kaşlarımı çattım. Biz arkadaş değildik. Bu lanet iyiliği geri ödeyecektim. Arabada Freddie bitkin bir iç çekişle arkasına yaslandı. Az önceki tüm enerjisi buharlaşmış gibiydi ve solgun görünüyordu.

"İyi misin?"

"Sadece açım," diye itiraf etti Freddie. "Biliyorum, belki de burada kalmalıyım..." "Ama istemiyorsun." Anladım.

"Hayır. Kulüp binasında hiç mal yok. Yani, ot var, ama..." Sorun ot değildi. "Yine de bırak, tamam mı?"

"Yapacağım."

Bir nefes verdim. "Uğrayıp biraz taco alsam nasıl olur?"

Freddie'nin tüm ifadesi aydınlandı. "Oh, adamım... şimdi benim dilimden konuşuyorsun."

Kıkırdayarak başımı salladım. Bazı şeyler hiç değişmezdi. Freddie her zaman açtı.

"Jas?"

"Hmm?"

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

"Kapa çeneni, serseri," diye mırıldandım ve sonra saçlarını karıştırdım. Bu hareket karşısında inledi, sonra güldü.

Bir orduyu doyuracak kadar taco, burrito ve chalupa almam uzun sürmedi, ancak bu hafta bir ara defterleri karıştırıp hesaplarımızı kontrol etmem gerekecekti. Genelde bu kadar uzun sürmesine izin vermezdim.

Kulüp binasında çok fazla hareketlilik vardı. Fareler bir kamyonu yüklüyordu, yani bir sevkiyat gelmiş olmalıydı. İçeri girdiğimde, Kestrel bizi Liam'la birlikte karşıladı. Onun burada ne işi vardı?

Lanet olsun. Adam tekrar ortaya çıkmaya devam etti. "Sorun mu var?" Freddie sordu, ben de omuz silktim.

"Kim bilir. Yiyecekleri içeri götürün ve yerleşin."

Freddie duraksadı, depoyu taradı. Ben de aynısını yapmıştım. O burada değildi. Arabadan iner inmez Kestrel bana doğru yöneldi. Vaughn hemen arkamda durdu ve o da bir dükkâna girmiş gibi görünüyordu.

Çiçekleri görünce durakladım ve kaşlarımı çattım. Bakışlarımı sadece bir bakışla karşıladı. Emersyn için.

Lanet olsun, herkes ondan bir parça istiyordu.

Nefes alarak Kestrel'e odaklandım. "Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var," diye başladı ve bu asla iyi bir şey değildi. Kestrel, Emersyn'e yapılan saldırıdan Liam'la birlikte ikinci adamın izini sürmek zorunda kalmalarına kadar oto tamirhanesinde olanları ayrıntılarıyla anlattı.

O adam şu anda buzdolabında sorgulanmayı bekliyordu. Emersyn'in peşinden giden adam ölmüştü.

"Anladığım kadarıyla özel dedektifler," diye devam etti Kestrel, öfke kanıma işlemeye başlarken. "Onu arıyorum. Ailesi için mi yoksa başka bir şey için mi bilmiyorum ama..."

Tereddüt etti, ben de kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi bana karşı utangaç olma, pislik. Onu buradan *güvenli* bir yere götürdün ve onu ifşa ettin. Hadi bitirelim şu işi. Ama ne?"

Çenesi sertleşti ve Kerkenez bana ters ters baktı ama çenesinin esnemesi o anki ruh hali hakkında çok daha fazla şey söylüyordu. Kızgındı ama onu sorguladığım ya da ne düşündüğünü sorguladığım için değil. Bu kesinlikle yapacağımız bir konuşmaydı.

"Ancak başarılı bir şekilde kurtarılmasını sağlayacak her türlü bilgi için konulmuş bir ödül var ve Liam bana şu anda onun için bir ödül olduğunu söyledi."

Ne oluyor lan? Başımı çevirip ona baktım. "Ne zamandan beri?"

"Beş gün öncesinden beri."

Freddie'yi geri aldığımız günden beri. Elimi yüzümde gezdirdim. "Jasper?"

Freddie sordu. "Bunun sebebi ben miyim?"

"Hayır," dedim ona. Kerkenez de yankıladı ama Vaughn

kaşlarını çattı. "Dove şimdi nerede?"

"Bu konuda..."

Gözlerimi kapadım ve iki elimle öfkemi yumruk yaparak yavaşça saydım, sonra açtım ve kaşlarımı kaldırarak Kestrel'e baktım. "Evet, Kellan," dedim yavaşça, Vaughn omzumda belirirken bile. Görünüşe göre bu tartışmada benim tarafımdaydı. "Emersyn nerede?"

Liam, "O ve Rome benim bisikletime binip gittiler," diye cevap verdi. "Ona onu oradan çıkarmasını söyledim. Etrafta kaç kişi olabileceğini bilmiyorduk ve ben de ortalığı dağıtmak için etrafta kaldım. Muhtemelen onu benim evime götürmüştür."

Evet. İşim bitmişti.

Arabaya gitmek için dönerken ona, "Bin şu lanet arabaya," dedim. "Freddie, içeri gir, yemek ye, duş al, uyu. İçkiye dokunma ve

otu. Kerkenez, ona göz kulak olmaya çalış ve Emersyn'e yaptığından daha iyi bir iş çıkar."

Sürücü koltuğuna kayarken tek bir yanıt bile beklemedim. Görünüşe göre Liam bu özel komutu iyi karşılamıştı. Yanımdaki koltuğa yerleşti ve ben kapı kumandasına basarken hızlanmaya başlamıştım bile. Günün geç saatleriydi, güneş çoktan batmıştı ve bankacı mesaisi yapan pislikler, metreslerini becermek ya da ara sokakta bir fahişeyi becermek için mola verdikten sonra banliyödeki evlerine gittiklerinden trafik yoğunluğundaydı.

Hayatımın hikayesi. "Jas..."

"Yapma." Başımı salladım. "Bana Jas deme."

Liam içini çekti ve başını geriye eğdi. "İyi, Hawk. Benim evimde güvende. Sizinle çok fazla bağlantım yok ve burası Royals'ın bölgesi..."

Bir sonraki sapağa girip şehrin uzak tarafına gitmek için döngüde ilerlerken ona bir bakış attım. "Bunu bana gerçekten satmıyorsun."

"O Roma'yla birlikte."

İşte oradaydı. İkimizin de güvendiği tek kişi. Elimizde kalan tek bağ. Liam gittiğinde Rome'un neden bizimle kalmayı seçtiğini ya da Liam'ın onu neden bizimle bırakıp götürmediğini hâlâ bilmiyordum. Rome'u kapı dışarı etmeyeceğimden emindim ama aynı zamanda...

"Roma ona bir şey olmasına izin vermeyecek."

Bir sigara çıkardım ve camı kırmadan önce yaktım. "Ne halt etmeye gelip duruyorsun? Burada olmak istiyorsan, burada ol. Sen istemiyorsun. O yüzden yeni arkadaşlarınla kal." İçimde bir acı kabardı. Raptor hapse girdikten beş dakika sonra neden bizi ekmeye karar verdiğine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Çekip gitmeden önce onu şehir dışına taşımalarını bile beklememişti.

"Fark eder mi?" Sesi yorgun geliyordu. Benim kadar yorgundu. Son üç yıl...

"Evet, önemli. Kardeşini terk ettin-"

"Ben kardeşimi hiç terk etmedim," diye araya girdi. "Bu saçmalığa başlama. *Her zaman* onun arkasını kollayacağım. Eğer her konuda böyle sık kafalı olmayı bırakırsan senin de arkada olabilirim. Onun da arkasını kollayacağım. *Bu* arada, bugün bu yüzden oradaydım ve sen ve Vaughn çaresiz Freddie'yle kilitli kaldığınız için rica ederim."

"Onu rahat bırakın."

"Onu şımartıyorsun," diye tersledi Liam. "Asla kendi ayakları üzerinde duramayacak çünkü buna *mecbur değil*. Ne kadar düşerse düşsün, senin gidip onu alacağını biliyor."

"Aile böyle yapar. Eskiden bunu bilirdin." Bir duman üfledim.

"Bazen düşmen gerekir," diye mırıldandı Liam. "Omlet istiyorsan, bu biraz yumurta kırman gerektiği anlamına gelir."

"Fikrini almak istediğimde, önceden yüzüme bir penis çizeceğimden emin olacağım, çünkü o kadar ezilmiş olmalıyım."

Ondan sonra beni görmezden geldi ve benim için sorun yoktu. Freddie konusunda haksız değildi ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Eğer onu şu kilitli rehabilitasyon merkezlerinden birine gönderirsek, hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordum. Freddie'nin bize ihtiyacı vardı ve tecrit onu korkutuyordu. Her şey bir partiymiş gibi davranıyordu ama tetikleyicileri... Kahretsin, hepsinin nerede olduğunu bildiğimden bile emin değildim.

Binasının önüne geldiğimde Liam homurdandı. Evet, o havalı herifin nerede yaşadığını biliyordum. İçeri girmemiz için bana kodu verdi ve sonra nereye park edeceğimi tarif etti. Bisiklet orada duruyordu. Bu iyiye işaretti.

Asansörle yukarı çıkarken sessizlik hakimdi. Tüm rahat tabelaları ve güvenlik kameralarını görmezden geldim. Burası bana kurdeşen döktürdü. Evinin kapısında, o önden gitti. İçerisi, rengârenk yanıp sönen şömine ve pencerelerden görünen dış ışıklar dışında karanlıktı.

Salonun odaya vuran ışığı Roma'nın kanepede Emersyn'e tamamen sarılmış olduğunu ortaya çıkardı. Emersyn göğsüne yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve vücudu tamamen rahatlamıştı. Yanağında bir çürük gölgesi vardı ama onun dışında mükemmeldi.

"Şanslı piç," diye mırıldandı Liam. Sikerim böyle işi. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. O pisliği yumrukladım.

BLACK AND GRAY

OceanofPDF.com

JASPER

"Jasper." Bayan Stephanie sınıftaki sandalyelerden birini çekti ve üzerine oturdu. Diğer herkes dışarıda oynuyordu. Ben teneffüs için içeride kalmak zorunda kalmıştım. "Bunun hakkında konuşmuştuk."

Sayfayı boyadığım yerden başımı kaldırmadan başımı salladım. Siyah ve gri boya kalemlerini kullanıyordum. Her birini almıştım. Sorunları başlatan da buydu. Ama Bayan Stephanie gelene kadar, onları sakladığım yerden çıkarmaya istekli değildim.

Bayan Stephanie hakkım olanı asla elimden almadı. Küçük iç çekişi üzerine ona bir göz attım. Gözlerinin kenarını ovuşturdu. Bayan Stephanie siyah saçları ve gözleriyle güzel bir kadındı. Güzel bir gülümsemesi vardı. Ama her zaman yorgun görünüyordu.

Muhtemelen yorgun olmasının sebebi bendim.

Annem uyuyamamasının hep benim suçum olduğunu söylerdi. Sonra babam onu sonsuza dek uyuttu ve babamı hapse attılar. Boya kalemi parmaklarımın arasında kırıldı ve ona ters ters baktım. Sonra da köşedeki çöp kutusuna attım. *Plink. Plink.* İki parça da yere düştü.

Yeni bir siyah boya kalemi aldım ve tekrar kıyafetler üzerinde çalışmaya başladım.

Aptal boyama ödevi.

"Jasper," dedi Bayan Stephanie tekrar. "Seninle birlikte boyamamın bir sakıncası var mı?" "Sadece siyah ve griyi kullanırsan." Eğer o yeşili ya da griyi

Burası mavi olsaydı, ben... Diğer çocuğa vurduğum gibi ona vuramazdım ama sayfayı yırtar atardım. Bu adil olurdu.

"Kavganın sebebi bu muydu?" Gri boya kalemini eline aldı ve bulutu gölgelendirmeye başlamadan önce ne yaptığımı inceledi. Bu mükemmeldi. Karanlık ve yağmurlu bir gündü. Bulutlar gün boyunca neredeyse siyah olana kadar gittikçe grileşiyordu.

"Sanırım." Omuz silktim.

"Tahmin mi ediyorsun, yoksa biliyor musun?"

Ona bir kez daha baktım ve bana değil sayfaya odaklandığını gördüm. "Sanırım. Birçok nedenden dolayı kavgaya karışıyorum. Çoğu zaman diğer çocukların söyledikleri bunu yapmamın nedeni olmuyor."

Başını salladı, ardından tüm bulutlar bittiğinde grisini başka bir siyahla değiştirdi. Neredeyse tüm insanlara siyah giysiler giydirecektim ama

Çocuklardan birinin şemsiyesi vardı ve onu da siyaha boyadı. Sonraki bir saat boyunca bu şekilde oturduk, sayfayı boyadık, ağaçlara siyah ve gri dokunuşlar ekledik, ta ki hepsi bitene kadar.

Bitirdiğimizde çenesini eline dayayarak resmi inceledi. Kapının çalınmasıyla iç geçirdim ve boya kalemlerini tekrar dizdim. Bayan Stephanie mırıldandı, "Artık gitmemiz gerekiyor. Dedektiflerin bazı soruları var."

"Her zaman soruları var."

"Biliyorum," dedi usulca, sonra tereddüt etti, ama elini saçlarımda gezdirdiğinde gerginliğimin bir kısmı üzerimden akıp gitti. "Bütün bunların zor olduğunu biliyorum tatlım. Ama gerçekten cevaplarına ihtiyaçları var, sonra seni dondurma yemeye götüreceğim. Bugün almam gereken başka bir çocuk var. Onunla tanışmak ister misin?"

Ona baktım. "Neden?"

Beni azarlamak yerine kıkırdadı. "Çünkü o da en az senin kadar şüpheci ve sistemde yeni. Belki ona biraz yol gösterebilirsin diye düşündüm."

Doğru.

Omuz silktim. "Umurumda değil."

Benim için kitaptan özenle boyama sayfasını çıkardı ve bana uzattığında başımı salladım. Bir kez başını sallayarak çantasına koydu.

"Pekâlâ." Ayağa kalkıp elini uzattığında hemen tutmadım. Bayan Stephanie'yi seviyordum ama bu ona yaslanmak istediğim anlamına gelmiyordu. Son altı ay hayatımdaki herkesin geçici olduğunu kanıtlamıştı. Önemli olan herkes gitmişti.

Onun önemli olmasını
istememedim. O zaman
gitmezdi.

Ya da yaptıysa bile zararı olmaz.

Okuldan çıkarken kimse bizi durdurmadı. Kimse onu ya da beni neden süzdüğünü sorgulamadı. Arabada beni arka koltuğa oturttu ve sonra en sevdiğim müziğin ne olduğunu öğrenmeye çalıştı ama umurumda değildi.

Polis karakolunda, renkli duvarları ve oyuncakları olan odaya girdim. Polisler içeri girdi ve Bayan Stephanie gibi yere ya da küçük sandalyelere oturdular, sanki bu onları bizden biri yapıyordu.

Sorular yeniden başladı. "Baban eve
ne zaman geldi?"

"Sen ve annen o gün ne yaptınız?" "Ne hakkında kavga ettiler?"

"Baban sana hiç vurdu mu?" "Peki ya annen?"

Her ayrıntıyı ve soruları aynı şekilde cevapladım. Ama onlara ya da Bayan Stephanie'ye bakmadım. Odanın karşısındaki kuş resmine odaklandım. O kuş olmak istedim. Buradan uçup gitmek istedim.

Ama onlara annemin beni doğum günümde hayvanat bahçesine götürdüğünü söyledim. Bütün hayvanlara bakmıştık. Bana patlamış mısır almıştı. Zürafaları beslemiştim. Atlıkarıncaya binmeme bile izin verdi. Eğlenceli bir gün olmuştu. Babam eve döndüğünde, akşam yemeği hazır olmadığı için çok kızmıştı. Annem de birasını almayı unutmuştu.

Bağırmaya başladı ve ben de her zaman yaptığım gibi masanın altına girdim. Annem, babam kızdığında beni görmezse muhtemelen bana vurmayacağını söyledi. Ama o anneme vurmaya devam etti.

Kız artık ağlamayana kadar ona vurdu.

Sonra beni masanın altından sürükleyerek çıkardı ve yatağa götürdü. Polisler gelmeden önce annem iki gün boyunca yerde yattı.

Ben yattıktan sonra babam nereye gitti?

Bilmiyordum.

Umurumda değildi.

Babam annemi kırdı.

Artık başka bir yerde yaşamak zorundaydım. Sonunda gitmeme izin verdiler.

Bayan Stephanie beni dışarı çıkarırken, "Harikaydın Jasper," diye övdü. "Bu soruları cevaplamaktan yorulduğunu biliyorum. Ama bu çok önemli ve güçlü bir çocuk olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Ama güçlü değildim.

Eğer güçlü olsaydım, annem kırılmazdı ve babam ona vurmaya devam ettiğinde ben de ona vururdum.

Yine de Bayan Stephanie ile tartışmadım. İyi niyetliydi.

Gerçekten öyleydi.

Başka bir yere uğrayana kadar diğer çocuğu tamamen unutmuştum. O zaman tekrar ev değiştirdiğimi fark ettim. Bu okul değiştirdiğim anlamına mı geliyordu? Son birkaç ay içinde üç farklı grup evinde kalmıştım. Birkaç haftada bir yerimi değiştiriyorlardı.

İlk başta bunun bir macera olduğunu düşünmüştüm. Artık bağlanmamam gerektiğini daha iyi biliyordum.

Herhangi bir
şeye. Ya da
herhangi
birine.

"Jasper," dedi Bayan Stephanie beni koyu renk saçlı, koyu renk gözlü bir çocuğun bizi kuşkuyla izlediği bahçeye götürürken. "Bu Milo. Milo, bu Jasper. Sana bu sabah bahsettiğim çocuktu."

Ona sert bir bakış atan tek kişi ben değildim. Ona Ben.

"Neden ben Jasper'ın eşyalarını alırken siz de birbirinizi tanımıyorsunuz? İçeri girip Bayan Joanie ile konuşun."

İkimiz de bir şey söylemedik ve o da bizi birbirimize bakmamız için yalnız bıraktı. Milo gözlerini kısarak bana baktı, sonra bir bebek ağlayınca eve döndü ve bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Oynamak ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedim ona. Burada uzun süre kalamazdım. Bu çocuk bir şey başlatacaktı, kavga edecektik ve ben başka bir yere gidecektim.

Omuz silkti. "Ben şurada oynayacağım." Bir sıra oyuncak arabayı ve eski bir yarış setini işaret etti. Benim de böyle bir tane vardı. "İki kişiyle daha iyi. Ama ne istersen yap. Bayan Joanie yemekten önce bize temizlik yaptıracak."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve ben de merdivenlere oturdum. Onunla oynamadım ve o da başka bir şey söylemedi. Bayan Stephanie el sallayarak ve başımın tepesine bir öpücük kondurarak ayrıldı. Milo ve ben bütün öğleden sonra hiçbir şey söylemeden dışarıydık. Ama diğer çocuklar eve döndüğünde garip bir şey yaptı.

Gelip yanımdaki basamağa oturdu. Tek kelime etmeden öylece oturdu, ben de öyle. Diğer çocuklardan hiçbiri bizi rahatsız etmedi.

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Bir masanın çarpması ve tiz hırıltılar beni uzun zamandır uyuduğum en huzurlu uykudan uyandırdı. Kanepenin yanına bir çift ceset düştüğünde gözlerim birden açıldı. Ne zaman ki Yoldan çekilmeye çalışacaktım ki Rome'un kolları beni sardı ve birden kanepenin arkasına geçtik, savaş oturma odasında sürerken ben de onun arkasına sıkıştım.

"Ne oluyor be?" Sınırsız şiddet karşısında uykunun tüm izleri kayboldu. Yerdeki çift sendeleyerek ayağa kalktı. Bir çift darbe daha, etin ete çarpması ve ardından gelen sert nefes alıp vermeler odanın içinde yankılandı. Roma araya girmek için hiçbir hamle yapmadı ve kalbim hızla çarpmasına rağmen lambalardan birine yöneldim. Duvarda bir düğme vardı ve odanın ışıklarını açtı.

"Siktir." Jasper daha parlak ışıklardan biri yüzünde belirince irkildi. Liam'ın yumruğu onu yakaladı ve irkilme sırası bendeydi çünkü darbe Jasper'ı birkaç adım geriye savurdu. Bu onu yavaşlatmadı, sadece hırladı ve Liam'a doğru koştu, omzunu Liam'ın orta kısmına çarptı ve onu Roma ve benim üzerinde uyuduğumuz kanepeye doğru geri itti.

Liam yumruklarını bir araya getirip Jasper'ın sırtına indirdi ve Jasper kanepeye çarpmadan önce bir çift darbe indirdi, sonra ikisi de kanepeyi devirip diğer tarafa geçtiler.

Roma ikilinin yanından geçerek bana doğru uzandı, ben de ona bakakaldım. Beynimin bir kısmı neler olduğunu anlamaya çalışırken, geri kalan k ı s m ı m onun araya girmeyeceğine inanamıyordu.

Liam pisliğin tekiydi ama kardeşiydi, değil mi?

Peki ya Jasper?

İçimi ektim. Jasper, Jasper'dı.

İkisi karşılıklı yumruklaşıyordu. Jasper karnına birkaç yumruktan fazlasını yedi ama sonra Liam, Jasper'ın dizinin kasıklarına çarpmasını kıl payı atlatırken küfür etti.

"Bu çok saçma." İlerlemeye başladım ama Rome beni belimden kavradı ve mutfağa doğru yürürken beni kendisine doğru kıvırdı.

"Birbirlerini öylece dövmelerine izin veremeyiz."

"Yapabiliriz," dedi bana katılmayarak ve sonra burnuma bir öpücük kondurdu. "Bu onlar için iyi. Tüm duygularını dışa vurmalarını sağlar."

Mutfağa girince beni tezgâhın üzerine yatırdı. O akşam daha önce bulunduğum pozisyonun aynısıydı. Önceki gece mi? Hangi gündü? Ama beni ilk kez öptüğü yer aynıydı. Bunu düşünen tek kişi ben değildim, çünkü bakışları dudaklarıma kaydı ve gözleri ısındı.

Başparmağıyla alt dudağımın üzerinde gezindi. "Kahve ister misin? Yoksa odama mı dönmek istersin?"

Teklif karşısında tüm vücudum sıkıştı. Uzun, yavaş ve tembel öpücükler ve önemli olmayan ama konuşmakta sakınca olmayan şeylerle ilgili küçük hikâyeler arasında koltukta uyuyakalmıştık. Diğer odadan gelen bir gürültü etrafımızdaki balonu patlattı ve oturma odasına doğru baktım. Liam, Jasper'ı duvara yapıştırmıştı. Ama bu uzun sürmedi. İkisinin de kanaması vardı.

"Bunu durdurmamamız gerektiğine emin misin?" Bir başka darbe daha yüzümü buruşturmama neden oldu. "Duygularını bu şekilde işliyorlar," dedi Rome bana, elini

Alnını başımın yanına dayadı ve ellerini tezgâhın üzerinde iki yanıma dayadı.

"Yumruklarıyla mı?"

"Onlar için işe yarıyor." Roma omuz silkti. "Ben resim yapıyorum. Sen dans ediyorsun. Hepimizin bir süreci var."

Bakışlarımı tekrar Roma'ya çevirerek içimi çektim. "Beni neredeyse çok iyi tanıyorsun."

"Seni uzun zamandır izliyorum."

Neredeyse gülecektim. "Çünkü bu hiç de ürkütücü değil." Pek çok açıdan komik değildi ama Rome'un ani gülümsemesi kahkahalarımı serbest bıraktı. Yanaklarında da hafif bir kırmızılık vardı ve bu çok tatlı bir şeydi.

"Siz ikiniz şu anda gerçekten var mısınız?" Jasper'dan homurtulu, nefes nefese bir ses patlaması geldi ve bakışlarımı isteksizce Rome'unkilerden çektiğimde Liam ve Jasper'ın ikisinin de eğilmiş, kanlar içinde, gömlekleri yırtılmış, yüzleri morarmaya söz vermiş bir şekilde şişmiş olduğunu gördüm. İkisi de bana ve Rome'a ters ters bakıyordu.

"Evet," dedi Roma. "Biz uyuyorduk ve kimse sizi davet etmedi."

"Burası benim evim," diye hırladı Liam.

"Ve sen de benim lanet kızımı buraya getirdin," diye bitirdi Jasper.

Jasper'ın tanımlaması karşısında gözlerimi kırptım ve bu konuda yalnız değildim. Rome, Jasper'a bir gram bile samimiyet içermeyen bir bakış attı. "O bir

sahip olmak."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Jasper acı dolu bir iç çekişle. "Eşyalarını topla, seni geri götürüyorum." Sonuncusu bana yönelikti.

"Ya gitmek istemezsem?" Çünkü Vandallara geri dönmeyi seçmiş olsam da, çoğu bunu bilmiyordu. Jasper duyduysa bile bunu kendine saklayacak birine benzemiyordu. Ayrıca üçüncü şahıs olarak konuşulmaktan ve emir almaktan da bıkmıştım.

Rome ve Liam neredeyse mükemmel bir senkronizasyon içinde, "O halde buna gerek yok," diye cevap verdiler. Ürkütücü ve tatlıydı. Sesleri birbirine çok benziyordu ama yine de tempoları ve vurguları farklıydı. Birini diğeriyle karıştıracığımı hiç sanmıyordum. Bir daha olmaz.

Şu anda Liam'ın kesik kaşı ve patlamış dudağıyla onu Rome'la karıştırmak son derece zor olurdu. Rome önümde dönerek kollarını kavuşturdu ve dizlerimden biri her iki yanında ona baskı yapacak şekilde tezgâha yaslandı.

"Tanrı aşkına," dedi Jasper, sesi aynı anda hem benim hissettiğim kadar yorgun hem de Liam'ın görüldüğü kadar bitkin çıkıyordu. Ama Liam'ın duruşundaki gerginlik ve ağırlığını kaydırma şekli, ikisinin de ne kadar kötü göründüklerine rağmen Jasper'a saldırmaya hazır olduğunu gösteriyordu. "Ben lanet olası düşman değilim. *Burası* şehrin Bay Ridge Royals tarafı." Son sözünü Roma'ya ilettili. "Sen güvende olabilirsin ama bu güvenlik onu da kapsıyor mu?"

"Öyle." Liam'ın cevabı Roma'da bir sarsıntı yarattı, bunu görmekten çok hissettim ama dikkatimi Jasper'dan ayırmadım. Ağzının kenarları aşağıya doğru döndü, gözleri kısıldı ve kısa bir saniyeliğine de olsa canının yandığına yemin ettim.

"Bu sadece lanet olası bir sos," dedi Jasper, alaycı bir tavırla. "Yine de buna sen karar veremezsin. O *bizim* korumamız altında. Bu da onun *Vandalların* bölgesine ait olduğu anlamına geliyor. Vandallarla *birlikte*."

Kelimeler olmadan söylediği o kadar çok şey vardı ki. Sanki ihtiyacım olan her cevap, o sahiplenici ve oldukça aşağılayıcı tanımlamanın heceleri arasında sessiz ve söylenmeden titreşiyordu. Bakışları benimkilerle çarpışırken gözlerinin arduvaz grisi buz gibi bir sıcaklık barındırıyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi bakışlarımı bırakmadan. "Seni burada koruyamam."

"Belki de senin korumana ihtiyacı yoktur," diye tersledi Liam ve bu Jasper'ın dikkatini başka yöne çekerek nefes almamı sağladı. Hatta iki adam

Birbirimize mırıldanırken, isteğini kafamda evirip çevirdim. Sesindeki hırıltıya ve takındığı ifadeye rağmen, Jasper soruyordu.

Belki de bu şekilde sordu.

Başımı arkaya yatırarak tavana baktım. Buraya gelmiştik çünkü biri kaportacıya beni aramaya gelmişti. Yutkundum, sonra "Belki de orada olmasaydım Vandallar daha güvende olurdu" dedim.

Bu Jasper ve Liam'ı susturdu. Her iki kanlı adam da sanki ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bana bakıyordu. Rome başını çevirip bana baktı.

Ellerimi havaya kaldırdım. En azından Roma bana aptalmışım gibi bakmadı. "Hakkımda bilmediğiniz çok şey var," dedim onlara, her birinin yapbozun parçalarına sahip olduğunun farkındaydım. "Ya da belki zaten biliyorsunuz ve ben sizi boşuna korumaya çalışıyorum. Ama Roma'nın zaten benim için iki kez öldürmek zorunda kaldığını söylemekte fayda var ve tehdidin daha büyük mü yoksa daha kötü mü olacağını bilmiyorum. Özellikle de bu sonuncusundan sonra."

Liam bana yavaşça başını salladı ve gözlerinde en ufak bir onay iması olduğuna yemin edebilirdim. Ama Jasper bir elini havada gezdirdi. "Eğer senin için geliyorlarsa, buraya ölmeye geliyorlar demektir." En azından bu konuda kılı kırk yarmıyordu. "Sana söyledim, seni güvende tutacağız. Belki de... seni korumamıza izin vermeni talep ettim ama Emersyn, Swan... bizimle *güvendesin*. Hemen benimle geri gelmen *gerekıyor*. Freddie bizim evimiz..."

Doğrulup Rome'un omzuna dokundum, o da tezgahdan inebilmem için yana kayd. "Freddie iyi mi?"

"Durumu yeterince iyi," diye yanıtladı Jasper. "Doktor klinikten ayrılmasına izin verdi ve ilaçları vücudundan attı. Ama alışması her zaman zaman alır."

"Buna sevindim. Onun için endişeleniyordum." Kaşlarımı çattım, sonra Roma'ya baktım. "Gidip onu görmek istiyorum."

"O halde geri dönüyoruz." Roma başını salladı. "Ben giysilerimizi getireyim." Kapiya doğru yürüdü ve hem Jasper hem de Liam kıpırdamadan önce ona, sonra da bana baktılar.

"Kıyafetlerin mi?" Liam alaycı bir gülümsemenin en ufak bir ipucuyla tekrarladı.

"Onunkinde kan vardı ve duş almamız gerekiyordu. Götlük yapma." Kaba sözler üzerine Liam ellerini kaldırdı.

"Sadece kontrol ediyordum. Ayrıca senin kıyafetlerin ona çok yakışıyor." Liam bana yavaşça gülümsedi, yarılan dudağından sızan kanın gerçekten öldürdüğü bir gülümseme.

sahip olabileceği herhangi bir cazibe. Yine de, bildiğim kadarıyla ona en son vuran kişi, burnuna vuran ben olmuştum.

Rome kardeşini pek de dostça olmayan bir şekilde itti ve ikisi köşede gözden kaybolup beni Jasper'la yalnız bırakırken Liam güldü.

Kollarımı kavuşturarak onu inceledim. "Bunları temizlemek ister misin?" Başım la çürüklerini işaret ettim.

Başını iki yana salladı. "Daha kötülerini de yaşadım ve buna ihtiyacım vardı." Şaşkınlık içimde dalgalandı.

"Dük kındaki adam mı yaptı bunu yanağına?"

Elimi yüzüme götürdüm. Morluğu neredeyse unutmuştum ama o bahsettiği anda elmacık kemiğimin üzerindeki hafif şişlik zonklamaya başladı. "Beni ters bir yumrukla yakaladı ama ben kaçıyordum. Saçımı çekmesi daha çok acıttı." Omuz silktim. "Ama Roma onu yakaladı."

"Güzel." Jasper bir adım öne çıktı, sonra morarmış elini kaldırdı. "May I?"

Her şeyden çok merak ettiğim için başımı salladım. Parmaklarını nazikçe fırçaladı

çeneme dayadı, sonra da inceleyebilmesi için başımı eğdi. Gözlerinin biraz daha soğuduğuna yemin edebilirim.

"Başka yaralanma var mı?"

"Pek sayılmaz. Demek istediğim, tezgahın üzerinde zıpladığımda canım acıdı. Ama kendimi iyi hissediyorum." Ona sıırttım. Kolumdaki kızarıklık çoktan solmaya başlamıştı ve boynumdaki küçük kesik beni hiç rahatsız etmiyordu. "Bu adam için bir yaralanma listesi yapmana gerek yok. O zaten ölü."

Jasper gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "Ortağı değil." Oh.

Eğlencem azaldı.

Jasper hâlâ çeneme dokunarak, "Liam ve Kestrel onu yakaladı," diye mırıldandı. Parmaklarının hafifliği neredeyse hiç hissettirmiyordu. Bu biraz garipti. Beni öptüğü ve çok sinirli bir şekilde çıkıp gittiği geceden beri birbirimizi gerçekten görmemiştik, yalnız kalmak şöyle dursun.

Az önce Rome'la öpüştüğümü ve Vaughn'la seks yaptığımı düşünürsek, şimdi bu konuyu ele almanın zamanı olmayabilirdi. Romantik hayatım çok kısa bir süre içinde çok daha karmaşık bir hal almıştı.

"Sorun nedir?" İkna edici not karşısında neredeyse ona anlatmak istiyordum ama sadece başımı salladım.

"Yorgunum." Yalan değil. "Uyuyordum ve bu iki pislik birbirlerini döverek bizi uyandırmaya karar verdiler."

"Adil," dedi, eli yüzümden çekilirken neredeyse gülümsüyordu. "Bir dahaki sefere, bu konuda daha sessiz olmaya çalışacağız."

Bir dahaki sefere.

"Eşyaların bende Starling," dedi Rome. "Onları mı giymek istersin yoksa sadece sırtındakileri mi? İstersen giyebilirsin. Ayrıca sana daha kalın çoraplar ve bir ceket daha getirdim."

Liam da temizlenmiş ve yeni kıyafetler giymiş olarak dönmüştü. Gömleği yoktu ama. zerinde sadece gri bir eşofman vardı ve yanımdan geçerken bana sürtündü. Jasper ona ters ters baktıktan sonra elimi tuttu ve beni kendisinden uzaklaştırdı.

"Ben böyle iyiyim," dedim çünkü Jasper'ın yeni bir kavga başlatmasına gerçekten ihtiyacım yoktu. Liam'a sessizliği için zaten borluyken olmazdı. "Bizimle geliyor musun?" Son sözümü Roma'ya ynelttiğimde Jasper yüzünü buruşturdu.

Jasper onun gelmesini istemiyor muydu?

"Elbette," dedi Jasper, beni önüne kaydırıp Roma'ya ve oturma odasına doğru hafifçe iterek. "Eğer isterse." Oturma odası darmadağınıktı.

"Bu şekilde bırakamayız," dedim aniden ve üçünün de bana baktığını görmekten daha fazlasını hissettim. "Bu bir enkaz. Ve siz o çerçeveyi kırdınız." Duvardaki güzel tablolardan biriydi. Cama çarpmamak için dikkatlice yana kayarak tabloyu aldım.

"Sorun değil, Hellspawn," dedi Liam. "Hurdalık köpeğini ağılına geri gtrmeni tercih ederim. Bunu yarın temizleyebilirim." Rome çerçeveyi benden aldı ve yere koydu. "Ayrıca, siz ikiniz zaten yeterince uzun bir gün geçirdiniz." Yemi yutmayan Jasper, ona bir palto uzatan Rome'a başıyla işaret etti ve sonra Jasper paltoyu benim için kaldırdı. Hepsi bu kadardı. Gitmek mi? Birbirlerini kanlı bir şekilde dövdüler, oturma odasını harabeye çevirdiler ve hepsi bu mu?

Erkekleri asla anlayamam. Asla.

Liam'a "Bisikletini kullanmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Ve çok güzel bir eviniz var."

"Sana her zaman kapımız açık, Hellspawn. Sadece hurdalık köpeğini evde bıraktığınızdan emin olun."

Jasper omzunun üzerinden Liam'a baktı ama beni kapıya doğru nazikçe itti. Rome hiçbir şey söylemedi ama o zaman ikizlerin bir şey söylemediğini tahmin ettim.

fazla bir şey söylememe gerek kalmadı. Liam bizi kapıya kadar takip etti ve asansör geldiğinde onu bizi izlerken yakaladım.

Bana göz kırptı ve sonra kapıyı kapattı.

Jasper sessiz sokaklarda yolunu bulmaya çalışırken, hepsinin dediği gibi kulüp binasına dönüş sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Roma arka koltukta oturuyordu. Oraya geri dönmeyi teklif etmiştim ama hem o hem de Jasper yolcu koltuğunu işaret etmişti.

Havada sis bukleleri asılıydı ve biz zengin gece kulüpleri ve dans yerlerinin önünden geçerken şehrin merkezindeki trafik azaldı. Birden fazlasının önü kuyruklarla dolu görünüyordu, ama sonra iş bölgesindeydik ve kaldırımları daha az insan işgal ediyordu.

Mutlak sessizlik hem bir nimet hem de bir lanetti ama boşluğu doldurmak için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zaten depoya girdiğimizde esnemelerle savaşıyordum. Onların gücüyle çenem çatırdadı. Vaughn kapımı açmadan önce emniyet kemerimi bile zar zor çözdüm ve beni dışarı çıkarmak için uzandı.

"Güvercin," dedi neredeyse rahatlamış bir iç çekişle. "Sen acıyan gözler için bir manzarasın."

Beni yerden kaldırıp öpmeden önce "Hey," demeyi başardım. Onun sıcaklığı her duyumu istila etti. Depo ve soğukluk, tehlikenin uğultusu orada gizlense bile kayboldu. Onu özlemiştim ve bu adamların içimden çekip çıkardığı duyguların düğümünde bir rahatlama vardı. Birkaç kısa saniyeliğine hiçbir şey için endişelenmeyi bıraktım ve tüm vücudum yumuşayıp kayganlaşırken temasın içine gömüldüm. Roma'nın daha önce alevlendirdiği acı yeniden canlandı.

Sonra Jasper'ın sesi puslu havayı yarıp geçince gerçeklik çöktü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

FIGHTORFLIGHT

OceanofPDF.com

VAUGHN

Grup evinin, yaptığım koruyucu ailelikten tamamen farklı bir dizi kuralı vardı. Beni yerleştirmeye çalışıyorlardı ve sürekli geri gönderiliyordum. Bu noktada her şey üzerimden atılmıştı. Çoğu insan olduğumdan çok daha büyük olduğumu düşünüyordu, çünkü iriydim. Çoğu benden daha fazlasını yapmamı ya da bilmemi bekliyor gibiydi. Sonra yavaş ya da aptal olduğuma karar verdiler çünkü düşündükleri kişi değildim.

Çoğu zaman üstüme alınmadım. Diğer zamanlarda kavgalara karıştım. Kavga aramıyordum ama bu konuda oldukça iyiydim. Bir şey başlatmamak daha iyiydi. Anneme onu son gördüğümde kavga başlatmayacağıma dair söz vermiştim. Sadece bitirecektim. Kendime sürekli bunu söylüyordum. Ona zaten bir özür borçluydum ama o çocuk ona B'li kelimeyi söylediği için ağzına bir tane patlatmayı hak ediyordu.

Annem bir sürtük değildi.

"Çocuklar," diye seslendi Bayan Stephanie 'yeni' odamın kapısını açarken. Biraz kalabalıktı. İçeride üç ranza vardı, toplamda altı yatak ediyordu. Odadaki diğer çocuklar gülüşmelerinin ortasında duraklayıp bakışlarını kapıya çevirdiler. Saat erkendi. Bayan Stephanie gitmeden önce annemle son bir kahvaltı yapmama izin vermişti. Bunu nasıl ayarladığını bilmiyordum ama minnettardım. "Bu Vaughn Westbrook. Channing House'da yeni ve senin yatak arkadaşın olacak."

Bu, ikisinin bana daha da şüpheli bakmasına neden olurken, üçüncüsü çizdiği şeye geri dönmeden önce bize zar zor baktı. Tıpkı ona benzeyen bir çocuk çalıştığı yerin yanındaki masaya yaslanmıştı ve sonuncusu da kapıya en yakın yerde duruyordu, kara gözleri düşünceli bir şekilde benimkilere kilitlenmişti.

"Çok büyük," dedi çocuk, zerre kadar saldırganlık göstermeden, sesi her şeyden çok şaşkın geliyordu.

"Milo," diye azarladı Bayan Stephanie. "Görgü kuralları."

"Hanımefendi, o bizden daha büyük. Büyük çocuklarla birlikte olması gerekmez mi?" En azından sordu ve varsayımında bulunmadı. Bu da bir şeydir.

"Dokuz yaşındayım," diye diğer çocuğa bilgi verdim ve o da gözlerini kırıştırdı.

"Saçmalık," dedi diğerlerinden biri Milo'nun yanında durmak için öne doğru ilerlerken.

"Jasper," dedi Bayan Stephanie iç çekerek ve Jasper ona mahcup bir bakış attı.

"Üzgünüm, Bayan Stephanie. Biliyorum. Görgü kuralları. Ama ben dokuz yaşındayım. Nasıl o da dokuz olabilir?"

Omuz silktilim. "Sadece büyüğüm. Hâlâ dokuz yaşındayım."

"Ben Milo," diye kendini tanıttı Milo. "Bu da Jasper." Bayan Stephanie'nin çoktan teşhis ettiği yanındaki çocuğu gösterdi. "Bu Kellan. Resimdeki çocuk Rome ve kardeşi Liam."

Kellan bana küçük bir gülümseme ve omuz silkme hareketi yaptı. Liam bana baktı ama sonra dikkatini Bayan Stephanie'ye verdi. Rome kafasını bile kaldırmadı. Bu iyiydi.

Bayan Stephanie bana bakmadan önce sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim Milo," dedi. "Vaughn sistemde tamamen yeni değil ama ilk kez uzun süreli bir grup evinde kalıyor." Bir elini koluma koydu. "Ona benim için göz kulak olacağınıza inanıyorum?"

"Evet, hanımefendi," diye onayladı Milo. Jasper'ın dudağı kıvrıldı ama Milo ona dirsek attığı anda ifadesi düzeldi. Jasper beni burada istemiyordu. Bu iyiydi. O beni yalnız bırakırsa, ben de onu yalnız bıraktırdım.

"Yataklardan hangisi açık?" Bayan Stephanie sordu. Sanırım yapılmamış olan tek yataktı, o da kapıya en yakın olan alt ranzaydı.

Milo ensesini kaşıdı. "Burası derdim ama Jasper muhtemelen kapıya en yakın yerde yatmak isteyecektir, Liam ve Rome da pencerenin yanında yatıyor. Eğer Kellan, Jasper'la birlikte kapının yanında yatmak isterse Vaughn alt ranzayı alabilir, ben de üstte yatarım. Üste ihtiyacınız yoksa tabii?" Sonuncusu bir soruydu ama dürüst olmak gerekirse şüpheli görünüyordu.

"Alt taraf iyi." Nerede yattığım gerçekten umurumda değildi. Jasper itiraz etmedi ama ranzaya yöneldi ve eşyaları sökmeye başladı. Milo başını salladı.

"Ona aldırmayın. Değişiklikten hoşlanmaz."

Bayan Stephanie tekrar bana baktı. "İstersen önümüzdeki Cuma günü seni almaya geleceğim. Yeterli olmayacağını biliyorum ama seni her hafta onu görmeye götürebilirim."

İçimi bir rahatlama kapladı. Sormaya korkuyordum. Annem bu son hafta sonunun birlikte geçireceğimiz son zaman olabileceği konusunda bana karşı açıktı. Bundan ne kadar nefret etsem de, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"İsterim," dedim. "Eğer sorun olmayacaksa."

"Tabii ki sorun değil." Sonra tekrar odaya baktı. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır."

"Hayır,
hanımefendi."

"Her şey
yolunda."

"Hiçbir şey."

Milo hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve ben hiçbirine inanmadım. Bayan Stephanie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa o da inanmamıştı ama boş verdi. Birkaç dakika daha oyalanıp yatağını toplamama yardım ettikten sonra, hafta sonunda görüşmek üzere söz vererek ayrıldı. Cuma günü çok uzak görünüyordu.

Diğer çocuklar pek konuşmuyorlardı ama beni izliyorlardı. Jasper'dan çok Liam ve Kellan, ama ben kafamı kaldırmadığımda onu bakarken yakaladım. Milo benimkinin üstündeki ranzada yatağına yayılmış, bir dergiyi karıştırıyordu. Yanıma alabildiğim birkaç eşyayı yerleştirdikten sonra sırt çantamdan bir kitap çıkardım ve okumaya koyuldum.

"Jenkins buradayken hiçbir kuralı zorlamayın. O kel ve solgun bir adam," dedi Kellan. "Genellikle sadece Salı ve Perşembe günleri burada olur. Ama biri hastalanırsa hafta sonları da gelir."

"Seni yalnız yakalamasına da izin verme," dedi Liam. "Gerçi bence onu korkutabilirsin." Aslında bu konuda sesi neşeli geliyordu.

"Riske atma," dedi Jasper aniden. "Kocaman olsan bile. Adam beş para etmez."

"Yapmayacak," dedi Milo yukarıdan. "Burada birbirimizden ayrılmayız." Ve buna karar vermiş gibi görünüyordu.

Jasper'ın bana bakması dışında.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, çünkü o baktıkça kitabıma odaklanmak daha da zorlaşıyordu.

"Bayan Stephanie neden Cuma günü sizi almaya geliyor?"

"Dostum," dedi Kellan, ağzına bir parça sakız atarken. "Senin balmumundan istemiyorum." Ama hâlâ cevap vermeme bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

Liam eline bir top almış, havaya fırlatıp yakalamaya çalışıyordu; kardeşi ise hâlâ harıl harıl bir şeyler karalıyordu. Odadaki tek ses, Liam'ın topa vurması ve onun kaleminin çizik sesleriydi.

Omuz silktim. "Annem bakımevinde. Bu yüzden Bayan Stephanie beni onu görmeye götürüyor."

"Hastanede mi?" Jasper kaşlarını çatarak sordu. "Yani o eve gidene kadar burada mı kalacaksın?"

Kitabıma baktım. Anneme ağlamayacağıma söz vermiştim ama şu anda gözlerim yanıyordu. Yine de bu adamların önünde ağlamamak daha iyiydi. "Hayır. Darülaceze onun bir daha eve dönemeyeceği anlamına geliyor."

Oda sessizliğe gömüldü.

Kimse sormasa da devam ettim, "Kanser oldu. İyileşmiyor. Ve bana bakamayacak kadar hasta. Bu yüzden buradayım."

"Ölecek mi?" Rome sessizliğin içinde sordu ve Liam kardeşine çarparak homurdandı ama ben diğer çocuğun gözlerine bakarak başımı salladım.

"Evet. Ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ama bakımevinde olduğu sürece Bayan Stephanie beni onu görmeye götüreceğine söz verdi."

Oda tekrar sessizleşti.

"Resim yapmayı sever misin?" Roma sordu ve Liam kaşlarını çatı.

"Biraz," dedim. Her tarafını kalemle karaladığım kolumu kaldırdım. Bir robot kolunun içi gibi görünüyordu. Çoğunlukla tişörtümün altında saklıydı, çünkü insanlar üzerime bu kadar çok çizim yapmamdan hoşlanmıyor gibiydi.

"İstersen kalemlerimi kullanabilir ve benimle birlikte çizebilirsin."

Kellan başını çevirip Roma'ya baktı, Jasper da öyle. Üstümde Milo kıkırdadı. "Gördün mü? Tam uyum sağlayacak."

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Vücuduma yayılan sıcaklık dalgası, Jasper'ın ses tonundaki tehditle birlikte kafa derimden omurgama doğru yayılan bir ürpertiyle çarpıştı. Vaughn başını kaldırdı ama Beni yere indirmek için hiçbir hamle yapmadı ve ben de sahip olduğumu fark ettiğimden çok daha fazla ihtiyaçla ona sarılırken bir kolumu boynuna doladım.

"Ona merhaba öpücüğü veriyorum," dedi o külot eriten sesiyle, üzerimde külot olmadığına sevinmeme neden oldu. Kalçalarımı onun kalçalarına kilitlemek istiyordum ve bu çok içgüdüsel, fiziksel talebi kontrol etmem gerekiyordu. "Son birkaç gündür onu özledim." Sonra o topaz rengi gözlerini bana odakladı. "Ben de seni özledim Dove ve sana birkaç sürprizim var."

Sürücü kapısı çarptı.

"Hawk," diye seslendi Kerkenez. "Nefes al."

Jasper ve Liam'ın birbirlerini eşek sudan gelinceye kadar dövmelerinin üzerinden bir saat bile geçmemişti.

"Boo-Boo!" Freddie seslendi. "Şükürler olsun. İyi bir arkadaş yine burada. Onu yere bırak Vaughn. Sarılmaya ihtiyacım var. Özellikle de bunları dağıtıyorsak."

Vaughn omzumun arkasından bakmayı bırakmamıştı. Kaslarının yapısı, çenesinin sertliği ve bakışları geri adım atmayacağını gösteriyordu. Dik dik bakmıyor olabilirdi ama yerinden kıpırdamıyordu ve kolları bana daha sıkı sarıldı.

Ben de onu özlemiştim. Ama başka bir kavga olmasını istemiyordum.

Hayır... "Onu yere bırak." Jasper'ın sesindeki emir sesi

ve aynı zamanda beni kızdırdı. Tam onu anladığımı düşündüğüm anda, herkese ne yapması gerektiğini söyleme hakkına sahipmiş gibi davranıyordu. Belki de Vandallar'da öyleydi. Bütün kararları o veriyor gibiydi ama kahretsin.

"Gidin." Roma'nın emri deponun duvarlarında yankılandı. "Şimdi."

Görüş alanıma girdi ama bana ya da Vaughn'a bakmıyordu. Onun yerine farelerin çalıştığı depoya bakıyordu. Bir kamyon boşaltılmıştı ve etrafta hareket ettirdikleri kasalar vardı.

Seyircilerimiz vardı. Günün erken saatlerinde bana "prens" dediği için yumrukladığı adam da dahil.

Adam yana doğru eğildi ve tükürdü. Çok iğrençti ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Yanağını buzladın mı, Dove?" Vaughn sordu. Ya fark etmemişti ya da seyircilerimizi veya Jasper'ın tavrını umursamıyordu. Hiçbiri pek bir şey anlamamış gibiydi. Rome bakarken bile diğerleri ceketlerini kapıyor ve aletlerini bırakıyorlardı. İşlerini bitirmediler bile. Sadece gittiler.

"Hadi Hawk, neşelen biraz. Hepimizin Boo-Boo için deli olduğunu biliyorsun," dedi Freddie ama Jasper'ın arkamda belirmediğini *hissettiğime* yemin edebilirdim. Kapılar çarpılırken başka yerlerden gelen konuşmaların uğultusu azaldı.

Sonra biz geldik.

Depoda.

Seyirci olmadan.

Vaughn'un kollarında biraz döndüm ve o da beni yere bırakacak kadar gevşedi. Sanki ben rica edersem, ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi. Ama ben dönerken bir kolunu etrafımda tutmaya devam etti. Freddie'yi gördüğümde bir iç geçirdim.

Kesinlikle eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Yine de solgundu ve depodaki ışıklar ona hiç iyi gelmiyordu. Uzun saçları sırık gibiydi ve iyi bir taramaya ihtiyacı vardı. Gözlerinin altındaki gölgeler hâlâ mevcuttu ama o kadar belirgin değildi.

Bir hafta bile olmamıştı ama kilo verdiğine yemin edebilirim.

"Ben iyiyim, Boo-Boo," diye güvence verdi Freddie bana, ne gözlerine ulaşan ne de dudaklarını o kadar aralayan ukala bir gülümseme sunarak. Bu gerçek bir gülümsemeden çok bir taklitti.

"Ciddiyim Jasper," dedi Kestrel, dikkatimi morarmış ve hırpalanmış Jasper'a çekerek. "Şimdi olmaz. Şu işi bir an önce halledelim..."

"Ne olmadan? İçinizden biri onu altımdan çekip almaya karar vermeden mi?" Jasper talep etti. "Son birkaç gündür ona bu yüzden mi müdahale ediyordun? Ben dönmeden önce kız arkadaşımın bacaklarının arasına girmeye mi çalışıyordun? Yoksa Vaughn'la bir şeyler mi planlıyordunuz? Lanet Liam'ın evinde Roma'yı sanki onun kişisel rahat battaniyesiymiş gibi kıza sarılmış halde bulmam yeterince kötü zaten. Şimdi de bu saçmalığı mı yapacaksın?"

"Seni biraz rahat bırakıyorum çünkü uzun bir yılın uzun günlerinden oluşan uzun bir hafta oldu." Kızgınlığı yanlış anlaşılamazdı.

Kestrel'in ses tonuyla neredeyse onu alkışlayacaktım ama "benim kızım "a geri dönmüştüm.

"Hey, Boo-Boo." Freddie bana doğru yaklaştı. "Neden içeri girip sorunlarını özel olarak çözmelerine izin vermiyoruz..." diye eklerken eli benimkine değdi.

"Ona dokunma Freddie," diye tersledi Jasper ve ben daha bir şey söyleyemeden Vaughn'la bana ters ters baktı. "Ve sakın inkâr etmeyin. Gözlerinizde de görüyorum, hepiniz bir hak iddia ettiğinizi sanıyorsunuz."

Vaughn'un koluna dokundum. "Bırak lütfen," dedim usulca ve Vaughn içini çekmesine rağmen beni serbest bıraktı. Jasper bir eliyle uzandı ve daha bana dokunmadan Rome onu kolundan kilitledi ve Kestrel diğer taraftan vurdu. Vaughn beni geriye doğru savurdu ve sonra ileri atıldı. Cüssesi görüşümü engelledi.

Bir dakika önce her şey yolundaydı, bir dakika sonra hepsi kavga ediyordu. Vaughn bile oradaydı. Benim dışımda kavgadan kaçan tek kişi Freddie'ydi. Dördüne ve bana bakarken yüzünü buruşturdu.

"Ne oluyor lan?" Doc sağımda bir yerden küfretti ve onu da bizim gibi onlara bakarken buldum. Herkes için lanet bir özgürlüktü.

Etrafıma bakınarak döndüm ve istediğim şeyi gördüğümde ona doğru yöneldim, ancak Doc beni nazikçe yakaladı. "İçeri gir, Küçük Bit..."

"Kes şunu," dedim ona. Her ne kadar ona yaslanıp işleri çözmesine izin vermek kolay olsa da. Hepsine yaslanıyordum ve bu boktan durum hemen şimdi sona erdi. "Ne yaptığımı biliyorum."

Belki de buraya geldiğimden beri ilk kez ben de ne olduğunu biliyordum. Bakışları yüzümde gezindi ve gözleri kısıldı. Bu bir çürüktü. Kırılmayacaktı. Kendimi kurtardım ve aceleyle hortumun yanına gittim. Bir musluğa bağlıydı ve onu kavrayıp suyu açmak için kadranı çektim. Neyse ki bu hortumun bir de püskürtücüsü vardı.

Muhtemelen süslü arabalarını yıkamak için.

Freddie bana iri gözlerle baktı ve ben birbirlerini sürekli döven erkek-oğlan yığınının doğru yürürken Doc gülümsemesini bastırdı. Nişan aldım ve sonra kumandayı sıkarken ayaklarımı destekledim.

İçinden bir dere gibi su fişkırdı ve üzerime sıçrayan su buz gibi soğuktu.

Dördü de donup kaldı, hepsi de biraz morarmış ve hırpalanmış bakışlarını bana doğru çevirdi. Rome'un parmak eklemleri açıktı ve kanıyordu. Jasper'ın gözündeki kesik çok daha kötüleşmişti. Kellan bile sanki

yüzüne çivilenmişti. Sırılsıklam olmuşlardı, sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve dağıldılar.

Suyu kapattıktan sonra bakışlarımı teker teker onların üzerinde gezdirdim ve sonra Jasper'a odaklandım. Liam'la kavga ettiği zamankinden daha kötü görünüyordu ve Rome'un duygularını nasıl işledikleri hakkında söyledikleri umurunda değildi. Rome bana küçük bir gülümseme verdi ve Vaughn bir elini nemli saçlarında gezdirip yüzüne doğru taradı.

"Çok açık olmak gerekirse, başlangıçta burada olmayı ben istememiş olabilirim..." Ben başladım.

"Emersyn-" diye araya girdi Jasper ve ben gözlerimi kısıtım.

"Kapa çeneni, Jasper. Bu sefer ben konuşuyorum. Ben konuşuyorum. Sen değil. Bir kez olsun hepiniz beni dinleyeceksiniz."

Gözlerini kırptırdı ve Kerkenez yavaş bir ısıklık çaldı. Freddie bile ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. Kaşlarımı çattığımda, "Bu bakışı biliyorum. Buna karşı çıkmıyorum."

Her neyse. Çocuklara bir göz attım. Gördüğüme çok sevindiğim Vaughn'a ve kötü bir günün ardından beni güvende ve sıcak hissettiren Rome'a bile. Buradan çıkmamı ve başka şeyler yapmamı destekleyen Kestrel'e ve son olarak da benden bir şey isteyen Jasper'a. Ne olduğunu ve bunu yapıp yapamayacağımı öğrenmek istiyordum.

Ama bu fiyata değil.

"Dediğim gibi," diye devam ettim onlar sessizce sıraya girdiklerinde. "Başlangıçta buraya gelmeyi ben istememiş olabilirim ama kaldım çünkü bu benim seçimimdi. *Benim* yaptığım bir seçim."

Rome, Kestrel ve Doc ne demek istediğimi biliyordu. Diğerleri bilmiyorsa, şu an onları eğitmenin zamanı değildi.

"Ama bu..." Hepsini işaret ettim. "Bu kavga mı? Benim için mi? Sanki ben bir kemikmişim gibi?" Liam'ın bir hurdalık köpeğine yaptığı gönderme aklımdan geçti ve onu uzaklaştırdım. "Hayatım boyunca sahiplenildim. İlk defa..." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve boğazımı tıkadı. "İlk defa özgür olmak için bir şansım var ve hiçbiriniz bunu benden alamazsınız." Gözlerimi Jasper'a kilitledim. "Hiçbiriniz. Prangalara ya da bir kafese geri dönmektense ölürüm."

İrkildi.

Rome'un ifadesi karardı ve diğerleri başka tarafa baktı ama Jasper... Gözlerimi tuttu.

Hortumu bırakarak bir adım geri çekildim. "Yapmayacağım." Hiçbir şey ya da hiç kimse için değil.

Bununla birlikte arkamı döndüm ve kapıya yöneldim. Doktor bana baktı, kaşları gerilmişti. Gözlerinde binlerce soru yanıyordu ve ben sadece başımı hafifçe salladım. Lütfen bana sormayın.

O yapmadı.

Yanımdan hışımla geçerken gitmeme izin verdi. Koşmak yerine amaçlı bir yürüyüşle hareket etmek için her şeyimi ortaya koymam gerekti. Bir parçam garajın uzak tarafındaki kapıya çarpıp dışarı fırlamak ve koşmaya devam etmek istiyordu. Ama o parçam sadece şiddetten uzaklaşmak istiyordu. Korkudan. Beni zincirlemelerini istemesem bile onları istediğim gerçeğinden.

O kadar kötü olur mu? diye fısıldadı içimdeki karanlık bir parça. Bırak her şeyi onlar halletsin. Düşmanlarınızı öldürün. En azından şu ana kadar, sana sahip olmaları bir üst seviye gibi görünüyor.

Sahiplenilmek istememem dışında.

Kimse tarafından.

İçeride hiç yavaşlamadım, doğruca merdivenlere yöneldim ve onları çıktım. Koridor, temiz hatları ve karanlık duvarlarıyla Liam'ın dairesinden sonra neredeyse fazla sade, fazla kurumsal görünüyordu. Vaughn'un odasına geldiğimde ayaklarım yavaşladı ama durmayı reddettim. Devam ettim, Rome'un odasını geçtim. Sonra Kestrel'in odasına.

Kapı kilitli değildi ve kendimi içeri attım.

"Dove!"

Vaughn'un sesi beni takip etti ama bana verdikleri odaya girerken onu duymazdan geldim. Bu kadarını itiraf etmek istememiştim. Bu sözcükler o kadar uzun süredir içimde sıkışıp kalmıştı ki, onları yüksek sesle söylemek içimde bir şeyleri parçaladı.

Kapıyı kapattım ve yatağa doğru ilerledim. Her şey düzgünce yapılmış ve temizlenmişti. Geldiğim gece orada duran yırtık pırtık yaşlı ayı tekrar yastıklara yaslanmıştı. Onu kucağıma aldım ve kollarımı ona dolayarak yatağa yanlamasına uzandım ve duvardaki çerçevelenmiş gibi görünen tabloya baktım.

Derinlik. Renkler. Sunduğu dünya çok daha parlak görünüyordu.

Arkamdaki kapı açıldı. Vaughn olduğunu anlamak için bakmama bile gerek kalmadı. Hiçbir şey söylemeden kapıyı bir kez daha kapattı. Yumuşak bir iç çekişle

içinden çıkardı. Giysilerin hışırtısı bunu izledi ve nemli giysiler banyoda yere düştü.

Işıkları kapattı, odayı karanlığa gömdü ve sonra arkamdaki yatağa uzandı.

"Özür dilerim Güvercin," diye mırıldandı o yatıştırıcı sesiyle. Hepsi bu kadardı. Basit bir özür. "Sana bir kol saracağım, tamam mı? Ellerimi kendime saklamamı istersen, yaparım."

Bekledi ve ben iç çektim. Sırt üstü dönerek ona bir el uzattım ve karanlıkta parmaklarımı yakaladı. Beni kendine doğru çekerken rahatladığı her halinden belliydi. Çıplak teni hâlâ nemliydi ve ıslattığım için çok soğuktu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu bana ilk soruşu değildi. Geçen gece itiraf etmeye çok yaklaşmıştım ama sonra ağzımdan çıkmamıştı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Karanlıkta daha kolaydı. Beni göremiyordu. Hafif bir başparmakla elimi okşadı ve dudaklarına götürdü. Avucuma kondurduğu öpücük beni ürpertti. "Bunu orada söylediğime inanamıyorum."

"Seni duymamıza ihtiyacın vardı," diye cevap verdi, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Belli ki dinlemiyormuşuz."

Komik değildi ve aynı zamanda, Rome'un daha önceki ifadesine çok benzeyen utangaç not onda o kadar yersiz görünüyordu ki, bir kahkaha attım. "Hayır, hepiniz bacağıma işlemekle meşguldünüz."

"Şey..." Bu tek hecedeki tiksintinin belli belirsiz kıvrılması Vaughn'un bu tanımdan hoşlanmadığını gösteriyordu. "Ben olsam bacağına işlemek demezdim. Ama... ne demek istediğini anlıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, seni özledim. Uzun süredir ortalarda olmadığım için özür dilemek amacıyla sana birkaç hediye aldım."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Neredeyse otomatikti, yetiştirilme tarzım devreye girmişti. Hiç kimse bir hediye bekleniyormuş ya da gerekliymiş gibi davranmamalıydı.

"Belki de değil," diye kabul etti ve bir elini yüzümün yan tarafına, sonra da saçlarıma götürdü. "Ama bunu yapmak istedim. Çiçekler güzeldi, senin gibi tatlı kokan bir şeydi ve renkliydi. Ve çünkü gülümsemeni istedim."

Ben sevdim. Onları göremesem bile çizdiği resim hoşuma gitmişti. "Ve sana bir telefon aldım, böylece bir dahaki sefere gittiğimde seninle konuşabilir ve sana mesaj gönderebilirim. Sana mesaj iletmek için çocuklara güvenmek zorunda kalmayacağım ya da uyandığında gitmiş olduğum için seni karanlıkta bırakmayacağım."

"Telefon mu?" İkinci kelime boğazımda düğümlendi ve sanki karanlıkta onu görebiliyormuşum gibi yüzümü ona doğru eğmek için hareket ettim. Burada geçirdiğim onca ay boyunca bir kez bile telefonumu geri vermemişlerdi, hele ki başka bir tane.

"Süslü bir şey değil, sadece bir ocak. Ama hepimizin numarasını yazdım, sadece benimkini değil." Gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum. "Yine de, itiraf etmeliyim ki, benimki ilk ve hızlı arama bir."

Parmaklarımı oyuncaktan ayırarak yüzünü okşamak için uzandım. "Teşekkür ederim."

Beni kendine çekerken kaslarındaki gerginlik azalmış gibiydi. Karanlıkta dudakları dudaklarımı buldu ve tüm acıyı yutabilecekmiş gibi ağzını benimkine doğru açtığı anda neredeyse gözyaşlarımı serbest bırakacaktım. Sonra dehşete kapıldım, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Öpücüğü tuzladı ama Vaughn geri çekilmek yerine başparmağıyla gözyaşını okşadı, sonra öpücüklerini burnuma, sonra alınma ve kulağıma doğru götürdü.

"Her şey yolunda Güvercin," diye fısıldadı. "Söz veriyorum burada güvendesin. Hepimizin yanında güvendesin." Bu açıklama beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit ediyordu, çünkü o ne kadar inanmak istiyorsa ben de o kadar inanmak istiyordum. Boğazıma öpücükler kondururken teninin serinliği daha da sıcaklaşıyor gibiydi.

Ellerimi çıplak göğsünde gezdirdim. Ve çok geçmeden her şeyini çıkardığını fark ettim. Gömleğimi çekiştirip yukarı çektiğinde, onu başımın üzerine çekecek kadar kendimi serbest bıraktım. Elleri kaburgalarımın gezindi, sonra meme ucumu ağzına aldı ve içime sıvı bir sıcaklık yayıldı.

Aramızda kalsın, eşofman altından ve çoraplardan kurtulduk. Uzun, morartıcı öpücükler arasında göğüslerime masaj yaptı, ben de taşaklarını avuçladım ve sonra bir elimle sikinin uzunluğunu okşadım. Avuç içimi yakıyordu ve ucundaki piercingi keşfetmeye bayılıyordum.

İki kör parmağını içime soktuğunda inledim. Vücudumu yatıştırıp baştan çıkarırken içimde dolaşan tüm düşünceler sessizleşti. Onun için acı çekiyordum.

Çekiştirmemle sırtına doğru hareket etti ve beni yukarı kaldırdı. Karanlıkta beceriksizce hareket ediyor olabilirdik ama ona rehberlik etmem konusunda bana güvendi ve kalçalarına sarıldığında gücü beni havada tuttu. Onu kayganlığımın ileri geri hareket ettirirken aletin ucu hem eziyet hem de zevk veriyordu.

"Sana ihtiyacım var, Dove," diye fısıldadı ve bu itiraf karşısında ürperdim.

Bu Şimdiye kadar itiraf edebildiğim her Şeyden daha cesurcaydı. "Sanırım benim de sana ihtiyacım var," dedim yavaŐa, kelimeleri çıkarma konusunda kendime tam olarak gvenemiyordum. Sonra zerine çöktüm ve dünya onun bedeninin benimkine doğru itildiği yere kadar daraldı.

stte olabilirdim ama Vaughn hızımı kontrol ediyor, vücuduma doğru sürekli yukarı doğru iterek beni geriyordu. Delici darbeler içimde kıvılcımlar aktırdı.

"Meme ularımla oyna, Dove," diye emretti Vaughn ve beni kaldırıp tekrar kendisine doğru çekerken ellerimi göğsünden kendi ellerime doğru srkledim. Onun etrafında kenetlendim. "Onları benmişim gibi imdikle," diye fısıldadı. "BaŐparmađın ve işaret parmağın arasında yuvarla. Ger, bk. Acıyana kadar yap ve sonra içine girdiğimi hisset."

Ona itaat etmek için hareket ettim ve boğazımda bastırdığım yumuşak çığlıklar daha da yükseldi.

"Bırak, Güvercin," diye emretti. "Onu bana ver. Bana zevkini ve acını ver."

İçimde eskisinden daha da derin olduğuna yemin ederken, aşağıya doğru inen çarpma yıldızlar görmeme neden oldu ve haykırdım.

"Evet..." Sesi neredeyse zafer kazanmıŐ gibiydi, sonra beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarımı beline doladı. "Beni sıkıca kavra, tatlı Güvercin. Beni sıkıca kavra ve Şimdi sana binmeme izin ver."

İçime doğru güçlenmeye başladığında söylediği son sözlerin bunlar olduğuna yemin edebilirim ve titreyen uzuvlarımda ona tutunmak için sahip olduğum tüm gücü harcadım. Sonra ağzı ağzımı yakaladı ve parmakları meme uçlarımda benimkilerin yerini aldı. Kasları bükülüp esnerken tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Bir ıslaklık telaŐıyla boşaldım, orgazm kontrolden çıktı, ama o bir kez bile bırakmadı. Cezalandırıcı temposu beni yatakta yukarı doğru sürükledi ve onu kalçalarımın arasında tutmak için savaştım. Sonra beni yukarı doğru çekerken bacaklarımdan biri omzunun üzerindeydi, beni neredeyse ikiye katladı, horozu beni daha da derine götürdü, beni kenara doğru gerdi ve bu sefer boŐaldıđımda hıkırdım ve ona sarıldım.

Düzensiz bir çığlıkla orgazm oldu, içimi doldurana kadar bana vurdu ve sonra titreyerek birbirimize yapıŐtık. IŞık göz kapaklarımla dalga geçti ve onları açtığımda bir çift buz gibi gri gözün gözlerimi delip geçtiğini gördüm. Jasper kapı aralığında aydınlık bir Şekilde durmuş, dikkatini bize vermişti. Ağzımı açtım ama dönüp gitti ve kapıyı arkasından bir *gümbürtüyle* kapattı.

Kahretsin.

OceanofPDF.com

BROKENSET

OceanofPDF.com

LIAM

Diğer odadaki konuşma kapiya kadar taşındı. Kelimeler değil, sadece ses tonları ve tonlamalar. Bayan Stephanie mutlu değildi. Ama içerideki çift üzerinde pek bir etkisi varmış gibi görünmüyordu. Birkaç haftada bir grup evine ziyaretçiler geliyordu.

Çiftler. Avukatlar. Bazen diğer sosyal hizmet görevlileri. Gelip hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi bizi inceliyorlardı. Milo onları görmezden gelmemizi, içeri girmelerine izin vermemizi, etrafa bakmalarını ve gitmelerini söylerdi. Çoğu zaman onunla aynı fikirdeydim.

Çoğu zaman.

Ama onun yüzünü birkaç hafta önce görmüştüm. Üç çocuğun aynı anda evlat edinildiği gündü. Evlat edinildiler, yerleştirilmediler. Evlat edinildiklerinde geri dönmeleri gerekiyordu. Çocuklardan biri.

Kapı açıldı ve Bayan Stephanie önce dışarıya sonra da bana baktı. Bana o güne kadar yüzünde gördüğüm en samimiyetsiz gülümsemeyi yaptı. Gülümseme daha gözlerine ulaşmadan köşeleri aşağı doğru döndü. Hayır, o gözlerde sadece bir özür vardı.

"Liam, içeri gel, seni O'Connell'larla tanıştırmak istiyorum." Ayağa kalktığımda boğazını temizledi ve ofisindeki çifti görebilmem için kenara çekildi. Adam ayağa kalkarken bir süre beni inceledi, sonra öne çıktı ve sanki gerçekten tanıştırılmışız gibi elini uzattı.

"Merhaba Liam," dedi. "Benim adım Jonathon ve bu da karım Mary." Mary sessiz biriydi, ama gözlerini dolduran kaçınılmaz bir umut vardı ve bu da yerimde kıpırdanmama neden oldu. Bir süre elini inceledim, sonra yavaşça sıktım. Neler olup bittiğinden emin değildim. Çoğu zaman anlayabiliyordum.

Bugün mü? O kadar da değil.

Grup evine bile gitmemiştik. Bayan Stephanie *beni* almıştı. Sadece beni. Roma değil. Bu yeterince garipti. Şimdi çift bana, aslında bana sormadıkları bir sorunun cevabıymışım gibi bakıyordu.

Bayan Stephanie rahatsız edici göz temasını keserek aramıza girdi ve ben de yarı yarıya onu masaya kadar takip ettim. Ama o masanın arkasına geçmedi, sadece ona yaslandı. "Liam, son birkaç haftadır Jonathon ve Mary'yi grup evinde gördün mü?"

"Elbette," diye cevap verdim. Otomatikti. Bir sürü insan geldi. Milo çoğunu görmezden gelme konusunda haklıydı. Rutini anlamıştım; bakıyorlardı ama bizi, büyük çocukları istemiyorlardı. Bozuk olanları. Yerine çakılıp kalan bizdik. Bu iyiydi.

"Seni izliyorduk," dedi Mary, bana en yakın sandalyeye tünemek için hareket ederek. Yumuşak çiçek kokuları burnumu gıdıkladı ve hapşırma isteğime direndim. Gerçekten hoş bir bayana benziyordu. "Kahretsin!" Yanaklarında kızarıklık belirdi ve dehşete kapılmış gibi elini ağzına götürdü.

Bay O'Connell gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Mücadele etmedim. Bu komikti. Yetişkinler her zaman küfür etmiyormuş gibi davranırlardı. Sanki biz çocukların henüz bilmemesi gereken gizli bir dilmiş gibi. Bunu ona söylemekten nefret ediyordum. Hemen hemen her kelimeyi biliyordum. Amcığı bile. Bunun için teşekkürler Jasper. Bir sürü iyi kelime biliyordu.

Mary'nin yüzü rahatlamıştı, ama yanaklarındaki pembelik iyice açılmıştı. Gerçekten de hoş bir kadındı. Gözlerindeki gülümseme çok hoştu. "Özür dilerim, heyecanlıyım."

"Sorun değil," dedim, bu noktada otomatik olarak. "Zaten küfredebiliyorum, yani benim için yeni bir şey değil."

Gülme sırası ondaydı ve bana dönmeden önce kocasına bir bakış fırlattı. "Çok çekicisin."

"Elbette," diye başımı sallayarak kabul ettim. Neden çekici olmaya çalıştığımdan emin değildim ama neden olmasındı. "Gördün mü Jonathon, sana söylemiştim. Harika bir mizah anlayışı var."

Ayaklarımın üzerinde kaydım ve enseme ovuşturdum. Bu bana Bayan Stephanie'ye bakmak için bir bahane verdi. Hâlâ çok mutsuz görünüyordu. Bir ay önce de buna benzer bir şey yapmıştık. O zaman ben ve Rome, gerçi Rome hep sessiz kalmıştı. Yabancıları sevmezdi. Yeterince kolay örtbas ettim.

"Öyle," dedi kocası ama kırışmış kaşlarıyla beni inceledi. "Söylesene Liam, sana Liam dememizde bir sakınca yok, değil mi?"

"Bu benim adım." Liam Darragh Cleary. Bana ait olan tek şey. O ve kardeşim. Birbirimize çok yakışıyorduk. Mary cevabım karşısında gülümsemesini engellemeye çalışır gibi dudağını ısırды ama başaramadı. "Yani, evet efendim" demeden önce birkaç saniye daha bekledim.

Jonathon kıkırdadı. "Sende ruh var, genç adam. Gerçekten öyle." Sonra Mary'nin sandalyesine yaklaştı. "Ve size bir teklifimiz var. Biz

"Umarım bizi kabul edersiniz."

"Tamam." Kelimeyi uzattım. Zihnimin arkasında bir huzursuzluk teli koptu. Bu uyumsuz akor beni bir adım geri attırdı. Bayan Stephanie'nin yüzünü görebilmek istiyordum. Teklifleri her neyse, hoşuna gitmemiştir.

"Bu bir tekliften çok... Seni evlat edinmek için başvurduk," dedi Mary ve içimdeki her şey ürperdi.

"Ne?" Bayan Stephanie'ye bakmak için başımı salladım. Evlat edinilmemi tartışıyorlardı ve o buna karşıydı.

Kabul edildi.

Bu kelime içimde güneş ışığındaki toz gibi amaçsız ve belirsiz bir şekilde uçuşuyordu.

"Neden?" O heceyi tutamadım. Onları tanıımıyordum. Bizi neden istiyorlardı? "Roma'yla konuşayım diye mi söylüyorsun?"

Bir saniye sonra anladım.

Mary dudağını ısırırken bile kocasına baktı ve yüz ifadesi kısa bir süre gerildi. Ama Bayan Stephanie'nin gözlerindeki mutsuzluk her şeyi açıklıyordu.

Roma'yı istemediler.

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

M

Birkaç gün sonra yüzüm hâlâ ağrıyordu. Jasper'ın yumruklarından kaynaklanan çürükler yan tarafımda ve çenemin etrafında çiçek açmıştı. Şimdiye kadar yaşadığım en kötü şey değildi ve kesinlikle

beni yavaşlatacağını düşündüm. Roma ertesi gün onunla görüştüğümde ihtiyatlı davranmıştı.

İhtiyatlı olmak cömertlik olabilir. Tek söylediği *iyiydi*. Bu kelimenin o kadar çok anlamı vardı ki, kulüp binasının yanıyor olmasından tutun da bir bıçak yarası daha aldığına kadar her şeyi kastetmiş olabilirdi. Hayır, laf kalabalığı bana bir şey anlatmadı. Cevap verme hızı anlatıyordu.

Bir saat boyunca beni görmezden geldi. Sonra cevap verdi.

Diğer yarım bana kızgındı. Bu iyiydi. Bana istediği kadar kızabilirdi. Burası hâlâ benim dairemdi ve Hellspawn'ı buraya sevişmek için getirmiş olsaydı, tek yapması gereken bana bir mesaj göndermekti, o zaman kimsenin buraya çıkmasına izin vermezdim.

Şu anda koşu bandında koşuyor, uzaktan güneşin doğuşunu izliyordum. Her kilometrede hız artıyor, eğim de artıyordu. Antrenmanlarımı aralıklı antrenman ve saf kardiyo arasında değiştirdim. Dayanıklılığa ihtiyacım vardı.

Dönem.

Dairenin içinde bangır bangır müzik çalıyordu, uğultulu ritim beni itmek için iyi bir eşlikçiydi. Telefonum tutucunun içinde vızıldadı ve ona bir göz attım.

Ambrose.

Bekleyebilirdi.

Bay Ridge Kraliyet teğmeni gelecek haftaki etkinlik için bütün hafta kışımın dibinden ayrılmamıştı. Ben halletmişim ama o tam bir mikro yöneticiydi. Taşaklarını mikro yönetime sokup boğazına kadar sokmak isterdim. Ama bu politik olmazdı.

Bu durum onun her gün iğdiş edilmesini engelledi.

Dikkatimi tekrar pencereden dışarı verdim. Hayır, bugün üzerinde çalışmam gereken başka sorunlar vardı. Son kırk sekiz saattir kafamda evirip çevirdiğim bir sorun. Hellspawn diye hecelenen bir sorun.

Roma'nın bu ufak tefek konu hakkındaki hisleri oldukça açıktı. Jasper bir sorun olabilir. O zemini temizlemem gerekseydi, temizlerdim. Kerkenez'in ilgisi de çok açıktı. Onun varlığı her türlü kargaşaya yol açıyordu. Daha da kötüsü, *buradaydım* ve ona göz kulak olabileceğim bir yerde değildim.

Kesinlikle göz kulak olunması gerekiyordu.

Koşumu bitirdiğimde çözüme başladığımdan daha yakın değildim. Bir elimde protein karışımı, telefonumda haberler varken bir planın ilk belirtileri oluşmaya başlamıştı.

Bir çift ödül avcısı -ya da ödül avcısı olacaklar mı demeliyim?

-Kerkenez'in evinde ortaya çıktı. Bu tek seferlik olamaz. Peki Küçük Bayan Hellspawn böyle bir ilgiyi hak etmek için ne yapmıştı? Merakla programıma göz attım. Birkaç toplantım vardı. Sonrasında polis dükkanına uğrayıp bir şeyler araştırmak için zamanım vardı.

Silah kemerimi takıp omuz kılıfını sabitledikten sonra üzerine bir ceket geçirdim. İş toplantılarına silahsız gitmezdim. Sadece iyi bir fikir değildi.

Roma'ya bir mesaj gönderdim. Her gün, yağmur çamur, ne olursa olsun ona bir mesaj gönderdim. Bazen cevap veriyordu. Bazen beni görmezden geldi.

Ben: *Gül sever mi?*

Cevap saniyeler içinde geldi. Bir orta parmak emoji.

Ben de seni seviyorum, kardeşim.

Hâlâ kıkırdarken telefonu cebime attım, ceketimi kaptım ve dışarı çıktım. Gün su gibi akıp geçti. Rome başka bir şey söylememişti ve diğer Vandallar da sessizliğini koruyordu. Kestrel'den son bir yılda sadece bir kez haber alabilmişim, o da Rome bıçaklandıktan *sonraydı*.

Ona bir şey olursa beni arasalar iyi olur. Bugünlerde onlar için çoğunlukla ölüydüm ve bir hayalet olarak yaşayabilirdim. Ama Rome ve ben yeterince ayrı kalmıştık. Sistem bizi ayıramazdı ve ben de kimsenin ayırmasına izin vermeyecektim.

Günün ilk toplantısı bir saat sürdü. Muhasebeci kısa boylu, gözlüklü, erkek tipi kel ve beni ürkütmeden alt edebilecek kadar büyük taşakları olan bir adamdı. Bugün vergilerden, faizlerden ve çeşitlendirmeden bahsetti. Muhtemelen düşündüğünden daha fazla dinledim.

Ayrıca tüm raporlarını okudum. Adam dürüsttü. Doğrudan. Ona ödediğim yüzde on ikiye değerci. Elini kasadan uzak tutmaya yetecek kadar.

benim için önemli olacak kadar değil.

Görünüşe göre, bu ay beklediğimizden daha fazla para kazanmıştık. Talih kuşu güzeldi. Bunu yatırım için kullanabilirdim. Yine de Curtis'le yollarımız ayrıldığında rakamlardan bıkmıştım. Şehri boydan boya geçtim. İkinci buluşmam Meeks ile 19 Diamonds bölgesindeydi. Adam pisliğin tekiydi ama Juan Ricardo'ya ulaşmak istiyorsam Meeks'le iyi geçinmek zorundaydım.

Wallace Meeks bir pislikti. Deuce ismini hak etmişti çünkü bu isme *neden* sahip olduğunu düşündüğü önemli değil, temelde bir pislik yığınıydı. Gerçek bir vurucudan ziyade 19D'ler için bir infazcı olması önemli değildi. Ricardo'ya ulaşmak istiyorsam, onu geçmek zorundaydım.

Bay Ridge Royals ve 19 Diamonds arasında aylardır anlaşma görüşmeleri yapıyordum. İki çete arasındaki kaba barış, tepeden tırnağa silahlanmış dengesiz kişiliklerden oluşan bir mayın tarlası gibi işliyordu.

Güzel zamanlardı.

Buluşma için ayarladıkları barın adı Blue Diamond'dı. Pek orijinal değil. Meme barı tam öğle vakti açıldı ve aslında et, patates, bira ve memelerden oluşan bir açık büfe sunuyordu. Bütün memeler. Garsonlar bile üstsüzdü.

Beni koltuğuma götüren kızın böğürtlen rengi meme uçları sıkı bir şekilde sergilenen bir çift çift D'si vardı. Önümde ilerledi, tangası tıraşlı amını zar zor örtüyordu ve hareket ettikçe kışında hafif bir sallanma oluyordu. O sıvı kahverengi gözleriyle bana bakarken kalın, dolgun dudakları sikimin etrafına sarılmış çok güzel görünüyordu.

Tam benim tipimdi ve sikim hiç umursamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, aletimin muhtemelen bir amacı vardı - dikkat dağıtıcılardan önce iş.

Otururken üzerime eğilen ve göğüslerinden birini yanağıma değdiren tatlı, kıvrımlı dikkat dağıtıcılar bile. Tek yapmam gereken yer değiştirmektir ve o meme ucunu dişlerimin arasına alıp emebilirdim. Aletim seğirmedi bile.

"Ne istersiniz?" Ses tonunda istediğim her şey için bir teklif var gibiydi. Onu dizlerinin üzerine çökmeye davet etsem, hemen orada olacağından oldukça emindim.

Göğsünün kıvrımına hafif bir öpücük kondurdum ve elli tanesini tangasının içine soktum. "Bana bir bira getir, tatlı yanaklar, bir gülümseme daha, tamamdır."

Elimi oyalanmaya bırakabilirdim. Tangasının üzerinde bir çizgi çizebilirdim. Yani, kesinlikle "sık beni" enerjisi damlıyordu, ama hayır. Sıkım bu açık büfe teklifini es geçti. Bana şuh bir göz kırptı ve somurtkan bir gülümsemeyle uzaklaştı. Meeks'ten önce gelmişim ve at nalı şeklindeki ana platformun uzak tarafına yakın bir masa tutmuştum.

Odada üç direk ve sahne daha vardı ama onlar da kapıya yakındı. Bu durumda sırtımı duvara dayamak daha iyiydi. Bisiklet ceketimi sandalyenin arkasına dayadım ve sanki dünyada çok zamanım varmış gibi bacaklarımı uzattım.

Müzik değişti ve yeni bir dansçı sahneye çıkıp direği yakaladı ve kendini salladı. Tamamen püsküllüydü ve başka pek bir şey giymemişti. Giydiği tanga'nın gerçek kumaştan çok bir öneri olduğundan oldukça eminim. Direğe tırmanırken kalçalarındaki kaslar esnedi ve sonra kendini çevirdi.

Biram başka bir arkadaş teklifiyle birlikte geldi. Double Ds bacağıma sarıldı ve kalçalarını yavaşça yuvarladı. Bakışlarımın takdirle onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Daha çok, bir striptiz barında oturup da striptizcileri görmezden gelen bir adam dikkatimi çekmişti. Cebimdeki paradan bir ellilik daha çıkardım ve kalçalarını yukarı doğru itene kadar göğsünden aşağı kaydardım ve amını örten V'nin üzerine katladım.

"Teşekkürler bebeğim," diye mırıldandım. "Ben iyiyim."

Bakışlarını kasıklarımın indirdi ve hayal kırıklığını neredeyse tadabiliyordum. Ancak aletim kayıtsız kaldı. Seçici küçük piç kurusu. Soğuk şişeden uzun bir yudum aldım. Darmadağınık koyu kahverengi saçları, sıcak, neredeyse viski rengi gözleri, uykuyla buruşmuş yanakları ve Roma'nın gömleğinden yüzüne yayılan kırıksıklıkla beynimde bir görüntü belirdi ve sıkım kıpırdandı.

Evet.

Bu konuyu şimdilik kapattım ve nerede olduğuma ve ne yaptığıma odaklandım. Bir dolu bira ve iki dolu dansçı setinden sonra Meeks kulübün kapısından içeri girdi. Herif bir saat gecikmişti ve ben de burada oturup bekleyen salaktım.

Küçük arkadaşıyla birlikte içeri girerken bana doğru sırtıttı. Adamın yanında en az yarım düzine düşük seviyeli kabadayı çocuk vardı. Zaten kabadayı olan da onlardı. 19 Elmaslar, Braxton Limanı'na beş yıldan biraz daha kısa bir süre önce taşınan yeni yetme bir çeteydi ve gürültü çıkarıyorlardı.

Üç yıl önce hamleler yapmaya başladılar.

Artık sahiplendikleri küçük toprak parçasını büyütüyorlardı ve başka alanlara doğru ilerlemek istiyorlardı. Kaçak sigara ve vergisiz içkinin yanı sıra fahişelerini ve açtıkları seks kulüplerini pazarlamaktan daha fazlasını istiyorlardı.

Seks kulüpleri tüm Liman'da kötü iş yapıyordu. Çünkü bir insanın karşılayabileceği her türlü sapkınlığı sunmaya başlamışlardı, buna -eğer söylentiler doğruysa- enfiye de dahildi. Bu iş için kötüydü. Ama insanlar gelip gidiyordu. Limandaki kayıplar yeni bir şey değildi, uyuşturucu bağımlıları ve fahişeler de öyle.

Meeks barı geçerken acele etmedi. Adımlarındaki kibir, gözlerindeki dikkatle ya da elindeki bandajlarla uyuşmuyordu. Yeniden ekleme ameliyatı gerçekten uzun bir yol kat etmişti. Bana biramı getiren kız bir tane de Meeks için getirdi.

Kıçından bir avuç aldı ve boynunu ısırdı. Kadın ilgiden hoşlanmış gibi tüm vücudunu kamburlaştırdı. Etinde diş izleri olması ve bakışlarının benimkilerden hiç ayrılmaması onun için önemli görünmüyordu. Kızın göğüslerinden birini tokatladı, sonra da acımasız bir öpücük için ağzını kendi ağzına götürdü.

Canım sıkılmıştı, saatime bakmamın nedeni gerçekten başka yerlerde olmam gerektiğinden çok, onu tacizden kurtarmaktı. Meeks kıkırdadı ve onun çenesini avucunun içine aldı.

"Bize on dakika ver, sonra bir oda bul. Sikimi o ağzın içinde istiyorum."

Gözlerini onaylarcasına eğdi, ama bu tiksintiyle ürpermesini tam olarak gizleyemedi. O da bunu kaçırmadı. Kadının göğsünü tokatladı ve sonra amını avuçladı.

"İşini iyi yap, ben de seni buradan güzelce ve sertçe sikeyim. Yapmazsan, kıcını. Anladın mı?"

"Ağzımın yapabileceklerini seveceksin bebeğim," diye nefes nefese bir sesle ona söz verdi ve ben de bir sandalye fırlatarak onu kalçasından, kalkmış olan müstehcen ereksiyonunun hemen yanından vurmaya hedefledim.

Meeks homurdandı ve bana ters ters baktı.

"Aletini cebine koy ve otur ya da siktir git. Bugün senin saçmalıklarınla yeterince zaman harcadım." Bakışlarından etkilenmemiştim. "Üç..."

Yeterince komik bir şekilde, onu serbest bırakıp oturmadan önce el sallamadan önce ikiye vurmam bile gerekmedi. "Seni böyle bir horoz engelleyici olarak düşünmemiştim,

O'Connell."

"Öyle ya da böyle sikime taktığımı hatırlamıyorum," diye yanıt verdim ve aceleyle uzaklaşırken minnettarlık dolu bakışlarını görmezden geldim. Muhtemelen yardım ettiğim için bu kadar mutlu olmamalıydı. Bu sık kafalı muhtemelen daha sonra hıncını ondan çıkaracaktı. Umursayacak durumda değildim.

Şimdi olmaz.

Arkadaşmışız gibi bir kahkaha attı. Arkadaş değildik.

Adamları odanın etrafında sıralanmış, arkasını ve kapıyı gözlüyorlardı. Bu seferkinde paranoya çok güçlüydü. Aslında, geçmişte hiç olmadığı kadar kötüydü.

Jasper'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Meeks birasından uzun bir yudum almadan önce, "Ben buradayım," dedi. Ben kendiminkini yudumlamaya zahmet etmedim. Bir tane yeterliydi ve çalışıyordum. "Ne istiyordun?"

"Vandallarla uğraşmayı bırak."

Şişesi masanın üstüne düştü. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun, zengin çocuk? Siz sık sık saksocular yat ve ithal kadın ticareti yapıyorsunuz. Vandallar liman işidir ve sizi ilgilendirmez."

Bunların hepsini görmezden geldim. Bay Ridge Royals'ın ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu. Ne de çıkarlarının nerede yattığı. "Kekeledim mi? Çete savaşı iş için kötüdür."

Alaycı bir homurtuyla elini şişenin etrafına doladı. Kafa derisine eklediği kafatası dövmesi, sanki onun kadar sinirlenmiş gibi titreşiyordu. "Senin onlarla ne işin var? Bu senin gerizekalı kardeşinle mi ilgili?"

Yemi görmezden gelerek yüz ifademi yumuşak tuttum. "Senin yerin doldurulabilir, Deuce, bunu unutma. Juan Ricardo'nun bizimle yaptığı bu anlaşmaya senden daha çok ihtiyacı var."

Burun deliklerinin aniden parlaması bu görüşü doğruladı.

"İsterseniz onunla bir telefon görüşmesi ayarlayabilirim. Sana nezaket gösteriyorum. Vandalların işine karışma ve onlarla kavga etmeyi bırak."

"Yoksa ne olur?" Meeks taşaklarını bulmuş gibi ya da belki de taşaklarından geriye kalanları da kaybetmiş gibi talepte bulundu. Bu tartışılabilirdi.

"Pekala, önümüzdeki üç ay boyunca gelen tüm sevkiyatlarınıza eklenecek yüzde üç yüz vergi ile başlayalım."

Soldu.

Kulübün etrafına bir göz attım. "Ve bu bara." "Ne olmuş ona?"

"Ben de alacağım." Niyetim bu değildi ama canı cehenneme. "Sen ve adamların ya burayı terk edersiniz ya da rayiç bedel artı yüzde üç yüz ödersiniz."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Korkuyla karışık bir ses çıktı.

"Daha fazlasını alabiliriz." Çoğunlukla Bay Ridge Royals, Limanı başka yerlerdeki işler için bir başlangıç noktası olarak kullandı. Ama çok fazla kaynakları vardı - benim erişebildiğim kaynaklar ve ben onların buradaki iş bitiricisiydim. 19 Diamonds'ın tamire ihtiyacı vardı.

Dolu birayı geri devirdi, sonra şişeyi masanın üzerine koydu. Garsona elini kaldırarak, "Tamam. Onları yalnız bırakacağız. Sadece küçük bir işimiz kaldı."

"Neymiş o?" "Bu seni ilgilendirmez."

Hafifçe kıkırdadım ve bana bir bakış fırlattı. Gözlerinin akı iyice belirginleşmişti. "Bu cevabı tekrar denemek ister misin?"

Garson kız ona bir bira daha getirdi ve o da uzanıp kızı yakaladı.

"Yüzde üç yüz," diye hatırlattım ve eli kıza birkaç santim kala dondu. "Ve eğer hayır derse, ona uzanmaya devam edersen taşaklarını keserim."

Garson kız gözlerini bana çevirdi ve Meeks elini yumruk yaptı. Parmak eklemlerinden akan kandan ve dişlerini birbirine geçirirken çenesinde oluşan tıkırtıdan canı yanmış olmalıydı.

"Siktir git," dedi garsona ve dönüp yüzüme baktı. Vay, vay, sikin dikkat etmeye başlamasının zamanı gelmişti.

İtaat ederken yüzündeki minnettarlık ifadesini görmezden geldim ve dikkatimi Meeks'e verdim.

"Şu son iş nedir?"

Bana gerçekten söylemek istemiyordu ama başka bir yol da bulamadı. Söyledikleri hiç hoşuma gitmedi.

Bununla başa çıkabilirim.

İşini bitirdikten ve parasını ödedikten sonra Meeks ve adamları bardan siktir olup gittiler. Koltuğumda arkama yaslandım ve bu fikri kafamda evirip çevirdim. Ödüller her şekil ve boyutta olabilirdi. Bay Ridge Royals yeterince uluslararası et ve uyuşturucu pazarlığı yapmıştı, bu yüzden kimin işaret taşıdığını ve teklif ettiğini bilmeye özen gösteriyorduk.

Yöneticiyi sahip değışikliğı ve yeni kurallar hakkında bilgilendirdim. Ayrıca şimdilik burayla ilgilenmeleri için bir avuç yeni güvenlik görevlisi gönderdim. 19 Diamonds karşılık verecekti ya da Meeks verecekti. Meeks'in aptallaşması ihtimaline karşı garson kızımın onu alıp bırakacak yeni bir en iyi arkadaşı oldu.

Ki öyle yapardı.

Çünkü o bir pislikti.

Dışarıda bisikletime binerken ceketimi üzerime geçirdim, sonra da bir t e l e f o n açtım. Komisyoncu numaramı biliyordu ve ilk çalışta cevap verdi. "Hesaplarımızın güncel olduğunu sanıyordum." Akıllıca, ses tonunu eşit ve medeni tuttu.

"Bilgiye ihtiyacım var."

Rahatlamış bir şekilde verdiği nefes, Royals'ın ulaştığı noktayı benden daha iyi anlatıyordu. Benim için sorun değildi. Şu anda işime yarıyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Söylentilere göre Emersyn Sharpe'in başına ödöl konmuş."

"Var," diye onayladı komisyoncu. "Çeyrek milyon. Geçen hafta içinde yükseldi."

Bu çok büyük bir paraydı. "Kim teklif ediyor?"

"Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ayrıca başkalarının sahip olmadığı ayrıcalıklara sahip olduğumu da biliyorum. Alıcı ile görüşmek istiyorum."

Sessizlik. "Bir ipucun var mı?"

"Bunu benden asla duyamayacaksın." Daha fazla sessizlik.

"Eğer bu ortaya çıkarsa..."

Homurdandım. Kime söyleyecektim ki? "Bir sorunumuz mu olacak?"

Küfür etti. Bekledim.

"Ben ayarlamaları yapacağım."

"İsim."

Bir duraklama daha.

"Bradley Sharpe."

Kaşlarımı çattım. "Babası mı?"

"Hayır," diye yanıtladı komisyoncu. "Amcası. Ve bir tavsiye, ona karşı gelmeyin."

Şimdi kesinlikle onunla tanışmak istiyordum. "Ayarla."

Hellspawn'ı er ya da geç görecekmişim gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

SLOWDOWN AHEAD

OceanofPDF.com

KELLAN

Yağmur günün erken saatlerinde başladı. Annem ve ninem bir saat boyunca otobüsü beklemeye mi gideyim yoksa içlerinden biri mi beni götürsün diye tartışılar. Babam kahvesini içerken onların tartışmasına izin verdi ve bana göz kırptı. Tostumu yerken ben de kendi gülümsememi gizledim.

Bu yıl birinci sınıfa başlamıştım. Otobüse binecek yaştan çok daha fazlasıydım. Bütün yaz annemle tartışmıştım. Beni anaokuluna her gün arabayla götürüyordu ama ben büyük bir çocuktum. Arkadaşlarımla gitmek istiyordum. Yine de çok fazla endişelenmedim. Annem zaten binebileceğimi söylemişti. Nana sadece yaygara koparmak istiyordu ya da annem ona kızdığına babam hep böyle söylerdi.

"Merak etme, annem işte, her konuda yaygara koparır. Sen her şeyi planladığın gibi yap."

Bir keresinde bana, bazen insanların mantıklı düşünmeye hazır olmadan önce yaygara koparmaya ihtiyaç duyduklarını söylemişti. Diğer insanlar her zaman daha iyisini bildiklerini düşünürlerdi, ama bir planımız olduğu sürece, kendi fikirlerine sahip olma hakları vardı. Babam komikti, ama aynı zamanda tartışmanın yaşamak için yaptığı şey olduğunu söylerdi.

Avukat olduğumu sanıyordum ama annem sırtır ve "aynı şey" derdi. Bu anıya bir kahkaha daha attım. Çünkü genellikle iğrenç şeyler yapmaya öpücükler ve sarılmalarla başlardı. Eğer bundan kaçmaya çalışırsam, beni içeri sürükler, başımın iki yanından öper ve kıkırdayacak hale gelene kadar ahududu üflerlerdi.

Beşte iyiydi. Altıda mı? Bebek gibi davranamazdım. Annemin beni okula bırakmaması için bir neden daha. Ona sarılıp öpücük vermeyi sorun etmiyordum ama diğer çocukların beni bunu yaparken görmesini istemiyordum. Kahvaltıdan sonra tabağımı masadan lavaboya taşıdım ve plastik bardağımı da oraya koydum.

Babam gidip sırt çantamı almamı işaret etti çünkü annemle ninem hâlâ tartışıyorlardı. Ona sırttım ve hızla dışarı çıktım. Sırt çantam ve öğle yemeğim kapının yanında hazırda. Montumu ve şapkamı giydim, sonra sırt çantamı aldım ve mutfığa bakmak için başımı köşeden uzattım.

Babam göz kırparak gitmemi işaret etti, ben de anneme ve nineme görebilecekleri bir yerden öpücük gönderdim, böylece onlara söyleyebilecekti. Sonra küçük bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı kaçtım. Otobüs durağın yanındaki köşeden kalktı.

İşaret. Beş ev aşağıdaydık. Yağmur durmadan yağıyordu ama su birikintilerine atlama isteğime zar zor karşı koydum.

Daha dur işaretine varmadan azar ışıtmek istemedim. Yol boyunca parmaklarımı çapraz yaptım. Otobüsün arka tarafını ele geçiren büyükler de dahil olmak üzere bekleyen bir grup çocuk vardı. Ben ön tarafa yakın oturdum çünkü çok kabadayıydılar ve arkadaki küçüklere sataşıyorlardı. Otobüs yanaştı ve ben en son binenlerden biri oldum ve ön tarafa yakın bir yere oturdum.

Gözlerimdeki yağmuru sildim ve buğulanmış pencereden dışarı baktım.

Annem ve babam garaj yolunda ellerinde bir başlarının üzerinde şemsiye, beni izliyorlar.

Yüzümü buruşturdum ama annem iki eliyle bana bir öpücük verdi ve ben de onu yakalar gibi yaptım. Umarım benden başka kimse görmemiştir. Otobüs ilerlemeye başladığında bir hava tıslaması ve bir gıcırta duydum ve koltuğuma geri yerleştim. Benim için bir gün daha kazanılmıştı.

Birinci sınıfın en iyi yanı, yine iki kez teneffüse çıkmamızdı, ancak öğle yemeğinden sonra uyumak zorunda değildik. Yağmurlu günlerde dışarı çıkmak yerine ya kütüphaneye giderdik ya da film izlerdik. Bugün film izleyecektik, çünkü bir gün önce kütüphaneye gitmiştik. Dışarıdaki karanlık ve kasvetli hava odayı daha da karanlık yapıyordu.

Aslan Kral'ı sevdim, Mufasa'nın öldüğü korkunç bölümü bile. Dışarıdaki gök gürültüsü ekrandaki izdihama katıldı ve ağlayan birkaç kız vardı. Bayan Bell'e sarılıyorlardı çünkü korkmuşlardı. Yanlış giden şeylerin çoğu Simba'nın yanlış insanları dinlemesiydi.

Kapının çalınması dikkatimi dağıttı ve omzumun üzerinden baktığımda bir çift polis memurunun orada durduğunu gördüm. Bu çok garipti. Bugün bir gösteri mi vardı? Ama Bayan Bell'e baktığımda kaşlarını çatmıştı. Dikkatle ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Sonra memurlarla birlikte dışarı çıktı.

Filmi izlemeye devam ettim ama birkaç dakika sonra Bayan Bell omzuma dokundu ve ben de ona baktım. Onunla gitmemi söylemek için parmaklarıyla bir kıvrılma hareketi yaptı, ben de kalktım. Bir sonraki şarkıyı kaçırmak istemedim, komikti ama en azından bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Odanın dışındaki karanlık koridorda memurlar bekliyordu. Onlara baktım. Daha önce bir polis memuruna hiç bu kadar yakın olmamıştım. Müthişlerdi.

"Kellan Traschel?" diye sordu bayan memur ve ben de başımı salladım.

"Başım belada mı?" Bayan Bell'e baktım ve onun arkasına saklanma isteğimi bastırdım. Koridorda başka bir kadın daha vardı ama o geride duruyordu. Memurlar gibi o da uzun bir palto giymişti ve hepsi yağmurdan ıslanmıştı.

Erkek memur çömeldi ve başını yavaşça salladı. "Hayır evlat, başın belada değil. Ama bizimle gelmene ihtiyacımız var." Önce kendisine ve diğer memura, sonra da arkasındaki kadına işaret etti.

"Neden?"

Bayan Bell yumuşak bir ses çıkardı ve bakışlarımı kaldırdığımda onu gözlerini silerken buldum. Korku içimde bir balon gibi şişti.

"Ah, tatlım," dedi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Ona söyleyebilir miyim?" Soru bana değil, memurlara yönelikti. Bayan Bell'e yaslandım. Neler olup bittiğini bilmiyordum.

Kadın bir adım öne çıktı ve bana gülümsedi. "Elbette," dedi. "Ve ben senin için buradayım, Kellan. Bunu bilmeni istiyorum."

Kim olduğunu bilmiyordum ama ben daha soramadan Bayan Bell beni çevirdi ve tıpkı memur gibi göz hizamıza gelene kadar çömeldi. "Bir kaza oldu, tatlım..."

Ondan sonra bir sürü şey söyledi. Bir sürü kelime.

Annem ve babam, ninemle birlikte bir araba kazası geçirmişlerdi. Hepsi ölmüştü.

Ölünün ne demek olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Yani, bir japon balığımız vardı ve öldü, ama tıpkı onun gibi bir tane daha aldık. Bu, tıpkı onlar gibi yeni bir anne ve babam olacağı anlamına mı geliyordu?

Yeni bir anne ve baba istemedim.

Bir noktada ağlamaya başladım ve Bayan Bell bana uzun süre sarıldı. Sonra ona veda etmek zorunda kaldım. Sınıfa. Arkadaşlarıma. Bayan Stephanie, beni yanına almak için oradaydı. Polisler hepimizi dışarı çıkardı. Ceketim, şapkam ve sırt çantam yanımdaydı.

Arabaya bindiğimde camdan dışarı baktım. Beni okula annemin götürmesine izin vermeliydim.

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

KESTREL

T Son birkaç gün zorlu geçmişti. Jasper ayrılmıştı. Odasında değildi. Telefonlarına cevap vermiyordu. Arabası gitmişti. Nereye gittiğine dair şüphelerim vardı, Ama sopasını ve yeni baltasını geride bıraktığı için ona üç gün vereceğimi söyledim. Ondan sonra onu bulacaktık.

Sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Emersyn ve Vaughn'u sevişirken bulması yakın zamanda unutacağı bir şey değildi. Benim de unutacağım bir şey değildi. Bir elimi yüzüme sürdüm ve kahve makinesine baktım, hayat demini sürahiye döküyordu.

Bir tür kozmik şaka gibiydi. Onu hepimizin ortasına bırak, korumak için her şeyi yapabileceğimiz tek kişi ve yarımız birbirimizi parçalamaya hazırдық çünkü diğer yarımız da onu istiyordu. Aralarında bir şey olduğunu biliyordum. Aptal değildim.

Ama bunu düşünmemeye çalıştım. Ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Bana neler hissettirdiğine kesinlikle odaklanmadım. Bunun yerine, Jasper hışım ile çıkıp gittikten sonra, Emersyn'i onun peşinden gitmeden önce yakaladım, çırılçıplak, yumuşak ve gerçekten iyi sikilmiş görünüyordu.

Vaughn onu kucağına aldı ve odasına götürüp kapıyı kapattı. Tartıştılar ama Vaughn'un kızın dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulduğunu kanıtlaması uzun sürmedi. Ben de orada oturup onları dinledim ve sikimdeki sertleşmeyi görmezden gelerek izlemeye devam ettim.

Ertesi gün Vaughn'un çalışması gerekiyordu ve onu yanında götürmek yerine Freddie'ye göz kulak olup olamayacağını sordu. Hiçbirimiz onun kulüp binasından ayrılmasını istemiyorduk ama en azından bu sefer onu korkutmamak için bahaneler uydurmak zorunda kalmayacaktık.

Kaçırılma girişimi ve dükkândaki gerçek saldırı isyanının bir kısmını bastırılmış gibi görünüyordu. Gerçi Vaughn gitmeden önce onu öptüğünde bunu benim, Rome'un ve Freddie'nin gözü önünde yapmıştı. Daha sonra bunu ona gösterdiğimde tek cevabı, "Açık ol, geri çekilmiyorum ve sahip olduklarımızdan vazgeçmiyorum. Çok bir şey gibi görünmeyebilir ama bu bir başlangıç."

"Peki ya geri kalanımız?" Ben de karşı çıktım.

Omuz silktili. "Bu size kalmış. Sizinle paylaşmaya hiçbir zaman karşı olmadım. Siz de aynısını söyleyebilir misiniz?"

Pislik.

Roma tek kelime etmemişti ama Freddie şakalar yapmaya başlamıştı. Gülümsediğinde onu yalnız bıraktım. Dükkânı kontrol etmem gerekiyordu ve hâlâ bir misafirimiz vardı.

İkinci günümün çoğunu orada geçirmiştim. Rome, Emersyn ve Freddie'yle kaldı, gerçi bu onun favorisi değildi ve ben de diğer dedektifi sorguladım. Herkesin bir kırılma noktası vardı, sadece baskı uygulamak için doğru yeri bulmanız gerekiyordu.

Bana bir ödülün peşinde olduklarını söyleyecek kadar çözülmüştü. Bu açık bir anlaşmaydı ve hayır, onu bulduklarını kimseye söylememişlerdi. Ama bana söylemediği şey, onu *nasıl* ve *nerede* bulduğuydu.

Bu da geri dönmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca kimsenin beni garajdan buraya kadar takip etmediğinden emin olmam gerekiyordu. Hepimizin daha dikkatli olması gerekiyordu. Farelerin emirleri vardı ve onların keşif yapmasını istiyordum. Şehirde daha fazla ödül avcısı varsa, bunu bilmemiz gerekiyordu.

19D'ler de bazı hamleler yapıyordu. Et satıcılığını bir adım öteye taşımışlardı ve bu da daha çirkin müşterilere ulaşma şansını beraberinde getirmişti. Yattığı yeri pisletebilecek türden bir müşteri ve burada böyle bir belaya ihtiyacımız yoktu.

Raptor hâlâ delikteydi. Tek kişilik hücrede ne kadar kalacağını kimse tahmin edemezdi. Nedenini bilmemek beni rahatsız ediyordu. Avukatı aramalarımıza cevap vermedi. Raptor çıkar çıkmaz haberdar edilmek istedim. Oraya gidip bunu ona bizzat söyleyecektim.

Beni rahatlatan tek şey, haberlere göre Emersyn'in "kayıp" olduğunu bilemeyeceği gerçeğiydi. Yeniden ısınan bu hikayeler yeniden soğumuştı. Aylardır tecritte olduğu gerçeği ruh halime hiç yardımcı olmamıştı.

Doktor yardım etmeyi kabul etti. Emersyn'i burada yalnız bırakamazdık. Dışarı çıkmıştı. Bu kadarını zaten çıkarmıştım. Kaçmış ve sonra kendi isteğiyle geri dönmüştü. Bunun bir anlamı vardı. Ve her ne kadar dünyamızın ona dokunmasını istemesem de, ben de diğerleri kadar bencildim. Onu *burada* istedim.

"Kestrel?" Sesinin yumuşak tınısı beni sersemliğimden uyandırdı ve omzumun üzerinden baktım.

"Günaydın, Sparrow," dedim ona, artık onun görüntüsünü içime çekebildiğim için gülümsemem çok daha kolaydı. Duş almıştı ya da Vaughn onu yine seks yaparak uyandırmıştı. Geçen gece eve geldiğinden beri yatağından işe gitmekten daha uzun süre ayrıldığını sanmıyordum.

En azından bir gece önce onu odasına götürmüştü. Seviştiklerini kabul etmek başka bir şeydi. Dinlemek zorunda kalmak başka bir şeydi ve ona bunu yaptırdığımda inlemelerinin ayrıntılarını öğrenmeyi tercih ederdim. Bu fikir bile kanımı dondurmıştı.

Zihnimi o parçadan uzaklaştırarak, "Kahve ister misin? Kahvaltıda ne var emin değilim. Kimse tedarik çalışması yapmadı. Bunu bugün halledeceğim. Yine de farelerden birini bir şeyler alması için gönderebilirim."

"Tost iyi olur," diyerek odaya girdi. Giydiği kıyafetler Jasper'ın onun için inşa etmekte ısrar ettiği dans stüdyosuna gittiğini gösteriyordu. O zamanlar itiraz etmişim çünkü burada gereğinden fazla kalmasını istemiyordum. Şimdi ise başka değişiklikler yapmamız gerektiğinden şüpheleniyordum. Kulüp binasını çoktan kilitlemeye başlamıştık ve yeni kameralar yerleştirilecekti.

Farelerin belli bir saatten sonra ve kesinlikle o buradayken içeri girmelerine izin verilmiyordu. İçinde sadece ekmek topukları olan zavallı plastik poşeti çıkarmadan önce cevap vermemi beklemedi. Ekmekleri kızartma makinesine atarken hiç şikâyet etmedi.

İkinci bir kupa çıkardım ve kendi kupamın yanına koydum. Neredeyse arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık. Kahveyi doldurdum, gazeteyi koyduğum masaya taşıdım. Bana katıldı ve kahveye gülümsedi, sonra bana tost parçalarından birini uzattı.

"Daha sonra çıkarken yiyebilirim," dedim ona. "Eğer stüdyona gidiyorsan, kaloriye ihtiyacın olacak."

"İyi olacağım, midemde çok fazla şey olmadan dans etmek daha iyi." Kupasını iki eliyle dikkatlice kaldırdı ve bir yudum aldı. Fokur fokur kaynıyordu, tam da sevdiğim gibi. Daha derin bir yudum aldım, yanmanın tadını çıkarıyordum.

"Neden?"

"Hmm?"

"Neden geri geldin?"

Gittiğim yer orası değildi, ama geçen gece söylediklerinden sonra? Birimizin bunu yapmasının zamanı gelmişti. Vaughn onunla bu konuyu konuştuysa bile, bu konuda sessiz kalmıştı.

Yavaş ve uzun bir iç çekiş duydu ve hiçbir on sekiz yaşındaki çocuğun sesi bu kadar sıkıntılı çıkmamalıydı. Asla. Dahası, bakışlarının içe dönmesi ve gözlerindeki karanlık? Kendimi onun şoförü olarak tanıttığım ilk geceden beri beni yakalayan şey tam da buydu. Bu ifade aklına geldiğinde aklından neler geçtiğini tahmin edemezdim.

Kayıp mıydı? Üzüntü mü? Emin değildim. Sadece düzeltmem gerekiyordu. Düzeltmek için, buna neyin sebep olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Çünkü kaçmaya o kadar odaklanmışım ki, neye ulaşmak için kaçtığımı düşünmedim." Kızarmış ekmeğin kabuğunu ayıklıyordu. Ne yaptığının farkında olup olmadığından tam olarak emin değildim. "Ben... cüzdanım, telefonum ya da param yoktu. Bir planım yoktu. Kaçmak. Sonra ne oldu? Sanırım bu aptalca görünüyor, ha?"

"Aptalca belki," dedim bir süre sonra. "Buna aptalca diyebileceğimden emin değilim. Bir insan çaresiz kaldığında, bildikleriyle yapabileceği seçimleri yapar. Burası o kadar kötü müydü? Bizimle birlikte?"

"Öyle olmadığını biliyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Ama hala beni neden kaçırdığınızı ya da neden hepinizin beni tanıyor gibi görüldüğünü ya da neden... Bilmiyorum. Sanırım nedenini ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Hepinize güvenmem gerekiyor. Bu zor... bazılarınız için diğerlerinden daha zor."

Adil. "Sen gittikten sonra ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bana uzun uzun baktı ve ben de yüz ifademi olabildiğince açık tutmaya çalıştım.

"Sparrow, kızgın değilim. Sadece anlamaya ihtiyacım var." Bunların hiçbirisi yalan değildi. Gerçekten de anlamam gerekiyordu. Hepimiz onun yarattığı değişikliklerden kurtulacaksak, varlığının yol açmaya devam edecekleri bir yana, o zaman evet, hepsini anlamam gerekiyordu. Onun canavarlarını. Bizimkileri.

Önce neyin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

"Yürüdüm. Bir yön seçtim ve yürümeye başladım. Nerede olduğumuzdan gerçekten emin değildim ve dürüst olmak gerekirse şehrin adını bile hatırlamıyordum." Yüzünü buruşturması neredeyse çok sevimliydi ve yüzündeki utanç ifadesi onu rahatlatmak istememe neden oldu.

Bunun yerine, lanet olası ellerimi kendime sakladım ve kahvemden bir yudum daha aldım. Emersyn alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. İlk kızarmış ekmeğin kenarlarını koparmayı bitirmiş ve ikincisiyle uğraşmaya başlamıştı. Bunların hiçbirisi yemek değildi, ama boşverdim. Sanki bir topuk ekmeğin kabuğunu bütün olarak çıkarabilirmiş gibi.

"Hava soğuktu, yorgundum ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Dediğim gibi, cüzdanım, kimliğim ve telefonum sendeydi... Birisi... beni bırakmayı teklif etti, ben de kabul ettim."

"Affedersiniz?" Kelimeler bir çırpıda çıkıverdi. Sessiz bir şaklamaydı ama yine de bir şaklamaydı ve kahve fincanımı indirirken davranışındaki nüansta herhangi bir ipucu aramak için onu inceledim.

"Güvenli biri."

"Bir yabancı güvende değildir." Sonra anladım. O bir yabancı değildi.

"Doktor."

Şaşkınlıkla göz kırpması tahminimi doğruladı ve bu bilgiyi daha sonra çıkarıp incelemek üzere sakladım.

"Tamam," dedim nefes verirken. "Doktor seni aldı. Bu bir yabancından daha iyi. Sırada ne var?" Doktor'un onu doğruca buraya getirdiğinden şüpheliydim.

"Gidecek bir yer aradım ve sonunda kaldığım otele gittik. Evet, eşyalarımı aldığımı biliyorum ama beni tanıyabilirlerdi. Hiçbir şey olmasa bile, hesaplarımdan birine girmemi sağlayacak bir kimliğe erişene kadar adımla ticaret yapabilirdim."

Kimliğinden üçüncü kez bahsettiğinde, anladım - o kısım hala rahatsız ediyordu. Bunların hepsini hâlâ güvenli bir şekilde saklıyordum. Eğer mahkûm değilse, kendi bilgilerine sahip olma hakkı vardı.

"Doktor beni bıraktı," diye devam etti, bakışları hâlâ buradan milyonlarca kilometre uzaktaydı ve sesi daha da uzaklaşıyordu. "Bundan hoşlanmadı ama... Birdenbire her yerde polisler görürsem yanımda kimsenin olmamasının daha iyi olacağını düşündüm. Belki geri dönmek aptalcaydı ama yüzüm haberlere çıktı. İsteyeceğim son şey kaçırılmamdan dolayı birilerinin suçlanmasıydı."

"Bizi korumak istedin." Bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Ona iyilik yapmamıştık. Pek sayılmaz. Evet, onu rahat ettirmeye çalışmıştık ama aynı zamanda onu bildiği tek hayattan da koparmıştık. Tamam, Eric'in icabına baktık ama kafasına sıkılacak bir kurşun onu işkenceye gerek kalmadan çözebilirdi.

Bu sadece bir avantajdı.

"Sanırım," diye itiraf etti, sonra uzun bir iç çekiş daha yaptı. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdiğinde hazırlandım. İşte beklediğim itiraf buydu. "Otelin karşısındaki caddede idim, karşıya geçip içeri girmeye hazırlanırken amcam ve birkaç adamının dışarı çıktığını gördüm." Kullandığı soğuk tonda sıcak bir şey yoktu.

Amcası bir müttefik değildi. Sharpe ailesi hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için Bradley Sharpe'ın şirket manevralarında kilit bir figür olduğunu biliyordum. Babası Reginald Sharpe, CEO'ydu ve mesafeliydi. Peki ya küçük kardeşi Bradley? Ne yapacağı kestirilemezdi. Tanrı'dan daha fazla paraları vardı ve yaklaşımın üstünde görünüyorlardı.

Ve tüm bunların varisi olan kadın, çocukluğundan beri ülkenin dört bir yanını dolaşan gösterilerde sahne alıyordu. Bu resimdeki bir şey beni her zaman yanlış yönlendirmişti.

"Arkadaş değil," dedim o sustuğunda.

Başını hızlıca salladı. "Hayır ve yardım için gideceğim biri de değil. Önce kan kaybından ölürdüm."

Bradley Sharpe ölecekti. Birkaç santimle ya da kafasının arkasına sıkılan bir kurşunla... Tek ihtiyacım olan bazı detaylardı.

Sonunda tosttan bir ısırık aldı ve ben de geciktirme taktiğini uygulamasına izin verdim. Eğer Sharpe'lar ona yönelik tehditlerin içindeyse, bu tamamen başka bir fare yuvası sorunuydu.

"Vites değiştirdim. Geri dönemezdim. Bu yüzden uzaklaştım ve nereye gittiğimi bilmiyordum. Planım yoktu. Kimlik yoktu. Param yoktu. Ne halt edecektim ki? Her zaman bağımsız olmakla övünmüştümdür ama aynı zamanda hayatım boyunca bir kafesin içindeydim. Bir program bana nerede olacağımı söylüyor, bir araba beni almaya geliyor, görevliler beni bir yerden başka bir yere götürüyordu. Bir süre için-"

Gözlerindeki ani yaş parıltısı, boş kahve fincanımı bir kenara itmeme ve masanın etrafında dönmeme neden oldu. Elimi uzattığımda elimi tuttu ve ben de onu kollarıma çektim ve onunla tanıştığım günden beri yapmak istediğim o lanet şeyi yaptım.

Ona sarıldım.

Titrediğine yemin edebilirdim ama sonra tüm vücudu bana doğru gevşedi. Çenemi saçlarına yaslayarak, "Burada güvendesin, Sparrow. Bizimle güvendesin. Her zaman öyle hissettirmediyi ve bazen gerçek piçler olabildiğimizi biliyorum ama burada senin için kurşun yemeyecek ya da sana zarar vermeye çalışan birini parçalamayacak tek bir adam bile yok."

Memnuniyetle ve zevkle, ama son kısmı kendime sakladım.

"Ama neden?" diye sordu, bakışlarıyla buluşabilmek için elimi gevşetmek zorunda kalacağım kadar geri çekilerek. "Neden hepiniz bu kadar önemsiyorsunuz? Gösteriden önce seninle hiç tanışmamıştım bile."

"Bu tam olarak doğru değil," dedim. "Ama kariyerinizi yıllardır takip ediyoruz. Seni uzaktan izledik. Her zaman iyi görünüyordun, ama bunun kamuoyuna sunduğun yüz olduğunu ve perde arkasındaki resmin çok daha çirkin olduğunu anlamaya başladım. Senin için çok daha tehlikeli."

"Eric'i biliyorsun." Başımı salladım.

Gözlerini kapatarak yavaş bir nefes aldı ama geri çekilmedi. Aksine, eğildi ve alnını göğsüme yasladı. "Sadece hepinizi anlamak istiyorum. Beni kurtarmak için kaçırdın. Beni Eric'ten kurtardınız..."

"Başka tehditler de var," dedim ona ve Jasper bunu bilmese de ya da bilmek istemese de bilmesi gerekiyordu. "Garajdaki o bıçak darbesinin seni öldürmeye yönelik bir girişim olduğundan oldukça eminim."

Gerildi ama ben devam ettim.

"Birden fazla kez, biri bizi tiyatrodan otelinize kadar takip etmeye çalıştı. Her seferinde kuyruğu kaybettim."

Tırnakları kollarıma battı.

"Seni izlememi istediğin gece, birisi ipeklerle oynadı. Bir tanesi yırtıldı ve sen neredeyse gerçekten düşüyordun."

Sonunda bana bakmak için geri çekildi. Bakışlarını karşıladım, sonra yanağını okşamak için bir elimi kaldırdım. Kendime engel olamadım. Gerçekten de gözlerindeki tüm acıyı ve hüznü silmek istiyordum.

"Senin dünyanın güvenli olmalıydı," dedim ona yavaşça. "Zenginliğin, ayrıcalığın ve ailenin olduğu bir dünya." Sonuncusu istediğimden biraz daha acı çıktı. "Ama hepimiz senin güvende olmadığını keşfediyoruz ve bunu yeterince erken göremedik."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Düşünmemek için kendimi zor tuttuğum parlak bir iz bıraktı.

"Biz de seni aldık. Seni korumak için buraya getirdik."

"Beni burada istemedin." Bu bir suçlama değildi ama aynı zamanda bir suçlama gibi de hissettiriyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Yapmadım. Ama *seni* istemediğim için değil."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama ben bunun beni tırmalamasına izin vermedim. Onu kendimden uzak tutmaya özen gösterdiğim için etkileneceğimi düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

"Güvende olmanı istedim. Bizim dünyamız güvenli değil." En son güvende olduğumda altı yaşıdaydım ve yağmurda bir otobüse binmiştım. "Ama seninki ortaya çıktı."

o da değil."

Gölüşünde gerçek bir mizah yoktu. "Hayır, sanırım değil. Amcam iyi bir adam değil. O--" Gölzlerinde gerçek bir korku vardı ve ben de listeme o orospu çocuğunu öldürmeyi ekledim. "İyi biri değil işte. Ona geri dönmektense bilinmezlik içinde yaşamayı tercih ederim." Dilini tekrar dudaklarının üzerinde gezdirdi. Onu öpme dürtüsü fiziksel bir ağırlık gibi üzerime çöktü, ama onu susturdum.

Emersyn'in ihtiyacı olan şey rahatlatılmaktı ve benim de bilgiye ihtiyacım vardı. Eğer onu öpersem, Vaughn'a yaptığı gibi benim için inleyene kadar durabileceğimi sanmıyordum. Bu ihtimal karşısında sikimin neredeyse zonklayacağına yemin edebilirdim.

"Beni gerçekten tanısaydın," dedi sonunda. "Benimle bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bunu yanına bırakacağım," dedim ama bakışlarını üzerimde tutabilmek için yüzünü kavradım. "ünkü bizi henüz iyi tanımıyorsun. Bunu değiştireceğiz. Hepimiz değiştireceğiz. İleriye doğru yeni bir yol çizeceğiz ve bize söyleyebileceğin hiçbir şeyin -kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyin- nasıl hissettiğimizi ya da senin buradaki yerini değiştiremeyeceğini öğreneceksin."

Şaşkınlık dudaklarını ayırdı. Yüzüme baktı ve yüz ifadem az önce söylediğim her kelimeyi doğruladığını umdum. Çünkü çok ciddiymdim.

"O haklı," dedi Jasper, sesi sertti. Gölzleri kan çanağına dönmüş, saçları ıslak ve üzerinde temiz giysiler olan ağabeyimin kapıda durduğunu görmek için onun yanından geçip baktım. "Seni güvende tutmak bizim önceliğimiz." Odaya doğru birkaç adım attı ve Emersyn kollarımın arasında döndü. Tutuşumu gevşettim ama bana doğru geri adım attığında kollarımı ona dolamaya devam ettim.

Jasper cehennem gibi görünüyordu.

Jasper, "Bize söylersin ya da söylemezsin, hepimizin sır saklamaya hakkı var," diye ekledi. "Kimse seni zorlamayacak." Sonra nefes verdi ve ona bakmadan önce bakışlarını benimkilere çevirdi. "Sen bir rehine değilsin. Tutsak değilsin. Sana her şeyini geri vereceğiz ve eğer gerçekten gitmek istersen, başka bir yerde olmak istersen, seni oraya götüreceğiz."

Sikeyim.

Şu anda gerçek miydi? Kaşlarımı attım. Başından beri onun buraya ait olmadığını söylüyordum ama gerçek şu ki, bize hiç kimsenin uymadığı bir şekilde uyuyordu. "Belki de ne gibi zorlukları olduğunu tartışırsız-"

Jasper elini kaldırdı ve sonra başını salladı. "Üzgünüm Kel, ben sadece... Pisliğin teki olduğumda bile onun tam bir pislik olmadığını bilmesini istiyorum." Sesindeki incinmişlik ve acı beni öldürdü ama o bunu bastırmaya devam etti. "Aslında, Emersyn, eğer istersen, gelip benimle konuşur musun? Sanırım ikimizin de söylememiz gereken çok şey var."

Nefes verme sırası bendeydi. Emersyn bir an için bana baktı ama ben tarafsız kalmaya çalıştım. O ve Jasper'ın kesinlikle konuşması gerekiyordu ama ben ona bir bira getirmek ve nerede olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Lütfen?"

Onu harekete geçiren şey lütfen oldu. Benden uzaklaştı ve "Evet, haklısın, konuşmamız gerek. Belki hepimizin var ama..." Sonra bana baktı ve gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Gözlerini ısıtan ve gölgelerden arındıran bir gülümseme. Onu otel odasından aldığım zaman için ayırdığı ve 'kaçırılma olayında benim de parmağım olduğunu' fark ettiğinden beri görmediğim bir gülümseme.

Bu, doğru şekilde taşaklara atılan bir tekmeydi.

"Ama Kellan bana bazı şeyler anlattı ve yardımcı oldu." Tekrar Jasper'a baktı. "Eğer aynı dürüst zemini bulabilirsek, bu hoşuma gider."

"Ben de," dedi boğuk bir sesle. "Benimle gelir misin?"

Onun elini tutacağından hiç şüphem yoktu ve kollarımı kavuşturdum. Onu *burada, yanımda* ve benimle konuşurken tutmak istiyordum. Ne onun ne de Jasper'ın ihtiyacı olan şey bu değildi.

"Yakınımda kal," diye tavsiye ettim. "Gitmeye karar verirsiniz bana haber verin."

"Çatıya çıkıyoruz," dedi Jasper. "Merak etmeyin." Gömleğini kaldırarak kemerine soktuğu silahı gösterdi. "Onu koruyacağım."

Sadece başımı salladım. Onu Emersyn'den kimin koruyacağını sormaya yüreğim el vermedi. Çünkü her ne kadar yatırım yapmış olsam da, Jasper aşıktı ve onu daha önce bir kıza bu kadar düşkün görmemiş olsam da, Emersyn sıradan bir kız değildi.

Sikeyim.

HELL'S WAITING ROOM

OceanofPDF.com

EMERSYN

Elbise kaşındırıyordu. Yakası çok dardı. Dantel beni dürtüyordu. Ayakkabılar yanlış numaraydı. Beni giydirirlerken hiçbir şey söylemedim. Talimatlar kesindi. Daha varır varmaz hizmetçilerden biri beni üst kata çıkardı.

En azından önce annemle babamı görmeyi beklerdim ama o akşamki etkinlik çok önemliydi ve görünüşe dikkat edilmesi gerekiyordu. Ne kadar kıpırdanmamaya çalışsam da saçımı örten kadın çekiştirmeye devam ediyordu. Aynada ona ters ters baktım ve arkasından kapı açıldığında bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"İşte benim prensesim!" Sesinin derin tınısı odanın içinde yuvarlandı. O yaklaşırken benimle ilgilenen hizmetçiler dağıldı. "Jeanette, saçını geriye çekme. Bu onu çok sert gösteriyor ve bundan hoşlanmıyor."

Bakışlarımı kaldırıp aynada onunkilerle buluştum. "Teşekkür ederim, amca."

Gülümsedi, bir elini saçlarımın üzerinde gezdirdi ve örgüleri çözdü. Çekiştirdiği yerlerden dolayı kafa derim hâlâ karıncalanıyordu.

Jeanette, "Evet, efendim," diye mırıldandı ve amcama bir tür hayranlıkla baktı. Bütün hizmetçiler öyle yapardı. Onun evinde ona tapılırdı. O kraldı ve ben de onun prensesiydim.

"Sarılmam nerede, Prensese?" Eli omzuma doğru kaydı ve beni geri çekmeden önce döndüm. Elbiseme dikkat ederek kollarımı ona doladım ve beni kendine bastırmasına izin verdim. Başım sadece karnına değiyordu ve kolonyasını solumamak için nefesimi tuttum. "İşte benim kızım. Hepiniz bizi yalnız bırakabilirsiniz."

"Parti..." Jeanette başladı.

Amcam hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Hizmetçiler odadan koşarak çıktılar ve sonra yalnız kaldık. Saçlarımı okşadı ve o arkasına yaslanıp ellerimi tutana kadar sarılmaktan uzaklaşmadım.

"Buraya gel, Prensese. Bana okuldan bahset." Benim için dekore ettirdiği odadaki koltuğa düzgünce yerleşti. Bir süit odaydı ya da hizmetçiler öyle söylüyordu. Yatak odası, dışarıda küçük bir oturma odası ve banyosu vardı.

İç çekerek kucağına tırmandım. Ben sandalyenin koluna tüneyecekken, o beni çekiştirerek kalçasına oturttu. Çok yaşlıydım.

Ama Bradley Amca bunu asla duymak istemezdi. Yalnız kaldığımızda bana sarılmayı severdi.

Günün en sevdiği kısmı.

Yer değiştirmemeye çalıştım ama elbisem kaşındırıyordu. Bana henüz çorap ya da ayakkabı giydirmemişlerdi, bu yüzden ayak parmaklarımı sandalyenin koluna dayadım. En azından kaşıdıran şeylerin bir kısmını kalçalarımın arkasından uzaklaştırabilirdim.

"Sorun değil," dedim okulla ilgili sorusunu yanıtlarken. "Bayan Holloman gerçekten çok iyi. Ödevlerimi bitirdiğimde kitap okumama izin veriyor. Artık oda arkadaşım yok." Lainey'den hoşlanmıştım. Okulun bana oda arkadaşı verdiği ilk yıldır ama ondan anneme bahsetmek gibi bir hata yapmıştım ve o da Bradley Amca'ya söylemiş olmalıydı.

"Güzel," diye mırıldandı sırtımı okşayarak. "Okulda kendine ait bir yerin olmalı. Binicilik derslerin nasıl gidiyor?"

Binicilik dersleri günlük rutinlerime eklenmişti, ancak dans zamanımı kesiyordu ve yüzümü buruşturdum. Atları seviyordum ama dansı daha çok seviyordum. Madam B kaba ve katıydı ama ondan çok şey öğrenmiştim. Ondandır gelen bir iltifat başkasından gelen bin iltifata bedeldi ve bir gün önce bana harika bir iltifat etmişti.

"İyiler," dedim, kendimi durduramadan kıpırdandım ve sonra kendimi sabit tutmaya çalışmak için ayak parmaklarımı sandalyenin koluna bastırdım ve onları kazdım.

"İyi misin, Prenses?" Kıkırdadı, hâlâ sırtımı yavaşça ovuyordu. "Onları sevmiyor musun?"

Yüzümü buruşturdum ve sonra iç çektim. Kafamı kaldırdığımda onun sabit bakışlarını üzerimde buldum. Dikkatimi çekince ağzının kenarları kalktı.

"Bana anlatabilirsin," diyerek kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

"Onları sevmediğimden değil," diye çekindim. "Atları seviyorum. Kocaman olsalar bile çok tatlılar. Sadece-"

Yine tereddüt ettim, çünkü bunu ona itiraf etmek istemiyordum. Ona neden söylemek istemediğimi bile söyleyemedim. Hediyelerini beğenmediğim için bana hiç kızmamıştı.

Bazen, onları sevip sevmediğimi umursadığını bile düşünmüyordum. Dudağımın içini ısırdım.

"Sadece mi?" dedi parmağıyla alt dudağıma dokunarak. "Bu güzel küçük dudakları ısırmak yok. Onların çatlamasını istemeyiz."

Hemen durdum ve omuzlarımı dikleştirdim. "Sadece iki günlük dansı bırakmak zorunda kaldım."

"Ve bu senin için önemli mi?" Ben ona daha sıkı yerleşene kadar tutuşunu sıkılaştırdı ve ayak parmaklarımla diğer koluma bastırmayı bırakıp tüm ağırlığımı ona vermek zorunda kaldım.

Cesaretimi iki elimle kavrayarak Bradley Amca'nın bakışlarıyla yüzleştim. "Madam B doğal ve yetenekli olduğumu söylüyor." Beni gururlandıran iki kelime. "Beni Poppy Teague topluluğuna tavsiye ettiğini ve onlara dans ettiğim kasetleri gönderdiğini söyledi." Dudaklarımı yaladım, çünkü bunu prova etmeme rağmen kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki biraz midem bulandı ve sırtımdan terler boşandı. "Annem ve babamın onayına ihtiyacım olacak ama eğer kabul edilirse onlarla birlikte seyahat edip gösteri yapabilirim."

Ülkenin her yerinde.

Gerçekten dünyanın her yerinde. Birkaç mola.

Tatil için eve bile gidemeyebilirim.

Madam B beni programın ne kadar yorucu olabileceği konusunda uyardığı anda heyecanlanmıştım. Gösteri yapmak istiyordum. Bütün günümü, her günümü dans ederek geçirmek istiyordum.

Bradley Amca bir parmağını alt dudağına sürterek, "Teague şirketi," diye düşündü. "Any Teague'i tanıyorum, Poppy'nin asıl torunu. Yeterince iyi bir kız, ailesi pek iyi seçimler yapmaz."

Nefesimi tuttum.

"Yine de dans topluluğunun seçkin olduğunu söyleyebilirim."

Tekrar dudağıma ısırarak oldum ama durdum çünkü amcam derin, siyah gözleriyle beni izliyordu. Gözbebeğinin nerede bittiğini ve irisin nerede başladığını söylemek neredeyse imkansızdı. Gözlerinin zarif olduğunu düşünürdüm.

İçimde bir tedirginlik vardı.

"Bu sizin için ne kadar önemli Prenses?"

"Çok," diye itiraf ettim. Çünkü...

Yavaşça başını salladı. "Bize bir öpücük ver, hafta sonunda sana haber veririm. Ailenle de konuşacağım."

"Gerçekten mi?" İçimi gerçek bir şaşkınlık kapladı. Bunun çok daha zor olmasını bekliyordum. Bir oda arkadaşım olmasını *sevmiştim*. İlk dans öğretmenimi *sevmiştim*. Eski okulumu *sevmiştim*.

Bradley Amca tamir edilmesi gerekmeyen şeyleri bile tamir etmeyi severdi. Sharpes'in oda arkadaşına ihtiyacı yoktu. Dans eğitmeni Andrew, beni elimden gelenin en iyisini yapmaya zorlayacak kadar ne yetenekli ne de odaklanmıştı. Eski okulum çok uzaktaydı, Bradley Amca hafta sonları uçağa binmeden eve gelmemi tercih ederdi.

"Gerçekten," diye söz verdi yanağına dokunurken. Heyecan içime işledi ve yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildim. Başını çevirdi ve dudaklarını tam benimkilere bastırdı. Kolunun bandı ve şaşkınlığı beni yerimde tuttu. Birkaç saniyeden fazla sürmedi ama sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Başını arkaya yasladığında güldü ve alnıma bir öpücük daha kondurdu.

"Hadi seni bu berbat elbiseden kurtaralım," diyerek beni kaldırdı ve benimle birlikte dolaba doğru yürüdü. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazımın arkasındaki safra kaşınırken midem sıkıştı, ama onu geri yuttum.

Beni büyük dolabın ortasındaki yuvarlak minderli tabureye oturturken, "Yapabilirim Bradley Amca," diye güvence verdim.

"Saçmalama, prensesimi giydirmek en sevdiğim şeylerden biridir." Kapıyı kapatmak için hareket etti ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşşt, Jeanette'e ya da diğerlerine söyleme ama berbat bir zevkleri var ve bu kaşındıran elbise rahat olamaz."

Öyle değildi. "Giyebilirim. Prezantabl olmamı istediğini biliyorum..."

Ama o çoktan elbiseyi çözmüş ve düğmelerini çözmüştü. İçimi çektim ve yukarıdaki rafa baktım, içinden kurdeleler çıkan bir kutuya takıldım. Bradley Amca iyi olduğumdan emin olmayı severdi. Hiçbir yerimde acı ya da yara yoktu. Bazen sıkardı. Kontrol etmek için. Bazen de dürtüyordu.

Banyo yapmamı beklerdi.

Bazen yatmaya hazırlanırken.

"Daha çok zamanımız var," diye söz verdi. "Mükemmel olanı bulabiliriz."

Bakışlarımı kapıya çevirdim ve ilk defa birinin içeri girmesini diledim. Ama kimse gelmedi.

Kimse Bradley Amca'nın sözünü kesmedi. "Benim güzel prensesim."

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

EMERSYN

A O tartışmadan sonra bir parçam Kestrel'den ayrılmak istemedi. Ona güvenmeyi çok istiyordum. Onlar beni almadan *önce* güvendiğim tek kişi oydu. O zamandan beri de en mesafeli olan oydu. vardı. Ama eğer bir şey varsa, onun ilgisi tutarlıydı ve ben o dostluk görüntüsünü geri isteme isteğimi inkar edemezdim.

Benim için ifade ettiği anlamı onun için ifade edemese bile. Yalan söylemeyeceğim, bana sarıldığında üzerimden büyük bir yük kalktığına yemin edebilirim. Son birkaç gün biraz gerçeküstü geçmişti. Jasper'ın Vaughn'la beni birlikte görmüş olması beni hâlâ biraz dehşete düşürüyordu. Vaughn umursamıyor gibiydi.

Tam olarak şöyle demişti: "Jasper büyük bir çocuk, Dove. Üstesinden gelebilir." "Ya yapamazsa?" Meydan okumuştum, çünkü Vaughn onun bakışını görmemişti.

Jasper'ın gözlerinde. Acı.

"O zaman eninde sonunda atlatacaktır." Vaughn beni yatıştırmaya çalışmış ve ellerini yanlarımda gezdirmişti ama ruhumu işgal eden huzursuzluğa bir faydası olmamıştı. Vaughn'a ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım olsun istemiyordum. Hiçbirine ihtiyacım olsun istemiyordum. Hepsinin derimin altında kendilerine bir yer açtığı fikri beni biraz tedirgin etti ve aynı zamanda... heyecanlandırdı mı? Bu doğru kelime miydi?

Ertesi sabah Jasper gitmişti ve kimse bana nerede olduğunu söylemedi. Freddie bir sürü spekülasyon yaptı, ama gerçekten odaklanamayacak kadar mutsuzluk içinde kaybolmuştu ve onu daha kötü hissettirmek istemedim. En azından cupcake şovlarını izlemek onun için eğlenceli ve dikkat dağıtıcı olmuştu.

Jasper bu sabah geldiğinde, içimi derin bir rahatlama kapladı ve hemen ardından endişe geldi. Berbat görünüyordu. Kestrel endişesini yeterince hızlı gizleyemedi, bu da endişelenmekte haklı olduğumu doğruladı.

Jasper tek kelime etmeden beni kulüp binasından çıkarıp ana depoya götürdü. Etrafta kimse yoktu. Aslında, Roma onlara dışarı çıkmalarını emrettiğinden beri ne zaman dışarı çıksam etrafta neredeyse hiç fare olmamıştı. Bunu kalıcı olarak mı algılamışlardı? Bunu hem sordum hem de sormak istemedim.

Deponun köşesinde, duvara düzgünce yaslanmış bir merdiven vardı. Gölgelerin arasına karışmış gibiydi. Benim için çok açıktı.

Kaçtım ama... Kancaların ve zincirlerin ipeklerimi sabitlediği ve daha önce tırmandığım yere baktım.

"Yüksekten korkmadığını biliyorum, o yüzden önce ben çıkıyorum," dedi Jasper. "Böylece kapağı açabilirim."

Başımı salladım. Makulden de öte.

Beş dakika sonra ve ben de arkasından tırmandıktan sonra çatıda duruyorduk. Güneş neredeyse kör ediciydi ve hava soğuk ve tazeydi. Hava kesinlikle serindi ama Jasper nereye gittiğimizi söylediğinde, yanından geçerken kanepelerin üzerindeki kapüşonlulardan birini kapmıştım.

Ellerimi ceplerime sokarak hafifçe kokladım ve gülümsedim. Roma'nın. Hepsinin kendine özgü ve farklı kokulara sahip olması garipti. Ya da belki tuhaf değildi. Bilmiyordum.

Jasper hiçbir şey söylemeden çatıya çıktı, ben de onu takip ettim. Çıtalara yaslanarak dengede durdu, destek kirişlerinin altında olması gereken yeri takip etti ve tepenin ağzının hemen üzerinde küçük bir masa ve birkaç şezlong vardı. Aslında yedi taneydi ama sadece altısı kullanılabilir durumdaydı. Bir tanesi yırtılmıştı ve kumaşı kaba ve yıpranmış görünüyordu.

Daha da etkileyici mi? Sandalyeler ve masa çatıya sabitlenmişti. Rüzgar ya da kötü hava onları yerinden oynatamazdı.

Jasper şezlongları işaret ederken, "Burası kışın en iyi yer," dedi. "Sabah güneşi çatıyı ısıtıyor ve bu da sandalyeleri ısıtıyor..."

İçlerinden birine kayarak oturduğumda bu gerçeği doğruladım. Çoğunlukla sadece ona bakabilmek için yan döndüm ve ayrıca vay canına, sandalye beklediğimden çok daha sıcaktı. Sıcaklığı taytımın içine doğru gönderdi.

Benimkinin yanındaki şezlonga tüneyen Jasper ceplerinden bir paket sigara ve bir esrar çıkardı. İkisini de havaya kaldırdı, ben de esrara baktım. Dans etmeyi planlamıştım. Eğer kafayı bulursam, bu gerçekleşmeyecekti.

Eğer kafayı bulursam, pek çok şeyin üstesinden gelebilirdim. Daha önce uyuşturucudan hep uzak durmuştum... seçenek verildiğinde. Bir sigara için adam öldürebilirdim ama esrara kafa salladım.

Burada güvende olduğumu söyleyip durdular ve şu ana kadar hiçbir yalan çıkmadı. Adamların hepsi... Sert ve vahşiydiler ve lanet olsun, bazı açılardan beni çok korkutuyorlardı. Ama onlara güvenme arzusu her zamankinden daha parlaktı.

Belki de sadece bela arıyordum.

Ya da belki de her zaman daha büyük bir balık olduğunu çoktan öğrenmişim.

Jasper sigara paketini cebine geri koymadan ve sigarayı yakmadan önce, "Çok şükür," diye mırıldandı. Sigarayı uzatmadan önce uzun bir nefes çekti. Ot kokusu etrafımızı sarmış, koku her şeyi istila etmiş ve giysilere sinmişti. Hayatımda ilk kez, kokunun yayılıp yayılmaması umurumda değildi. Burada kimse bir şey demezdi.

Bir ciğer dolusu nefes aldım ve gözlerimi kapattım, nefesi uzun bir süre içimde tuttuktan sonra dışarı verdim. "Freddie'yi görmeden önce temizlendiğimden emin olmalı mıyım?" İyileşme sürecini sekteye uğratmak istemiyordum. Ruh halindeki değişimler yeterince öngörülemezdi.

"Umursamayacaktır," diye yorumladı Jasper ona esrarı uzatırken. "Ya da en azından öyle diyecek, ama evet, bir süre için muhtemelen daha iyi. Ot onu incitmez ve biraz rahatlatılabilir. Ama daha sert şeyler aramaya başladığında bir sorunumuz var demektir."

Başımı salladım. Bu adil görünüyordu. Yine de orada öylece oturduk ve hiçbir şey söylemeden elimizdeki esrarı ileri geri salladık. Dünya biraz yumuşadı. Bazı sert kenarlar o kadar sivri değildi. Garip bir şekilde, göğsümdeki sürekli baskı da buharlaşmıştı. Belki de beklediği şey buydu...

Bir sonraki uzun nefesimde gözlerimi tekrar kapattım. Uzaktaki trafiğin sesi kesildi. Tenime vuran güneş daha da sıcak görünüyordu ve Jasper'ın orada sessizce oturduğu gerçeği içimi kemiriyordu.

"Konuşmak istemiştin," dedim sonunda, sessizliğe daha fazla dayanamadığımda. Onu beklemeye kararlıydim ama geçen gece ve yüzündeki ifade hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Gözlerimi sürükleyerek açtım ve ona odaklandım.

Jasper'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yaptım... ama bu güzel bir şey ve bunu bozmak istemiyorum."

İçimden bir kahkaha patladı çünkü... *haksız* değildi. "Bu çok hoş," diye itiraf ettim, bir an bana baktı ve sonra tekrar bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değdi ve bir an için, ikimiz de esrarı birlikte tutarken o geri çekilmedi. "Endişelendim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden?"

"Çünkü geçen gece... kızgın ya da üzgün ya da her ikisi birden görünüyordun, sonra birden ortadan kayboldun. Herkes seni rahat bırakmamı, geri döneceğini söyledi ama..."

Arduvaz grisi gözleri kapanır gibi oldu ve güneş hâlâ üzerimizde parlıyor olmasına rağmen ortam biraz daha karanlık göründü. "Çünkü içeri girdim ve seni Vaughn'u becerirken buldum."

Bu cümleyi noktalayan hiçbir duygu izi yoktu. Aksine, monoton ses bir dizi uyarı zilini daha ateşledi. Bu ve yüzündeki buz gibi ifade. Çok ateşli esiyordu, öfkesi vahşi ve canlı bir şeydi. Ama bu?

Bu Jasper değildi. Ya da belki öyleydi. Belki de şimdiye kadar gerçek Jasper'ı görmemiştim ama hiç sanmıyorum.

Hayır mı? diye sordu küçümseyici bir ses. *Öyle düşünmüyor musun, yoksa öyle düşünmek mi istemiyorsun?*

Başımı sallamadan önce bir nefes daha çekerek bu sesi kafamın arkasına ittim.

Omuzlarını kaldırması biraz zor oldu, sanki omuz silkmeyi kendine yediremiyordu. "Sorun Vaughn'u becermen değildi, Emersyn."

"O zaman neydi?"

Bakışlarını bana kilitledi. "Sorun Vaughn'un seni becermesiydi. Bu onun ve benim halletmemiz gereken bir şey ama daha sonra."

Ağzımı açtım ama bu kez parmaklarım onunkilere dokunduğunda Jasper parmaklarını benimkilere kilitlemeden önce diğer eliyle körüğü aldı.

"Ben sahiplenici bir adamım," dedi ve ben çenemi kapattım. "Ayrıca işleri berbat eden insanlara karşı da öfke dolu bir pisliğim. Senin etrafında da bir sürü hata oldu. Ama işleri berbat eden *sen değildin* ve ben... Neden sana kızdığımı düşündüğünü bilmiyorum."

Şaşkınlık içimden süzüldü. "Böyle düşündüğümü ne zaman duydun?"

"Ben kör değilim, Swan. Kendini uzak tuttu. Diğerlerine karşı daha açıksın. Rome'la yattın. Kellan'a sarılıyorsun. Görünüşe göre Vaughn'u beceriyorsun ve Freddie'ye göz kulak oluyorsun. Sen ve güzel amcığın hakkında çenesini kapatamıyor."

Gülmemek için kendimi zor tutarken dudaklarımı büzdüm. "Bu sonuncusu benim hatam değil."

"Hayır," diye itiraf etti Jasper uzun bir iç çekişle. "Bunların hepsi Freddie, saygısız küçük pislik. Ama mesele şu ki... çıplakken sana yardım etmesi için Doc'a bile güveniyorsun."

O bir doktordu ve bana sadece kesinlikle gerekli olduğunda dokunmaya çok dikkat ediyordu...

"Demek istediğim, Swan, etrafındaki herkesle bir şeyler kuruyor gibi görünüyorsun, ama beni uzak tutuyorsun. Beni geri öptün, öptüğünü biliyorum. Tadına baktım ve sonra beni dışladın."

Bekle. Başımı salladım. Tamam, belki de düşündüğümde daha fazla kafam iyiydi. Kesinlikle bir olasılık, bu yüzden elimi tutmak için elimi kullandım.

Oturabilmem için beni öne d o ğ r u itti. Bu yüz yüze ve görünüşe göre diz dize yapılırsa daha iyiydi.

İçimden son derece uygunsuz bir kıkırdama patladı. Elimi ağzıma kapattım ve Jasper gözlerini kısarak bana baktı.

"Hiç komik değil."

Saçmalık.

"Hayır," diye mırıldandım elimin arkasından. "Bu çok komik."

Jasper'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve homurdandı. "Senin için bir şaka olduğuma sevindim." Ses tonundaki ekşilik beni mizah anlayışından uzaklaştırdı ve elini sıktım.

"Sen bir şaka değilsin," diye karşı çıktım. "Komik olan da beni öpmen ve sonra bunu yaptığın için çok kızgın görünüp çekip gitmendi. Ondan sonra seni *günlerce* görmedim."

Kaşları birbirine daha da yaklaştı. "Freddie'yi bulmamız gerekiyordu."

"*Artık* bunun farkındayım." Dilimi dudaklarımda gezdirdim ve birden hayattaki seçimlerimden pişman oldum. Çünkü biraz suya çok ihtiyacım vardı. Jasper bu kez bana esrar teklif ettiğinde başımı salladım. "Düşüncelerimi toparlamam gerek."

"Hissediyorum," diye itiraf etti, sonra sigarasından geriye kalanları kesip kül tablasına koyacak kadar uzun süre beni bıraktı ve bana baktı. "Sana kızgın değildim."

"O zaman neden bana ters ters baktın?"

"Bilmiyorum... Muhtemelen biri kapıyı çalıp bizi böldüğü içindir. Muhtemelen seni içerideki ahşap zemine atmak ve kasabayı dövmeye giderken seni çırlıçıplak soymak istediğim için. Muhtemelen Raptor bu iş bittiğinde taşaklarımı jartiyer olarak kullanacağı için. Ama sanırım en çok da seni terk etmek zorunda kaldığım için."

"Pound kasabası seks için çok çekici bir tanım. Ya da en azından ben bunun teknik için değil de seks için olduğunu umuyorum." Şu anda, esrar şimdiye kadarki en iyi fikirdi, çünkü görünüşe göre ikimizin de gerginliğini alıyordu.

Jasper homurdandı. Gerçek, yüksek sesli bir homurtu ve sonra başını salladı. "Güven bana, yumruk atmaktan fazlasını yapabilirim. Ortaklarımı boşaltmak için sikimi deldirmeme gerek yok."

Çenem biraz düştü. "Bu çok kaba."

"Duruma göre değişir," diye yorumladı Jasper. "Eğer onu becermeye karar vermenin nedeni piercing ise, o zaman evet. Eğer değilse... Vaughn büyük bir çocuk, bunu kaldırabilir. Ayrıca, aletini deldirmek mazoşistler içindir."

Homurdanma sırası bendeydi. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Konuşacağımızı düşündüğüm şey bu değildi." "Hayır mı?"

"Hayır."

"O zaman ne hakkında konuşacağımızı sanıyordun Swan?" Gözlerindeki ani yoğunluk, daha önce kapattığı kepenklerin şimdi ardına kadar açıldığını gösteriyordu ve o anda tükürmeyi bile beceremediğimden yutkundum.

"Beni geri gönderiyorsun," dedim yavaşça. "Ya da beni buraya neden getirdiğini. Tehditler. Kestrel dedi ki... Eric dışında başka tehditler de olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Sana tecavüz etti mi?" Bu ani soru beni sarstı ve kaşlarımı çattım. "Tecavüz ettiğini söyledi. İtiraf etti. Seni taciz ediyordu."

"O zaman neden bana soruyorsun?"

"Çünkü bunu yapmaya devam etmesine neden izin verdiğini bilmem gerek Swan. Neden bir şey söylemedin? Neden onu durdurmadın?"

"Çünkü bir şey söylemek her zaman işleri düzeltmez, Jasper." Etrafımdaki hiç kimse bir şey yapmazdı. Amcam hariç. Ve ondan bir konuda yardım istemeden önce kendimi kırık camların üzerinde sürüklerdim. "Bazen sahip olduğun şey alternatifinden daha iyidir. Başka biri berbat olduğunu düşünse bile."

Burnunun kemerini sıktı ve yemin ederim ki karmaşık duygu geçidini neredeyse okuyabiliyordum. Öfkeden acıya, kafa karışıklığına ve tekrar geriye. Tek umudum benden açıklamamı istememesiydi.

Bazı şeyler mi? Bazı şeyler hakkında asla konuşmam.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var Swan," dedi sonunda ve ben başımı salladım.

"Onu sen öldürdün. Eric gitti, değil mi?" Kollarımı kavuşturabilmek için elimi onunkinden çektim. "Artık bir önemi yok."

"Evet, çok önemli." Yumruklarını sıktı ve alnında bir damar zonkladı. Bana dik dik bakarken gözlerinin içinde dile getirilmemiş pek çok düşünce uçuşuyordu. İşte oradaydı. O gün stüdyoda takındığı bakışın neredeyse aynısıydı.

Bana kızgın, ama bana kızgın değil.

"Benden ne istiyorsun, Jasper?" Soruyu olabildiğince eşit bir tonda sordum. "Benden ne istiyorsun?"

Tamamen farklı iki cevap olduğunu hissediyordum ve eğer anlayamıyorsam, bana söylemesi gerekiyordu. Yoksa kesmeye devam edecektik.

sebepsiz yere birbirlerini öldürüyorlar.

Ya da belki de benden kurtulmaya çalışıyordu.

Geçen gece nasıl kavga etmeye başladıklarını düşünürsek...

"Hayatın boyunca kafese kapatıldığını ve zincire vurulduğunu söylemiştin," diye yavaşça beyanımı tekrarladı. "Biliyorsun, eğer bilseydik..."

"Görünüşe göre," dedim omuz silkerek. "Bunun güzel bir düşünce olduğunu düşünsem de... Neden bildiğinizi merak ediyorum."

Ağzını açtı ve sonra sinirli bir ifadeyle kapattı. Aramızdaki sessizlik uzadı, kafanın dumanlı olmasına rağmen her geçen saniye daha da katılaştı ve rahatsız edici bir hal aldı. Belki de durduğumuzdan çok daha önce durmalıydık.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sessizce ve ben ona ters ters baktım. "Önce sana sordum."

"Biliyorum," dedi. "Ne istediğim... şu anda önemli değil. Önce senin ne istediğini bilmem gerek. Geri dönmek istiyor musun? Mutfakta da söylediğim gibi, sana eşyalarını vereceğiz. Telefonun da dahil. Aldığımızdan beri kapalıydı ve Kestrel sim kartını çıkardı."

Başımı salladım. "Sanırım siz çocuk hırsızları için çok iyiydiniz."

Homurdandı. "Eve gitmek ister misin?"

Damarlarıma buz aktı. Kollarımı kavuşturarak başımı salladım. "Turun sonunda şirketten ayrılıyordum. Kontratım bitmişti. Turne birkaç hafta önce sona erdi, bu yüzden zaten bir önemi yoktu."

"Evine, ailenin yanına git demek istedim." Uzun bir süre beni inceledi.

"Ne demek istediğini biliyorum." Cevabım değişmedi. "Kimliğim harika olurdu, banka kartlarım da öyle." Kredi kartlarına dokunmazdım ama aile hesaplarına bağlı olmayan, para biriktirdiğim küçük bir banka hesabım vardı. Onlara dokunamazdım. Bradley Amca saniyeler olmasa bile dakikalar içinde nerede olduğumu öğrenirdi.

"Tamam, eğer kalırsan, seni dışarı çıkarmak istiyorum. Sen ve ben.

Bir randevuya." Kaşlarımı kaldırdım. "Bu şekilde mi soruyorsun?"

"Sen de beni öptün." Görünüşe göre, bu onun cevap verme şekliydi.

Dudaklarımı büzdüm. "Doktoru görmek istiyorum."

Burun delikleri seğirerek hırladı.

"Ve bana doğru baktıkları için her biriyle kavga etmeyi ve saldırmayı bırakmanı istiyorum. Onlar da benimle ilgileniyor ve hatta bazıları arkadaşım oldu." Kuşkusuz, Vaughn daha fazlaydı.

"Arkadaşlar." Jasper'ın kelimeyi tükürdüğüne yemin ettim.

"Evet, Jasper, arkadaşlar. Bu olabilir." Ona ters ters baktım. "İnsanlar önemsiyor diye onların peşinden gidemezsin, özellikle de bu adamlar senin de arkadaşınken."

"Doc benim arkadaşım *değil*," diye ısrar etti, ben de omuz silktim. "Tamam, ama o benim arkadaşım."

Jasper yumruklarını tekrar sıktı, sonra sigarayı çıkarmadan önce gevşetmeye zorladı. "Tamam. O senin arkadaşın. Seni burada görebilir."

"Kliniğinde."

"Hayır," diye tersledi Jasper. "Şu anda değil. Şu anda değil..." "Ama beni bir randevuya çıkaracak kadar güvenli mi?"

"Benimle birlikte olurdun." Sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.

"Aşağıda, götün tekiyken bile senin tam bir göt olduğunu düşünmemi istemediğini söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum."

"O zaman hepinizi önemseydiği apaçık ortadayken Doc hakkında pislik gibi davranmayı bırakın." Birbirlerine sahip olmalarının ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlamıyor muydu? Onlar için her şeyi göze alabilecek insanlar olduğunu? İçimi çektim. "Buradan çıkmak istiyorum. İnsan içine çıkmanın pek *güvenli* olmadığını biliyorum ama Doktor'un bir kliniği var, değil mi? Üst kattaki topluluk odasında ya da ofisinde takılabilirim. Başka kimse beni görmek zorunda değil ve onunla biraz zaman geçirebilirim. Ondan hoşlanıyorum..."

Jasper'ın gözleri düşünceli bir şekilde bana dikildi.

"Vaughn'la iyi geçinmenizi istiyorum. Dediğim gibi, herkese vurmayı bırakın. Geçen gece Liam'la neden kavga ettiğinizi bile hâlâ bilmiyorum."

"Önemli değil." Alt dudağını ovuşturdu. "Yani sana asılan ve seni soymaya çalışan serserilerin ağzını burnunu kırmayı bırakacağım ve sen de benimle çıkacak mısın?"

İnsan onun ekşi kraker ya da başka bir şey yediğini sanabilirdi.

"Aşağı yukarı."

Yüzünü buruşturdu. "Pislik olmama konusunda gayet yetenekliyim, ama hangisi? Az mı çok mu?"

"Bir mucize istemiyorum ama buradaki adamlarla ve Doktor'la daha fazlasını istiyorum." Üst dudağı kıvrıldı. "Buna fareleri de mi dahil ediyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Um...hayır?"

Yavaşça başını salladı. "İyi, tamam." Ayağa kalkarak elini uzattı, ben de ona baktım. "Hadi gidelim," dedi. "Seni Doc'a götüreceğim."

Başımı salladım. "Şu anı kastetmemiştim."

Aniden oturdu. "Hayır mı?"

"Hayır."

"Yani, benimle takılmakta özgür müsün?"

"Tabii yapman gereken bir iş yoksa."

Bir homurtu duyuldu, bunun onaylama mı, karşı çıkma mı, yoksa herhangi bir taahhütte bulunmama mı olduğundan emin değildim. Sigarasından arta kalanları alıp yaktı, sonra telefonunu eline alıp bir numara çevirdi. Yaktıktan sonra bana uzattı ve ben de nefes verirken onu izledim. Üzerindeki stresin erimeye başladığına yemin edebilirim.

"Göt herif, çatıdayız. Yiyecek ve içeceği ihtiyacımız var."

Bir duraklama.

"Herkese iyi davranmak zorunda olduğum için sen de bize katılabilirsin." Ona bön bön baktım ama Jasper sırtmakla yetindi.

"Evet, sen de siktir git. Emersyn susamış ve kafayı bulmuş ve çok sevimli..." Telefonu başından uzak tuttu ve güldü.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Kellan," diye itiraf etti. "Seni ondan çaldım. En azından öğleden sonra seni paylaşabilirim ya da en azından bir süre daha..." Saatini kontrol etti. "İşe gitmesine elli dakika var." Yüzündeki sırtma küstahlığın sınırlarını zorluyordu.

"Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi?" Sigaradan bir nefes çektim ve geri verdim. Dürüst olmak gerekirse, çok komikti. Öğleden sonrayı burada yemek, içki ve ota geçirmek kulağa harika bir plan gibi geliyordu. Hiç de Emersyn Sharpe'in tarzı değildi.

İmzala. Ben. Yukarı.

"Sana fazlasıyla yetenekli olduğumu söylemiştim."

Kıkırdadım. "İlk testi geçtin. Doktor'a gittiğimde nasıl olduğunu görelim."

Yüz ifadesi ekşidi. "Hatırlatma bana." "Oh, sana hatırlatmaya niyetliyim."

Bu sefer homurdandığında, bunun bana kibarca siktir git demenin bir yolu olduğundan oldukça emindim.

Ne var biliyor musun? Ben alırdım.

OceanofPDF.com

LETMEFLY

OceanofPDF.com

EMERSYN

"On beş dakika." Çağrı arenaya doğru giden alandan geldi. Topluluk dört aydır bu turne için hazırlanıyordu. Sadece seçmelerim iyi geçmemiştii, aynı zamanda sahiplerine kadar ulaşmıştım. Geri dönüşler karşısında duyduğum heyecan ile bunun amcamın etkisinden kaynaklandığına dair duyduğum korku arasında gidip geliyordum.

Ancak, Pazar günleri hep birlikte katıldığımız aile yemeğinde konu açıldığında bu kadar hevesli olmamıştı. Resmi bir yemektii. Annem ve babam giyinirdi, amcam da öyle. Elbisemi hep o seçerdi. Çoğu hafta sonu annemle babam seyahate çıkarken ben onun evinde kalmak zorunda olduğumdan - onlar hep seyahat ederlerdi - Pazar yemeği hep orada yenirdi.

Annem açıklamam karşısında şaşırmış görüldüğünde, amcam araya girerek bana izin verdiğini söyledi. Sonra babam bana bu konuda daha derin sorular sordu. Sonunda amcama karşı benim tarafımı tuttular. Bu bir fırsattı ve annem dansçı olarak bir geleceğim olduğunu düşünüyordu.

Her zaman baş balerin olmak istediğini ama gerçek bir yeteneğe sahip olmadığını söylerdi. Bradley Amca'ya karşı benim tarafımı tuttukları nadir anlardan biriydi. Kararsızdı ama Perşembe günü yatılı okuluma geldi ve bir şoför göndermek yerine beni kendisi aldı ve o seçmelere kadar bana eşlik etti.

Beni okula geri götürmeye zahmet etmediği için onunla fazladan bir gece ve gün geçirmem gerekti ama yerimi kazandım. Ben kazandım. Dahası, topluluk eğitim için Los Angeles'a taşındı ve bu da benimle ailem arasına yüzlerce kilometre mesafe koydu. Bir öğretmen ve bir refakatçi tutuldu. Her zaman kendi şoförüm olacaktı. Benim de kendime ait bir odam ya da odalarım olacaktı. Bradley Amca

tüm ayarlamaları yaptı.

Hiçbirini görmeden iki cennet gibi ay geçirdim. Her gün antrenman yaptım. Tüm işimi yaptım. Tiyatroda olduğum zamanlar dışında biraz yalnızdım. Orada, en yaşlı dansçılar bile benim müttefikim ve arkadaşımdı. Madam B'den öğrendiğimden daha fazlasını onlardan öğrendim.

Bradley Amca bir hafta sonunu benimle geçirmek için geldiğinde neşem biraz azaldı. Ama ertesi Pazartesi hemen gitti. Ondan sonra, turne başlayana kadar ayda bir hafta sonu eve gitmem gerekiyordu.

Benim için yeterince erken başlayamazdı.

Dört aylık hazırlık süreci, şu anda içinde bulunduğumuz yirmi beş şehirlik turneye yol açmıştı ve ben her dakikasını çok sevmiştim. Bradley Amca'yı sadece birkaç kez görmüştüm.

Ailemi daha az görüyordum. Yine de annem çoğuşun beni arıyor ya da en azından mesaj atıyordu.

Babam genellikle geç saatlere kadar ofiste ya da toplantılarda olurdu. Ama hediyeler gönderirdi. İlk performansımın olduğuşu gece bana altı düzine gül, kocaman bir kutu çikolata ve neredeyse benim kadar büyük bir ayı gönderdi. Aptalcaydı ama hoşuma gitmişti.

Ama bu gece farklıydı. Turnenin yarısında, grup direktörünün aklına bir fikir geldi ve diğersanatçılarla üç şehir boyunca çalıştım. Bu gece benim büyük çıkışımdı ve sabırsızlanıyordum. İçimde gergin bir heyecan vardı, sadece benim duyabildiğim bir geri sayım saati gibi.

"Hazır mısın, Emmie-Bug?" Marjorie payetli kıyafeti ve tüyleriyle aşağıya doğru süzölürken sordu. Soyunma odasının parlak ışığında gülünç görünüyordu. Renkler çok parlaktı ve tüyleri başka bir şeye benzemeyecek kadar dolgundu, ta ki sahneye çıkana kadar. Dans ederken kadının havada süzölüğüne yemin edebilirim.

Uçabiliyordu ve onu ilk kez dans ederken gördüğümde onun gibi dans etmek istediğimi söylemiştim. Uçmak istiyordum.

Bu gece mi?

Bu gece, ilk kez performansım için uçacaktım.

Aynaya baktım. Sahnede öyle görünmese de kostümüm tam bir zıbındı. Üzerimde dans şortu ve askısız bir üst varmış gibi parıltılı ve ışıltılı parçalar vardı ama geri kalanı şeffaf çoraptı. Saçlarım tek bir at kuyruğuş şeklinde tamamen arkaya toplanmıştı.

Bunu yaparken o kadar çok saç spreyi kullanmışlardı ki boğulup öleceğimi sandım. Sonra saçımda ışıltı ve sim parçaları vardı. Marjorie makyajımı kendi yapmıştı. Çok fazla makyaj vardı ama ışık beni her yakaladığında daha da parlıyor gibiydim.

Kanatlarım olsun istiyordum ama yoluma çıkıyorlardı ve onlar olmadan uçmayı öğrenmiştim.

"Hazır!"

Elini sıktım ve beni sahneye doğru götürmesine izin verdim. Dışarıda müzik çoktan patlamıştı ve ilk gösteri başladığında kalabalık alkışlıyordu. İlk gösteride on sekiz ayrı rutin vardı. Eskiden dört tane içinde yer alırdım. şimdi gösterinin ortasında kendime ait bir rutinim olacaktı,

kayboldu, sonra tekrar, finale kadar her dört rutinde bir, onlarla sadece yukarıdan performans sergilediğim zaman.

Marjorie'yle birlikte uzun ve dar koridordan yukarı çıkan merdivenlere doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu. Christian bizi bekliyordu ve bana sırtıttı. Christian ve Jaime benim eğitmenlerimdi ve bana karşı çok sabırlıydılar ama aynı zamanda çok da cesaretlendiriciydiler.

Refakatçim antrenman sırasında film izlemeyi tercih ettiğinden, tüm bunları gözlerden uzakta halletmişim. Af dilemek izin istemekten daha kolaydı. Annemin en sevdiği söz.

Christian hemen arkamdayken merdivenden çıkmaya başladım.

Jaime tepedeydi ve geniş bir sırtışı vardı. Bana elini uzattı ve ben de yolun geri kalanında beni yukarı çekmesine izin verdim. Normalde bir emniyetle pratik yapardım ama performans için yapamazdım.

Jaime ve Christian iplerin üzerinde beni yakalamaya hazır olacaklardı. Ama ben düşmeyecektim.

Buraya gelmek için çok çalışmışım. Uçmayı öğrenmek için çok çalıştım.

Aşağıda, Marjorie'nin de dahil olduğu bir sonraki dans serisi için kalabalık çığına döndü. Karada yaşayan kuşlar o kadar zarif ve renkli hareket ediyorlardı ki büyüleyiciydiler. Onları ve kalabalığı izlerken korkuluklara yaslandım.

Burada, dünya çok uzaktaydı. Sadece ben vardım. Müzik. Dans.

Jaime ve Christian birbirlerine mırıldandılar ama o kadar uzun süredir sevgili olmanın eşiğindeydiler ki, *neden* hâlâ öpüşmediklerini sormuştum. İkisi de dudak büktü ve kıpkırmızı oldular.

Muhtemelen gülmemeliydim ama beni gülmekten kırdı geçirdi. Eminim biz bu şehirden ayrılmadan önce öpüşmüşlerdir. Umarım öyledir. Birlikte çok tatlılardı.

Christian belimi kavrayıp beni yukarı kaldırırken, "Gki dakika, Emmie-böceğim," dedi. Jaime kasnağı tuttu ve ben içine yerleşirken onu sabit tuttu. Aydaki adam ya da gerçekten aydaki kız. Ayaklarımı yanlara dayayarak arkama yaslandım ve kollarımı gevşettim.

"Hazır mısın?" Christian sordu.

Jaime, "Tabii ki öyle," diye mırıldandı ve sonra, "Emmie, bak," diye ekledi.

Çemberi bırakıp kollarını Christian'a doladığında ona baktım. Onu öptüğünde tamamen sersemlemiş görünüyordu ve benim gülümsemem

o kadar büyüktü ki, yüzümü acıttı.

Sonra müzik değışti ve çember alçalırken arkama yaslandım, sonra nefesler tutuldu ve ışıklar yandı.

Önümüzdeki dört buçuk dakika tamamen bana ait olacaktı. Ve uçacaktım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

EMERSYN

W

Saatlerce çatıda takıldık. Kerkenez yiyecek ve bir termos sıcak çikolatayla bize katıldı ve bana verdi, sonra Jasper ister gibi görüldüğünde Jasper'ı tersledi.

Roma bir süre sonra Freddie'yi de yanına alarak geldi. Hepimize biraz endişeli gözlerle baktı ama ben yanımdaki sandalyeyi okşadım ve Freddie sırtarak sandalyeyi aldı. Ben daha tek kelime edemedi Rome beni sandalyemden kaldırdı, oturttu ve kucağına oturttu.

Bir süre ona baktım. "Demek böyle?"

"Evet," dedi ve beni ona yaslanıp diğerlerini görebileceğim şekilde çevirdi. Kerkenez ve Jasper ona eşit oranda kızgınlık ve eğlenceyle baktılar. Ama Jasper'a hakkını vermek lazımdı, hiç bağırıyordu.

Bir dumanı daha bitirdik ve Freddie ona özlemle baksa da hiç sormadı ve kimse de ona ikram etmedi. Solgunluğuna rağmen daha iyi görünüyordu ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Ona daha sonra benimle film izleyeceğine dair söz verdirdim ve bu bana bir sırtış kazandırdı.

İkincisinden yarı yarıya uçtum. Kerkenez bize daha fazlasını getirmeyi teklif etti ama ben yarı gülümseyerek onu el salladım. "Ben yüzerim ve bu da güzel bir şey." Yüzer ve sıcak. Rome beni kendine doğru çekmiş, üzerime de bir battaniye örtmüştü. Birinin onu ne zaman kaptığından emin değilim. Yine de tacuları yedim.

İnanılmazlardı. Sohbet etrafımda akıyor gibiydi. Her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyorlardı, ama ben her şeye tam olarak odaklanamıyordum. Bunun yerine gökyüzüne baktım ve bulutların süzülüşünü izledim. Tavşan. Volkswagen Bug. Büyücü şapkası.

Sonunda yağmur bastırdı ve tüneğimizi terk ettik. Ama şimdi bunun burada olduğunu biliyordum. Kesinlikle geri gelmeyi planlıyordum. Aşağı düştüğümde depoda kutuları taşıyan fareler vardı ve Kerkenez kendi başıma inmeme izin vermek yerine beni belimden yakaladı. Sonra beni ayağa kaldırdı.

Ona bir sırtış attım ve sonra etrafta çok fazla insan olduğu için Kerkenez'e yaklaşmasını işaret ettim, böylece kulağına fısıldayabilecektim. "Teşekkür ederim." Ayrıca oraya bir öpücük kondurdum, her şeyden çok boynuna. Farelerden saklanmıştı ve Jasper hemen ardından indi.

Kestrel beni inceleyen bir bakış attı, bakışlarını arkamdaki Jasper'a çevirdi, sonra tekrar bana döndü. "Bir şey değil." Bana kolunu uzattığında, ben de kendi kolumu onun kine doladım.

"Sanırım kafam oldukça iyi," dedim ve Kestrel kıkırdadı.

"Öylesiniz," diye kabul etti. Ama içeri girdiğimizde hiçbirinin yüzünde zerre kadar suçlama yoktu. Aksine, hoşgörü vardı. Farelerden birkaçı Jasper'a seslendi ve o da homurdandı.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Sana yanımdaki koltukta bir yer ayıracağım."

Freddie kapıya doğru hızla ilerlerken, "Diğeri benim hakkım," dedi.

Rome homurdandı ama o ve Kestrel uzun uzun bakıştılar ve Kestrel beni Roma'ya doğru hafifçe dürttü. "Yakında seninle olacağım Sparrow, Freddie ve Rome'la kal."

"Tamam." Sonra farelere doğru giden Jasper ve onun arkasından bakakaldım. Ama Rome beni önce kapıya, sonra da içeri doğru çekti. Beni küçük oturma alanına ve kanepeye götürdü. Freddie zaten kanepenin bir tarafındaydı. Roma beni ortaya yerleştirdi. Daha fazla yiyecek hazırlayacak kadar uzun bir süre ortadan kayboldu. Midemi guruldatan sıcak patlamış mısır ve büyük gazozlarla geri döndü, sonra yanımdaki koltuğa yerleşti ve neredeyse utangaç bir gülümsemeyle bana bir kutu Whopper ikram etti.

"Benimki nerede, göt herif?" Freddie bana doğru eğilerek sordu. "Boo-Boo kadar güzel olmadığımı biliyorum ama en azından bana da bir tane yapabilirsin."

Roma onu tersledi ve Freddie başını geriye atıp güldü. Tek kelime etmeden yukarı doğru itti ve kanepeyi işaret etti. "Benim yerim."

Ayaklarımı onun için büküp içine soktum, sonra Roma beni kaldırıp kucağına oturttu ve ben de kıkırdadım.

"Beni kaldırmayı seviyorsun," diye bilgilendirdim onu. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Hmm-hmm." Benim için Whopper kutusunu açtı. "Hangi filmi izlemek istersin?"

Sinemada umutsuzdum. Yıllar boyunca kaldığım tüm otellerde neredeyse hiç televizyon izlemedim. Özellikle de faturaya her zaman ücretli filmler dahil olduğu için. Sormadığım için "özür dileyecek" gibi hissetmiyordum, bu yüzden onları atladım.

Ağızıma bir Whopper atıp yanağıma doğru emdim, sonra bir tanesini Roma'ya uzattım. "Sen seç?"

Whopper'ı emmek için dudaklarını parmaklarıma doladığında içimdeki her şeyin karıncalandığına yemin edebilirim. Aslında, kığım sıkıştı ve kalçalarım gerildi. Ona doğru bastırıldığım gerçeği göz önüne alındığında, Roma'nın fark etmemesi mümkün değildi.

Tamam, şimdi kafam iyi olduğu için mutluydum, çünkü salyalarım akmaya başlayabilirdi. Özellikle de parmaklarımı ağızına aldığında.

Freddie elinde bir torba taco ile geri dönerken, "Bir oda tutun," diye homurdandı. Bir gece önce kaç tane almışlardı? Çok fazla olabilirdi ama bu konuda net değildim. Ayaklarımı hareket ettirmek istedim ama Freddie oturduktan sonra onları geri çekip kucağına koydu.

Garipti ama eğlenceliydi. Roma samuraylarla ilgili bir film seçti. Whopper'larımı Roma'yla paylaştım ve patlamış mısırları mideye indirdim. İçimdeki sıcak, uğultulu his yayıldı. Jasper bize katıldı ve filmi yeniden başlatmayı teklif ettiğimde başını salladı. Daha önce izlemişti.

Benim ve Rome'un yanındaki boş yere oturmasına rağmen Rome'a pis bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Teşekkür etmenin bir yolu olarak ona bir Whopper ikram ettim. Patlamış mısırlarımı ve içeceğimi de paylaştım. Rome başını salladı ama bir şey söylemedi. Gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı ve sonunda üçünün de üzerine uzandım.

Belki de bu bir sorun olmalıydı, ama beynimin uzak bir kısmı bu adamları çoktan 'güvenli' olarak etiketlemişti. Etrafımda kötü insanlar vardı. Oldukça berbat insanların etrafında bulundum.

Tüm bağırımlarına ve tehditlerine rağmen, Jasper bunu hak etmedi. Parmaklarıyla saçlarımı okşamaya başladığında gözlerimi kapattım ve kendimden geçtim. Gözlerimi bir sonraki açışında Vaughn bir küfür mırıldandı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Uyuyor," dedi Roma. "Yatağa gir ve çeneni kapa ya da çık git."

Tekrar Roma'ya sarılmıştım, başım omzunda ve bacaklarım onunkilerin arasındaydı. Vaughn bir ses daha çıkardı ama sonra bir de baktım ki yatak çökmüş ve onun çıplak boyu sırtıma dayanmıştı.

Bir dahaki sefere uyandığımda yalnızdım.

Yazık.

Yine de yatakta sıcacık bir koza içindeydım ve yastıklar hem Roma hem de Vaughn gibi kokuyordu. Bir gün öncesi puslu bir anı gibiydi ama

aynı zamanda rahatlatıcı bir şeydi. Jasper ve ben konuşmuştuk. Hepsiyle takılmıştım. Kucaklaştık.

Film sırasında uyuyakalmışım. Yataktan çıkarken yüzümü buruşturdum. Roma'dan sonra özür dileyecektim. Duş alıp giyindikten sonra eski telefonum, yeni telefonum, cüzdanım ve çantamla birlikte bir not buldum. Önünde sadece "*Söz verdiğim gibi.*" yazıyordu.

Jasper ve Kestrel bana eşyalarımı geri vereceklerine söz verdiler. Her şey oradaydı ama telefon kapalıydı ve şimdilik kapalı bıraktım. Kimsenin onu takip etmesini istemezdim. İçinde pek çok faydalı bilgi olsa bile. Telefon numarasını değil de bunu aktarabilir miydim?

Bunu daha sonra çözerim.

Katlanmış kâğıt parçasının içi en zarif yazıyla yazılmıştı.

Dove,

Sana telefon almamın bir sebebi var. Sıkı tut ki sen benim mesajlarımı alabilesin, ben de seninkileri alabileyim.

Vaughn

Suçluluk duygusu hemen üzerime saldırdı. Telefonla ilgili her şeyi unuttuğum. Çiçekler de orada bir vazoda duruyordu, güzel görünüyor ve havayı tatlılıkla dolduruyordu. Ama çiçeklerden çok telefonun arkasındaki mantık önemliydi. Yeni telefonu elime aldım ve ekranı açtım.

Vaughn'dan bir düzine mesaj vardı ve yüzüm kızardı. Belli ki bu işte berbatım.

Bunları okuduktan sonra ona basit bir mesaj gönderdim.

Günaydın. Dün telefonumu unuttuğum için özür dilerim. Bugün unutmuyacağım.

Çalışıyor musun?

Verdiği yanıt o kadar hızlı ekranıma yansıdı ki sıçradım.

Maalesef evet. Seni uyandırmayı tercih ederdim ama rıhtımın aşağısında bir sokak panayırı var ve dükkan beni birkaç saatliğine burada ucuz dövmeler yapmam için tuttu. Seni davet ederdim, Dove, ama biz öğrenene kadar...

Düşüncesini tamamlamadı ama tamamlaması da gerekmiyordu.

Ben: *Sorun değil. Freddie iyiye bugün doktoru görmek istiyorum.*

Vaughn: *Dikkatli ol. Doktor akıllıdır ama kliniğe gidersen onunla kal. Tek başına dolaşmak yok.*

Gözlerimi devirdim ama ona bir öpücük emojisi gönderip ekranı kapattım. Kestrel'in odası sessizdi, aslında tüm bina sessiz görünüyordu.

aşağı inerken. Freddie oturma odasındaki kanepede sızmış bir halde yatıyordu. İzlediğimiz filmin enkazı hâlâ masanın üzerindeydi.

Bir kısmını temizledikten sonra çöpe atmak üzere mutfığa taşıdım. Kahve makinesinin üzerinde bir not vardı,

Beni açmak için, düğmeye bas.

Homurdandım. Ama bir düğmeye basıldı ve demlenmeye başladı. Tezgâhın üzerinde, üzerinde bir not bulunan kapalı bir tabak daha vardı,

Yemek. Biraz fazla şekerli ama alışveriş yapmamız lazım. Sana çörek aldım.

Not J ile imzalanmıştı ve kapağın altında iki kutu çörek vardı. Pembe buzlu ve serpiştirilmiş olanlar da dahil olmak üzere her çeşit vardı. Hindistan cevizi tozlu olanlar da.

Beklemedim, hindistan cevizi tozlu olanlardan bir çift almadan hemen önce pembe olanlardan birini ağızıma attım. Dansçılarla dolu bir tiyatroya çörek getirip hayatta kalmayı bekleyemezsiniz. Ya hızlıydınız ya da açlıktan ölüyordunuz. Ve burada sadece benim için iki devasa kutu vardı ve her türlü şekerli güzellikle doluydu.

Bir tabakta çörekler, bir fincan kahve doldurdum ve sonra hepsini masaya taşıdım. Cebimdeki telefonum çaldı ve tamamen hareketsiz kaldım... yaklaşık üç saniye boyunca, sonra aklıma geldi.

Vaughn ve diğerleri dışında kimse bu numaraya sahip değildi. Annem, babam, Marta ya da en kötüsü amcam mesaj atıyor ya da arıyor olamazdı. İşemek istedim, rahatlama çok sert vurdu. Parmaklarımdaki yapışkanlığı yalayarak temizledikten sonra telefonu çıkardım.

Kerkenez: *Uyanık mısın?*

Ben: *Biraz önce kalktım. Kahveyi ve cüzdanımı buldum. Teşekkür ederim.*

Kerkenez: *Hoş geldin. Altıya kadar dükkandayım. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Gülümsedim.*

Ben: *Yapacağım.*

Mesajı gönderir göndermez telefonum tekrar çaldı.

Jasper: *Kaçıyorum. Yine ortadan kaybolduğumu düşünmeni istemedim. Yarından önce dönmeyebilirim. Kulüp binasına yakın dur. Dışarı çıkarsan, diğerlerinden birini al, lütfen. Her zaman mesaj at.*

Mesajı değerlendirdim.

Ben: *Ben çok iyi uyudum. Sen nasıl uyudun?*

Jasper: *Roma seni çalmasaydı daha iyi uyuyabilirdim.*

Güldüm.

Ben: *Ne tür bir koşu olduğunu sorabilir miyim?*

Jasper: *Yapmamayı tercih ederim.*

Yapmamayı tercih etmem düpedüz bir inkar ya da kapatma değildi.

Tamam. Yapmayacağım. Bugün doktoru görmek istedim. Güvenli mi, değil mi?

Eğer o benim için taviz verecekse, ben de onun için verebilirdim. Onların bu tuhaf dünyası çok hızlı bir şekilde neredeyse tuhaf bir şekilde normalleşmişti.

Cevabı gecikmedi, ben de telefonu bırakıp çöreklerimi ve kahvemi bitirdim. Telefon tekrar çalmadan önce temizlenmiş ve ellerimi yıkamıştım.

Jasper: *Doktor normalde kliniği kapatacağı öğle vakti seni alacak. Eğer kimse dönmezse, Freddie'yi de yanına alabilir misin?*

Gülümsedim. Freddie için duyduğu endişe onu bir şekilde yumuşatmıştı. Doktor'la tek başıma konuşmaya ne kadar ihtiyacım ve isteğim olsa da Freddie'yi terk edemezdim.

Ben: *Bunu yapabilirim. Teşekkür ederim.*

Ayarlamalar yaptığı için bu kadar uzun sürmüştü.

Jasper: *Söylediğimde ciddiydim.*

Ben: *Bunu takdir ediyorum. Hem de çok. Dikkatli ol.*

Jasper: *Döndüğümde görüşürüz.*

Saate baktım, henüz on olmamıştı, bu da öğle yemeğine en az doksan dakika, belki de daha fazla olduğu anlamına geliyordu. Giyinmiş ve gitmeye hazırdım, bu yüzden Freddie'yi kontrol etmeye gittim. Bir koluyla gözlerini kapatmış yatıyordu. Göğsünün inip kalkması nefes alıp verdiğini gösteriyordu ama uyku ritmi olamayacak kadar derin ve hızlıydı.

Masanın üzerine tüneyerek çenemi ellerimin arasına aldım ve onu inceledim. "Neden benden saklanıyorsun?"

Freddie kolunu yavaşça geri çekti ve bana baktı. "Saklanmıyorum." Ama yüzünü buruşturması bunun yalan olduğunu gösteriyordu. Sadece bekledim ve o da içini çekti. "Belki biraz saklanıyorumdur."

Yavaşça başımı salladım. "Bana nedenini söyleyebilir misin?" Çünkü eğer bir şey yaptıysam, bunu düzeltmek istiyordum.

Bacaklarını yere doğru sallayan Freddie yavaşça doğrulup oturdu. Ellerini yüzünde ovuşturdu ve benden başka her yere baktı. "Her şeyi berbat ettim." Bu itiraf ona pahalıya mal olmuş gibiydi.

"Tamam."

İfadesinde şok dalgaları belirdi ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Her şeyi berbat ettim," diye tekrarladı. "Sana yemek getirmem gerekiyordu ama seni hayal kırıklığına uğrattım, sonra kafayı buldum ve sıçtım ve... evet."

"Tamam."

"Nasıl öylece tamam diyebiliyorsun?" diye sordu, ben de omuz silktim. "Dün kafayı buldum. Planım değildi ama yaptım."

"Ama o ot. O sayılmaz."

"Demek istediğim, yargılamıyorum. Uyuşturucu kullanan bir sürü insan gördüm."

Bazen... kaçmak sahip olduğunuz tek şeydir."

Kaşları çatıldı. "Kaçacağımı nereden çıkardın?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim. "Doc beni almaya gelmeden önce bir saatliğine stüdyoya gidip dans etmeyi düşünüyordum." Tekrar düş almam gerekecekti ama Freddie'yi bu bunalımdan çıkarırsa buna değecekti. Geçmişle ilgili kesinlikle yapılacak bir şey yoktu. Sadece şimdiki zaman ve umarım gelecek. "Mutfakta biraz daha kahve var ve Jasper bana çörek aldı..."

"Eğer çöreklerine dokunursam, Jasper hayalarımı keser."

"Eğer onlar benim çöreklerimse, ben söylersem onlara dokunabilirsin. Biraz çörek ve kahve al, sonra da benimle buluş." Ayağa kalkarken ona göz kırptım. "Eğer istersen. Yapmak zorunda değilsin."

Freddie, "Ne değişti?" dediğinde merdivenleri yarılamıştım.

Durakladım ve omzumun üzerinden baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Boku yemeden önce ve sonra arasında. Bizimle hiçbir şey yapmak istemedin, Boo-Boo. Şimdi sen..." Beni inceledi.

"Şimdi ben..." Yüzümü ona döndüm, kollarımı kavuşturmuştum, her şeyden çok merak içindeydim.

"Sen... mevcutsun ve daha mutlu görünüyorsun."

Ona verecek bir cevabım yoktu. "Hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışan tek kişi sen değilsin," dedim. "Ama bence şanslısın."

"Bu nasıl?" Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve aynı nefeste hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Belki de bebek yüzü ya da morarmış gözleriydi.

"Çok fazla desteğiniz var. Çocuklar sizin için her şeyi yapar."

"O zaman sen de şanslı olmalısın," dedi günün ilk gerçek gülümsemesiyle. "Çünkü sana söylüyorum, Boo-Boo, senin için her şeyi yaparlar." Gülümsemesi ukalalığa, şakacı ifadesi de kaşlarını sallarken neredeyse alaycılığa dönüştü. "Ben de senin için her şeyi yaparım, sadece o seksi kıça dokunmak istediğim için değil."

Güldüm ve diğer tarafa bakmadan önce döndüm. "Seksi kığım stüdyoya gidiyor, istersen takip et."

Neredeyse stüdyonun kapısına varmışım ki bana seslendi: "Takip edersem bir ödül var mı? O kıça dokunmanın sırrı gibi mi?"

Gerçek bir kahkaha koptu ve başımı salladım. En azından korkunç şakalar yapıyordu. Uygunsuz olsun ya da olmasın, gözlerindeki o kayıp ve hüznün çok tanıdık geliyordu ve ben bunu yok etmek istiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım, sadece atletimi ve dans pantolonumu giydim.

Temelde sadece egzersiz kıyafetlerine sahip olmak için söylenecek bir şey vardı. Para durumunu çözmem gerekecekti çünkü yeni kıyafetlere ihtiyacım olacaktı. Müzik çalara bir CD atmaya gittim ve dans ayakkabılarının olduğu dolaba baktım.

Şimdilik bunları halletmişlerdi ve benim çocuklar ve beni nasıl tanıdıklarıyla ilgili bir sürü sorum vardı. Neden bu kadar önemliydim. Neden beni bu kadar çok korumak istiyorlardı. Şimdiye kadar hiçbirisi bana gerçekten cevap vermemişti.

Ve unutmamıştım.

Telefonu diğer eşyalarımın yanına koydum ve müzik çalmaya başladığında geri çekildim. Bir şey yapmadan önce esnemem gerekiyordu ama müzik düşüncelerimin kasırgasını kovaladı ve şu anda olmamı sağladı.

Gerin. Dans et. Uç.

Özgürlük notalar arasındaki yerd, adımlar arasındaki anlardı ve kendimi bırakıp sadece uçtuğum zamanlardı.

En azından *bu* değişmemişti.

CRASH

OceanofPDF.com

EMERSYN

Mekândaki her masadan kahkahalar yükseliyordu. Oyunculardan teknik ekibe, kostümcülere ve müzisyenlere kadar gösterinin tamamı buradaydı. Çok sevilen yönetmenimiz bile, tiz krizleri ve sert tiratlarıyla meşhur, köşedeki bir kabine sıkışmış, neşeyle bir şişe votkayı yudumluyordu.

Tur bitmişti. Seksen bir şehir. Yüz doksan dört performans. Dokuz bin dört yüz altmış bir mil yol kat edildi. Stüdyolarda, sahnelerde, koridorlarda, otobüslerde ve uçaklarda kaç saat çalıştığımı unutmuştum.

Bu benim bugüne kadarki en büyük turumdu ve sorunlu ekonomi amcamı kurumsal manevralarla çok meşgul etmişti. Bir SEC soruşturması ve daha fazlası vardı. Ziyaretlerimiz gittikçe daha da uzamaya başladığı için son derece rahatlamış olmaktan başka pek bir şeyle ilgilenmedim.

Tek üzüntüm, bu turun sona ermesiyle birlikte eve dönmek zorunda kalacak olmamdı. Sabah muhtemelen şafak sökmeden beni bekleyen bir araba olacak ve özel bir uçağın beni eve götüreceği havaalanına doğru yola çıkacaktım. Bir yanım bardan çıkıp yürümeye devam edecek kadar cesur olmayı, bilinmezliğin içinde kaybolmayı ve bir daha asla bulunmamayı diliyordu.

Yaşamak için ne yapabileceğimden tam olarak emin değildim. On dört yaşındayken çoğu eyalette iş bulmak için yeterli yaşta bile değildim ve turdan aldığım maaş elektronik para yatırma yoluyla ödeniyordu. Teoride, ilk turnemden bu yana geçen altı yıl içinde çok para kazanmıştım. Gerçekte ise amcam olmadan bu paraya dokunamazdım çünkü tüm mali durumum onun kontrolündeydi.

Ailemden gelen harçlık onun yaptığı bir dikkatsizlikti ve dansçılardan birinden farklı bir hesap açmama ve bu hesaba elimden geldiğince çok para yatırmama yardım etmesini istedim. Ama yeterli değildi. Henüz yeterli değildi. Barın karşısındaki Eric'in dansçılardan biriyle öpüştüğü yere baktım ve küçük bir iç geçirdim. Çok güzeldi ve yönetmen kadar fevri ve öfkeli olabiliyordu ama aynı zamanda tatlıydı.

İhtiyacım olan son şey bir aşktı.

Christian, Jaime'yle birlikte oturduğum yerin önünden geçerken, "ğĞğt, Emmie-böcek," dedi. Ellerinde bardaklar vardı, benim için de bir kola. "Bu gece sadece senin için. Ve sadece bir tane." Göz kırptı ve içkiyi bana doğru kaydırıldı. Benim ĞaĞkın bakıĞlarım üzerine Jaime güldü ve Ğarabından derin bir yudum aldıktan sonra benim kolama bakmadan önce kendi bardağına bir göz attı. Jaime ve Christian yılbaşında ilk votka yudumumu almama izin vermişlerdi. Şarabını paylaşmaya her zaman istekliydi, her ne kadar muhtemelen çok fazla şarap içtiğiyle dalga geçse de. benim rafine damak tadıma göre ucuz.

Her zaman gülerdim ama bu hiç de öyle değildi. Yine de kolayı kaldırıp bir yudum aldım, gözlerimin dolduğuna ve öksürmemek için kendimi zor tuttuğuma yemin edebilirim. Christian bir kahkaha patlattı ve uzanıp bağıma bir öpücük kondurdu.

"Müthiş bir tur, Emmie-bug, ve sen de gördüğümüz en iyi havacı olmaya başladın."

"Yalan yok," diye kabul etti Jaime. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca seni özleyeceğiz. Ama Mysterious Movement turnesine çıkıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diye söz verdim. "Sözleşmeleri imzaladım bile. Provalar on hafta içinde başlıyor mu?"

On hafta çok uzun bir süreydi.

"Biliyorum," dedi Jaime inleyerek. "Daha uzun bir ara vermeyi umuyordum."

Ben değil, ama bunu onlara söyleyemezdim. Bunun yerine gülümseyerek kadehimi onlarınkine dokundurdum ve ayağa kalkıp ikisini de kucaklamadan önce bir kadeh daha içtim. Zaten erkenden dışarı çıkmışlardı. Muhtemelen özel olarak kutlayacaklardı.

Yaptığım en iyi şey onlara öpüşmelerini söylemekti. Eğer evlenirlerse, benim sağdıç olmam gerektiğini söylediler. Ya da en azından Christian böyle şaka yapıyordu. Çok geçmeden gittiler ve bardaki sohbet üzerime çökerken alkol yüklü kolamı yavaşça yudumladım. Çok güzeldi. Bir yerlerde müzik çalıyordu.

Bazı dansçılar zıplıyor ve gösteriş yapmak ya da sadece oynamak için partnerlerini yanlarına çekiyorlardı. Renae ve Jules birlikte dans ediyorlardı ve Renae pistte zıplayıp beni kabinden dışarı çektiğinde güldüm.

"Saklanmayı bırak, seni tatlı küçük şey, ve gel şu para kazananı salla." Müzik sanki biri açmış gibi bir kademe yükseldi, ya da belki de alkol ve derme çatma dans pistinin olduğu yerd, ama sıvı ve gevşektim ve zonklayan ritmin hareketlerimi belirlemesine izin verdim.

Kızlarla dans ettim. Erkeklerle. Tek başıma dans ettim. Bir düzine şarkıyı bitirdiğimizde terlemiştim ve su almak için bara yöneldim. Barmen istediğim suyu uzattı ve ben suyu içer içmez göz kırpıp bana bir kola daha verdi.

İçimden bir ses reddetmem gerektiğini söylüyordu ama bunu ben sipariş etmemiştim ki. "Teşekkür ederim."

"Elbette, ateşli şey. Eğer birkaç saat içinde buralarda olursan...boş olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim ve yüzüm sıcaktı, ama bunun sadece danstan kaynaklandığını umuyordum. Bara yaslanmadan önce bana göz kırptı ve sırıttı.

"Ben..."

"Hey, göt herif, burada iç, güzel kızlara sonra asılırsın."

Barmen onu çağıran kişiye ters ters bakarken bu yorum karşısında yüzüm gerçekten alev aldı. Güldüm ve içkimle onu selamladım. Çok tatlıydı. Jaime bana her zaman ne kadar çekici olduğumu söylerdi ama şirketin çoğu beni bir çocuk olarak görüyordu ve ben de bunu sorun etmiyordum. Barmenin bu kadar tatlı olmasından duyduğum garip ürperti yeniydi.

Eric bana bunu bir ya da iki kez hissettirmişti ama o gerçek memeleri olan kızlardan hoşlanıyor gibiydi ve ben benimkilere sahip olacağımı hiç sanmıyordum. Bir yıl öncesine kadar adet görmeye bile başlamamıştım ve o kadar tutarsızdı ki ne zaman göreceğimi asla bilemiyordum, bu yüzden performans gecelerinde görmediğimden emin olmak için doğum kontrolü yaptırardım.

Bunun için en iyi açıklama buydu ve ben de buna bağlı kaldım.

Elimde içki, masaya geri döndüm. Gruptan daha fazlası gitmişti. Yönetmen, koreograflardan biriyle sıvışmıştı. İkisi de evliydi. Başkalarıyla. Ama eşlerinden hiçbiri turneye katılmamıştı ve herkes seks yaptıklarını biliyordu.

Onları iki kez bastım.

Yönetmenimin kışında bir ben olduğunu bilmeme hiç gerek yoktu. Asla.

Renae'nin beni tekrar dansa sürüklemesine izin vermeden önce gazozun çoğunu içtim. Önceden sıcak olsam da şimdi yanıyordum. Ama güldük. Dans ettik. Barmen içki göndermeye devam etti. Üçüncüsü beni sersemletti, biraz cips yedikten sonra bile, bu yüzden içkileri Renae'ye veya Jules'a uzatmaya başladım.

Sonunda, sudan sonra bile içerisi çok sıcaktı, bu yüzden banyoya gittim, ellerimi yıkadım ve sonra biraz soğuk su sıçrattım.

yanaklarıma su döktü. Geri döndüğümde Renae ve Jules dışarı çıkıyorlardı ve Renae sigara içiyormuş gibi yapıyordu.

Kulağa hoş geliyordu. Dışarısı daha serin olur diye umuyordum. Zemin öncekinden biraz daha engebeliydi ve sendeleyip takılmamak için dikkatimi toplamam gerekiyordu.

Dışarıda kızlar bana güldüler ama bir sigara uzatıp yakmama yardım ettiler. Şaperon yok. Özel öğretmen yok. Tasma yok ve gözler üzerimde. Bu gece on haftalık özgürlüğümün son anıydı. Kızlar bardaki bazı erkekler hakkında sohbet ediyorlardı ama tanıdığım dansçılar ve teknisyenler dışında dikkat etmemiştim. Barmen hariç. Hoş biriydi.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Amcamın adı ekranda yanıp söndü ve ben de görmezden gel'e tıkladım, sonra telefonumu kapatıp cebime geri soktum. Oops, şarjı bitmiş.

Omurgamda bir ürperti belirdi ve midem bulandı. Renae ve Jules içeri döndüler ama ben binaya yaslandım, gözlerimi kapadım ve serin havanın üzerimdeki teri kurutmasına izin verdim.

Kusmak istemedim.

Lanet olsun.

Sadece düşündüm ve binadan uzaklaşıp yan tarafa doğru tökezledim. Kimsenin beni görmesini istemiyordum. İki büklüm oldum ve midemde kusacak bir şey kalmayana kadar kustum.

Sallandım. Dünya bir sıcak bir soğuk parladı.

Birinin beni tuttuğunu fark etmem bile bir dakika sürdü. Sonra yüzüm serin bir bezle yıkandı ve bir şişe su uzatıldı.

"Ağzını çalkala," diye önerdi bir ses. Kusmaktan gözlerim o kadar sulanmıştı ki koyu renk gözleri ve koyu renk saçları zar zor seçebiliyordum. Teknisyenlerden biri olabileceğini düşündüm.

Yeterince iyi. Ağzımı iki kez çalkaladım, sonra tükürdüm. Sonra bir yudum aldım. Geri gelmeden önce mideme zar zor indi.

Yumuşak bir kıkırdama kulaklarımı gıdıkladı.

"Siktir git," diye homurdandım ama bunun bir tür miyavlama sesi olduğundan emindim. "İnsanların hasta olmasına gülmek hiç hoş değil."

"Gülüyorum çünkü şeker gibi rom ve kola içerken kışını yırtarak dans ettin ve sonra her gün yapıyormuş gibi sigara içmeye başladın."

"Olmadığını nereden biliyorsun?" O da kimdi?

"Çünkü kusuyorsun ve bok gibi görünüyorsun. Al, biraz daha iç, bu sefer yavaşça. Yudum yudum."

İnledim ve suyu yudumladım. "Senden nefret ediyorum."

"Bunu ilk kez duymuyorum. İçeriden arkadaşlarından birini getirmemi ister misin?"

Cidden. Geride kalanların hiçbiri arkadaşım değildi ve çok kısa bir süre sonra çoğunu bir daha göremeyecektim. Gösteriler ve turlar değişti. Sanatçılar geldi ve gitti. Sekiz yaşımdan beri tanıdığım kaç kişiyi şimdi tanıdığımı ellerimle sayabilirim.

Dünya sallandı ve kaldırım kaydı. "Yavaş..." Ses geldi ve gitti.

"Bir taksiye ihtiyacım var," dedim ve caddeye doğru dönmeye çalıştım. "Evet," dedi yeni yol arkadaşım. "Öyle."

"Yer hareket ediyor."

"Öyle mi?" Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Evet."

Kaşlarımı çattım. Dengem mükemmeldi ama uzun süre dik ya da hareketsiz duramıyordum. Tekrar hareket etmeye başladığımızı fark etmem bir dakikamı aldı. Sadece ayaklarım hareket etmiyordu. Onlara kaşlarımı çatarak baktım çünkü doğrudan görülebiliyorlardı ve ben yere bakmıyordum.

Başımı arkaya eğerek beni tutan adama baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Otelinize."

"Taksiye ihtiyacım var."

"Bir tanesi yolda."

Bir yerde bir araba durdu ve bizi çevirdi. "Beni yere bırakmalısın" dedim.

"Ağır değilsin."

"Evet, ondan değil. Ben gidiyorum..." Kustum. Suyun çoğunu kusmadan önce beni zar zor kendisinden uzaklaştırdı. Boğazım yandı, gözlerim de öyle. "Özür dilerim."

"Sorun yok tatlım," dedi yumuşak bir sesle, ama devam ederken tonu değişti, "Kusmuk torbası olarak kullanabileceği bir şey getir. Onu otele götüreceğiz. Siz ikiniz Romeo'yla orada ilgilenin."

"Anladım," diye tembel bir yanıt geldi. "İyi olacak mı?"

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı kurtarıcım. Sonra arabanın arkasına bindik ve hareket ettik. Başımı koltuğa yasladım. Çok sıcaktı,

sefil ve yorgun.

"Bu çok güzel bir taksi." Muhtemelen şimdiye kadar bindiğim en güzel taksiydi. "Param var." İhtiyacım olursa diye yanımda getirdiğim yedek parayı bulmak için ceplerimi yokladım.

"Anladım."

"Ama nereye gittiğini bilmiyorsun. Tabii ki biliyorsun. Sen gösteridesin."

"Evet," dedi, sesi neredeyse gülünçtü. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü sesi tekrar sertleşti. "Kır diz kapaklarını."

"Ow."

"İyi misin?" Yine yumuşak ve yatıştırıcı sorular soruyordu.

"İyi. Kırık dizkapakları berbat olur. Kırık dizkapaklarıyla dans edemezsin. Evde sıkışıp kalmak." Ürperdim. Sıkışıp kalmak isteyeceğim son verdi.

"Kimse diz kapaklarına dokunmuyor."

"Yaşasın."

"Geldik," dedi yeni bir ses ve şoförümüze bakmaya çalıştım ama tek seçebildiğim koyu renk saçlardı. Çok yorulmuştum. Arabadan inip otelin parlak ışığı altında teknisyene baktım. Tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum.

Sahne arkasında çok farklı sorumluluklar vardı. Yine de herkese karşı nazik olmaya çalıştım ve elimi uzattım. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkürler...?"

Bir isim söylemesini bekledim ama o sadece bir kolunu bana doladı ve beni otelin kapılarına doğru yönlendirdi. Kapılar bir vınlamayla açıldı ve soğuk havanın dışarı çıkmasına izin verdi ve ateşli tenime karşı harika hissettirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Odana gittiğinden emin olacağım ve içeri girdiğinde kapıyı kilitleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Temiz."

Tartışacaktım ama başım kalp atışlarımla aynı anda çarpmaya başlamıştı ve gözlerim çok ağırdı. Ona yaslandım ve adam beni ayakta tutacak kadar nazikti.

"Şimdi teşekkür etmeyi hatırlamazsam, sabah da hatırlamam," dedim ona. "Bunun için üzgünüm. Asla... Neden bu kadar kötü olduğundan bile emin değilim."

"Yüz kilo bile ağırlığınız yokken aç karnına sarhoş olmak pek de parlak bir fikir değildi."

Haklıydı. "Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

Öyleydi. "Barmen beni etkilemek istedi."

Tek tepki homurtu oldu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra kapıyı açtım ve o orada duruyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa doğru yürüdüm. Sadece üzerine düşmek istiyordum.

"Kapıyı kilitlemelisin."

Odamdaydı ve yatağın yanına su koyuyordu ve birkaç küçük beyaz aspirin paketi vardı.

"Doğru," dedim arkamı dönerken. "Tekrar teşekkür ederim...?"

"Arkamı kollayacak biri olmadan sarhoş olmayarak bana teşekkür edebilirsin."

"Anlaştık." Çünkü bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Kapıda bana kaşlarını çattı. "Yalnız mı kalacaksın?"

"Evet, sadece benim." Gülümsemeye çalıştım ama tek yaptığım esnemekti. "Yarın erken kalkacağım, o yüzden uyuyacağım."

"İhtiyacın olursa diye çöp kutunu yatağın yanına koy. İyi geceler, küçük dansçı. Tatlı rüyalar." Başka bir şey söylediğine yemin edebilirdim ama mırıldandı ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Dişlerimi fırçalamayı ve terlemediğim son makyaj kalıntılarını silmeyi başardım ve sonra yatağa yığıldım.

Ertesi gün akşamdan kalma olmak berbattı.

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

EMERSYN

J

Asper ertesi gün geri dönmedi. Aslında, ondan sonraki gün de dönmedi. Ama mesajlarıma cevap verdi ve ben de nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda onu sıkıştırmak istemedim.

Söz verdiği gibi Doc, Freddie ve beni öğle yemeğinden almıştı,

ve onun sevdiği bir sandviççiye uğradık. O ve Freddie kocaman sandviçler aldılar ama ben salata seçmiştim çünkü cidden, çocuklar hiç sebze almazdı. Sormadım, hatta buzdolabına yiyecek koyma ihtiyacına bile katılmadım.

Belki ben de bunu yapmaya başlamalıyım. Klinikte, hastalarının arasında Doktor'la takıldım ve Freddie kliniğe girip çıkıyordu, ancak klinikte çok huzursuzdu. Başta nedenini anlayamadım, o da pek açık sözlü değildi. Aslında, Kestrel bizi almaya geldiğinde Freddie duvarlara tırmanmaya hazırды.

Freddie ve Kestrel kapıdan çıkarken Doc kolumdan tuttu. "Birazdan sizinle olacak," dedi Doc, Kestrel'e dönüp bakmak için durakladığında.

"Üzgünüm," dedim kapı arkalarından kapanırken. "Bugün seninle konuşmak istiyordum ama Freddie..."

"Alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı var, Küçük Bit. Bunun için özür dilemene gerek yok. Aslında ona karşı gösterdiğin sabrı gerçekten takdir ediyorum." Artık yalnız olduğumuz için gitmeme izin verdi ve ben de bu konu üzerinde fazla düşünmemeye çalıştım. Doc her zaman oldukça saygılı görünüyordu.

Gözlerini benden ayırmayan Doktor uzun bir süre beni inceledi. Yeterince uzun bir süre, sessizlikten endişelendim, sonra belki başka bir şey söylemiştir ve ben kaçırışımdır diye endişelendim.

Bütün gün önlük giymişti ve kabul etmeliydim ki ona çok yakışmıştı, özellikle de kolunu süsleyen dövmelerin mavisi, boynundan yukarı doğru uzananlar hariç her şeyi gizlese bile. Her ne kadar onları incelemek istesem de, bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Ne?" diye sordum. Sonunda sordum, çünkü bakışlarının farkındalığıyla sinirlerim titriyordu.

"Nasılsın?" Soruya yumuşak bir gülümseme eşlik etti ama gözleri benimkilere dikilmişti ve başka bir yere bakamıyordum.

"Ben iyiyim," dedim yavaşça. "Bu... Garip doğru kelime değil ama farklıydı."

Bir kez başını salladı. "Ama sen iyi misin?" Aşağı baktığımda parmağını çenemin altına sıkıştırdı.

Ona bir gülümseme gönderdim. "Söz veriyorum." "Peki ya sen ve Vaughn?"

Yüzüme sıcaklık yayıldı. Doktor geçen gece oradaydı... "Jasper'ı gördün." Aslında bu bir soru değildi ve neden utandığımdan da tam olarak emin değildim.

"Hey, Sparrow," dedi Kestrel kapıyı iterek açarken. "Gitmeliyiz. Freddie'nin kışında bir kıl var ve iyi olacağına karar verip uzaklaşmadan önce onu tekrar kilit altına almamızı tercih ederim."

Saçmalık.

Tekrar Doc'a baktım ve o da çeneme hafifçe vurdu. "Hadi git, yakında görüşürüz."

"Sana mesaj atarım." Telefonumdaki numarasını onayladım ve ona bir mesaj gönderdim, böylece benimki de onda olacaktı. Bunu daha önce yapmalıydım. Kapıda tereddüt ettim ve sonra bir elim kapı kolundayken ona bakmadan durakladım. "Kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır, Küçük Bit. Zorla ya da baskı altında olmadığın sürece kızgın değilim."

Gözlerim yaşlarla doldu ve bir nefes verdim. "Kesinlikle ikisinden biri değilim." Neredeyse "orada değilim" diye ekleyecektim ama bu cevaplamak istemediğim sorulara kapı açacaktı. Onlardan zaten yeterince vardı.

"O zaman kızgın değilim," diye onayladı ve sözlerindeki gülümsemenin sesiyle kapıyı açarken ona baktım. Orada duruyordu, elleri önlüğünün ceplerinde, yüzünde alaycı bir gülümseme ve çenesinde saat beş gölgesi vardı ve onunla ilgili her şey beni kalmaya çağırıyordu ama Freddie'nin şu anda bize ihtiyacı vardı ve... "Devam et, Küçük Bit. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

Ona bir öpücük gönderdim ve aceleyle dışarı çıktım. Kerkenez arabasının sürücü koltuğuna oturmuş, motor mırıldanan bir canavar gibi rölantide çalışıyordu. Ben de yolcu tarafına geçtim. Freddie arka koltuğa yığılmış uzaklara bakıyordu, tüm ifadesi kapalıydı.

Kestrel bana elini uzattığında, emniyet kemerimi bağladıktan sonra parmaklarımı onunkilere geçirdim ve sonra onun bakışları benim dışımda her yerdeyken otoparktan çıkıyorduk. Ertesi gün kulüp binasının yakınında kaldım çünkü Freddie kendini odasına kilitlemişti ve dışarı çıkmıyordu. Vaughn bana onu bırakmamı söyledi çünkü bu hale geldiğinde yapacak bir şey yoktu. Odasını her gün uyuşturucu için kontrol ediyorlardı.

Bu, arabadaki surat ifadesini açıklayabilir. Vaughn işe gittiğinde odamdaki şifonyerin üzerinde duran yeni kitaplardan birini aldım ve koridorda Freddie'nin kapısına kadar taşıdım.

Oturup kapağında *Prescott Lisesi'nde HAVOC* yazan kitabın ilk sayfasını açtım. Omurgası kırık değildi, bu yüzden Jasper'ın okuduğunu düşünmedim ve bana bıraktığı diğer kitaplara da benzemiyordu. Kapağında bir çift vardı ve kızın saçları hoşuma gitmişti.

"Uçları pembe olan uzun sarı saçları var, ya da belki yarısından uçlarına kadar pembe çizgiler gibi. Çok güzel görünüyor." Oturmadan önce kapıyı çaldım, sonra Freddie'ye orada takılabileceğimi ve isterse ona kitap okuyabileceğimi söyledim. Umarım kapısı ses geçirmez falan değildir. Burada otururken oldukça aptal görünürdüm. "Acaba saçımı boyasam mı?" Dümdüz kahverengi saçlarımdan bir tutamı çekiştirdim ve ona baktım. "Belki tüm rengini açıp mavi ya da mor gibi bir şey yaparım. Düşünmek için yiyecek."

Kitaba geri döndüm, ilk sayfadan başladım ve yüksek sesle okumaya başladım. Yüzümü buruşturmadan önce birkaç sayfa bile okumamıştım. Bir avuç *pislik*. Bernie'yi sevmişim ama üvey babasıyla ilgili her şey kafamın içinde uyarı zilleri çalmasına neden oldu. Yine de, boğazım kurduğunda ve midem bulandığında bile okumaya devam ettim.

Kışım uyuştuktan, boğazım birkaç yerde ağlamamaktan kaşındıktan ve gözlerim yandıktan sonra bile okumaya devam ettim. Koridordaki bir ses beni o dünyadan çekip çıkardı ve aniden şimdiki zamana geri döndürdü. Ama baktığımda kimse yoktu.

Mesanem ağrıyordu ve esnemem gerekiyordu. Kitabın yaklaşık yarısını okumuştum. "Üzgünüm Freddie, işemem ve öğle yemeği bulmam lazım. İstersen sonra gelip biraz daha okuyabilirim." Ya da istemezsen. Çünkü bugün başka bir yere gidecek değildim.

Mutfakta yiyecek vardı. Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yapabilirim. Provalarda küçük mutfaklarında yapardım.

Los Angeles'taki eski tiyatrodaki. Fıstık ezmesi iyi bir proteindi ve yoğun bir dans programında çok yemem gerekiyordu.

Su buldum, Freddie için fazladan birkaç sandviç hazırladım ve yiyip yıkandıktan sonra fazlalıkları yanımda taşıdım. Üstlerini örttüm ve orada olduğumu ona haber vermeden önce yere oturttum. Kestrel geldiğinde hâlâ yerde oturmuş kitap okuyordum.

Kapı koridorda gümbürdedi ve Kestrel'in merdivenlerin başına geldiğini görmek için tam zamanında sayfadan başımı kaldırdım. Yaklaşırken önce bana sonra da kapalı kapıya baktı.

"Ondan iz yok mu?"

Başımı salladım. "İçeride olup olmadığını bile bilmiyorum." Bu düşünce aslında birkaç saat önce aklıma gelmişti. "Bütün gün burada oturup sadece kendim için yüksek sesle kitap okumuş olabilirim."

Kestrel eğilerek yumruğuyla hızlı bir vuruşla kapıya vurdu. "Freddie, o lanet ağzını aç ve Sparrow'a bütün gününü senin için bu sert, soğuk yerde oturarak geçirdiği için teşekkür et."

Kestrel bana elini uzatırken ağzım açık bir şekilde ona baktım. Elini sıktım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bacaklarımın uyuştğu yerden kıcıma doğru yayılan ve bütün gün hiç hareket etmememi protesto eden acıyı görmezden geldim.

Birkaç saniye sonra kapı neredeyse zifiri karanlık odaya açıldı. Freddie'yi göremiyordum ama kokusunu alabiliyordum; ter ve vücut kokusu biraz güçlüydü.

"Teşekkürler, Boo-Boo," dedi çiğ bir sesle. "Okumandan gerçekten hoşlandım." "Burada senin için bir sandviç var. Hem de birkaç tane."

Onları almak üzereyken Kerkenez beni kapıdan geri çekti. "O büyük bir çocuk, onları alabilir. Bütün gün onunla ilgilendin, şimdi de biz seninle ilgilenelim, olur mu?"

Tartışmak istedim ama Freddie'nin itiraz etmemesi ve Kestrel'in yüzündeki ifade dilimi ısırmama neden oldu. Beni kendi odasına ve varsayılan olarak benim odama götürdü.

Dükkândaki tulumları giymemiş olmasına rağmen, üzerindeki kir, egzoz ve motor yağı kokusunu alabiliyordum. Ayrıca garajdaki sabunun tanıdık kokusu da vardı. Bir tür limon tadı vardı ama yağ kokusunu kesiyordu.

Odasına giren Kestrel kapıyı kapattı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Sorum üzerine gözlerini kırptırdı, sonra gerinirken başını salladı. Ancak banyosunun ışıklarını açtığında yüzündeki yorgunluğu iyice görebildim. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Çenesi daha önce hiç görmediğim kadar dağınıktı. O sabah tıraş olup olmadığını hatırlamıyordum.

Omzunu ovuşturmadan önce yüzünü hafifçe buruşturarak esneme hareketini yarıda kesti. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Freddie... Freddie daha önce de vagondan düşmüştü. Onu kaldırabilir, temizleyebilir ve vagona geri atabiliriz ama vagona kalma kararı ona ait olmalı."

Kestrel duşa uzanıp bana dönmeden önce duşu açtığında adımlarında bir aksama oldu.

"O odasında kendine acırken sen dışarıda oturarak iyi bir şey yaptın. Ama şimdi dışarı çıkıp yardım istemesini beklemek zorundasın."

Oh.

Kıçımdaki ve kalçalarımın arkasındaki his geri dönüyordu. Karıncalanma ve iğnelenme şimdiye kadar hissettiklerimin en kötüsü değildi, ama bu bende esneme isteği uyandırды.

"Ben duş alacağım. Sonra da akşam yemeği için yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım. Herhangi bir tercihin var mı?"

Bana bakmadan gömleğini çekiştirerek çıkardı ve iş botlarını çıkarmadan önce köşedeki sepete doğru fırlattı. Yaptığı her hareket dişlerini sıkmasına neden oluyordu ve kasları kasılmadan önce gerilmelerini tam olarak tamamlamıyordu.

"Kendine zarar verdin."

"İyi olacağım, Sparrow." Doğrulurken bana bir gülümseme gönderdi. "Endişelenecek bir şey yok."

Bir eliyle kemerini çözüp diğer eliyle kapıyı kapatırken, "Yalancı," diye mırıldandım. Kendimi odama bıraktım ve lavaboya biraz sıcak su akıttığım banyoya girdim. Kestrel hızlıca duş alırdı ve kalçalarına havludan başka bir şey takmadan dışarı çıktığında ben çoktan odasına dönmüştüm. Su damlacıkları göğsünü süslüyor ve göğüs kaslarına dövme olarak yaptırdığı bir çift silahın üzerinden kayıyordu.

"Yatağa," diye emrettim ve yüzündeki şaşkınlığı görmezden geldim. Yatağın ucuna oturdu ve ben odama geri dönerken beni izledi. Sıcak havlulardan birini sıktım, sonra tekrar içeri girdim. Özenle sardım.

ve diğerk dövmelerini kataloglamamak için elimden geleni yaptım. Bu beni ilgilendirmezdi ve bunu onu süzmek için yapmıyordum.

"N'aber, Serçe?" Çantamdaki merhemi almak için uzandığımda o soğuk gözleriyle beni izledi. En azından eşyalarımın bir kısmını geri verdiklerinde, temel malzemelerimden bazılarına sahip olmuştum.

"Yaralanmışsın." Isıtmak için ellerime sürdüm, çünkü ilk uygulamada ellerimi buza çevirecekti ve sonra sol omzuna geçtim. Soğukkanlı ifadesine rağmen dişlerinin arasından hızlıca nefes alıp vermesi üzerine başımı salladım. "Yanılmıyorum. Kolunu sonuna kadar geremezsin. Omzuna bir şey yapmışsın. Ya bir tendona ya da kaslara. Hiperekstansiyon olabilir mi?"

Cevabını beklemeden, merhemi etrafa yayarken parmaklarımı içeri soktum. Naneli koku tanıdık gelmesiyle beni rahatlattı. Duşun sıcaklığı kasları ısıtmıştı ve boynundaki sıcak havlu kasları gevşek tutuyordu, çünkü çok derin bir çekme diğerlerini de sürüklemeye başlayabilirdi.

"Bugün bir motorun yerini değiştirmem gerekti, hepsi bu," dedi neredeyse kayıtsızca, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Arkasındaki yatağa geçtim ve kürek kemiği boyunca çalışmaya başladım, bir elimi pazılarının arkasına doğru kaydırırken eşkenar dörtgendeki gerginliği izledim. "Daha kötülerini de yaşadım."

Kolunun arkasında bir yara izi buldum. Kaynaştığı yerde benekli bir deri vardı. Muhtemelen bir yanık. Hemen altında büzülmüş bir et parçası vardı. Dürtmemle kolunu kaldırdı ve daha doksan derece bile yapamadan eşkenar dörtgen gerildi.

"Eğer beni dürtecek ve kışkırtacaksan bana gününden bahset." Sesinin düzgünlüğüne rağmen dişlerini gıcırdattığını gizleyemedi.

"Günümü çoğunlukla Freddie'ye kitap okuyarak geçirdim," diye itiraf ettim. "Yeni kitabın nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Beğendin mi?"

İşte oradaydı, kasların birbirine bağlandığı bir düğüm, muhtemelen bağlar ya da tendonlar. Fark etmezdi, artık elimdeydi ve kolunu istediğim yerde tutmak için pazularını desteklerken parmak eklemlerimle baskı uygulamaya başladım. "Seni ileri itmeme izin verme." Emrimle bacakları sertleşti ve tüm ağırlığımı düğümdeki boğuma verdiğimde sırtı da sertleşti.

"Doğru," dedi, sonra zoraki bir kahkaha attı. "Senin gibi küçük bir şey beni hiçbir yere götürmüyor."

"Uh huh," dedim, düğüm tekrar tekrar geri dönerken. Bunlardan birini kazarak çıkarmak dayanılmaz olabilirdi ama bıraktığında buna değerdı. "Kitap iyiydi. Yer yer biraz... rahatsız edici. Çok fazla şiddet var."

Buna odaklanmak daha kolay.

"Ayrıca, onun için tam bir pislik torbasıydılar ve onları neden sevdiğinden emin değilim."

Kerkenez acı dolu bir homurtuya dönüşen bir kahkaha attı. "Orospu çocuğu..." Düğüm çözüldü ve yarı sarktı ama romboid gevşediğinde kolu kalktı ve kolunu başının üzerine uzatabildi.

Parmaklarımı tekrar kasların üzerinde gezdirirken kıkırdadım. Daha az baskı uyguladım ama hâlâ sertti. Birden fazla düğümün soruna yol açtığı ilk sefer değildi bu.

Bana bakmak için dönerken elimi tuttu. "Sihirli eller." "Pek sayılmaz."

Yataktan kalkıp ayaklarımın üzerinde zıplarken homurdandım.

"Sadece yıllarca dans pratiği yapmak ve onlar bana yardım ederken diğer dansçılara yardım etmek zorunda kalmak."

Gözleri kısıldı.

"Başka bir yeriniz acıyor mu?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Masajı bitirmen için canının yanması mı gerekiyor?"

Bakışlarına hapsolmuş bir halde başımı yavaşça salladım. "Daha fazlasına ihtiyacın varsa, bu konuda iyiyim. Ayaklarım ellerimden daha güçlüdür ama... iyi kavrarım."

Islak havluyu boynundan çekti ve yatağına uzanmak için hareket etti. Havlu kalçalarının etrafında dar bir şekilde duruyordu. Gerçi yayıldıkça kesinlikle gevşemişti.

"Normalde sormazdım," diye itiraf etti Kestrel, sonunda gözlerini benden kaçırdı ve başını eğerek kollarına yasladı. "Ama sen bana işkence etmediğini ve lanet olası uzun bir hafta olduğu zaman kendimi harika hissettim. Sen bana bir masaj yap, Sparrow, ben de sana istediğin her şeyi getireyim."

"Bekle," dedim ona, gülümsememi bastırarak. Merhemi biraz vücut yağıyla değiştirdim. Isıtılsaydım daha iyi olurdu ama tembel, yayılmış Kestrel'i seviyordum ve ilk kez *benden* onun için bir şey istemişti.

Odasına döndüğümde tekrar yatağına tırmandım ve yanına diz çöktüm. "Eğer çok sert davranırsam bana haber ver."

Yorgana yaslanarak kıkırdadı. "Endişelenme, Sparrow. Sana güveniyorum."

Bu sözler beni ürküttü ve beyanın ardından yayılan ilk zevk dalgası da öyle. Sırtında çalışmaya başladım, yağı yavaşça yaydım ve boynundan aşağıya doğru ilerledim. Her kas birbirine bağlıydı, bu yüzden birindeki gerginlik diğerini çekebilir, bu da diğerini gererdi. Çekilen bir boyun sırtınızı mahvedebilir ve belinizdeki bir gerginlik boynunuzun ağrmasına neden olabilir.

Yavaş yavaş yatağın içinde eriyor gibiydi. Sadece sırtında durmakla ilgili bir şey söylemedi, ben de uyluklarının arkasına, sonra baldırlarına ve ayaklarına doğru çalıştım. Havlunun kaymaması için dikkatli davrandım. Yine de kalçalarına masaj yaptığımda bir homurtu çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse, güzel bir kıcı vardı, ama dikkatli olmazsa muhtemelen sırtını çekeceğini söyleyen bir şekilde dardı, bu yüzden onu da gevşetmeye çalıştım. Bir noktada, yarı yarıya kesilen yorumları kaybordu ve nefesi derinleşti. Başının arkasına hafifçe masaj yapmak için parmak uçlarımı kullandım. Saçlarına yağ bulaştırmak istemedim ama yatağa daha da gömüldüğüne yemin edebilirim.

Nefes alıp vermesi yavaş ve düzenli bir şekilde gerçekleşiyordu. Bir ışık gibi sönmüştü ve ifadesindeki yorgunluk da azalmış görünüyordu. Yataktan dikkatlice kaydım ve hala nemli olduğu için havluyu üzerinden çektim. Sessiz adımlarla banyoya gidip havluyu astıktan sonra odama geçtim ve yataktan yorganı kaptım.

Kestrel'in odasına döndüğümde kıpırdamamıştı. Battaniyeyi üzerine serdim ve evet, çıplak kıcına baktım. Pek çok çıplak vücut görmüştüm ama gerçekten de güzel bir poposu vardı. Onu yatırdıktan sonra kendimi şımarttım ve ışığı kapatıp aşağı inmek için dışarı çıkmadan önce başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Ertesi gün Vaughn'dan işe giderken beni kliniğe bırakmasını istedim. Bu fikir onu pek heyecanlandırmadı ama öğleden sonra vardiyası vardı ve bütün sabahı onunla yatakta geçirdim. Her yerim ağrıyordu ve eğer işe gitmek zorunda olmasaydı, kalkabilir miydik bilmiyorum.

Neyse ki kliniğe giderken yiyecek bir şeyler aldık. Oraya vardığımda çok yoğundu ve Vaughn beni Doktor'un ofisine sokup gözden uzaklaştırdı. Ağlayan bebeklerin ve birden fazla üzgün annenin sesi duvarlardan süzülürken, internette gezinmek için yeni telefonumu kullandım. Kulüp binasındaki telefon bağlantısı berbattı.

Bir web sayfasını zar zor yükleyebiliyordum ve diğer telefonumdaki bazı özelliklerden yoksundu. Hâlâ açmaya cesaret edemediğim. Ama bir yandan da

Doktorun ofisindeydim, dinleyici yoktu ve soru soracak kimse yoktu, biraz araştırma yapabilirdim.

Haber sitelerini taramak zaman aldı. Kayboluşum ilk başta önemsiz gösterilmişti. Sonra fidye için ilk sahte iddialar geldi. Yaşam tarzı dergilerinden birinde annemin mini çöküşü ve bitkinlik nedeniyle bir tesise yatırılmasıyla ilgili koca bir yazı çıktı.

Tam olarak gözlerimi devirmeden, asıl haber parçalarını bulmak için aile dramını atlardım. Görünüşe göre, on haftadır kayıp olduğum ilan edildikten sonra bazı çalışkan tipler benden "fidye" almaya karar vermişlerdi. Fidyeye ödenmiş, ancak FBI ve Sharpe Financial için çalışan ajanlar arasındaki işbirliği sayesinde paranın ve beni kaçırmak isteyenlerin izi sürülmüş.

İkisi hariç hepsi baskında öldürülmüştü. O ikisi de sorguları sırasında bana hiç sahip olmadıklarını ve sadece bu çabadan para kazanmaya çalıştıklarını itiraf ettiler. Makale daha sonra amcamın beni bulmak için gösterdiği derin çabaları detaylandırmaya devam etti.

Ben güvende olup eve dönene kadar ailenin asla pes etmeyeceğini söylediğinde üst dudağım kıvrıldı.

O sitede başka makalelere bağlantılar vardı. Bazılarında Eric ile kaçtığıma dair söylentiler vardı, ancak Eric'in benimle aynı zamanda ortadan kaybolması onu kayıp kişi statümde şüpheli kişi haline getirdi.

Bahsedilenler gittikçe birbirinden uzaklaşıyordu. Bulunmamı sağlayacak bilgi için konulan ödül artmaya devam ediyordu. Bir video ortaya çıktı ve babam geri dönmem için yalvarıyordu. Amcam onun bir adım sağında ve solunda duruyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Toplum içinde nadiren yapardı. Babam şirketin önde gelen kişisi, yüzüydü. Halkın karşısına çıkma işlerini o ve annem hallederdi. Yine de babamın sessiz, iyi ifade edilmiş ama biraz kişisel olmayan savunması teneke hoparlörlerden yükselirken bile amcamdan başka bir yere bakamadım.

Sanki izleyeceğimi biliyor gibiydi.

Sonuna gelince kapattım, sonra arama geçmişimi silmeye başladım, koltuğa kıvrılmadan önce hepsini temizledim.

Aylardır yoktum. Aylardır. Ve görünüşe göre, beni bulmaktan vazgeçmemişlerdi.

İŞİN İÇİNE GİRMEK

OceanofPDF.com

EMERSYN

Dizinin iki haftalık arasının Manhattan'ın seçkinleri için düzenlenen yardım balosu sezonuna denk gelmesi benim şanssızlığımdı. Bradley Amca'nın eşlik ettiği dört baloya katılmıştım bile. Etkinliklerin gösterişine bayılırdı. Ayrıca her biri için bana yeni bir elbise almaya özen gösterirdi. Ne de olsa her akşam aynı elbiseyle görünemezdim.

Bu gecenin elbisesi koyu bir orman yeşiliydi. Straplezdi, bedeni dantelliydi ve sahip olduğum göğüsleri güzelce şekillendiriyordu. Elbisenin geri kalanı imparatorluk belinden düz bir çizgi halinde düşüyordu. Her iki yandaki yırtmaçlar bacaklarımı ortaya çıkarıyordu. Ayakkabılar pahalıydı ve uyumlu olacak şekilde boyanmıştı. Boynumdaki zümrüt gerdanlık tenime biraz batıyor gibiydi. Arkadan bir tasma gibi düşen, elmas kaplı platin altından bir kuyruk vardı.

Amcamın bu hafta bana taktığı üçüncü gerdanlık olduğu için, bir noktaya değindiğini hissediyordum. Eric'in üzerimde bıraktığı morluklar ben dönene kadar tam olarak iyileşmemişti.

Bradley Amca'nın tepkisi çok öfkeliydi.

Neyse ki, galalar görünür bir hasar bırakamayacağı anlamına geliyordu. Bu da bir şeydi. Met'e doğru kırmızı halı kaplı merdivenlerden çıkarken bileklerimdeki elmas ve zümrüt prangalar parılıyordu. Bu gala ana etkinliğin sadece bir öncüsü olsa da, yine de kaynaşmamız önemliydi.

Annemle babamın da gelmesini bekliyordum ama son dakikada başka bir etkinlikte şirketi temsil etmek üzere çağırılmışlardı. Bradley Amca'nın her zaman dediği gibi, bölüşmek ve fethetmek daha iyiydi.

En üst basamağa ulaştığımızda Bradley Amca kulağıma, "Gülümse Prenses," diye mırıldandı. Kolum sıkıca onun koluna girmiş, elim ön kolunda duruyordu. Saville Row ceketine karşı bileziği harika bir şekilde gösteriyordu. Bir esinti eteğimi karıştırdı ve bir fotoğrafçının resmimizi çekmesi için tam zamanında sol bacağıma ortaya çıkardı.

Çekilmeden önce dişlerinin kulak mememe sürtünmesi bir uyarıydı. Bir parçam ilk fotoğrafı merak etse de ikinci fotoğraf çekildiğinde gülümsemem yerindeydi. Adamlar amcamı selamlarken yavaşladık ve o bir düzine iyi dilekçinin arasından elini kolunu sallayarak geçerken ben gülümsememi korudum.

Konuşmaların sadece yarısını dinledim. Çoğu umurumda olmayan işlerle ilgiliydi. Tanıdık bir yüz gördüğümde ana kapıya yaklaşmıştık.

Lainey.

Aynı anda beni fark etmiş gibiydi. Gülümsemesi büyüdü ve benimki çok daha kolay oldu. Neredeyse onlara varmıştık. Neredeyse tüm etkileşimleri boyunca eli belimde sıkıca durdu. Beni bıraktığında rahat bir nefes aldım. Performansındaki bir kusur, zırhındaki bir çatıaktı bu. Bunu fark etmemiş olmasına imkân yoktu.

Bu oldukça aleni gafin misillemesi olarak daha sonra olacıklardan korkmak yerine, Lainey'nin uzattığı eli tuttum ve beni çekmesine izin verdim. "Harika görünüyorsun," dedi bana. "Uzun zaman oldu."

"Biliyorum," dedim, keşke bunu amcamın duyabileceğı bir yerde itiraf etmeseydim. Lainey, Sharpe'ın oda arkadaşı olmak için yeterince iyi değildi. Her neyse. Lainey ara sıra görüşmeye devam etmişti. "Geçen Haziran mıydı?" Bir yerlerde izimi kaybetmiştim. Nerede kalmıştık ki?

"Geçen Nisan ayıydı," dedi Lainey gülererek. "Paris'teki gösteride. Harikaydın ve adını gördüğümde çok şaşırmıştım."

Haklısın. Başımı salladım. "Prova odalarından zar zor çıktım. Hiç gezme fırsatı bulamadım."

"Paris'e gittin ve Paris'i gerçekten *görmedin* mi?" Skandala uğrayan Lainey başını salladı ama gözleri parlıyordu. "Kabul edilemez. Israr ediyorum, bir noktada kızlar gezisi."

"Kulağa harika geliyor." Gerçekten de öyleydi.

Gözlerini benden kaçıırken gülümsemesi bir parça soldu, sonra başını sallarken ağzı ince bir çizgiyle kapandı. Lainey tanıdığım ve çok aşına olduğum bir çabayla dikkatini yeniden bana yöneltti. "Güzel. Hadi bunu gerçekteştirelim..."

"Elaine." Selamlama sesi arkamdan geldi. Dönerek smokinli yakışıklı adama baktım. Bizden çok büyük değildi, uzun boylu, zayıf yapılı, siyah saçlı ve siyah gözlüydü. Elaine'e odaklandığı zamanlar hariç her halinden bir ürperti okunuyordu. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Bunu planlamamıştım," dedi Lainey. "Git başımdan."

Güldü, ama gülüşü sanıldığından daha az neşeliydi. Soğukkanlı dikkatini bana yönelterek elini uzattı. "Adam Reed, ve sen..."

Lainey kolunu benim koluma bağlarken, "Hiç etkilenmedi," diye onu bilgilendirdi. "Ve biz içeri giriyoruz."

Tamam. Onunla konuşmamı istemedi. Anladım. Lainey benim arkadaşımı, Adam Reed her kimse o değil.

"Adam," dedi amcam gür bir sesle. "Seni gördüğüme sevindim." Amcamla tokalaşırken Adam'ın ne kadar kolay vites değiştirip sert bir kibarlığa büründüğünü fark etmemek zordu. Birbirlerinden hoşlanmadıkları belliydi.

Oh, bu Adam'ın köşesine puan koydu. Üzgünüm, Lainey.

"Baban nasıl?"

"O iyi efendim. Eminim sizi kaçırdığı için çok üzülecektir."

Neredeyse homurdanacaktım ama kendimi tutmayı başardım çünkü etrafımızdaki sıcaklık düşmüştü. Amcam kovulmaktan hoşlanmazdı. "Merak etmeyin," diye cevap verdi. "Yeni aldığım hisseler beni yönetim kurulunda görecek. Gelecek haftaki yönetim kurulu toplantısında görüşürüz. İyi akşamlar. Prenseler."

Son iki hecedeki emir sesi, amcamın kolunu tekrar tutmadan önce Lainey'e özür dileyen bir bakış atmamı sağladı.

Adam yüzünde neredeyse sadistçe bir sırıtışla, "Beni tanıştırmadın," diye söylendi. Eğer bu kâbusun tam ortasında olmasaydım, onu kışkırtmak isterdim.

"Haklısın," dedi amcam ona yumuşak bir sesle. "Ben yapmadım." Sonra Bradley Amca bir kolunu belime doladı. Parmakları yan tarafımı ısırdı. Sabah morluklar olacaktı. Zorlukla koşarken bizi Met'in içine yönlendirdi. Başımızı salladık ve samimi bir şekilde gülümsedik ama o bizi hareket ettirmeye devam etti.

Bizi kadife bir ipin arkasından karanlık bir salona ve özel bir banyoya yönlendirmesi uzun sürmedi. Kapının kilidini açtığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İçeri girer girmez kendimi duvara yapışmış buldum.

"Benedict'lerden ve Reed'lerden uzak duracaksın, Prenseler." Her kelime beni tokatladı. "Anlıyor musun?" Ama elbisemin altındaki eli amımı kavırıyor, parmakları acımasızca sıkıyordu. Üzerindeki morluk görünmüyordu ama acıdan zorlukla nefes alabiliyordum.

"Evet," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. Ağlamayı reddettim. Beni uzun bir hafta sonu tatiliyle ödüllendirdiği onuncu yaş günümünden beri onun için tek damla gözyaşı dökmemiştim.

Keşke zamandan koparabilsem dediğim bir hafta sonu.

Sonsuza kadar.

Beni dikkatle inceledi, sonra elini çekti ve boştaki elinin parmaklarını yanağıma dokundurdu. "İşte iyi bir kız, benim tatlı prensesim. O genç adam kötü şeylerden başka bir şey yapmaz. Bana ulaşmak için seni kullanacak ve buna izin veremeyiz. Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Uyarı vardı.

Durup bana baktığında başımı salladım. Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu, ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken gülümsüyordu. "Kendine gel Prens. Uzun bir gece olacak."

Zaten öyleydi.

"Birlikte çok eğleneceğiz," diye söz verdi, sesindeki yumuşaklık kadife eldivenli bir yalandı. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

"C İçeri gel," dedi doktor kapıyı benim için açarken. Kliniği erken kapatmıştı. Ama bunu haftada en az bir kez yaptığını, çünkü klinikteki işlerin çoğunu kendisinin yaptığını söyledi.

"Orada hiç yardımın yok mu?" Evine girerken sordum. Dairesi klinikten çok da uzak olmayan bir binadaydı. Daha birkaç blok gitmiştik ki, on katlı bir binanın yanındaki otoparka yanaştı. Dairesi dördüncü kattaydı. Neyse ki cılız da olsa bir asansörleri vardı.

Eski moda ve manuel akordeon kapılar kullandığını fark ettiğimde beni güldürdü. Yukarı çıkarken belirgin bir ürperti verdiğinde o kadar da değil. Doc'un elini aniden kavradım ve sıktım. Kıkırdadı ve beni yanına çekti.

"Yeterince güvenli, Küçük Bit. Endişelenme."

Evet, onun için söylemesi kolay. Onun katında durduğumuzda verdiği ürperti dişlerimi ağrıttı. Bu yerin merdivenleri olmalıydı. Yangın yönetmeliği bunu gerektiriyordu. Merdivenlerden kolayca çıkabilirdim.

Yine de iyi egzersiz.

Cehennemden gelen ele geçirilmiş asansörden daha iyi.

Doktor dairesinin kapısına kadar bana kıkırdadı. Hint yemeklerinin, zengin körinin ve baharatların kokusu salonu sarmıştı. Midem memnuniyetle guruldadı. Koridorda oldukça kurumsal bir yer vardı. Sade renkler, temiz zeminler ve bomboştu.

Onun dairesi farklıydı.

Her yerde lekeler ve renk sıçramaları vardı.

"Klinikte yardımcım var," dedi Doktor sırt çantasını bir sıra kancanın altına yere bırakırken. Ardından anahtarlarını ve ceketini astı. Kapıda dört sürgü vardı ve kapattıktan sonra hepsini fırlattı. "Haftada sadece birkaç gün. Kadın hastalarım olduğunda yardımcı olması için bir hemşire geliyor."

Bundan bahsetmişti.

"Ama diğer her şeyi sen mi yapıyorsun? Yönetim? Temizlik? Hastalara bakmak? Açılış? Kapanış?" Çok fazla gibi görünüyordu. Bakışlarımı

duvardaki baskılar. Çoğu fotoğraftı. Bazıları Doc'un ordudaki haliydi. Bir fotoğrafta arkasında çöl vardı. Bir diğesinde okyanus. Bir diğesinde ağaçlarla kaplı bir patika. Yanındaki insanlardan hiçbirini tanıımıyordum.

"Burası benim kliniğim," diye cevap verdi. Buzdolabının açılıp kapanma sesi sessiz odada yankılandı. Elinde birkaç birayla geri döndü. Bir tanesini bana uzattı. "Bir içki al ve otur. Hızlıca bir duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyor."

Bana birayı uzattığında "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Önlükleri biraz özleyeceğim." Yalan yok. Onların içinde gerçekten iyi görünüyordu.

Kıkırdaması içtendi ve içinde bir parça güvensizlik barındırıyordu. "Madem öyle diyorsun. Uzaktan kumanda orada," dedi ve sehpayı işaret etti. "Ben yemek hazırlayana kadar dayanamazsan kilerde cips var. Kanepe orta derecede rahat, sandalye daha iyi. Hemen döneceğim."

"Mickey," dedim o daha iki adım atmadan ve durakladı. "Beni ağırladığın için teşekkür ederim."

Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalkarak neredeyse orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Küçük Bit, istediğin zaman gelebilirsin."

"Ölüm asansörünü atlayabildiğim sürece harika."

Başını arkaya attı ve güldü. "Aşağı inerken seni tutacağım, söz veriyorum daha iyi olacak."

Homurdanarak birayı dudaklarıma götürdüm ve o düşünüyormuş gibi diye arkamı döndüm. Arkasından hiçbir kapı kapanmadı, yani ya gezegendeki en yumuşak kapılara sahipti ya da onları kapatmamıştı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek yerine biradan bir yudum daha aldım. Oturmak yerine oturma odasını keşfettim. Sanat eserleri yerine mekân resimleri vardı; bir ev, bir toplum merkezi ve bir klinik göze çarpıyordu. Siyah saçlı ve nazik gözlü bir kadının fotoğrafı vardı. Yaşlıydı ve bu fotoğraf Tom Clancy'den Gandhi'ye kadar her şeyin iyi yıpranmış kopyalarının bulunduğu bir kitap rafında duruyordu. Kurgu. Kurgu dışı. Dolaşmaya devam etmeden önce başlıkları inceledim.

Daha fazla resim. İçlerinden birinde daha genç bir Doc-Mickey seçtim. Burada, onun evinde, muhtemelen ona ismiyle hitap etmeliyim. Yüzünde kaygısız bir gülümseme vardı ve kolunu başka bir adama dolamıştı, aslında bir çocuğa, bir tür kafa kilidi takmıştı ve başını ovuyordu. İkisi de gülüyordu.

Fotoğrafla ilgili her şey beni gülümsetti. Fotoğrafın yakınında Jasper ve Roma'yı görünce daha yakından inceledim. Mickey piknik masasına benzeyen bir yere oturmuş, Liam ve başka bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. Fotoğrafta hepsi de gençti.

Çok daha genç. Liam hâlâ biraz ukala bir pislik gibi görünüyordu. Bakışlarımı Roma'nın durduğu yere çevirdim. Kendini geriye çekmiş, elleri tanıdık gelen kapüşonlu bir tişörtün ceplerindeydi. Muhtemelen öyle olmalıydı, çünkü ben de onu giyiyordum. Konuşmadan rahatsız mı olmuştu yoksa sadece odaklanmış mıydı anlayamadım. Ama Jasper hemen arkasındaydı ve doğrudan kameraya yöneldi.

Bir şey söylüyormuş gibi ağzını açıp dilini çıkararak onu tersledi.

Muhtemelen beni güldürmemeliydi, çünkü görüntüdeki diğer her şey çok niyetli ve odaklanmıştı, ama Jasper sanki burada duruyormuş gibi açıkça fuck off enerjisi yayıyordu. Bu duvarlarda tarih vardı.

Bir sürü tarih.

Doc'un mezuniyet kepi ve cübbesiyle çekilmiş bir fotoğrafını görünce kalbim sıkıştı. Kararlı ama memnun görünüyordu. Orada benim yaşımda olmalıydı. Ama gözleri daha yaşlı görünüyordu. Yanındaki karede aynı siyah saçlı kadın vardı ve ona gururla gülümsüyordu.

Annesi olmalı.

İçimden kıskançlık geçti, zevkle yan yana. Onu önemseyen biri olduğu için mutluydum.

Daha fazla çocuk ve doktor fotoğrafı buldum. Jasper, Liam ve Rome'un olduğu resimdeki diğer çocuk birkaç taneden fazlasında vardı. Diğerlerinden daha fazla. Kerkenez'i hiçbir karede bulamadım ama Freddie'yi buldum.

Bir fotoğraf karesinde arka plandaydı ve ben de ona doğru eğilip gözlerimi kısarak baktım. Fotoğrafta çok zayıf, çok solgun, çok titrek görünüyordu.

Mickey sessizce, "Bu ilk OD'sinden üç gün önce çekildi," dedi. Geri gelmesini beklemiyor olsaydım, tam arkamda olduğu gerçeği beni sıcratabilirdi. Ayaklarının üzerinde çok sessiz duruyordu.

"İlk mi? Kaç kere yaptı?"

Mickey omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla kasıtsız üç tane." Kasıtsız.

Çenemi kaldırarak onu inceledim. "Kaç tane kasıtlı?" "Sadece bir tane," diye cevap verdi. Sonra birasını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

"O intihara meyilli değil, Küçük Bit. Gördüğüm kadarıyla değil. Artık değil. Depresyonda mı? Evet. Bağımlılığıyla mı uğraşıyor? Evet. Belki biraz inkar ediyor? Kesinlikle. Ama intihara meyilli değil. Özellikle de yeni bir yüzle takılırken."

Alaycı gülümsemesi karşısında gözlerimi devirdim ve onu mutfağa kadar takip ettim. "Meraklı davrandığım için özür dilerim."

"Bakmanızın sakıncası yok." Saçları nemliydi ve yüzünden geriye doğru kaymıştı. Söylediği gibi önlüklerini değiştirmişti. Üç çeyrek kollu açık yakalı bir Henley ve solmuş, rahat bir kot pantolon giymiş, rahat görünüyordu. Daha rahat. Çıplak ayakları da genel görüntüye katkıda bulunuyordu. "Söylesene, sana yiyecek bir şeyler hazırlamadan önce hoşuna gitmeyen bir şey var mı?"

Biraz omuz silktim. "Turnede olduğum çoğu zaman yüksek protein ve yoğun sebze ağırlıklı besleniyorum. Karbonhidratlar sadece performans sonrası yakıt olarak kullanılıyor. Ama kiloma dikkat etmek zorundayım. Muhtemelen şimdi daha fazla dikkat etmem gerekiyor çünkü son zamanlarda pek sağlıklı beslendiğim söylenemez."

Tükettiğim paket servis miktarına bakılırsa, Marta bu noktada anevrizma geçirebilirdi. Madam B de. Dansçılar çok kalın olmayı göze alamazdı. *Yağsız kas. Yağsız kas.* Kelimeler beynimin arkasında şaklayan bir kırbaç gibiydi.

"Küçük Bit, sırlıslıkla halde bir dolar, bir dolar ve beş sentten daha ağır olursan ayakkabılarımı yerim." Bana attığı kuru bakıştaki eğlence eksikliği beni güldürdü.

"Sanatçı olduğunuzda durum farklıdır."

"Evet, sanatınız için kendinizi aç bırakıyormuşsunuz, öyle duydum. Muhtemelen ne kadar yakıyorsunuz? Bir performansta dört ya da beş bin kalori mi?"

Omuz silktim. "Olabilir. Yine de yediklerime dikkat etmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Ya da öyleydi. Hepsi izleniyordu. Çoğunlukla."

Gözleri kısıldı ve konuyu değiştirmem gerekti. Biramı ona doğrulttum. "Tek başına olsan ne yaparsan yap. Kendimi davet ettim sayılır."

Bana attığı inceleme bakışıyla biraz kıpırdandım ve sonra çenemi kaldırdım. Kıpırdanmak bir şey anlatıyordu. Bunu yapmamam gerekiyordu. Misilleme...

"İyi," diye homurdandı. "Buraya gel." Şaşıracak itaat ettim ve birasını tezgâhın üzerine koydu. "Seni almaya geliyorum, Little Bit."

"Tamam."

Sonra ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirdi ve beni tezgâhın üzerine tünemem için kaldırdı. "Burada kal." Buzdolabına gitmeden önce son sözünü burnuma hafifçe dokunarak söyledi.

Bulduğum açıdan buzdolabını net bir şekilde görebiliyordum, her şey düzgünce yerleştirilmişti. Bir çekmece sebze. Süt. Yoğurt. Peynir. Ayrıca bir paket çıkardı.

         tavuk g    .

"Bana geri d  nmeye karar verdiğinden beri nasıl olduğunu anlat." Beni kulüp binasına geri g  t rmesini istediğim günden beri ilk kez bu konuyu açıyordu. "Daha iyi mi? Daha mı k  t ?"

"  nceden korkunç değildi. Yani, Jasper otoriter ve kontrolc yd , çocuklar çok fazla sır saklıyordu, hepsi benimle ilgilenmek istiyordu ve sinir bozucu ve sevimli bir karışım dılar. Bunların çoğu hala aynı."

Kıkırdadı ve başı nı salladı.

"İstedim ki... Burada olmadığım bir zamanı hatırlamak zor. Yani, burada değil, burada." Pek mantıklı konuşmuyordum. şişeyi kaldırdım ve uzun bir yudum aldım. "Kaçmak istedim çünkü beni neden aldıklarını ve neden tuttuklarını anlamıyordum. Eric'i zincirlediklerini ve kanlı bir şekilde d v  klerini gördüm... ve bu hoşuma gitti. Bunun benim hakkımda ne s yledi inden emin değilim."

Bir tavanın altını açtı ve ısıtmaya başladı. Biraz ya la birlikte kokulu soğan ve sarımsak ekleniyordu ve cızırtı midemin sıkışmasına neden oldu. D ş nd    mden daha çok acıkmıştım.

"İnsan olduğunuzu ve onun ortadan kaldırılması gereken bir çöp parçası olduğunu söylüyor."

"Onun hakkında bunu bilmenden nefret ediyorum."

"Sana zarar verdiğini mi?" Doc-Mickey kaşlarını çattı. "Senin iki katından daha büyük olan biri tarafından incitilmen utanılacak bir şey değil."

"Jasper neden durdurmadı ımı anlamıyor."  enemi kapatmam gerekiyordu. "  nk  olabildiğince uzun süredir hayatta kalma mücadelesi veriyor.

Unutmayın. Mücadele ederek hayatta kalır." Bu beni  zd . "Ama bu onun hik yesi." Mickey yavaşça başı nı salladı.

"Ve sana neden bu kadar kızgın olduğunu."

"O da var, K    k Bit. Ona biraz zaman ver. Karşılık vermedi in için seni su lamadı ını biliyorum, sadece incindi in fikrinden nefret ediyor. Açıkçası, sen de

I. Bu yüzden onun görevden alınmasıyla ilgili uykularınız kaçmamalı."

"Yapmadım," diye söz verdim. "Bu biraz komik... geri d nd    md  dans ediyorum. Belki her gün değil ama dışarı çıkmadan önce bile dans ediyordum. O stüdyo... anladıklarından çok daha fazla şey ifade ediyor. Çok uzun zamandır dans benim ka ışım, uzaklara gitme biletim oldu. Dansla ilgili sevdiğim şeyler, benim için ne ifade ettiğinden daha az önemli hale geldi."

Sebzeleri tavaya ekledi ve tavuğu başka bir tavada kızartmaya başladı. Ben biramı bitirmiştım, o da bitirmişti. Sessizce iki şişe daha çıkardı ve bana bir tane ikram etmeden önce onları açtı. Birayı hiç sevmezdim ama artık daha çok içtiğime emindim. Bunun topraksı bir tadı olması dışında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Jasper ve diğerlerinin içtiklerinden daha koyuydu.

"Ama burada, burada dansı yeniden sevebiliyorum ve sadece keyif için dans edebiliyorum."

"Sevindim. Seni bir ara görmeyi çok isterim."

Gülümsememi geri çektim. "Hepiniz beni izlemeye gelseydiniz, stüdyoyu büyütmek zorunda kalırdınız."

"Özel performans o zaman." Göz kırptı. Yanaklarım kızardı ve biramdan bir yudum daha aldım.

"Sanırım kısa cevap daha iyi. Hâlâ anlamadığım çok şey ve vermem gereken kararlar var."

"Onu da anladım," dedi tavuğun üzerini örtüp ocağın altını kısarken. Tüm mutfak harika kokuyordu ve Mickey yemek pişirmekte de diğer her şeyde olduğu gibi becerikli ve kontrollüydü. Şişman bir somun ekmeği indirip böldüğünde, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Gerçekten. Herhangi bir yere gidebilseydin, herhangi bir şey olabilseydin, ne isterdin, Küçük Bit? Dilinden dökülen ilk cevabı ver, hiç düşünme..."

"Başka biri."

Bunun için çok düşünmeme bile gerek yoktu. Uzun bir nefes üfleyerek ürperdim.

"Başka biri mi?" diye sordu.

"Emersyn Sharpe değil." Bu, son on yılda inşa ettiğim kariyerimden vazgeçmek anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda beni çok daha uzun süre tutsak eden bir hayattan da uzaklaşmak anlamına geliyordu. "Peki ya sen Mickey? Sen kim olmak isterdin?"

Adını söylediğimde yüzünde beliren zevk ifadesi hiç de yanlış değildi. Dilimde hâlâ biraz tuhaf hissediyordum ama kararlıydım. İsimler önemliydi. Sahip olduğumuz isimler. Başkalarının bize verdiği isimler.

Bir daha asla duymak istemediklerimiz.

"Ben olsam ben olurum," dedi ekmeği fırına sürerken. Tereyağı sürmüş ve biraz baharat eklemişti. Fırın kapandı, birasının yarısını boşalttı ve sonra bana baktı. "Ama yaralarımдан vazgeçip vazgeçmeyeceğimi merak ediyorsun."

Bu bir soru değildi ama... "Düşündüğüm şey bu değildi. Yara izleri hayatta kaldığını gösteriyor." Bunu bana o söyledi. Hafızam biraz bulanıktı. Hasarlarımın çoğu meraklı gözlerden uzakta, saklıydı. Ama o kendi yaralarını etinde taşıyordu. "Bence dövmelelerin çok güzel ve altındaki deri de öyle."

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sen kimsin, Emersyn Sharpe?"

Güldüm, çünkü bu bende hem çığlık atma hem de ağlama isteği uyandırdı. "İşte milyon dolarlık soru bu."

Belki de rahatsızlığım anlaşıldı çünkü daha sonra konuyu değiştirdi. Çok geçmeden akşam yemeği hazırды. Limon ve biberle kızartılmış ızgara tavuk, çıtır çıtır, tuzlu ve sıcak ızgara sebzeler ve sarımsakla tatlandırılmış çıtır ekmek.

O kadar acıkmıştım ki, benim için dilimlediği yarım somun ekmeği de dahil olmak üzere her şeyi mideye indirdim. Klinik hakkında konuştuk. Askere gitmesi hakkında. Tıp fakültesine neden ve nasıl gittiğini. Sağlık görevlisi olarak eğitim almış ve sahada acil yardım görevlisi olarak çalışmıştı.

Bir şeyler olmuştu ama ne o teklif etti ne de ben burnumu soktum. Dönüp dolaşıp kliniğe ve oradaki işine verdiği değere geldiğimizde esnemeye başlamıştım. "Özür dilerim."

Mickey koltukta oturduğumuz yerden kalkarken, "Hayır," dedi. "Hadi seni geri götürelim. Saat onu geçti ve kapımı kırmaya gelmediklerine şaşırdım."

Burnumu kırıştırdım. "Jasper bunun üzerinde çalışıyor."

Çok geçmeden ayakkabılarını giydi ve ölümün köhne asansörüne bindik. Merdivenleri kullanmak istedim ama Doktor bunun daha iyi olacağına söz verdi. "Sadece gözlerime bak." Yüzümü kavradığı ve başparmaklarını yanağımda gezdirdiği gerçeğinin vahşi çırpınışlarla hiçbir ilgisi yoktu. "Korktuğumuz şeye odaklandığımızda onu güçlendiririz."

"Öyle mi?"

"Hmm-hmm." Sesin yumuşak uğultusu içimde zonkladı. Mickey ile her şey çok daha kolaydı. "Çünkü korktuğumuz şeye odaklandığımızda ona güç vermiş oluruz. Hiçbir şey bir şeyin korkusunu, onu görmezden gelmek ve temelde onu terslemekten daha hızlı yok edemez."

Zihnim amcamı düşünmeye başladı ve onun yüzünü ve anısını kendimden uzaklaştırdım. Onu bu anda istemiyordum. O çok fazla şey kirletti

Şimdiden. Ellerimi göğsüne dayadığım Mickey'nin kalp atışlarına, bana bakışına ve dudaklarındaki belli belirsiz kısma odaklandım.

"Gördün mü?" Asansör durduğunda Mickey ellerini indirdi. Beni öpmemiş olması beni itiraf etmek istediğimden daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı. Kamyonetine doğru yürüdük ve ben emniyet kemerimi bağlarken o yolcu tarafındaki kapıda kaldı. "Küçük Bit, bana verdiğin öpücük..."

Kalbim sıkıştı, sesindeki reddedişi neredeyse duyabiliyordum.

"Bu konuyu kapatsak daha iyi olur."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü birincisi ben senden çok daha büyüğüm ve ikincisi de senin oğlanlar seninle benim birlikte olmamız fikrini hoş karşılamayacaklar."

"Onlar benim değil," dedim. "Ve... yaş sadece bir sayı. Sen beni görüyorsun. Beni pek çok insanın asla göremeyeceği bir şekilde görüyorsunuz." Hepsi gördü. İçlerinden kaçının derimin altında yüzen kırık dökük parçalarını görmesi korkutucuydu. "O öpücükte ciddiydim."

Gözleri kapalı olan Mickey başını kamyonun kasasına yasladı. "Yaptığımı biliyorum," diye mırıldandı usulca. "Ama bunu unutursak daha iyi olur."

"Bırakmak istiyor musun?"

Gözleri fıldır fıldır açıldı ve sıcaklık içimi yaktı. Ama cevap vermek yerine kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna doğru yürüdü. Sanırım bu başlı başına bir cevaptı, değil mi?

Arabadaki sessizlik ürpertiye artırdı ama zorlamadım. Benim için çoktan yolundan çıkmıştı. Geri çekilmek daha iyiydi. Kulüp binasına dönmek neredeyse hiç zaman almadı. Arabayı hemen yan taraftaki küçük kapıya çekti. Burası sessizdi ama bu bir şey ifade etmiyordu. İçeride bir faaliyet merkezi olabilirdi.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim emniyet kemerini çözerken. "Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim."

Kapının koluna uzandım ama elimi yakaladı ve çekiştirdi. Koltuğun üzerinden kaydım ve o da ağzını benimkinin üzerine kapatarak içimi yakan, hızlı bir öpücük kondurdu. Dilinin darbeleri talepkârdı ve erişim bulmak ellerimi saçlarına doğru kaydırmama neden oldu. Sıkıca kavramasına rağmen parmaklarında ısırik yoktu, güç yoktu, kopmak istediğimden beni tutan hiçbir şey yoktu.

Sonra ağzımı serbest bıraktı, dişleriyle alt dudağımı yavaşça dışarı çıkardı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve gözleri karanlıkta tüm şiddetiyle parlıyordu.

"Hayır, bu işin peşini bırakmak istemiyorum," dedi bana. "Ama bırakırsak herkes için daha iyi olur. Şimdi kışını içeri sok, Küçük Bit. Şimdi git."

Emir beni ürpertti ve hayır demek ve tartışmak aklıma gelmeden önce kamyonun dışarı kaymışım bile.

Tereddüt ettiğimde, "Git, Küçük Bit," diye tekrar emretti. Ona ters ters baktım. "Gitmesine izin vermeyeceğim."

Belki çok olgunca bir davranış değildi ama deponun kapısına doğru yürümeden önce kamyonun kapısını çarparak kapattım. İçeri girmeden önce arkama bile bakmadım. Kapının arkamdan kapanma sesi biraz uğursuzdu ve bu ürpertiye üzerimden attım. Kollarımı kavuşturarak deponun zeminine doğru ilerledim. Düşündüğüm gibi, burası kesinlikle kalabalıktı. İki büyük kamyon yan yana park etmişti ve fareler bir kamyonun diğerine bir dizi kutu taşıyordu.

İzlendiğim hissi üzerime çöktü ve etrafıma bakındım. Jasper ya da Kerkenez'in geri dönmem için nöbet tuttuğunu görmeyi bekliyordum. Onun yerine, Rome'un yumrukladığı fareyi bana bakarken buldum.

Bakışlarımız buluştuğunda bana sıkı bir gülümseme verdi ve ben biraz daha hızlı hareket ettim. Bakışlarının ağırlığı tüm yol boyunca beni takip etti ve ondan kaçmak için yarı yarıya koşmak istedim, ama kendimi normal bir hızda gitmeye zorladım.

Kulüp binasına girdiğimde ürpertici bir nefes aldım ve kapalı kapıya yaslandım.

Soğuğa rağmen ter derime sıçradı. Bu adamda bir sorun vardı.

Gerçekten yanlış.

B L O O D I N

OceanofPDF.com

JASPER

Dumanı yukarı doğru üfledim ve ağacın boş dalları arasından ötesindeki mavi gökyüzüne baktım.

"Okulda olman gerekiyordu," dedi Milo piknik masamın bankına çökerken. Benimkiydi çünkü bu sabah sırtüstü uzanıp sigara içerken onu ben talep etmişim. Akşamdan kalma olduğum gerçektir ve başım çatırdıyordu. Liam yanında bir şişe viski ve yediğimiz en güzel kurabiyeleri getirmişti. Adı Fransız kurabiyesi gibi bir şeydi ama lanet olsun, harikaydı.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdim, bir nefes daha çekerek. Güneş gözlükleri yeterince karanlıktı, ışık beni çok fazla rahatsız etmiyordu. Ama ne sosyal bilgiler, ne Shakespeare, ne de fen bilgisi umurumda değildi. Milo'nun aksine ben spor yapmadığım için okul yerine parka gidiyordum.

"Pisliğin teki kayboldu, ben de iyi olduğundan emin olmak için geldim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bana bakmıyordu. Aslında duruşu, masaya yaslanması ve kollarını kenarlara uzatışıyla rahatlamış görünüyordu. İfade­siz yüzüne rağmen çenesinde bir kas seğiriyordu. O da benim gibi güneş gözlüğü takıyordu ama dişlerinin gıcırda­dığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Bana kızgın falan mısın?" Çünkü son kontrol ettiğimde, son zamanlarda hiçbir şey yapmamıştım. En azından hatırladığım kadarıyla ve bir hafta önce yaptığımız her şey onun fikriydi.

"Sana değil," diye cevap verdi. "Bu sabah Freddie'yi gördün mü?"

Bizden üç yaş küçük olan Freddie geçen yaz grup evine gelmişti. Hepimiz hasarlıydık ama o özel bir tür hasarlıydı. Çocuğun ölmek gibi bir arzusu vardı. Çok cılızdı, vücudunun ödeyemeyeceği çekleri ağzıyla yazıp duruyordu. Ağzından çıkan saçmalıklar kıcına tekme yemek için tasarlanmış gibiydi. Milo ve ben onun serseriliğine dikkat etmeye başlamıştık, çünkü kötü niyetli ya da aptal görünmüyordu, sadece deliydi.

Fındıklarla yaşayabilirdik. Kuşkusuz, onu başkalarını kızdırırken izlemek eğlenceliydi.

"Hayır," dedim ve uzun bir duman daha çektim. "Onlar bizden önce okula gidiyorlar." Lisede değildi. Liseye göre küçük görünüyordu.

Altıncı sınıfta. O zamanlar bu kadar kısa olduğumu hatırlamıyordum ama ne biliyordum ki? "Sırt çantana falan mı sığıyordu?"

Milo homurdandı. Freddie bunu toplum merkezindeki çocuklardan birine yasal olarak yapmıştı, o pislik Roma'ya bilerek çarpmış ve üzerinde çalıştığı tabloyu devirmişti.

Milo ve benim ona göz kulak olmamızın başka bir nedeni de bu olabilir. İyi bir kavgayı severdim.

"Neden buradayız?" Kellan masanın diğer tarafındaki sıraya bir gümbürtüyle düşerken sordu. "Bugün bir sınavım var."

"Çünkü Milo onunla buluşmamızı söyledi," dedi Vaughn bize katılırken. Ne oluyor lan?

Doğrudum ve Milo'ya baktım. "Ne oldu?" Çünkü o, zorlanmadıkça sınıf atlamayan, dümdüz bir çocuktü. Daha önce yüz iki geçici ile okula gitmiş ve sonra onu grup evine geri göndermeye çalıştığında hemşireyle kavga etmişti.

Hepimizden mi? Bir yerlere gidecek olan oydu. Onun planları vardı. Ortalaması A olan tek kişi Roma'ydı. Sık sık sınıf birinciliği ve ikinciliği için yarışlardı. Bahse girerim Liam bizim okulda olsaydı onlarla birlikte olurdu ama "ailesi" onu havalı bir hazırlık okuluna yazdırmıştı.

"Freddie'yi gördünüz mü?" Milo bana cevap vermek yerine Vaughn ve Kellan'a sordu.

İkisi de başlarını salladı. "Okuluna kadar gitmemiz mi gerekiyor?" Bazı eziklerin onu grup evi ile ilkokul binası arasında pusuya düşürmenin bir yol olduğunu düşünmesi ilk kez olmuyordu. Biz ondan daha uzun süredir okuldaydık ama bu harekete geçemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu ve verdiğimiz karşılıklar çok daha şiddetli ve iki kat daha kötüydü.

İnsanların ilk seferde ne demek istediğimizi anlamalarını istedik. İkinci sefer çok daha kötüydü. Şimdiye kadar kimse bizi üçüncü kez test etmemişti.

"Yatak kontrolünde yoktu," diye duyurdu Rome geldiğinde. Yatak kontrolünde hepimiz içiyorduk, yani teknik olarak biz de orada değildik. Sarışın kaşlarımı kaldırıncaya omuz silkti. "Ben sordum." Sanki bu çok açık olmalıydı.

"Sanırım kimse nerede olduğunu bilmiyordu?" Masadan kaymadan önce sigaramı söndürdüm. Akşamdan kalma olduğum için başım zonkluyordu ama şimdilik bunu görmezden geldim.

"Hayır." Kısa ve öz. Tek kelime. Yine de Roma daha fazlasını bilseydi, daha fazlasını söylerdi. Bilgiyi rehin tutmazdı.

"Sikeyim," diye inledi Kellan. "Kaçtı mı?"

"Tekrar mı demek istiyorsun?" Vaughn sordu. Freddie yaz boyunca hiçbirimize haber vermeden kaçmıştı. Sonunda ortaya çıkmış, isyanı yüzünden neredeyse dilsiz kalmıştı. Bir dahaki sefere gitmek istediğinde bizden birini bulmasını söylemişim. Sokaklar için çok cılızdı.

Vaughn hepimizin en büyüğüydü ve hâlâ ara sıra ona sakso çekmesi için para ödemeye çalışan puştlar oluyordu. Her şeyin satılık olduğu gerçeği gözümden kaçmadı. Yine de...

"Geçen sefer nereye gittiğini biliyorum." En azından bir kısmını. Planları konusunda oldukça ketum davranmıştı ama rıhtımların yakınındaki bir depoda saklandığını itiraf etmişti. Artık kimse kullanmıyordu ve içinde eski nakliye konteynırları vardı.

Milo bana bir bakış attı. "Nereye?"

"Rıhtım. Waterston ve 105.

Cadde'nin yakınında."

"Hadi gidelim." Milo da diğerleriyle birlikte beni takip etti. Liam ortaya çıkmadan önce parkın kenarına bile varamamıştık. Rome'un ikizi, üzerinde kaydolduğu okulun süslü arması olan bir takım elbise giymişti. Saçları terden ıslanmıştı ve kravatı yamuktu.

"Özür dilerim," diye homurdandı. "Dışarı çıkıp buraya gelmem bir dakika sürdü." Okul şehrin uzak bir köşesinde olduğu için etkilenmişim. "Nereye gidiyoruz?"

"Rıhtım," diye yanıtladı Roma onu. "Freddie kayıp."

Benim aksime, Liam akşamdan kalma gibi görünmüyordu. Sik gibi. Yine de destek için mutluydum. Yürürken taktığı kravatı çıkarıp cebine soktu.

Kellan sırtarak, "Güzel kıyafet, dostum," diye yorum yaptı. Muhtemelen bunu kastetmişti ama Vaughn'un yumuşak kıkırdaması ve Rome'un homurdanması beni daha da gülümsetti. Liam orta parmağını Kellan'a doğru kaldırdı. Ama daha sözünü bitirmemişti ki, "O mükemmel devam rekorunu tamamen mahvedeceksin," diye ekledi.

"Siktir git," dedi Liam gülerek. "Yoklama alındıktan sonra ayrıldım, yani öğretmenlerden birinin tepesi atmadığı sürece ben temizim."

Şerefsiz. Onun okulunda günde sadece bir kez yoklama alıyorlarmış. Güzel olmalı. Kafamdaki gümbürtü, kalbimin çarpıntısıyla eşleşti.

Birlikte. Elbette, bir grup baş belası gibi görünüyorduk ama mahallemizin çoğu bizi tanıyordu, Liam bile.

Bizi yalnız bıraktılar. Polisler bile bizi görmezden geliyordu. En azından devriye polisleri. Ama biz yine de onlardan kaçardık. Birkaç yıl önce gerçek bir piçle karşılaşmıştık ve bana ve Milo'ya copla saldırmıştı. Karşılık vermememizin tek nedeni onun lanet bir polis olmasıydı. Eğer Mickey J olmasaydı, muhtemelen kığımız hapisanede olurdu.

Biraz uzun bir yürüyüşü ama bir saat içinde oraya vardık. Şehrin bu tarafının büyük bir kısmı yıllar içinde harabeye dönmüştü. Sanki işyerleri kapandıkça yerlerine yeni bir şey eklenmemiş ve metruk binalar çürümeye terk edilmiş gibiydi.

"Hangisi?" Milo, kırık tel örgülerin altından geçtikten sonra sordu. Bir sigara çıkardım ve binaları incelerken ona dokundum.

"Daha önce kullandığı yer güney tarafında. Oradan suyu görebilirsiniz."

"Ayrıalım mı?" Liam bölgeyi tararken sordu. "Daha fazla bina vuracağız."

"Anlaştık," dedi Milo. "Kellan ve Vaughn, siz şu ilk binalara doğru gidin, sadece bir tarama yapın ve kulağınızı dört açın. Rome ve Liam, kuzey tarafına gidin ama uzak kapıdan girin ve güneye doğru ilerleyin. Jasper ve ben onun bildiği binayı bulup oradan başlayacağız."

"Herkesin telefonu var mı?" Kellan sordu. Liam'ın bir başka hediyesi; hepimize sınırlı dakikası olan ucuz cep telefonları almıştı. Acil durumlarda ulaşmanın bir yoluydu bu.

Tamam Freddie, hangi cehennemdesin?

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

K

Ellan bana üzgün bir çuval olduğumu söyleyen bir bakış attığında kendimi kanepeye bıraktım ve onun döneceği zamanı beklemeye başladım. Maçı sessizce izledik. Freddie

Hala odasına kapanmış, bir kişilik acıma partisi veriyor.

Onu daha önce kontrol etmişim ama utancı şu anda onaylanma ihtiyacından daha ağır basıyordu, bu yüzden odasında kalmak istedi. Klinikte olmakla ilgili bir şey onu harekete geçirmişti. Ne olduğunu sordum ama bana söylemek istemedi. Emersyn'le ne yaptıkları hakkında konuşmam gerekiyordu. Belki bunu çözebilirim, onu NA'ya geri gönderebilirdik.

Eğer kesinlikle gerekliyse, onunla giderdim. Bu ona daha önce de iyi gelmişti. Arka arkaya üç sigara içmiş olduğum gerçeği, bir tane daha yakmadan önce onları itmeme neden oldu.

"Akşam yemeği yiyeceklerini ve Doc'un onu geri götüreceğini mesaj atmış," dedi Kellan, hesap defterinden başını kaldırmadan. "Roma muhtemelen her ihtimale karşı Doc'un binasının yakınlarında bir şey üzerinde çalışıyordur."

Bir kapı çarptı ve doğruldum, ama gelen Vaughn'du, Emersyn değil. Beni görünce yavaşladı ve birbirimize baktık. Sessizlik uzadı ve ben çenemi kapattım. Başındaki örgü şapkayı yavaşça çıkardı ve tek ses televizyondaki spikerden geldi.

"Evet, bu işi odamda yapacağım." Kellan ayağa kalktı ve televizyonu kapattıktan sonra kumandayı masanın üzerine bırakıp birasını aldı. "Sadece mobilyaları kırmayın ya da etrafa kan sıçratmayın. Sparrow'un çirkin suratlarınızı olduğu gibi sevdiğine eminim. Yeniden düzenlemek yok."

Vaughn ve ben, içmek için birayı kaldıran Kellan'a baktık.

"Siktir git Kes," diye homurdandı Vaughn.

"Benim tipim değil." Sırıttı. "İyi oynayın çocuklar." Sonra odadan çıktı ve merdivenlere yöneldi.

Vaughn bir kez daha bana odaklandı. "Şirretliğine başlamadan önce bir bira almam umurunda mı, yoksa doğrudan yumruklara mı geçmek istiyorsun? Birayı ziyan etmeyi düşünmüyorum."

"Sen gerçek bir pisliksin," diye homurdandım. "Git lanet biranı getir." Kıkırdadı. Göt herif.

Kendi biramın kalanını da içtikten sonra bir sigara yaktım. Belki elimde olursa, kendini beğenmiş suratına yumruk atmamı engelleyebilirdi. Emersyn'e daha az pislik olmaya çalışacağımı ve kavga çıkarmayacağımı söylemiştim.

Onun başlatmasına izin vermeyeceğimi ve sonra da dalmayacağımı söylemedim. Tabii, Vaughn genelde lanet kavgaları başlatmazdı. Şerefsiz.

Tek kelime etmeden sandalyeye oturdu ve bacaklarını dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi açtı. Yüz ifadesi neredeyse dingindi. Ben de Emersyn'i gönlümce beceriyor olsaydım, muhtemelen ben de dingin olurdum.

"Sadece tükürmek mi istiyorsun?" Vaughn sordu.

"Pek sayılmaz," diye homurdandım. İçimi kemiren düğümlemiş duygu karmaşasından nefret ediyordum. "Onu becerdin."

"Yaptım," dedi.

"Nasıl hissettiğimi bildiğin halde," dedim yavaşça, ona ters ters bakarak. "Yine de yaptın."

"Hawk, seni kardeşim gibi seviyorum ama aptal değilsin. Hepimiz onu istiyoruz. Uzun zamandır istiyoruz. Onu önemseyen tek kişi sen *değilsin*." Şişesini kaldırdı ve bana doğrulttu. "Ve onun bize güvenmesini istiyorum. Onu bu şekilde aldığımızda kendi kendimizi becerdik ve sen bana mecbur olduğumuzu söylemeden önce, buna katılmıyorum. O pisliğin yavaşça ve acı çekerek ölmesi gerekiyordu. Ama bu korkuyu ve endişeyi hak etmedi."

Hayır, yapmamıştı.

"Bacağına işeyip kendi bölgeni işaretlemek istediğin için herkese pislik gibi davranmanı hak etmedi."

Sigarayı söndürmeden önce ona ters ters baktım. "Onu sadece becermek istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Vaughn. "Onunla ilgilenmek istiyorum." Allah kahretsin. "Onunla çıkmak istiyorum. İstiyorum..." Bir sürü şey.

"İkimizin de ne istediğinin bir önemi olmadığını farkındasın, değil mi?" Birasını kaldırdı ve hepsini geri devirdi, sonra da ekledi: "Önemli olan sadece onun ve eninde sonunda Raptor'un ne istediği. Çünkü o öğrendiğinde hiçbirimizin hayatta kalacağından emin değilim."

Ağırlık omuzlarıma çöktü ve burnumun kemiğini sıktım. Nabzım başımın içinde zonkluyordu. "Bununla başa çıkacağız." Bir yolunu buluruz. "Ama ondan vazgeçmeyeceğim." Şimdi olmaz. Hele ki o bana

ciddi bir ilgi. Vaughn'un kollarında parçalandığını görsem bile. Onun zevkini tatmış olsa bile.

"Bana geri çekilmemi mi söylüyorsun?" Bu sorudaki bıkkınlık başımı kaldırmama neden oldu. Kardeşlerimle kavga etmek en sevdiğim şey değildi. Ama bu herhangi bir şey yüzünden değildi.

"Hayır," dedim yavaşça, "hepinizin bunu yapmasını çok isterdim ama Kel'in gözü onda. Roma onun için çıldırıyor. Liam'ın siki sürekli etrafı kokluyor." Sanki o buradayken ne kadar sık ortaya çıkmaya başladığını fark etmediğimi sanıyordu. Sonra da Rome'un onu evine götürmesini mi?

Pislik.

En azından Emersyn bir daha yapmamamı istemeden önce onu yumruklamam gerekiyordu. Dişlerimi sıktım. "Doktor onu da istiyor."

Vaughn kıkırdadı. "Onu istemeyecek kırmızı kanlı bir erkek tanımıyorum."

"Senin için sorun değil mi?"

"Sizinle mi?" Vaughn omuz silkti. "Dünyaya karşı hep biz vardık. Şimdi onunla *birlikte* dünyaya karşı biz olabiliriz."

O kadar da kötü gelmedi.

"Sadece bir pislik gibi davranarak onu korkutmamaya çalış," diye devam etti ayağa kalkarken. "O burada mı bu arada?"

"Hayır, hâlâ Doc'la birlikte."

Çenesi bir parça gerildi ve bu beni memnun etmemeliydi ama etti. En azından kıskançlığa karşı *tamamen* bağışık değildi. "Tamam. Ben bir duş alacağım."

"Ve onu bekliyorum, o yüzden yatağına çıplak girmek gibi planlar yapmayın."

Vaughn kıkırdadı. "Bana soru sorma, ben de sana yalan söylemeyeyim." Merdivenlere yönelirken boş şişeyi masanın üzerine bıraktı. "Ve eğer bir saat içinde buraya dönmezse, gidip onu alacağız."

Evet. O zaman ona her şeyin Vaughn'un fikri olduğunu söyleyebilirdim. "Tamamdır." Bana bir barış işareti yaptı ve sonra merdivenlerden yukarı kayboldu. Ona dokunduğu için hâlâ taşaklarını tekmelemek istiyordum ama artık onu öldürmek istemiyordum. Onu kanlı bir şekilde dövmek ya da vurmak arzusu, onları bulduğum geceden ayrılmak zorunda kaldığım ana kadar içimi kemirmişti. Hepimizin pişman olacağı bir şey yapmadan önce buradan defolup gitmeliydim.

Otuz dakika sonra kapı tekrar açıldı ve o kapıdan içeri girdi. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz solgun yüz ifadesiyle ayağa kalktım. Onu öldürebilirdim.

"İyi misin?"

"İyi," dedi kapüşonunu çıkararak. "Sadece dışarıda bir sürü fare çalışıyor ve karanlık olduğu için biraz ürkütücüydü."

Kahretsin, götün tekiydim. Bunu düşünmem gerekirdi. "Özür dilerim," dedim masanın etrafında dönerek. "Belki bir dahaki sefere bize mesaj atarsın, sonra birimiz seninle kapıda buluşur." Eğer farelerden biri ona yan gözle bakarsa, bunu halledecektik. "Bir dahaki s e f e r e olsa sorun olmaz değil mi?" Korunmasız soru beni şaşkına çevirdi. Viskimsi kahverengi gözlerine bayılmışım.

Kenarlar. Optik bir yanılsama olmalıydı ama umurumda değildi.

"Doc'la çıkmanızın bir sakıncası var mı?" Açıkladım ve o da kaşlarını kaldırdı. "Evet, sakıncası var." Gerçek buydu. "Ama seni durdurmayacağım." Ne kadar istemiş olursam olayım. "Yani, eğer bir dahaki sefere ikimizden biri olmadan dışarı çıkar ve geri dönersen mesaj at."

Doktor onu kapiya *kadar* geçirmeliydi. Ani gülümsemesi kötü ruh halimi bir düzine parçaya ayırdı. "Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten minnettarım."

"Deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunun anlamı sandığından çok daha büyük."

"Benimle biraz oturmak ister misin? Sana bir içki getirebilirim. Sonra konuşuruz?" Ve ben çok garipleştim. Benim sorunum neydi? Hareketlerim vardı.

"Bu hoşuma giderdi ve bir sigara için de adam öldürürdüm." Hiç tereddüt etmedim. Paketi aldım ve onun için bir tane çıkardım ve uzatmadan önce yaktım. Dudakları az önce benimkiyle dokunduğum ucun etrafına dolandığında, tüm kanım güneye kaçtı.

"Bira. Hemen geliyor." Kendimi biraz daha rahat bir pozisyona ayarlamak zorunda kaldım. Kanepenin orta minderine yerleşmişti, ben de daha önce oturduğum koltuğa geri döndüm. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim."

"Nasıl olduğunu sormalı mıyım?" Bu senin sorduğun bir soruydu, değil mi? "Gecen nasıl geçti?"

Şişeyi kaldırırken bana baktı ve bir yudum almadan önce biraz kaşlarını çattı. Şişeyi indirene kadar "İyiymi. Mickey ile konuşmayı seviyorum."

Sakin ona öyle deme. Bu düşünceyi kaçmadan önce ısırđım ve yutmaya çalıştım. Boğazıma düğümlendi ama devam ettim. "Güzel."

Gülümsemesi biraz daha yükseldi. "Denediğın için teşekkürler Jasper, ama aynı zamanda kendine de zarar vermek zorunda değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Ben..."

"Dilini o kadar sert ısıırıyorsun ki ağzından kan geliyor olmalı?" Kaşlarını kaldırarak aksini söylemem için beni cesaretlendirdi.

"Tamam, hoşuma gitmiyor. Aslında *Mickey* ile konuşmaktan hoşlanmandan nefret ediyorum." Adını yarı tükürür gibi söyledim. "Ama sana bir söz verdim ve buna sadık kalacağım."

Elini yanağıma dayadığında tamamen hareketsiz kaldım. Şişeyi tuttuğı için avucu soğuktu. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük. *Mickey* ile konuşmaktan keyif alıyorum çünkü söylediğım tek bir kelimeyi bile yargılamıyor. Ayrılmaktan bahsettiğimde bile."

Midem dibe vurdu. Sinirlenmek yerine dişlerimi birbirine geçirdim ve telefonumu almak için biraz geri çekildim. Ona dokunmayı ve onun tarafından dokunulmayı tercih etsem bile, kendimi toparlamam gerekiyordu. Ayrılmak *kötü* bir fikirdi. Tehditlerin asıl kaynağını henüz bulamamıştık.

Bazı duyumlar aldık ve bize büyük borcu olan ve arayan insanlar vardı.

"Orada, onun evinde resimlerinizi gördüm. Senin ve çocukların resimlerini. Sen daha gençken."

Bu beni şaşırtmadı. *Mickey*, hayır, ona bu gözle bakmıyordum. *Doc* her zaman lanet bir ahmak olmuştu. "Onu gençken tanırdık. Burada, bu mahallede büyümüşü. Başları derde girdiğinde bazı küçük çocuklara göz kulak olurdu."

"Başın belaya girdi mi?" Bu sorudaki masumiyet eğlencenin etrafında dolanıyordu. Cevabı biliyordu ama aynı zamanda bunun derinliğini nasıl kavrayabilirdi ki?

"Bir kereden fazla," diye itiraf ettim. Kanepede dönerek onunla yüzleştım. Dizim onunkine değecek şekilde kanepenin arkasına yaslandım ve onu inceledim. "Bana ayrılmakla ilgili şu konuşmadan bahset."

"Bana hâlâ gitmek isteyip istemediğimi sordu," dedi yumuşak bir sesle. "Bir noktada ondan kaçmama yardım etmesini istedim."

Gerginlik içime işledi ama kalçamdaki tüy gibi hafif parmakları beni tekrar ona doğru çekti.

"Bunu sizi kızdırmak için değil, birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak için söylüyorum. Ondan bana yardım etmesini istemiştim. Bana hiçbirinizin bana zarar vermeyeceğini söyleyip durdu ama ben yine de kaçmak istedim."

Bekledim.

"şimdi mi? Belki o kadar değil." Bu tam bir itiraf değildi ama sanki seçtiği kelimeler üzerinde düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı. "Nereye gideceğimi bilmiyorum ve burada olmak yeterince güvenliydi. Ama..."

"Ama bu senin planın değildi," dedim usulca. Kellan başından beri bunu söylüyordu. O bizim dünyamıza ait değildi. Haklıydı, ait değildi. Ama onun için bir yer açmak istedim. Özellikle de kalmak istiyorsa.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Artık farklı seçeneklerim var, özellikle de mahkum olmadığım için. Ama bir iş bulmam gerekebilir..."

"Gerek yok."

"Biliyorum. Sizler benimle ilgilendiniz, ancak bir sonraki adım için plan yapmalıyım, eğer bunu çözebilirim. O zamana kadar, ben sadece..."

"Burada kalacaksın. Burada bir yerin olacak ve biz de bunu çözmene yardımcı olacağız." Biraz çaresizlik hissi verse de umarım çaresiz görünmüyordu. "Gitmeni istemiyorum."

Emersyn bakışlarını kaldırdı ve benimkilere kilitlendi. O bana bakarken derin bir nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sanki ruhuma uzanıyor ve onu inceliyor gibiydi. Lanet olsun, umarım buna değmişimdir.

"Neden?" Sessiz soru içimde sekti.

"Çünkü önemsiyorum," diye itiraf ettim. Raptor'la konuşana kadar ona söyleyebileceğim tek gerçek buydu. Bu konuda neredeyse tüm kiracıları kırmıştım, bir tane daha ne olabilirdi ki? *Doğru nedenlerle işleri berbat eden bir arkadaş ile öfkeli bir pislik arasındaki fark aynıydı.* Kafamın arkasındaki küçük ses cevabı hemen verdi. "Çünkü senin güvenliğin ve mutluluğun benim için önemli." Hepimiz için, ama şu anda onlar adına konuşmayacaktım.

"Sana sahip olmak istiyorum," diye ekledim sessizce ve gözlerini kırpıştırdı. Bir an için gözlerinde korkuya benzer bir şey parladı ve göz bebekleri fincan tabağı kadar büyüdü. "Bir mülk gibi değil," diye hızla ekledim ve bana bakmaya devam ederken sinirli, gevşek elini elime aldım. "Ve seni zincire vurmaya çalışan herkesi öldürürüm. Ama sadece benim olmanı istiyorum. Seni... Seni kardeşlerimle paylaşmak istemiyorum."

"Ah." Tek heceyi titrek bir nefesle dışarı verdi.

"Sen iyi misin?" Endişe içimde kabardı. Eli buz gibiydi. Geçen gün Liam'dan döndüğümüzde bize hırlayarak söylediğı sözler zihnimin gerisinde sessizce yankılandı. Hayatı boyunca zincirlenmiş ve kafese kapatılmıştı. "Bana anlatabilirsin," diye söz verdim ona. "Her ne ise, icabına bakacağım."

Dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. "Bunun için teşekkür ederim. Daha iyi olmasını istediğın için."

"Her zaman." Kaşlarını çattım. Sonra dikkatle uzanıp saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Şimdi bir şey yapabilir miyim?"

"Bana sarılır mısın?" Bu istek beni ürküttü ve şişeyi elinden alıp onu kendime, kucağıma çektim. Kolları bana dolandı, ben de kendi kollarımı ona doladım. O kadar küçüktü ki. Neredeyse hiçbir şeyi yoktu ve çok sıkarak onu incitmek istemiyordum ama aynı zamanda onu asla bırakmak istemiyordum.

Yüzünü boynuma gömdüğünde, nefes alışının yumuşak sessizliğı gıdıkladı. Saçlarını okşamak için bir elimi kaldırdım. Ona sahip olmak istediğimi söylediğimde çuvallamıştım. Bununla ilgili bir şey onu rahatsız etmişti. Bunu daha sonrası için dosyaladım. Şu anda, berbat ettiğım şeyi düzeltmem gerekiyordu.

"Seni kendim için istediğimi söylediğimi biliyorum," diye mırıldandım usulca. "Kafamı çok karıştırıyorsun, Swan. Sen güzellik ve zarafetsin, ama aynı zamanda ateş ve öfkeliisin. Aklımda, sen kırılığansın..."

Yumuşak bir kakhaha attı ama bu ses aynı zamanda bir hıçkırık da olabilirdi. "Peki ya gerçeklik?"

"Çok daha iyi, hâlâ kırılan ama tanımlanamayan bir güç." Vaughn'un şiirine ya da Rome'un basit, gözlemlerin kalbine inen sözlerine ihtiyacım vardı. "Hayal ettiğım gibi değilsin ve aynı zamanda hayal ettiğım her şeydin."

Emersyn yavaşça geri çekildi ve ben de onun yumuşaklığını kendime bastırmak yerine kollarımı gevşetmeye zorladım. "İkisi birden olamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gülme sırası bendeydi. "Kim demiş?"

"Şey, mantık."

"Boş ver mantığı." Omuz silktim. "Benim için ikisisin de, Swan. Güzellik ve güç.

Zarafet ve güç. Çiçek ve ateş."

"Kaba ve komik mi?" Bu alaycı yanıt beni gülmekten kıldı geçirdi. Benden gerçek bir kakhaha kaçtı ve gözleri parladı. Saklandığım yerden çıkardığım karanlık her neyse geri çekildi.

"Peki, şiiri uzmanlara bırakacağım."

Eğildim ama bana hafifçe vurdu. "Yapma bunu. Çok hoş olduğunu düşündüm ama çiçek dedin ve bana lale, hercai menekşe ya da kadife çiçeği gibi çiçekli bir şey demiyorsun."

"Çünkü benim için sen bir kuğusun. Zarif. Olağanüstü."

Dudaklarını bir gülümseme daha süsledi. "Bence sen de oldukça havalısın." Homurdandım.

"Biliyorsun," diye devam etti. "Öfke ve kızgınlık sorunlarına rağmen herkesle ilgileniyorsun. Benimle bile. Sen benim için o stüdyoyu inşa edene kadar bunu görememiş olsam bile. Sen harika bir adamsın, Jasper. İşte tanımak istediğim adam bu."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Öfkem çok uzun süre hayatta kalmama yardımcı olmuştu. Öfke... Hepimizi ayakta tutmak için ona ihtiyacımız vardı. Ama o benim öfkemi istemiyordu. Onsuz ne olacağımdan emin değildim.

Sessizliğim üzerine iç çekti ve sonra eğilip yanağıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. Daha önce elinin okşaması gibi, bu da içimi yaktı, beni dağladı.

"Denediğin için teşekkürler," diye mırıldandı. "Sanırım şimdi yukarı çıkıyorum." İki adım.

Temel içgüdülerim beni kilitleyen beyin kekemeliğini geçmeden önce iki adım attı. Ayağa kalktım ve peşinden gittim. Koluna dokunduğumda, parmaklarımı zar zor koluna doladım ve sonra o bana doğru yuvarlandı. Yüzünü ellerimin arasına aldım, ağzımı onunkine mühürlemeden önce onunla bakışlarımı kilitledim. Dilimin tek bir dokunuşuyla bana açıldı, onu içime çekerken tatlılığı dudaklarımda alay konusu oldu.

Belki hissettiklerimi anlatacak şiirselliğe sahip değildim ama ona gösterebilirdim.

FIRSTBLOOD

OceanofPDF.com

JASPER

Çitlerden Freddie'nin bana gösterdiği depoya kadar olan yürüyüşümüz, hızımızı artırdığımızda bile neredeyse on dakika sürdü. Aciliyet havayı titretiyor ve jiletli yağmur damlaları gibi kesik kesik bir ritimle tenime çarpıyordu. Kapalı ve terk edilmiş depoların arasından geçerken Milo bana ayak uydururken hiçbir şey söylemedi. Bir zamanlar bu depoların hepsi yükleri saklamak, tasnif etmek ve taşımak için kullanılıyordu; bazıları iç kesimlere, bazıları denize, daha fazlası da şehre taşınıyordu.

Şimdi mi?

Braxton Limanı'nın geri kalanına çok benziyordu; ufalanmış ve unutulmuştu. İçimden geçen düşünceleri bir kenara iterek nerede olduğumuza odaklandım. Ne kadar derine inersek, depolar o kadar ürkütücü görünüyordu. Hatta bazıları tehditkâr bir havaya bürünmüştü, kapılar kırık dökük bir geçmişe açılan delikler gibi açıktı.

Terk edilmiş bir alan için bile sessizlik çok fazlaydı. Bir nefes daha almadan önce kendimi bir nefes vermeye zorladım.

"İşte," dedim niyetlendiğimden çok daha yumuşak bir sesle. Yine de her yer üstümüze üstümüze geliyordu. Şehrin daha derinlerinde ama yine de çevresi boyunca başka depolar da vardı. Temelin tamamen teslim olduğu yerler. "İşte bu."

Ama burada? Burada savaş çoktan kaybedilmişti. Böyle bir yerin Freddie gibi bir çocuğu neden çağırdığını düşünmek istemiyordum. Milo binanın kapısından içeri girmeden kolumu yakaladı, kapı sanki biri kapatmaya çalışmış da mandalı tutmamış gibi çatırdayarak açılmıştı.

Milo'ya baktım ve o da sessizce başını sallayarak yerdeki bazı döküntülere doğru ilerledi. Terk edilmiş aletler. Levye. Metal çubuklar.

Anladım.

Sigaramı bir su birikintisine attıktan sonra levveyi aldım. Çok ağırdı. Onu sallayabilmek için yeniden dengelerken tutuşumu esnetiyordum. Milo birkaç metal çubuğu test ettikten sonra levye ile aynı uzunlukta olan ve ucunda kocaman bir vida bulunan bir tanesini aldı.

İnsan asla çok dikkatli olamaz. Bu dersi zor yoldan öğrenmiştik. Tek kelime etmeden Milo'nun önündeki küçük alanı kestim. Bakışları sırtımı yakıyordu. Her zaman kimin öne geçeceği konusunda çekişirdik. Ben istedim ki

Geri çekilmesini, çünkü bir sorun çıkarsa benim girmeme izin vermesini istedi. Çenemi kapatmamı istiyordu çünkü çok asabiydim - onun sözleri, benim değil - ve ilk vuruşu onun yapmasına izin vermeme istiyordu.

Bu konuda aynı fikirde olacağımızdan şüpheliydim.

Daha hızlı olmaya devam etmeliydim. Deponun içi karanlıktı. Baskıcı. Neredeyse nefret dolu ve lanetli. Düşüncelerden arınmak için başımı salladım. Hava küfle doluydu.

Bir eli omzumda olan Milo, gözlerimiz karanlığa alışırken sessiz bir nöbetçi gibi duruyordu. Yavaş yavaş şekiller kendilerini göstermeye başladı. Nakliye konteynırları. Beynim o kötü kokunun kaynağını metal pası olarak gösterdi.

İlerlemeye başladım ama Milo elini sıktı ve beni geri çekince durdum. Kulağıma dokundu ve ben de ona doğru bir bakış attım. Gölgelemin arasında onu zar zor seçebiliyordum ama bir parmağını dudaklarına götürmüştü, sonra aynı parmağı kulağına götürdü.

Dinle.

Görmek için çok uğraşıyordum, bu yüzden gözlerimi kapattım ve duyabildiklerime odaklandım.

Sürtünme ve tırmalama. Muhtemelen fareler.

Yavaşça damlıyor. Damlalar arasındaki mesafe muhtemelen bir çatı sızıntısıydı, çünkü gece boyunca yağmur yağmıştı.

Tahtaların gıcirtısı. Rüzgar binaya mı vuruyor? Ağlama.

Neredeyse duyulmuyor.

Freddie.

Şimdi duyduğuma göre, ses duyularımı tırmalıyordu. Sağ taraftan geliyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda karanlığı daha az uğursuz ve görmesi daha zor buldum ama yönümü bulabilecek kadarını seçebiliyordum.

Bu sefer hareket ettiğimde Milo omzuma dokundu ve benimle kaldı. Arkamızda ne olduğu konusunda endişelenmedim çünkü ben gideceğimiz yere ulaştığımızdan emin olurken o da beni uyarıyordu. Arka arkaya, harap binanın ve terk edilmiş nakliye konteynerlerinin arasından gelişigüzel bir yol açtık.

Ağlamanın tırtıklı sesi daha da yükseldi. Kulaklarımda gümbürdeyen kalbimin gürültüsü sesi bastırmakla tehdit ediyordu ama hıçkıra hıçkıra ağlayan kişiyi bulmamız gerekiyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından, hıçkırık hemen yanımızdaydı. Nakliye konteynerinin yan tarafına doğru ilerledik.

ulaşılan yer kapalı ve pürüzsüzdü, kapı yoktu. Diğer uçta, kapının olduğu gibi çatlayarak açıldığını gördük.

Dahası, içeride bir çeşit ışık vardı. Karanlığa alışmış gözlerimi yakıyordu. Arkamda Milo telefonunda bir şeyler yazmaya başlamıştı. Elimi cebime soktum ve kapatmak için yan taraftaki düğmeyi aradım. Benimkinin ötnesini istemiyordum.

Milo elindekini itti ve ona dönüp baktığımda başıyla onayladı. Ağlaması beni parçladı. Babamın dayaklarından sonra annemin hıçkıra hıçkıra ağlamasına çok yakındı. Sesi bastırmaya, boğmaya çalışırdı, ben orada onu daha iyi kucaklamaya çalışsam bile.

Karnım zonkluyordu ve o elleri ve kollarıyla yüzünü kapatmaya çalışırken babamın yumruklarının çıkardığı sesler içime doluyordu. Artık sessizlik için endişelenmiyordum, ileri atıldım.

Oraya girip kurtarmamız gerekiyordu.

Kapıyı çekip açtığımda kapının metali çığlık attı. İçerideki ışık birkaç portatif fenerden geliyordu. Fenerlerin loş ışığı büyümüş gözlerime hâlâ çok parlak geliyordu ve gözlerimi kısarak Freddie'yi köşede pis bir yatak takımıyla kıvrılmış halde bulduğumda gözyaşlarım birikti.

Çıplaktı ve kollarını dizlerine dolamış, kendini sallıyordu. Hıçkırıkları daha da arttı ve ben ona doğru koşarken tüm vücudu irkildi. Kayarak durdum ve boş alana baktım.

Sadece boş değildi.

Freddie yalnız değildi.

Başka bir battaniye yığınının üzerinde yarı giyinik bir adam uzanıyordu.

Adam gözlerini açtığında içimde nefret kabardı. "Kapa şu lanet ağlamanı," diye mırıldandı. "Bunu istediğini biliyorsun ve seni eve geri getireceğimi söylemiştim."

Sonra adamın odaklanmamış gözleri bana kilitlendiğinde orada durduğumu fark ettim.

Freddie boğulurcasına bir hıçkırık daha çıkardı. Adam hırladı ve bana doğru hamle yaptı, ben de levyeyi savurdum. Etli bir *gümbürtüyle* yerine oturdu ve yüzüme sıcak bir kan püskürdü. Adam öfkeden çok acıyla uludu, ben de ona doğru hamle yaptım ve levyeyi tekrar savurdum. Kemikler çatırdadı ve daha fazla kan fişkırdı.

Yalnız değildim. Milo oradaydı, adamın kaçışını kesiyordu ve borusunu adamın diz kapağına çarptı. Ses vahşı, içgüdüsel ve çok tatmin ediciydi.

Acıtmaya ihtiyacı vardı. Onu incittiği gibi. Freddie'yi incittiği gibi. Adam kükrerken babamın gözleri öfkeyle parladı ve Milo'ya bir yumruk savurdu. Milo ulaşamayacağı bir yere doğru dans edince darbe ıskaladı ve ben de levyeyi tekrar salladım. Bu sefer bileğini ve omzunu yakaladım.

Adam yere düştü. Bir sonraki darbem ıskaladı çünkü omzunu göğsüme saplamayı başardı. İçimdeki tüm hava dışarı çıkarken nefes alamıyordum. Bu hareket beni nakliye konteynerinin kenarına çarptı. Bir şey gömleğimi kesti ve derimi ısırdı.

Bir dakika önce beni duvara yaslamıştı, bir dakika sonra ise yerde uluyordu. Vaughn neredeyse doğaüstü bir hırıltı çıkararak tüylerimi ürperti. Adamın kolunu kırmıştı ve doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Kardeşlerimi görmekten çok hissettim.

Liam. Roma. Kellan. Vaughn. Milo. Hepimiz buradaydık ve avcı av olmuştu.

Kellan ayağını adamın suratına çarparken kimse tek kelime etmedi. Sırada Liam vardı ve ayağını adamın kasığına soktu. Rome bir vahşi gibi adamın üzerine çullandı, sırtını ve omuzlarını defalarca tekmeledi.

Sırada Milo ve ben vardık. Silahları atladık. Yumruklar ve ayakların istediğimiz hasarı vermesi daha uzun sürdü.

Kim olduğunu ya da bunu neden yaptığını bilmiyordum ama içimizden birini incitmişti.

Bedelini kanla ödeyecektik. Adamın sesleri kesilirken Freddie'nin hıçkırıkları da sustu. Kısa süre sonra geriye kalan tek şey darbelerimizdi ve onlar bile durdu.

Kanla yıkandık, pişmanlık duymadan intikam aldık.

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Ağzının benimkine değme hissine kelimenin tam anlamıyla doyamıyordum. Jasper sadece öpmekle kalmadı, dudakları kontrolü ele geçirirken beni içine çekti. Beklenti yerini meraka bıraktı ve bu beni hala

İstiyordum. Kolları beni sararken parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Yerden kalkmıştım ama ağırlığımı ona bıraktım.

Kalbimin kaburgalarımın çarpması neredeyse acı verici bir yoğunlukta idi. Dilimi kendi diliyle iterken sakalının yüzümdeki gıdıklaması, sadece dilimi ağzına geri çekmek için, birbiriyle yarışan hisler yarattı.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Alabilirsin Swan," diye söz verdi dudaklarının uyuşturucu baskıları arasında. Sallanırken gözlerimi zar zor açabildim, sonra dudaklarımı, ardından çenemi ısırırken başımı yana doğru sürükledi. "Her şeye sahip olabilirsin."

Bir kapı açıldı ve sonra karanlıkta kaldık, ama duvardaki bir düğmeye bastı ve aniden yıldızlar her yeri aydınlatıyor gibiydi. Boğazımı emerken ve ısırırken tutkunun sisini kovalamak için yeterliydi. Işıklara bakmak için başımı arkaya yatırdım.

Peri ışıkları.

Etrafımızı saran bir yıldız ağı gibi, duvarların her yerinde çaprazlama desenler halindeydiler ve gömleğimin yakasını çekip dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesildi.

"Tadın çok güzel Swan," diye fısıldadı, sesi sert ve boğuktu. Nasırlı parmaklarıyla çenemde gezindi ve sonra başparmağını dudaklarıma bastırdı. Ağzımı açtım ve onu dilime doğru emdim. Başını kaldırıp bana kilitlendi. Gözlerinin arduvaz grisi, yüzündeki alçak ışığın dansında kaybolmuştu ama yoğunluğu ruhumu yaktı ve amımın sıkıldığını yemin ettim.

Aniden oturduğunda dizlerimi katlayarak kucağına oturdum ve sonra bir elini saçlarımdan tutarak yüzümü kendine çekti. Başparmağını bırakmam için beni zorladı ama tadı damağımda kaldı.

Uzun, ruhumu yakan öpücükler, ısırın emişler ve aç dil darbeleriyle değişiyordu. Öpücüklerin arasında "Seni istiyorum," diye fısıldadı ve kalçalarımı ona doğru yuvarladım, ereksiyon hissine karşı gıcırdattım. Reality parmak ucunda geri çekilmeye çalıştı ama elleri gömleğimin altındaydı ve sutyenin içinden göğüslerimi avuçluyordu. Sert başparmakları meme uçlarımın sert noktalarını okşuyordu.

Hızla kontrolden çıkıyorduk. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu ve nefesim kesik kesik geliyordu. İçimde kelimelerle ifade edemediğim bir acı belirmişti. Vaughn onu uyandırmıştı ve Jasper da aynı şeyi yapıyor gibiydi. Bu ihtiyaç içimde bir kara delik gibiydi, her dokunuşu, öpücüğü ve yumuşak kelimeyi yutuyordu.

Jasper gömleğimi yukarı doğru iterken sert bir sesle "Benim ol," dedi. Gömleğimi geri çekerken kollarım bir an için körleşti, göğsümü öne doğru itti ve çaresiz bir meme ucunu dişlerinin arasında emerken bile kör bir panik patlak verdi. Sutyenin içinden bile ağzının sıcaklığı beni yakıyordu. Bir sıcaklık dalgası külotumu ıslattı ve beni yarı geriye doğru eğerken dizlerimi ona daha sıkı kenetledim.

Bir çığlık boğazımı tırmaladı ve onun dokunuşuyla sarsıldım, onu umutsuzca istiyor ve aynı nefeste özgür olmaya ihtiyaç duyuyordum. Meme ucumu ısırdığında içimi bir ürperti kapladı, sadece dişlerinin bir ipucu vardı ve zevk görüşümü kararttı.

Gömleğim gitmişti ve Jasper sırtımı ovarken ben göğsüne sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Geri çekilip ona baktığımda "Hey," dedi. "Bana geri mi döndün?"

Yüz ifadesindeki endişe ve korku beni ayılttı. Endişesi dalga dalga yayılıyor, enerjisi havayı kırıp geçiriyordu. Öfkeli olduğuna yemin edebilirim. Yine de çıplak sırtımı ovmaya devam ederken o öfkenin hiçbirisi yoktu. Nabzım hâlâ hızlı atıyordu ve gözlerimdeki ıslaklığa göz kırptım. Titreyen parmaklarımla ıslaklığı sildim.

"Ne oldu?"

"Biraz korktun," dedi gülümseyerek. "Benim için uzun zaman olduğunu biliyorum Swan, ama bundan zevk alıyormuşsun gibi geldi." Bu utangaç not çok daha derin bir şeyin üstünü örtüyordu. Kelimeler, söylemediği her şeyle birlikte çatırdıyordu ve Jasper kod çözücüm olmasa da, deşifre etmek zor değildi.

"Gömlek," dedim bir süre sonra, parçaları birleştirerek. İçimdeki sıcak ve soğuk kızarıklık tenimi diken diken etti. "Beni öpmeye çalışıyordun

Göğüslerim ve kollarım sıkışmıştı ve göremiyordum..." İncelemeyi reddettiğim karanlık anılar, kızgın sivrisinek sürüsü gibi beni ısırarak için su yüzüne çıktı ve her biri içimdeki kanı biraz daha emdi.

"Bir daha olmayacak, Swan," diye yemin etti. "Sadece bu güzel göğüslerinle oynamak için can atıyorum."

Yanaklarımdaki yaşları silerken içimden bir kahkaha döküldü. Hâlâ nefesimi tam olarak alamıyordum.

"Seni kim korkuttu?" Ses tonundaki gerçek tehdit karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "O şerefsiz Eric mi?"

"O gitti," diye hatırlattım ve bir elimi göğsüne bastırdım. Gömleğinin altındaki kas duvarı temasla gerildi.

"O muydu yoksa başka biri mi?" Cevabımdan etkilenmeyerek beni incelemek için başını eğdi. "Sadece bana bir isim ver, tatlı kız."

Hırıltı olarak çıkan ikna girişimine düzensiz bir kahkaha attım. Elini kaburgalarımın doğru kavıştırdı ve göğüs uçları tekrar gerilirken bile karıncalanmaların etimde dalgalanmasına, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bu kez ürperdiğimde bunun korkuyla ya da geçmişle bir ilgisi yoktu. Tam anlamıyla şimdiki zamandaydım.

Tepkime ve parmaklarını kaburgalarımın gezdirmesine, neredeyse tembelce beni okşamasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Temas hem yatıştırıyor hem de aynı ölçüde uyarıyordu. Dudaklarını, dudaklarının sert şeklini, sanki sözcükleri iradesinin gücüyle zapt etmiş gibi nasıl sıkıştıklarını inceledim.

Hâlâ karanlık odadaydık ve etrafımız peri ışıklarıyla çevriliydi. Kendimi toparlarken dudaklarının tadı hâlâ dilimdeydi. Umut verici bir yola girmiştik...

"Bana ne zaman güveneceksin?" Bu soru içime işledi, etrafımdaki sıcaklık şeridini kesti ve bizi parçalanmış kalıntılar içinde bıraktı. Kucağına oturmuş olmama ve ereksiyon halinin hâlâ belirgin olmasına rağmen, öfke duygusallıkla iç içe geçmişti.

"Bu güvenle ilgili değil," dedim, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye eklemenin ötesinde bunu nasıl ifade edeceğimi bile bilemiyordum.

Kaşlarını çattı, alnındaki çizgiler derinleşti. "Swan, ne olduğunu bilmezsem düzeltemem."

"Belki de tamir edilmesine gerek yoktur." Belki de onu kendi haline bırakmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Dikkatle yüzümü kavradı ve eğimi beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Dudaklarımı yaladım ve yavaşça göz kırptım. "Swan, ne yapacağım ben

Sen?"

"Şey, beni becer diyecektim ama içimden bir ses geri çekildiğini söylüyor." Bu sözler onu harekete geçirmedi. Aksine, başparmaklarıyla gözyaşı izlerini sildi. Şansımı deneyerek öne doğru ittim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Ağzını açtığında en ufak bir tuz kokusu öpücüğü tatlandırdı ama o da beni öpmedi. Ben de onun gibi ısırık ısırık öpmeye başladım, sonra dilimle dudaklarının dış hatlarını çizdim. İniltisi içimde titreşti.

"İnmek ister misin, Swan?" Ruh hali sesindeki sertlikle patladı. "Bana güvenmen için bu mu gerekiyor?"

Son soruda gerçek bir acı yankılanıyordu. Acısı, açık sıyrıklardaki alkol gibiydi. Aniden, ayağa kalkıp beni kendisiyle birlikte kaldırırken ellerini kalçalarımın indirdi. Aniden yatağa düştüm, tam amıma doğru sıçrayan bir hırıltı çıkardığında zıpladım.

Kasıtlı hareketlerle ayakkabılarımı ayağımdan çekti, sonra çoraplarımı çıkardı. Parmaklarını dans pantolonumun içine sokarken öfkesi tenimi yaladı, aynı anda külotumu da yakaladı ve sonra o kadar acı verici bir yavaşlıkla üzerimden çekti ki çığlık atmak istedim.

Ta ki kaydedilene kadar.

"Jasper..." Sustu.

"Swan?"

"Şu anda 'hayır' desem ne yapardın?" Bilmek zorundaydım.

Çenesini indirdi, uzun bir nefes verdi ve parmakları kalçalarımı kavradığı yerde bana doğru seğirdi. Onu yarı yolda durdurmuştum. "Ben olsam dururdum."

Gözlerimi kapattım. Tereddüt yok. Sadece kontrol. Kelimeleri noktalayan sessiz öfkeyle bile. Bu öfke bana değildi. Orada olabilirdi, odayı bizimle birlikte dolduruyor, temas kurulduğunda şok eden statik dallar gibi dışarı fırlıyor olabilirdi, ama bana kızgın değildi.

"Durmamı ister misin?"

Çok uzun zamandır seçeneğim yoktu. Sadece yanılsamalarım vardı. Çok uzun zamandır. "Lütfen yapma."

"Şükürler olsun." Kelimeleri öyle bir şiddetle söyledi ki güldüm ve doğrulurken pantolonumu arkasına fırlattı. Odadaki minyatür ışıklar onu bir korona ile kutsadı ve saçlarını çektiğim yerde oluşan boynuzların üzerinde neredeyse çarpık bir hale olduğuna yemin ettim. "Çok güzelsin."

Dizlerimi yukarı çektim, sonra açtım, sütyenimi çözerken onun görüşünden saklanmadım ve sonra çekiştirerek çıkardım. Sütyenimi ona doğru fırlattığımda yakaladı ve burnuna götürdü. Yavaşça kokladı ve sanki burnunu göğüslerime değdiriyormuş gibi içimi bir ürperti kapladı.

İlerlemeye başladığında bir ayağımı göğsüne bastırarak onu yavaşlattım. Elini baldırında gezdirdikten sonra bileğimi sıcak avucunun içine aldığımda bunun pek bir etkisi olmadı. Büyük bir dikkatle ayağımı omzuna doğru itti ve sonra yatağa tırmanırken bacağım boyunca öpücükler kondurmaya başladı.

Ayak parmaklarım kıvrılırken içimden bir inilti kaçtı. "Seni görmek istedim." Bu kelimeleri çıkarmak biraz çaba gerektirdi ama Jasper kalçamın iç kısmına ulaştığında bile durmadı. Gıdıklayıcı yumuşaklık duyumlarımı harekete geçirirken, nefesi amımın üzerinde gezindiğinde ciğerlerimdeki tüm hava geri çekildi.

"Çok seksi amına koyayım," diye mırıldandı, sonra tüm yüzünü amıma gömdü ve yataktan doğruldum. Sakalının iç kalçalarım ve yarığıma karşı ezici uyarımı, ağzının beni çok fazla dille öpmesiyle birleştiğinde, neredeyse beni beceriyor gibiydi, kıcımlı sızdı.

Daha önceki tüm ihtiyaçlar canlandı ve ben alevler içinde kalıyordum. Beni tutmadı, sadece benimle birlikte yukarı doğru çıktı, bacaklarımı onun etrafında kilitledi ve yüzünü bana gömülü tuttu. Burnunun klitorisime yaptığı baskı yeterli değildi ve çok nazik parmaklarıyla kıcımlı avuçladı ve sonra dilini kanalıma doğru titreştirdi.

Çıkardığı lanet ses beni tam sınıra itti ve ciddi bir şekilde yalamaya, emmeye, ısırma ve okşama başladığında parmaklarımı çarşafıma gömdüm. Çok fazla, baskı çok fazlaydı. Dil çok fazlaydı. Daha derine inerken sakalının sıcak fırçaları akıl sağlığımı bozmakla tehdit ediyordu.

"Gel," diye emretti ve lanet olsun, istedim ama bu çok fazlaydı. Kalçalarımı esnetirken boğazımda bir çığlık yükseldi ve Jasper hırladı. Derin, göğsümü titreten ses amıma çarptı ve kendimi kaybettim. Çığlık atarak boşaldım. En sevdiği şeymişim gibi yalamayı ve emmeyi bir kez bile bırakmadı ve dilini öyle bir kıvırdı ki, neredeyse baskısından tekrar boşalacaktım.

Ağzını hafifçe yukarı kaldırdığında ter tenimi süsledi ve onu bırakmak için kalçalarımındaki titremeye savaştım. Bakışlarının yoğunluğu bedenimi dağladı.

"Swan..." Seks sesini ıslattı. "Seni kimin incittiğini söyle."

Bu gerçekliğin araya girmesiyle inledim. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. "Daha fazlasına ihtiyacın var," diyerek beni yatıştırdı ve bacaklarımı açarak beni itti.

yatakta daha yukarı. "Kendini hazırla, tatlı kız, ve yeterince aldığında, bana haber ver..."

Yeterince...?

Dilinin üzerinde istediği tek şey benmişim gibi beni yemeye devam etti ve sistemimdeki titreme yeniden arttı. Bu sefer, parmaklarını alaycı itişlere ekledi, her derin itişte onları kıvırdı ve yemin ederim çok sert boşalana kadar klitorisimi emdi, biraz fişkırdım. Bu sadece olduğunu duyduğum bir şeydi, deneyimlememiştim. Güldü.

Sırılsıklam sakalı yarı aydınlıkta parlıyordu. Hay sikeyim. Uçuyordum. Önce Vaughn, şimdi de Jasper... Bu kadar iyi olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yatağında kemiksiz bir kütleydim ve Jasper'ın üzerinde hâlâ tüm kıyafetleri vardı.

Adalet bunun neresindeydi? Şikâyet eder etmez, sanki orada yaşamayı planlıyormuş gibi tekrar amıma daldı ve beynim, yıldızlardan oluşan odasında var olan tek şey biz olana kadar tüm gürültüyü susturdu. Neredeyse onun dokunuşunu istediğim kadar çok acı çekene kadar vazgeçmedi. Dudaklarıma nemli bir öpücük kondurdu, yoğunluğu yakıcıydı, sonra yataktan kalkıp banyoya gitmeden önce bir başka tatlı öpücükle geri çekildi.

İçeride ışık yandı ve kapalı göz kapaklarıma vuran parlaklık beni kızdırdı. Hem sıcak hem de üşüdüğüme yemin edebilirim. Tenim ter içindeydi, kalbim hızla çarpıyordu ve tepeden tırnağa kızarmış olmalıydım.

Jasper'ın dili tehlikeli bir silahtı ve onu besleyen öfke bir uyuşturucu gibiydi, son derece bağımlılık yapıcı ve sistemim için yıkıcıydı. Bir kez bile, kaç kez sorarsa sorsun ve ben cevap vermeyi reddetsem de, o öfkesini bana yöneltmedi.

Akan suyun sesi zevk sisini delip geçti. Uzuvarıma dönmek istediğimi söyledim ama beni çevirecek enerjileri bile yoktu. Orada yatarken, kıyafetlerini değiştirip değiştirmediğini ya da daha da iyisi soyunup soyunmadığını bilmeden acı çektim.

Sonunda parmaklarını kalçamda gezdirerek yatağa döndü. "Hâlâ benimle misin Swan?"

Gözlerimi zar zor açmayı başardım ve ona gülümsedim. Gerçekten yakışıklı bir adamdı ve gözleri... "Gözlerine bayılıyorum," diye itiraf ettim, belki de benden ardı ardına çıkardığı orgazmların sarhoşluğuyla biraz fazla sarhoş olmuştum.

"Gerçekten mi?" Sesinde bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim.
"Bildiğim iyi oldu."

Beni tekrar öptü, sonra biraz su içmem için doğrulmama yardım etti. Ben onu yudumlarken, o da şişmiş amıma soğuk bir bezle bastırdı ve ben de gözlerimi kapatıp her türlü rahatsızlığı yok ettim. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar çok zevk almıştım.

Bunun yerine, benimle ilgilenmesinin basit yoluna odaklandım. O kalkıp banyoya geri dönene kadar gözlerimi zorla açtım. Bakmayı unutmuştum. Banyodaki ışıklar söndü, oda tekrar yarı karanlığa gömüldü ve odanın içinden geçerek yatağa doğru gitti.

Gömleksi

z.

Pantolons

uz.

Diğer tarafa kayarak beni kendine çekti ve teninin tenime temasıyla iç çektim, ama beni öpmek yerine beni yan yatırdı ve sırtıma kaşıkla vurdu. Kumaşın kıcıma değmesi tamamen soyunmadığını gösteriyordu.

Omzuma bir öpücük kondurarak, "Uyu artık, Swan," dedi.

"Ama seni göremedim." Sesimdeki mızızlanmanın belirgin notası içimi sızlattı.

"Bana güvendiğin zaman," dedi gülümseyerek. "Şimdi uyu." Bunu nasıl yapmamı bekliyordu ki? Kemiksiz ve bitkin haldeyken bile onun için bir şeyler yapmak istiyordum ama beni sıkıca kendisine yaslamıştı ve hareket edebileceğimden bile emin değildim.

Telefonunun ışığı yandı ve bir şeyler yazarken gözlerimi kıstım, sonra gönderdiğinde çıkan vınlama sesiyle kıkırdadım. Sonra ekranı kapattı ve telefonu yere koydu.

"Neydi o?"

Enseme bir öpücük kondurdu ve belimi nazikçe sıktı. "Vaughn'a yatağının tadını çıkarmasını söyledim, bu gece burada uyuyacaktın."

Sesindeki gerçek zevk başımı sallamama neden oldu. Kalkıp kendi yatağıma gitmeliydim. Jasper'ın yatağında uyumak, tıpkı Vaughn'un yatağında uyuduğum zamanki gibi, kötü bir emsal teşkil ederdi. Ama gerçek şu ki, onun yatağından ayrılmak istemiyordum. Ben...

Gözlerimi bir sonraki açışında, nerede olduğumu bilmemenin verdiği ilk şaşkınlıkla ürperdim. Yataktaki hareketlilik, uyanmasın *diye* yarı yarıya kaçmaya hazır olmamı sağladı ve sonra yatak arkadaşım bir ses çıkardı ve omzuma bir öpücük kondurdu. Sakalının gıdıklaması

Sesindeki yarı hırıltı onu ele vermemiş olsaydı, ona ihanet etmiş olurdu.

"Uyumaya devam et," diye emretti. Çoğunlukla uyurken bile otoriter biriydi. Yüzünü omzuma sürterken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Sakalının fırçası ve yumuşak ile kılların birleşimi bana kedilerin insanlara sürtünmeyi sevme şeklini hatırlattı.

Onları işaretlemek.

Burnum kırıştı.

Jasper bunu uykusunda sevimli olmak için olduğu kadar bu nedenle de yapıyor olabilir. Onu dinleyip uykuya geri dönmeye çalıştım ama bilmediğim bir yerde uyandığımda hissettiğim adrenalin patlaması bunu imkânsız hale getirdi. Nefes alışını dinledim. Nefesinin omzuma değmesi beni rahatlatıyordu, tıpkı kollarının ağırlığının beni sarması gibi.

Bana doğru sarılmıştı. Uyurken uzaklaştığını sanmıyordum, muhtemelen o bendim. Zihnimi rahatlatmaya çalışırken gözlerimin odağını kaybetmesine izin vererek ışıklara baktım.

Ama göz kapaklarımı her kapattığımda arkalarında rastgele görüntüler dans edip duruyordu. Zaman yavaşlıyor gibiydi ya da belki de ben sadece hayal ediyordum. Jasper çok hareketsiz ve sıcak uyuyordu. Dikkatlice döndüm ve o da sırt üstü yattı. Bana doladığı kolunu başının üzerine kaldırdı ve ben de karanlıkta onu inceleyebilmek için bir kolumun üzerinde yükseldim.

Uyurken yüzü huzurlu görünmüyordu. Hayır, ama daha az gergin görünüyordu, ama daha az korunaklı değildi. Şeytanları uyurken bile onu rahat bırakmıyor muydu? Işık göğsündeki dövmeleleri seçemeyecek kadar loştu ama bir tanesi bir harfin etrafına sarılmış bir sarmaşığa benziyordu, ya da belki de bir merdivendi? Bakmak için biraz daha yaklaştım. Pek faydası olmadı.

Ve o uyurken karanlıkta onu dikizlemek pek de iyi bir davranış sayılmazdı. Beni defalarca orgazm etmesinin amımda yarattığı sızı bana onun yetenekli diliyle, muhteşem dudaklarıyla ve o diliyle defalarca orgazm olduğumu hatırlattı... Lanet olsun bana, dili.

Beni cidden sikmişti. Gözlerimi kapattım ve asmanın olduğu yere bir öpücük kondurdum. Nefes alış verışı değişmedi ve neredeyse hiç hareket etmedi, ben de karnına doğru bir yol açtım ve kaslarının dudaklarımda hareket etmesinin tadını çıkardım.

İri yarı ya da kaslı değildi ama kesinlikle kesilmişti. Vücudunun hatları güçlüydü ve kokusu sıcak ve temizdi. Eğer o

Uyumadan önce duş mu almıştı? O son orgazm ile bana sarıldığı zaman arasındaki dakikalar en iyi ihtimalle pusluydu.

Karnını öperken, bir çift siyah boxer külot gibi görünen şeyin üstünde durakladım. Doğruduğumda battaniyeyi biraz geriye çektim. İstedim ki... Keşfetmek için elimi uzattığımda bile geri çektim.

"Bir sorun mu var?" Sesi beni irkiltti ve bakışlarımı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm.

"Seni görmemi istemedin."

"Öyle demedim," diye uyardı ve esnedi. "Yorgun olduğun için uyuman gerektiğini söyledim ve bana güvenmeyi öğrenmek için zamana ihtiyacın varken daha fazla zorlamayacaktım."

"Yani sikini görmek için sana güvenmek zorunda mıyım?" Başımı eğdim.

"Benimle çıkman için öfkemi kontrol altında tutmalıyım." Ses tonu, cesaret edebilirimse inkar etmemi söylüyordu.

Dudaklarımı büzdüm. "Bu şeyler eşit görünmüyor ve sen-"

Aniden ayağa kalktı ve tek parmağını dudaklarıma dokundurdu. "Sakın buna cüret etme."

şaşkınlık içimden süzüldü. "Neye cesaret edemiyorum?"

"Sakın senin kurtulup benim kurtulmamamın adil olmadığını söylemeye kalkma. Bunun kısasa kısasa ya da karşılıkla ilgisi yok." Sesindeki sitem, yapabileceğim her türlü tartışmayı susturdu. "Seni korkutan her neyse onu kovalamak istedim. Bana kim olduğunu söylemedin..." Saçlarını yüzümden uzaklaştırdı. "Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım Swan, o güzel zihnini dolduran tek şeyin ben olduğumdan ve hissedebileceğin tek şeyin ben olduğumdan emin oldum..."

Gözlerim yaşardı.

"şimdi," dedi elini uzatarak, "geri dön ve benimle yat? Seni bana karşı hissetmek hoşuma gidiyor. Kıçını o kadar baştan çıkarıcı hareket ettirsen bile."

Bu beni güldürdü. "İnsan uyurken nasıl baştan çıkarıcı bir şekilde hareket eder?"

"Nefes alıp veriyorsun, ihtiyacım olan tek şey bu." Tamam, yüzüm kızardığında karanlığa gerçekten sevindim, çünkü hırıltılı ses tonundaki mutlak samimiyet beni şaşkına çevirdi. Beni tekrar kendisine doğru çekmesi için çok az ikna etmesi gerekti.

Uykuya dalmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürse de, nefes alış verışı hiç dengelenmedi. O da benim kadar uyanıktı ama sessizliği ya da kelimeleri seçmeme izin verdi. Uyumamı bekledi ve nöbet tuttuğu fikri sonunda uykuya dalmamı sağlayacak kadar rahatlamamı sağladı.

Ertesi sabah onun banyosunda duş aldım ve o da odamdan temiz kıyafetlerimi aldı. Onları banyoya taşıırken ve kendisi makyaj masasında otururken benim duş almamı izlerkenki sırtışı çok şey anlatıyordu.

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," dedi. "Gerek yoktu. Vaughn çoktan kalkmış ve aşağıya iniyordu."

İnledim ve yüzümü suyun altına soktum. Bir noktada, tüm bu ilişkilerin karışık düğümlerini çözmem gerekiyordu ama şu anda sadece kahve istiyordum.

Belki krep.

Bir yığın krep.

Jasper hazırlanışımı izlemekten büyük zevk alıyor gibiydi. Neyse ki vücut utangaçlığım yoktu, yoksa bakışlarının beni yutuyor gibi görünmesi beni sinirlendirebilirdi. Bu haliyle, gözlerinde beni rahatsız eden özel bir şey vardı, ama geri kalanı sadece... açık bir hayranlıktı.

Alt katta, *herkesi* mutfakta bulduk. Doktor hariç herkesi. Jasper hemen arkamdayken içeri girdiğimde hepsi bize bakmak için döndü. Kellan çoktan ocağın başına geçmişti ve kahve makinesine başıyla işaret etti. Vaughn kahvenin yanındaki tezgâha yaslandı.

Sözünü esirgmeden bana bir kupa uzattı. Bakışlarıyla karşılaştım ve küçük bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde, o da hemen kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Parmak uçlarımda yükselip ağzının kenarını öptüm ve "Beni beklediğin için üzgünüm" diye mırıldandım. Alçak sesle konuşmaya çalıştım, çünkü açıkçası bu herkese göre bir tartışma değildi.

Vaughn sırtıttı ve çenemi parmaklarının arasına alıp bana gerçek bir öpücük verdi. Tatlı, yakıcı ve buharlı duştan yeni çıkmışım gibi hissettirecek kadar sıcaktı. Beni bırakmadan önce dudaklarıma karşı "Sorun değil," diye mırıldandı.

Tüm spekülatif bakışların farkında olarak kendime bir kupa doldurdum ve masaya doğru ilerledim. Freddie masanın bir tarafında tek başına oturuyordu, ben de onun yanına oturdum.

Rome ve Liam karşımdaydı ve Rome bileğini benimkine dolamadan önce ayağımı kendi ayağıyla çarptı. Liam'dan gelen bir öksürük sesi Vaughn ve Jasper'ın birbirlerine ters ters baktıkları yere bakmama neden olmadan önce sırtıttım. Sessiz bir savaş varsa, o da tam orada yaşanıyordu.

Kellan elinde bir tabak krep ile aralarına girdi. Karışıklığı ortaya koydu ve gözlerimin büyüdüğüne yemin ettim. Kellan ona yemesini söylediğinde midem guruldadı ve Freddie homurdandı.

Kliniğe gittiğimizden beri Freddie'yi ilk kez odasının dışında görüyordum. Gerçekten de berbat görünüyordu. "Bak," dedi Kellan. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama bugün herkesin işi var. Ya Liam'la gidersin ya da ben seni Sparrow'la kliniğe götürürüm."

Gözlerimi kırdım. "Kliniğe mi gidiyorum?" Herkes sustu ve bana baktı. Ben.

"Zorunda değilsin," diye ekledi Rome. "Ama birkaç gün daha dönmeyeceğim. saatler ve herkesin işi var."

Freddie homurdanarak, "Kimse seni burada o herifle yalnız istemiyor," dedi.

Kaşlarımı çattım, sonra çatala iki krep aldım ve tabağıma koydum. Özenle kesip biraz tereyağı ve biraz şurup ekledikten sonra tabağıma Freddie'nin boş tabağıyla değiştirdim. "Ye," dedim ona. "Bugün burada takılabiliriz. Belki başladığımız kitabı bitiririz ya da sen izlemek için korku filmi seçersin."

Odada daha fazla sessizlik dalgalandı ve Kestrel yüzünü buruşturdu. "Sparrow, bu iyi bir fikir olmayabilir. Freddie hâlâ..."

"O iyi olacak," dedim ona ve sonra odaya göz gezdirdim. "Birlikte iyi olacağız. İlk kez bu kadar kötü durumda olan birinin yanında bulunuyorum. O temiz, sadece temiz kalmak için mücadele ediyor. Bu da strese değil, dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacı olduğu anlamına geliyor."

Kliniği ne kadar sevmiş olsam da Freddie sevmemişti. Onları görmezden gelerek birkaç krep daha aldım. Freddie şaşkınlıkla bana baktı ve sonra tabağını işaret ettim. "Ye, krepleri ziyan etmek suçtur."

Karbonhidrat alma arzusu yoğundu. Kendi yığınımı şurupla yıkarken sessizlik ağır basıyordu. Bu konuya girmek istemediğim için Liam'a baktım. "Boks derslerine ne zaman başlamak istiyorsun?"

Tüm odanın sıcaklığı ve gerginliği değişti.

"Ne boks dersi?" Jasper, Vaughn'la birbirlerine bakmayı bırakıp Liam'a odaklanırken sordu. Kestrel kaşlarını çattı ve Rome kardeşine bir bakış fırlattı. Dördü birden Liam'a bir düzine soru yöneltti. Olayın merkezindeki adam bana eğlenen bir bakış fırlattı.

Ve eğer doğru okuduysam, bir tanesi ödeşme sözü verdi.

Bununla yaşayabilirdim. Freddie kancadan kurtulmuş ve kreplerini yiyordu, bu da benim kendi kreplerimi yiyebileceğim anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

THROUGH PAIN

OceanofPDF.com

EMERSYN

Gösteriler arasında dört gün vardı. Teknik olarak on gündü ama uçak biletimi alırken herkese yalan söylemiştim. Gösteri bir sonraki şehre gidiyordu, ancak yeni mekanda tamamlanıncaya kadar gösteriyi kapalı tutacak çok sayıda teknik kurulum gerekecekti. Sanatçıların çoğu mola vermek, ailelerini ziyaret etmek ya da başka bir şey için ekstra zamandan yararlanıyordu. Onlara ve özellikle Eric'e bir haftalığına eve gideceğimi söylemiştim. Evdekiler hâlâ sahnede olduğumu sanıyordu.

Seyahat etmek, işleri halletmek ve geri dönmek için on günüm vardı. Umarım kimsenin haberi olmaz. Bütün uçuş boyunca bir tırnağımı kemirdim. Manikürüm berbattı ama bu sorunlarımın en küçüğüydü. Uçaktaki diğer tüm gençler gibi görünüyordum ve neredeyse kendi halimdeydim.

Eşyalarımın çoğunu taşıması için gösteride bıraktığımdan, sadece bir sırt çantası getirmiştim. Lainey gelen yolcuların ötesinde beni bekliyordu ve rahatlamanın etkisiyle neredeyse takılıp düşüyordum. Tek kelime etmeden kollarını açtı ve ben de ona sıkıca sarıldım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye boğazıma düğümlenen gözyaşlarımın arasında konuşmayı başardım.

"Tabii ki geldim," diye karşı çıktı ve geri çekilip bana baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

Güldüm ve o gözlerimin kenarındaki yaşları görmeden önce güneş gözlüklerimi taktım. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Lainey ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Sözlerinin altını çizen neredeyse belli belirsiz mırıldanması onu aynı yaşta değil de benden daha büyük biri gibi gösteriyordu. "Bize harika bir yer ayırttım. Özel bir yer ve kimsenin bizi rahatsız etmemesi için iyi para ödedim."

Bu haberle içimi bir rahatlama kapladı. Daha çok da Lainey'nin bana hiçbir soru sormamasından, sadece havaalanından çıkıp park yasağı olan bir yere park ettiği kısa süreli otoparka doğru ilerlemesinden. Önce üstü açık arabaya, sonra ona baktım ve o da bana umursamaz bir omuz silkti.

"Buradan bir an önce çıkmak istiyordun."

Çantamı arka koltuğa bırakıp arabaya tırmanırken sulu bir kahkaha daha attım. Başımdaki şapka saçlarımı korumama yardımcı olacaktı. "Kliniğin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Randevunuz ne zaman?" Kemerimi bağlamamı bile beklemeden yerinden fırladı ve hızla otoparktan geçerek bağlantı yoluna doğru ilerlemeye başladık.

Saatimi kontrol ettim. "İki saat mi?" Az kalmıştı.

Lainey kendinden emin bir şekilde, "Sorun değil," dedi. "Başaracağız."

"Sana teşekkür ettim mi?" Her ne kadar yine o tırnağımı çiğniyor olsam da, onun ne kadar hayat kurtarıcı olduğunu yeterince vurgulayamıyordum. Üç gün önce beni onu aramaya iten dürtünün ne olduğunu bilmiyordum ama testler birbiri ardına pembeye döndüğünde, kusmuştum -tekrar- sonra onun adı aklıma geldi ve telefonum elimdeydi, onun kişisini seçmeyi bile kaydetmeden önce onu aradım.

"Yaklaşık on kat fazla," dedi Lainey bana. O hızlanırken üzerimize doğru hızla gelen rüzgâr sıcaklığı ve nemi kovaladı.

"*Yardıma ihtiyacım var*" diye patladığımda böyle aceleci düzenlemeler yapmak bir yana, çağrıma cevap vermek için bile hiçbir nedeni yoktu.

"Büyükbaban senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Andrea'yı ziyaret edeceğim, o benim yerime bakacak," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Andrea bu ay New York'ta evde mahsur kaldı. Babasının yanına gitmesi gerekiyordu ama o dangalak kano son anda iptal etti ve annemin de Paris'te bir randevusu vardı. Andrea onlara burada iyi olacağını ve gelip ona eşlik edeceğimi söyledi. İşimiz bittikten sonra da geleceğim."

"Kahretsin," diye yemin ettim. "Eğer sen..."

"O iyi olacak. Şu anki mürebbiye aslında oldukça nazik ve hem kahya hem de aşçı rüşvet kabul ediyor. Onlara iyi para ödedim, Andrea şımaracak ve bir hafta boyunca ne isterse yapabilecek, ama beni ispiyonlarsa onu İsviçre'deki yatılı okula göndermelerini sağlarım."

Aile politikalarını anlıyormuş gibi yapmıyordum ama Lainey hakkında kesin olarak bildiğim bir şey vardı... "Asla yapmazsın."

"Biliyorum," dedi sırtarak. "Ama Andrea'nın bu yaşta işbirliği konusunda hem sopaya hem de havuca ihtiyacı var ve bu daha çok canı sıkıldığında Adam'ı aramaması için. Çünkü o zaman o hıyar neden orada olmadığını öğrenmek isteyecek ve beni bulmaya çalışacak. Böyle bir kedere ihtiyacım yok."

Adil. "Benim için bu kadar zahmete girdiğin için teşekkür ederim." "Kızım, sen de benim için aynısını yapardın."

Bir çırpıda, ama bunu onun kadar kolay yapabilecek kaynaklara erişimim olduğundan emin değildim. Her iki durumda da minnettardım.

Başaracağımızı söylediğinde, şehirden I-95 Kuzey yoluna çıkarken tüm hız kurallarını çiğneyeceğini kastettiğini düşünmemiştim. Arabası trafiğe rahatça girip çıkıyordu, sanki bir randevuya yetişmeye çalışmıyormuşuz da yarışmıyormuşuz gibi.

Yaklaşık on iki saattir bir şey yememiş ya da içmemiş olmama rağmen aç ya da susuz değildim. Zaten bir şey yiyemezdim. Kliniğin otoparkına girip park ettiğimizde bana sıırttı. "Gördün mü, otuz dakika kaldı."

"Sen delisin."

"İsteyerek, çok yüksekten düşüyorsun ve aranda sadece bir parça ipek var ve sen bana deli mi diyorsun?" Güneş gözlüklerini kaldırdı ve bana bir bakış attı.

Adil. Onun yanından kliniğe baktım ve içimdeki her şey sıkıştı. Bir düğmeye bastı ve arabanın üstü açıldı, bizi içeride bir mahremiyet unsuru ile kapattı.

"İşte," diye mırıldandı ve bana bir cüzdan uzattı. "Kredi kartlarım ve ihtiyacın olan kimlik."

"İki günün mü vardı?"

"İnsanları tanıyorum," dedi. "Ve hiçbir belge izi olmadığından emin olmanız gerekiyor."

Boğazımdaki kuruluştan yutkunamıyordum. Emniyet kemerini çözerek uzandım ve ona sarıldım. O da şiddetle karşılık verdi. Amcam öğrenirse... Hayır, bunu riske atamazdım. Beni gerçekten öldürebilirdi. Lainey sayesinde buna gerek kalmadı.

"Sormuyorum, ama eğer bana anlatmak istersen, Adam ve sık arkadaşlarına başıma gelenleri seve seve anlatırım."

Geri çekilirken güldüm. "Benim için Adam'la konuşurdun."

Lainey büyük bir dramla gözlerini devirdi. "Aynen öyle. Bu arkadaşlık olayını herhangi bir ebeveyn desteği ya da onayı olmadan yürüttük. Sen benim kan bağı ya da protokolü umursamayan belalı şovmen arkadaşısın."

Bir bilse... "Ve sen benim sadece en iyi arkadaşısın." Belki de tek gerçek arkadaşım ve o bile beni tanımıyordu. "Bilmiyorum... Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Fark etmez, ben burada olacağım. Sonrasında seni özel spa merkezimize götüreceğim ve istediğin kadar çikolata, şarap ve kötü reality şov izleyeceğiz. Ya da tamamen sessiz olabiliriz. Neye ihtiyacın varsa."

Gürültülü bir nefes aldım ve sonra bıraktım. Gerginlik kaslarımı delik deşik etti ve midem isyan etti ama kusacak bir şeyim yoktu ve bunu görmezden geldim. Daha önce de acı ve ıstırapla dans etmişim.

Acı beni
korkutmuyordu.
Bunu yapabilirdim.
Bunu yapmam
gerekiyordu. "Hazır
mısın?"

Sessiz sorusu üzerine başımı salladım ve kendimizi arabadan dışarı attık. Sırt çantam, kimliğim ve diğer eşyalarım araçta kaldı. Birlikte kliniğe girdik ve ben giriş yaptım. Kimlik ve ödeme bilgilerini gözlerini bile kırpmadan aldılar. Herhangi bir ebeveyn izni ya da bildirimi gerektirmeyen birkaç eyaletten biriydi. Ben evrakları doldururken Lainey yanıma oturdu ve beni eve götürecek kişi olarak onun adını da ekledim.

Tüm randevu ve süreç baştan sona yaklaşık doksan dakika sürdü. Doğum kontrol iğnesi vurulduktan sonra bir talimatlar sayfası ve bir sürü krampla ayrıldım. Lainey sağ olsun, arabaya bindikten sonra bana sorduğu tek şey "Neye ihtiyacın var?" oldu.

Ona gerçeği söyleyemedim, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım. "Karbonhidrata ihtiyacım var. Hem de çok."

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Bugün esen rüzgâr neredeyse buz gibiydi ve Freddie'nin burada donarak ölmemesini umuyordum. Bir parçam kapıyı kilitlemeden bıraktığım için huzursuzdu ama çocuklar her zaman. Kulüp binasından ayrıldığımızda depoda sadece birkaç fare vardı. Fareler de o kapının yakınında bile değildi.

Ben merdivene yönelirken Freddie homurdandı. Dışarı çıkmak istememişti. Aksine, ne olursa olsun televizyona suratsızca bakmaktan memnun görünüyordu. Reality şov maratonu ona gülümsemesini bile geri vermemişti. Belki ortam değişikliği işe yarayabilirdi ama klinikteki insanların onu rahatsız etme ihtimaline karşı başka insanların olmadığı bir yer olmasını istedim.

Onun da gelmesinin tek nedeni sigara içmek istediğimi ve çatıya yalnız çıkmak istemediğimi söylememdi. Önce sigara bulmam gerekiyordu ama Jasper'ın odasına girdim ve şifonyerinden bir paket çaldım. Sonra da çaldığımı haber vermek için ona mesaj attım.

Cevabı hızlı ve alaycı olmuştu.

Jasper: *Bana söylersen çalmak sayılmaz. Farklı bir marka istersen haber ver.*

Ben: *Markanız iyi.*

Jasper: *Demek benden hoşlanıyorsun. Bildiğim iyi oldu.*

Gözlerimi devirdim, elimde değildi ve aynı zamanda...

Dün gece bunu açıklığa kavuşturduğumuza eminim.

Jasper: *Tamamen yeni bir dizi soru sorduğumuza eminim. Bu gece cevaplamaya çalışalım mı?*

Flört ederken içimden bir ürperti geçti. Garip ve canlandırıcıydı. Bununla nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değildim ama aynı zamanda daha fazlasını istiyordum.

Ben: *Bu gece ne olacağını görmemiz gerekecek.*

Başka mesaj yoktu, bu yüzden telefonu cebime koydum ve Kerkenez'in kapüşonlusu üzerine giymek için onun ceketlerinden birini *ödünc aldım*. Bana gerçekten daha fazla kıyafet almamız gerekiyordu. Koridorda tereddüt ettim. Benim de gerçekten birilerine ulaşmam gerekiyordu.

Dikkat beni geride
tuttu. Şimdilik.

Ben merdivenden çıkarken Freddie de arkamdan tırmandı. Ona dönüp bakma isteğimle savaştım zorunda kaldım. Çatı kapısını kolayca açtım ve içeri doğru ilerledim. Freddie homurdanarak kendini arkamdan çekti. İkimiz de güneş ışığında gözlerimizi kısıyorduk ve lanet olsun, hava *soğuktu*.

Bana bir bakış fırlattı. "Sigara içmek için depoya geri dönebiliriz. Kulüp binasında da içebilirsin, kimsenin umurunda olmaz."

"Farelerle birlikte sigara içmek istemiyorum." Uzaktan yakından yalan değil. "Ve biraz havaya ihtiyacım var." O da yalan değildi. Onu dışarı çıkarmaktan ne kadar nefret etsem de, "Ama bana göz kulak olmak zorunda değilsin. Sandalyelerin nerede olduğunu biliyorum."

Homurtusu her şeyi anlatıyordu. Çatıdan aşağıya, şimdi gerçekten takdir ettiğim bir özellik olan sürgülü sandalyelere doğru ilerledik ve bir tanesine kıvrıldım. Rüzgârdan biraz korunmamızı sağlıyordu ama soğuk yüzümü yakıyordu.

Sigarayı yakmak için üç deneme yapmam gerekti. Freddie ona uzattığım sigarayı aldı ve yaktı, sonra masanın üstünü çevirerek açtı ve şaşkınlığım karşısında sırtıttı. Orada bir soba vardı. Sigarayı yakması fazla zaman almadı.

"Şükürler olsun," dedi, sigaranın etrafında konuşurken bazı düğmeler. "Eğer kimse propanı doldurmazsa, şansımız kalmaz."

Neredeyse hiç vakit kaybetmeden sıcaklık yükseldi ve esinti onu keserken, yüzümde de sıcaklık vardı. Ağzım bir karışık Freddie'ye baktım. "Neden geçen gece yakmadık ki?"

"Çünkü sana sarılmak için bir bahane arıyorlardı," dedi. "Ayrıca, bu kadar soğuk değildi. Sanırım geçen yıl Jasper çatıda somurtmaya başladığında buraya koymuştuk."

Bu tanım karşısında kaşlarımı çattım. Neden surat astığı sorusu dudaklarımda söylenmeden öldü. Freddie'den diğerleri hakkında bilgi almak yanlış görünüyordu. "Bunu yaptıklarına sevindim."

Sigarasını tutmak için kullandığı eli titriyordu. Soğuktan değildi, ya da en azından ben öyle düşünmüyordum.

"Neye ihtiyacın var?" Bütün sabah bu soruyla boğuşmuştum. Yardım etmek istiyordum. Elimden fazla bir şey gelmese de Freddie'nin yanında birinin olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Neden umursuyorsun?" Bu soru muhtemelen olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. "Biliyor musun, Boo-Boo, beni görmezden gel. Ben böyle lanet bir pisliğim. Neredeyse Jasper olabilirim." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Neredeyse," dedim. "Ama dünyanın geri kalanından çok kendinden nefret ediyormuş gibi görünüyorsun."

Burnunu kırıştırdı. "Olabilir. Şu anda pek çok şeyden nefret ediyorum. Neye ihtiyacım olduğuna gelince? Sekiz top yapabilirim, bu çok hoş olurdu. Ama senin bunu yapmayacağını ve çocukların beni öldüreceğini düşünüyorum."

"Hayır, yapmazlar."

Omuz silktili. "İyi, ama isterler. Her neyse, oral sekse ne dersin? Evet, sanırım bir saksoya ihtiyacım var." Gözlerinde yanıp sönen mizahta en ufak bir alçaklık pırıltısı vardı. Cevap vermeme fırsat bile vermeden, "Lanet olası bir ördeği kauçuk deliğinden kauçuk bir aletle sik, lanet olsun," dedi.

Tamam, bu sefer ağzım açık kaldı, sonra Freddie kafasına bir tokat attı ve çıkan ses beni irkiltti.

"Boo-Boo, şu anda bana soru sorma. Sana yalvarıyorum. Bence sen hayatımda gördüğüm en iyi şeysin ve ben zaten seni güldürmek dışında hiçbir şeyi doğru yapamayan zavallı bir ahmak gibi görünüyorum. Bu yanılsamaya tutunmak istiyorum. En azından kısa bir süre için."

Hemen cevap vermek yerine bir nefes daha çektim ve nasıl hitap edeceğimi düşündüm. "Tamam ama konuşacak bir şey bulamıyorum. Eğer soru soramazsam, sıkılacak ve beni terk edeceksin."

Bu bir kumardı.

"Siktir," dedi Freddie, sigarası çoktan bitmişti ve kucağındaki pakete uzandığında paketi ona uzattım. "Tamam. Haklısın ve sıkıcı değilsin, Boo-Boo. Azıcık bile değil. Jasper'ın sigaralarını nereye sakladığını bulmandan gurur duyduğumu söylemiş miydin?"

"Saklanmışlar mıydı? Çekmecenin üst kısmındaysa pek de iyi bir saklanma yeri değil."

Freddie çakmağı yakmadan hemen önce durdu ve bana baktı. "Huh."

"Ne? Pardon, o başka bir soruydu."

Freddie, "Oh, ne cehennem," diye homurdandı ve kendini sandalyeye geri attı. Sigarasını yakarak uzun bir duman çıkardı. "Sadece, onları başka bir yere saklardı. Yani eğer çekmecedeyse, muhtemelen başka bir şey saklıyor demektir."

"Sigaraları neden biriktirdiğini bilmek istiyor muyum?"

"Evet, Raptor onlardan nefret ediyor. Jasper'a sürekli bu konuda bok atıyor. Ya da eskiden öyleydi, bilirsin, daha önce..."

"Önceden mi?"

Freddie bana soluk ama gerçek bir sırıtışla bakınca gözlerimi devirdim. "Peki, soru yok. Bana istifçilikten bahset."

"Oh, bunu yapabilirim." Biraz ısındı. "Hepsinin eşyalarını nereye sakladığını biliyorum. Bazen bücür olmak eğlenceli olabiliyor."

"Sen bücür değilsin."

"Ha," dedi en azından gerçek olmaya yakın bir kahkaha atarak. "Öyleyim. Kel gibi ticaret becerilerim yok, Jas ve Liam gibi bir stratejist ya da para babası değilim, Rome ya da Vaughn gibi bir sanatçı kesinlikle değilim. Çoğunlukla, herkesin acıdığı bir eziğim. Ya da bazen komik adam oluyorum."

"Peki, bu acıma partisinde masada bir kişilik daha yer var mı, çünkü bücürlük karşılaştırması yapacak olursak, ben senden çok daha küçüğüm."

Bir süre bana baktı, sonra kıs kıs güldü. "Haklısın."

"Teşekkür ederim. Ayrıca, tek başına acıma partileri sıkıcıdır. İçkileri kim getiriyor?"

Dudakları kıpırdadı. "Peki, ne biriktirdiklerini bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Büyük sırlar mı veriyor?" Çünkü dürüst olmak gerekirse, benim de kendime göre bir takım sırlarım vardı ve onların haberi olmadan işlerine burnumu sokmak istemiyordum. Kahretsin, beni ilk etapta neden aldıklarını hala açıklığa kavuşturmamıştık ve belki de hiçbir zaman açıklığa kavuşturamayacaklardı. Belki de beni o gün tiyatrodan görmüşlerdi ve bu bir çeşit kismetti.

Tabii bu Kestrel'in nasıl şoförüm olduğunu açıklamıyordu, çünkü amcamı tanıyordum. Özel bir şirket kullanırdı. Her zaman özel şirket tutardı. Onları kontrol edebilmek istiyordu. Tıpkı kontrol ettiği gibi.

"Hey," dedi Freddie, karanlık düşünceleri paramparça ederek. "Nereye gittin?"

Boğazımdaki yumruyu beni boğma tehdidiyle karşı karşıya bırakmadan önce yutmak için mücadele ettim. Sigaram sönmüştü, bu yüzden bir an için öksürdüm ve sonra pakete uzandım.

"Belki de bu kadarı yeterliydi," diye yorum yaptı ve ben de ona dişlerimi gösterdim. "Evet, evet," dedi, bu sefer gerçek bir kahkaha atarak. "Ben histerik biriyim. Ama

Nereye gittin?"

"Ben soru sormıyorsam, sen de sormamalısın." "Yine de sormaya devam ediyorsun."

"Bırakacağım," diye söz verdim, ikinci sigarayı yakmadan önce kalbimin üzerine çarpı işareti koydum. Sigaradan bir nefes çekmek biraz yardımcı oldu ama amcamın görüntüleri çok keskindi. Çok... tazeydi, sanki onu aylar önce değil de yeni görmüş gibiydim. Sonra bu aklıma geldi ve *biraz* yardımcı oldu. Aylar geçmişti.

Belki hâlâ beni bulmaya kararlıydı, ama şimdi? Şu anda ondan kurtulmuştum.

"Kel en iyi otları biriktirir," dedi Freddie. "Bütün doğru insanları tanıyor ve bazen ona iyi malla ödeme yapıyorlar. Vaughn'un uyarıcıları var ama bahse girerim onların yeri değiştirilmiştir ve sen endişelenmeden söyleyeyim, o bir keş değil. Dövme salonunda duble yaparsa odaklanmak için onlara ihtiyacı var. Dövme sanatçınızın üzerinizi çizerken uyuyakalmasını istemezsiniz."

Bu mantıklı.

"Roma biraz daha garip, ama garip havalı, garip kötü falan değil. Şeker biriktirir. Karamela şekerleri her zaman sakladığı büyük şekerlerdi. Onları odasının her yerinde bulabilirdiniz. Ceketlerinin ceplerinde. Pantolonunun. Çok komikti. Onları giysilerinin içinde yıkardı."

"Oh adamım."

"Ayrıca, fıstık ezmeli şekerler. Bunlar da bir diğer büyük şeker. Sadece yer fıstığı değil, fıstık ezmesi. Bir de geçen sene merak saldığı şu tuhaf yer mantarı şeyleri var. O kadar pahalı ki, bulmak için şehir merkezindeki lüks mağazalardan birine gitmeniz gerekiyor."

"Kalouda'nın mı?"

"İşte bu," dedi Freddie, neredeyse konuya ısınarak. "Deli gibi pahalı ama her zaman bir kutu alır. Kim bir şeker için üç yüz dolar öder ki?"

Kaşlarımı çattım ama ona cevap vermedim. Bir önceki yıl benimle ilgili bir makale çıkmıştı. Muhabir, şirketin en genç üyelerinden biri olarak benimle konuşmak istemişti ve sonunda makaleyi tüm şirket yerine benim üzerime yönlendirmişlerdi. Eric çok sinirlenmişti. Sanki yerine başkasının geçmesini bekliyorlarmış gibi kendisinden 'şu anki ortak' sıfatıyla ancak bir dipnot olarak bahsedilmişti.

O çikolatalardan bir kutu şifonyerimde duruyordu. Günahkâr ve eğlenceli bir şeyler yiyeyim diye Lainey göndermişti. Onları sevmiştim ve gülünç derecede pahalıydılar, ama daha da önemlisi *ondan gelmişlerdi*. Her bir lokmasına bayılmıştım, fazladan kalorilere lanet olsun.

Aynı makale benim en sevdiğim bale ayakkabısı türünü de listelemişti. Bu... çok şeyi açıklıyordu.

"Enfes çikolatayı seven insanlar," diye alaycı bir gülümsemeyle teklif ettim ve Freddie kıkırdadı, etrafındaki kıyamet ve kasvetin bir kısmı dağıldı.

"Bunun senin sevdiğin bir şey olduğunu bilmeliydim." Ama bu konuya daha fazla girmedim. Onun yerine, "Liam bizimle yaşarken her zaman en iyi içkiler onda olurdu. Güzel bir viski istediğinde, stoklarında mutlaka olurdu. Onun zevkleri de en az seninki kadar çikolata düşkünüdür."

Burnumu kırıştırdım. "Ne sürüyorsun?"

Freddie gözlerimin içine baktı ve dedi ki, "Porno. Koleksiyonumu görmek ister misin?"

"Gördün mü, ben de fahişe ve sakso gibi bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

Freddie güldü. Sigarasını söndürürken bu kez gerçek bir kahkaha attı. Onun bu gerçek görüntüsü, Freddie'yle birlikte kliniğe gittiklerinden beri duyduğum endişeyi biraz olsun hafifletti.

"Pornolardan herhangi birinin iyi olup olmadığını sorsam şoktan düşer misin?"

"Hayır," dedi Freddie, bu kez dürüst bir sırtışla. "Ama bana iyiyi nasıl tanımladığını söylemeni istiyorum. Örneğin, hiç bir delikte iki sik gördün mü?"

Güldüm. "Hepsinin öznel olduğuna eminim."

"Woo! Bir sonraki porno izleme seansı." Bana sinsi bir bakış attı. "Sen odadayken Vaughn ve Jasper'ın buna nasıl tepki vereceğini merak ediyorum?"

Yüzüm ısındı. Daha önce değildim. "Artık öyleyim." Koluna vurduğumda hâlâ gülüyordu.

"Sırf bunun için aşağı gelip benimle dans edeceksin."

"Vay canına... Freddie dans etmez. Yatay mambo olmadığı sürece ve ben de senin pelvik eğimini tam buradan alıyorum, biraz çarpma ve ezme hareketi." Sanki biz orada otururken duvarlarını yeniden inşa ediyordu ve ben de onları yapıştırmasına yardım etmişim. Yine de onu suçlayamazdım. Hepimizin duvarlara ihtiyacı vardı. Oyunbaz bakışları vücudundaki kasılmalara eşlik ediyordu.

Ayağa kalkıp ocağı işaret ederken homurdandım. "Şunu kapat ve beni takip et."

"Awww, zorunda mıyım?" Surat asma hareketini çok iyi yaptı ve ben de sırtıttım. "Evet, yap m a k zorundasın. Arkadaş istiyorum ve eğer bundan nefret edersen, sadece beni dans ederken izle."

"Striptiz şovu mu?" Kaşlarını salladı. "Çünkü o mükemmel amcığın bir süredir saklanıyordu. Hafızamı tazelemem gerekebilir."

"Benim dikkatimi bu şekilde çekmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Daha önce yaptın mı?"

Durdu, rüzgâr saçlarını karıştırdı ve bana en hüzünlü gözlerle baktı. "Biliyorsun, hayat o kadar da güzel değil. Sen temiz, yumuşak ve parlaksın. Kabalık... Sadece gülmek ve çirkinliğin sana dokunmasını engellemek işe yarar."

Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Freddie, en sıcak gülümsemelerin bazıları en karanlık yolları gizleyebilir. Dergilerde gördüğün ya da sahnede hayal ettiğin her şeye inanma." Kolunu sıktım. "Asla benim yanımdayken olduğundan başka biri olmak zorundaymışsın gibi hissetme."

Sonra, daha fazla itiraf etmeden önce, çatıdan kapıya doğru ilerledim ve onu ısıtıcıyla uğraşması için bıraktım. Kendi duvarlarımı tekrar yükseltmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Freddie hemen stüdyoya gelmedi. Ama geldi. Dans etmese de yere oturup beni izledi.

Hayır, soyunmadım ama beni izleyen hüzünlü gözleri biraz daha az yalnız görünüyordu ve bu kendimi kesip açmaya değerdı. Gözlerimi kapatarak kendimi bıraktım ve bir rutinden diğerine geçerken müziğin beni taşımasına izin verdim. İpeğe atlamak ve onunla dans etmek sadece bir içgüdüydü. Daha yükseğe uçtum, büktüm, doladım ve etrafıma sardım, ruhum için bir bandaj ve aynı zamanda beni özgür kılacak kanatlar.

Birden fazla kez kanatların gerçek olmasını diledim ve bunu yaparken bile bulduğum özgürlüğün bir yanılsama olduğundan endişelendim.

Tüm yanılsamalar gibi, o da çökecekti.

FAMILY VAKATION

OceanofPDF.com

EMERSYN

On iki yaşıma geldiğimde, seks ve üreme hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlamıştım. Nedense, öğretmenim bu yılın güvenli seks konuşması için uygun bir yıl olduğuna karar vermişti. Seks asla güvenli değildi. Dersi ve videoyu bitirdim ve dizüstü bilgisayarımdaki sınava girdim. Yıl sonu materyaline hak kazanmak için ele almamız gereken başka "sağlık" materyalleri de vardı. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi. Yaralarımı çoğunlukla nasıl tedavi edeceğimi ve onlardan nasıl kaçınacağımı biliyordum. Gerisi o kadar da ilginç görünmüyordu.

Beklediğim son şey, gösteri yeniden düzenlenirken annemin Los Angeles'ta kaldığımız otelde ortaya çıkmasıydı. Önümüzdeki altı ila sekiz hafta boyunca koreograflar gösteriyi parçalara ayıracak ve tekrar bir araya getireceklerdi. Bazı sanatçılar gidecek, diğerleri bize katılacaktı. Yeni gösteri hazırlandığında, iki hafta boyunca yorucu provalar yapıyor ve sonra tekrar yollara düşüyorduk.

Son iki yıldır, amcam her seferinde beni bir aylığına dışarı çıkarıyordu. İçimden buz gibi bir ürperti geçti. Sadece bizim için zaman. Bu yıl, "tatilimizi" ertelemek zorunda kalacağımızı bana bildirdi. Görünüşe göre, bazı işleri onu uzaklara sürüklemişti, bu yüzden beni "eve" getirmek yerine tatilimi otelde geçirecektim. Özür dilemek için bana çiçekler ve hediyeler bile göndermiş ve en kısa zamanda yolda bana katılacağına söz vermişti.

Belki yolda bir kaza geçirirdi.

Annem bir Chanel bulutu içinde kapıdan içeri girdiğinde, tepeden tırnağa mükemmel bir beyaz pantolon takım giymiş ve üzerimde yükselmesini sağlayan ince topuklu ayakkabılar giymişti, ağlayabilirdim.

"İşte benim güzel kızım," diye gülümseyerek beni selamladı ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sarılma, kırılmak istemeyiz." Sonra bana bakarken güneş gözlüklerini çıkarmak için durakladı. "Ne giymişsin böyle? Lunapark kataloğu için hazırlanmış kaba bir reklam gibi görünüyorsun."

Bir katalogda reklam olmaktan daha kötü bir şey olamaz.

Ama pijama altıma baktım - bir bacağımda 'Sully' yazan koyu mavi bir pijama altı ve ona uyan, *Monsters Inc.* logolu bir atlet. Ayaklarım çıplaktı ama ayak tırnaklarım, biz pizza yerken bana bedava pedikür yapan koridorun sonundaki Lauren sayesinde elektrik mavisiydi.

ve tarçınlı galeta yiyip Netflix'te romantik komediler izledim. Sokağa çıkma yasağımı *çoktan* aşmıştım ve o da beni gardiyanımla -Şaperonum.

"Pijamalarımı giydim anne," dedim yavaşça. "Tatilden önceki son dersimi de yeni bitirdim ve bugün yapacak bir şeyim yoktu." Kendime ait koca bir süitim vardı. Paylaşmak zorunda kalan ve sadece otel odaları olan bazı dansçıların aksine, benimkinde bir oturma odası ve kilitli bir mini bar vardı. -İçinde kral boy yatak olan kendi yatak odam ve jakuzili bir banyo.

Çoğu gece televizyonun önündeki kanepede uyudum. Daha rahattı.

"Bunu açıkça görebiliyorum Emersyn. Neden gitmeye hazır değilsin?" Yavaşça bir tur attı. "Çantaların nerede?"

"Nereye gideceksin?" Yavaşça sordum. Bugün duş bile almamıştım. Test bittikten sonra Netflix'i açıp yolda izleyemediğim bazı dizileri art arda izlemek niyetindeydim.

Yüzüme doğru döndüğünde mükemmel pürüzsüzlükteki alnında kızgınlık izleri vardı. "Singapur'a."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve görünüşe göre o da bunu anlamıştı. Öfkeyle oflayıp puflayarak güneş gözlüklerini mükemmel taranmış saçlarının üzerine yerleştirdi ve Birkin çantasını bırakıp telefonunu çıkardı. O dikkatini dağıtırken ben de odayı hızlıca taradım. Başımı belaya sokacak herhangi bir şey görünmüyordu.

Odaya hiç odaklanmadı. Parmakları telefonunun klavyesinde geziniyordu ve ben bekliyordum. Ancak başını kaldırıp tavana baktığında duyduğu tiksinti beni neredeyse güldürecekti.

Neredeyse.

Çünkü annemi bu kadar sinirlendiren sadece iki kişi tanıyordum.

"Amcan," dedi kısık sesle, "benimle gelip gelmeyeceğine karar veremez. Pasaportunuz yanınızda mı?"

Aslında... "İstiyorum." Gülümsemek istedim ama o anı bozmak istemedim. Annem Bradley Amca'yla *hiç* tartışmazdı. Babamla mı? Her zaman, ama asla amcam değil. "İki gösteri yaptık..."

Bir el salladı. "Neden sahip olduğun umurumda değil, yeter ki sahip ol." Mükemmel manikürlü bir eli kalçasında, gülümsemeye başladı. "Yapacağımız şey şu. Git duş al ve üstünü değiştir. Ne giydiğin umurumda değil, sadece

belli belirsiz prezentabl görünmek. Arabamızı yeniden ayarlayacağım ve Jacques'a uçuşumuzu güncellemesini söyleyeceğim."

Güncelleme... "Singapur'a mı gidiyorum?"

"Evet, sevgilim. Singapur'a gidiyoruz. Moda festivaline gidiyoruz. Alışveriş yapacağız, şarap içeceğiz, medeni insanlar gibi davranacağız ve babanla amcan çürüyüp gidebilirler." Dudaklarını büzerek başını salladı. "Bu konuda endişelenme. Senin ve benim kaçma zamanımız geldi."

Bunlar hep duymak istediğim sözlerdi. Ona bir adım daha yaklaştım, o da bana bir kıst hareketi yaptı.

"Git, git. Kötü otomat yemekleri gibi kokuyorsun. Yediğin abur cuburlarla nasıl bu kadar zayıf olabiliyorsun..."

Tüm saç ürünlerimi kullandığımdan emin olmama rağmen gidip şimdiye kadarki en hızlı duşumu aldım. Annem kıvrıcık saçlardan nefret ederdi. Ve onun düşündüğünün aksine, şık kıyafetlerim vardı, sadece onları giymekten nefret ediyordum. Sahip olduğum temiz her şeyi bavullarımdan birine atarken ve pasaportumu yatağın altında sakladığım yerden çıkarırken zihinsel parmaklarımı çapraz tuttum ve sonra aceleyle oturma odasına geri döndüm.

Annem bir kadeh şampanya boşalttı ve bana parlak bir gülümseme verdi. "İşte benim güzel kızım. Gidip birlikte çürüyelim mi?"

Trafikte LAX'e varmamız iki saat sürdü ve annem yapacağımız her şey hakkında benimle konuştuğu kadar telefonu da vakit geçirdi. Umurumda değildi, midemde uzun zamandır yaşamadığım ılık ve köpüklü bir his vardı. Amcamı, ailemi gördüğümünden daha fazla görüyordum. Hediyeler gönderdiler. Kartlar gönderdiler. Çiçekler gönderdiler.

Nadiren ortaya çıkarlar.

Havaalanında çantalarımızı özel terminal yerine ticari terminallerden birinde kontrol ettik.

"Bu bir macera," dedi annem, parmağını dudaklarına götürmeden önce neredeyse şakacı bir şekilde somurtarak.

Birinci sınıf salonda ikimiz için sessiz bir masada akşam yemeği yedik ve annem telefonunu görmezden gelerek bana odaklandı. Gösterilerim, seyahatlerim ve planlarım hakkında bilgi almak istiyordu. Yıllardır benimle konuşmadığı kadar çok şey söyledi.

Uçağımıza bindiğimizde saat geç olmuştu ve annemin telefonu mesajlarla dolup taşmış, görmezden geldiği aramalarla titremeye başlamıştı. Telefonu kapattığında bir tür vahşi tatmin yaşadı.

Babama ya da amcama neden bu kadar kızgın olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim ama sonraki üç hafta birlikte geçirdiğimiz en güzel üç haftaydı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Önümüzdeki birkaç hafta boyunca rutin bir düzen oluştu. Kahvaltılarda herkes hazır bulunurdu, Liam bile çoğu zaman gelmezdi. Öyle ki o günlerde yokluğu göze çarpıyordu. değildi. Belki de sadece benim için öyleydi.

Herkes sırayla yemek pişirirdi. Bu da bazı günler krep olduğu anlamına geliyordu. Diğer günler yumurta ve domuz pastırması. Çörekler iki kez çıktı ve bir kutunun üzerinde 'Sadece Kuğu' yazdığı ve sadece diğer kutulardan her zaman yediğim çöreklerle dolu olduğu için, itiraf etmeliyim ki bu beni gıdıkladı. Jasper tek kelime etmedi ama çörekler kesinlikle ondan geliyordu.

Kahvaltı hazırlama sırasının bende olması gereken gün, çocuklar kaba bir keşif yaptılar. Yani, çocuklardan biri yaptı. Nasıl yemek yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her zaman erken kalkan Kestrel bana acıdı ve fıstık ezmesi ve jöleli sandviçten daha fazlasını nasıl yapacağımı gösterdi. Bu küçük bilek manevrasıyla yumurtaları çevirebiliyordu. Ben denedim ve bir yumurtayı tavana düşürdük.

İkinci yumurta utanç verici bir şekilde yerde öldü. Kerkenez hemen arkama geçti, elini benimkinin üzerine koydu ve diğerlerini çevirmeme yardım etti. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş," diye mırıldandı. Doğru, bu tamamen ona aitti. Yine de kabul etmeliydim ki dersler eğlenceliydi. İçeri girdiğinde Jasper'ın hırıltısı aniden kesildi. Dönüp baktığımda Liam'ı kafasından yumurta damlarken buldum. Görünüşe göre tavandaki yerçekimine karşı verdiği savaşı kaybetmişti. Jasper aniden kahkahayı patlattı. Muhtemelen uzun zamandır duyduğum en neşeli seslerden biriydi. Liam'ın kederli yüzü bile bir gülümsemeye dönüşmüş gibiydi.

Çok gülünç bir sahneydi. İkisinin ötesinde, Rome'un yavaşça göz kırpmasını ve onaylayan bakışını yakaladım. Vaughn hepsinin yanından geçerken homurdandı, beni Kestrel'in yanından çekiştirip günaydın öpücüğü vermeden önce sadece bir sonraki yumurtayı bitirmemi bekledi.

Hâlâ nefes nefese olan Jasper'ın, beni kahve makinesine doğru götürürken beyin hücrelerimi kapatmış gibi görünen, ayak parmaklarımı kıvıran, dilimi büken bir öpücük için beni hiçbir şey hazırlamadı. Jasper'ın içinde erirken Vaughn'un ateşlediği sıcaklık içimi yaktı. Gülümsemesindeki kendini beğenmişlik neredeyse

Çok güzel. Kerkenez'in yanına dönmek için döndüğümde dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu ama Rome'un göğsüne çarpıp sıçradım. Beni kucağına aldı, bir tezgâha taşıdı ve beni öperken duvara yasladı. Dilinin hareketleri ve dudaklarının sertliği odanın geri kalanını silip süpürdü.

"Boo-Boo'nun dudaklarının kahvaltıda olduğunu bilseydim daha erken kalkardım," diye anons etti Freddie ani sessizliğin içinde, ama Roma'nın tüm görüşümü kaplamasının ötesinde onu göremiyordum. Başparmağını alt dudağıma hafifçe sürttükten sonra bana bir talepten çok bir vaat gibi hissettiren daha yumuşak, daha tatlı bir öpücük verdi. Tenimdeki karıncalanmalar elektriklenmeye başladı ve Vaughn ile Jasper külotumu ıslattıysa, Rome onları yaktı.

Roma başını sallayarak kendi kahvesini almak üzere yanımdan ayrıldı. Liam'la bakışlarımızı kilitledim ve o bakışların yoğunluğu altında titredim.

"Kahvaltın henüz bitmedi Serçe," dedi Kerkenez, aramıza girip görüş alanımı kapatarak beni kurtarıırken. Zıpladım ve ocağın yanına çekildim. Aramızda kalsa da fark etmezdi, Liam'ın bakışları beni delip geçecek gibiydi.

Çoğu gün Freddie'yle kalıyordum ve çoğu gece kendimi Vaughn'un yatağında buluyordum. Jasper'ın programı onu kulüp binasından daha çok uzakta tutuyordu. O da bitkin görünüyordu ama bana neler olduğunu söylemedi. İsteklerine saygı duymaya ve sormamaya çalıştım. Kestrel, Vaughn ve Rome sırayla Freddie ve benimle takılıyorlardı ama hepsinin gittiği günler oluyordu. Bir keresinde Liam gelmişti ama tek yaptığı bir sandalyeye yaslanıp bizimle yemek programı izlemektir. Aslında beni anlamaya çalışıyormuş gibi izliyordu.

Onunla bu konuda yüzleşmek yerine, çünkü içimden bir ses bunun öpüşmelerle ilgili olduğunu söylüyordu, dans stüdyoma çekildim. Freddie hâlâ benimle dans etmiyordu ama çoğu gün gelip beni çalışırken izliyordu. Yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı, daha sık duş alıyordu ve Havoc serisini birlikte bitirdik.

Çoğunu, yüksek sesle okumaya hazır olmadığım bazı seks sahneleri vardı, bu yüzden Freddie anlayana kadar onları geçiştirdim. Sonra o kısımları büyük bir şevkle okumaya başladı, beni gülmekten ağlatacaktı.

"Bu sadece iyi, eski moda kirli bir eğlence, Boo-Boo," dedi Freddie bana. "Sen hiç üçlü yapmadın mı? Ya da dörtlü? Papatya zinciri? Bir kızın seni becermesine izin vermeye ne dersin? Ya da bir erkek yaparken seni izlemeye? Eminim bağlanmayı seviyorsundur. Tüm o ipekler... asılı ve geniş yayılmış..."

Hızlıca sorulan sorular alaycı ve şakacı olmaktan çıkıp korkunç bir hal aldı. Başımı iki yana salladım. "Hayır," kaçmadan önce ciyaklayarak söyleyebildiğim tek şey buydu. Merdivenlere yönelirken Kestrel'i zar zor gördüm ama yüzündeki ifadeden Freddie'nin sorduğu şeyi duymamış olmasının imkânsız olduğu anlaşıyordu.

Bu konuda konuşmak istemedim.

Merdivenlerin başında bir gümbürtü duyuldu ve Freddie'nin, "Ah, sadece oynuyordum. Tanrım, Kestrel."

Terbiyeyi bir kenara bırakıp odama kadar koştuğumda geri kalanı unutulup gitti. İçeride kapıyı kapattım ve sanki geçmişi kapatabilirmişim gibi gözlerimi kapattım. Onu bir haber kaynağındaki görüntüden daha fazlası olarak görmeyeli aylar olmuştu ve hiç uğraşmadan yüzünü gözümün önüne getirebiliyordum.

Amcam bedenimde olduğu gibi kafamda da kendine ustalıkla bir yer açmış gibiydi.

Hiçbir şey onu yok edemedi.

Günün geri kalanında odamda saklandım. Freddie'yi izlemem ya da en azından onunla takılmam gerekiyordu. Ama onunla yüzleşemedim. Hiçbirinin yüzüne bakamadım. Kestrel evdeydi, yani en azından Freddie'nin yalnız olmadığını biliyordum. Telefonumdaki mesajları görmezden geldim ve geldiğimden beri odada duran ayıyla birlikte yorganın altına kıvrıldım. Eski, biraz yıpranmış ama hâlâ yumuşak olan ayı, gerçek gözyaşları kadar görünmez gözyaşlarını da emiyordu.

İki kez kapı açıldı ve ikisinde de uyuyor numarası yaptım. Kısa bir süre için kaçırılma olayını, önceki hayatımı, amcamı, hepsini unutmuştum. Sanki buraya aitmişim gibiydi. Sonra aynı şekilde, hepsi tekrar yok oldu. Beni aramaktan vazgeçmeyeceğine defalarca yemin eden bir amcası olan kayıp bir mirasçıydım. Beni esir alanlar arkadaşım mı olmuştu? Sevgili mi? Onları nasıl tarif edebilirdim ki?

Kendi isteğimle geri dönersem beni kaçırmış sayılırlar mı?

Keşke tekrar unutulabilseydim. Yaptığımız küçük baloncığa geri dönmek. Ama o baloncuk sadece başka bir yanılsamaydı ve ben daha iyi biliyordum.

Ben yaptım.

Huzur ve uyku ne kadar zor görünse de, Jasper'ın beni bir arabanın arkasına bindirmesiyle uyanana kadar dalıp gittiğimi fark etmemiştim bile. Ona kaşlarımı çattım ama o sadece başını salladı ve kapıyı kapattı. Jasper yolcu koltuğuna tırmanmak için etrafımda dönerken Kerkenez sürücü koltuğuna kaydı.

"Bir sorun mu var?" Roma sağındaki kapıyı açıp içeri girerken ben ortaya doğru ilerledim ama ben daha fazla ilerleyemeden Vaughn diğer taraftan içeri girdi.

Jasper bana dönüp bakmadan, "Gitmeliyiz," dedi.

Kerkenez iç çekti ve başını salladı. Ama herhangi bir itirazı varsa bile bunu dile getirmedi. Dışarısı zifiri karanlıktı, farlar kasveti zar zor kesiyordu ve gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım, yoğun sise karşı dağılmış gibi görünen ışık pusunun ötesini göremiyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Sorum hiçbirinin dikkatini çekmemiş gibiydi. Rome yanımdaki koltuktaydı ama bana bakmıyordu. Kestrel direksiyonu daha sıkı tutuyordu.

"Roma mı?" Yalvarışım karşısında çenesinde bir kas kasıldı ama yine de başını çevirmedi. Koltukta iki büküm oldum. Vaughn benim son umudumdu, değil mi?

Gölgeler onun yüz ifadesini benden sakladı, ta ki başka bir far grubu bize çarpana kadar. Yüzündeki hüznü kalbimi burktu.

"Ne oldu?"

Ama ne sorarsam sorayım, sürmeye devam ettiler ve kimse cevap vermedi. Sonunda pes ettim ve bu arafta sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, arabanın durmasına ya da Kestrel'in o kadar kesin bir tonda "Geldik," demesine hazır değildim.

Jasper, "Arabada kal," diye emretti ve sonra dışarı çıktı. Öne doğru eğilmeye çalıştım ama hâlâ nerede olduğumuzu göremiyordum. Çok geçmeden Vaughn'un tarafındaki kapı açıldı. Dışarı çıkmadan önce küçük bir iç geçirdi ve sonra Jasper bana doğru uzandı. "Hadi gidelim."

"Neredeyiz biz?"

"Sadece... güven
bana."

Bu istek karşısında sertçe yutkundum ama başından beri benden istediği şey bu değil miydi? Herkesin benden istediği bu değil miydi?

Vaughn gerçeği istedi.

Rome sırları istiyordu.

Jasper güven
istiyordu.

Kerkenez mi? Arabanın ön tarafına baktım, bakışları dikiz aynasından benimkilere sabitlenmişti. Bana daha önce de ihanet etmişti. Arabada kalacak mıydım? Yoksa hayır mı? Umarım bu soru bir bakışta anlaşılmıştır. Uzun bir süre hiçbir şey yapmadı. Sonra Jasper'ın parmakları benimkilerin üzerine kapanınca Kestrel başını salladı.

Ağzımı açtım ama Jasper tek bir hamleyle beni arabadan dışarı çekti. Puslu hava yüzümü nemlendirdi ama boğazımdaki tüm seslerin kesilmesine neden olan şey sis ya da Jasper değildi.

Bradley Amca başka bir arabanın yanında duruyordu, elleri cebinde ve ifadesi karanlıktı.

"Jasper?" İsmi boğuk bir fısıltı gibi çıktı ama beni ileri doğru sürüklerken adımlarını yavaşlatmadı. "Lütfen yapma..."

"Sana bana güvenmeni söylemişim," diye yorumladı sonunda. "Belki de güvenmeliydin." Sonra bakışlarını amcama çevirdi. "İşte burada, söz verdiğim gibi." Sonra beni itti ve ben tökezleyecekken amcam beni yakaladı ve yemin ederim, elleri bana dokunduğu anda çılgılık attım.

Çabalarım hiçbir işe yaramadı. Jasper'ın arkasını dönüp gitmesini engelleyemedi. Roma'nın sessiz bir öfkeyle intikamımı almak için arabadan inmesini sağlayamadı. Vaughn'un sanki ben çoktan bir anı olmuşum gibi arabaya geri binmesini engelleyemedi.

Kerkenez sürücü koltuğundan bana baktı ve ona doğru uzandım ama artık çok geçti; amcamla birlikte arabada sıkışıp kalmıştım ve Vandallar gitmişti.

"Sparrow!"

"Hadi güzel kızım, aç şu gözlerini." İçimden bir hıçkırık koptu.

"Hadi, Sparrow, aç şu gözlerini."

O sesin yumuşaklığı bir yalandı. Beni terk etmişlerdi. Beni tutan kollara vurdum ama gevşemediler. Aksine beni daha da sıktılar. Daha sıkı değil. Daha sert değil. Sadece daha yakın.

Saçıma sürtünen kirli sakalın törpüsü ve soğuk parmaklarımın altındaki etin sıcaklığı beni ürpertti.

"Lütfen, Sparrow, hadi, aç şu gözlerini benim için." Beni esir alan kişi yüzümü kavrayacak kadar uzun süre beni serbest bıraktı ve nazik başparmakları gözlerimden sızan sıcak yaşlara dokundu.

"Kerkenez?" Geri mi geldi? O...

"Buradayım tatlım," diye söz verdi. "Gözlerini aç."

Dehşet kalbimi yumrukladı. Ya... Şiddetli bir titreme beni sarstı ve gözlerimi açmaya zorladım. Dünya dalgalandı. Sis yerine, sulanmış gözlerime batan dağınık bir ışık vardı. Arkadan aydınlatılmış Kerkenez'in buruşuk saçları sanki yataktan fırlamış gibi dik duruyordu.

"Kerkenez," diye tekrarladım yavaşça, gözyaşlarımı uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırdım. Nasıl ağlanacağını, ne kadar acı verdiğini, içimdeki havayı nasıl boğduğunu unutmuştum.

Ciğerlerimi ve boğazımı çiğ bıraktı. Odadaki kırık dökük sesler yabancıydı. Benden geldiğini fark ettiğimde daha da yabancılaştım.

"Buradayım, Sparrow," diye fısıldadı. "Tam buradayım. Gerekirse çimdikle beni, ben gerçeğim." Sonra sanki bunu kanıtlamak istercesine beni çimdikledi. Temasın keskinliği buz gibi havayı dağıttı ve gözyaşlarıma karşı kurmayı başardığım barajın az bir kısmı da yıkıldı.

Kollarımı boynuna doladım ve battaniyelerin arasından yarı tırmanarak kucağına çıktım. Kerkenez tek kelime etmedi, sadece beni kendisine doğru sardı.

"Buradayım," diye tekrarladı hıçkırıklar içimden dökülürken. Durmak istedim. Umutsuzca gözyaşlarımı bastırmak ve hepsini açılan karanlık köşeye geri itmek istedim. "Ben buradayım."

Bir noktada ayağa kalkmaya başladı ve ben tutunmak için çok çabaladım ama o beni kendisiyle birlikte taşıdı.

"Şşş, sen varsın," diye fısıldadı, tırnaklarımın derisinde yarım ay şekilleri bırakmasına ya da kollarımı ve bacaklarımı kilitlememe aldırıyor gibiydi. Sonra tekrar yerleşti ve kollarından birini serbest bırakarak battaniyeyi omuzlarıma doladı.

Tişört ve külotla uyumaya gitmişim. Tüylerim diken diken olmaya devam etti. Sonunda kuyunun dibine ulaşır gibi oldum ve gözyaşlarım yavaşladı. Gözlerim ve burnum çok acıyordu. Sanki cam yutmuş gibiydim ve Kestrel'in yüzümün altındaki göğsü gözyaşları ve sümüklerle ıslanmıştı.

Bu çok iğrençti. Burnumu çeke çeke uzaklaşmaya çalıştım ve Kestrel kollarını gevşetti.

"Özür dilerim, her yerine sümkürdüm."

"Oh, kimin umurunda," diye mırıldandı ve beni geri çekti. "Erimeyeceğim ve bu üzerime bulaşan en kötü şey bile değil." O kadar pratikti ki ona yaslandım ve burnumu silmek için gömleğimi kullandım. Bana bir an verdi ve sonra kolayca karşı koyabileceğim nazik bir eliyle yüzümü beni görebileceği şekilde yukarı çevirdi.

Hala bir ışık yanıyordu ve onun odasından geliyor olmalıydı. Odalarımız arasındaki kapı ardına kadar açık duruyordu. Burası hâlâ karanlıktı ama o kadar soğuk ya da yalnız değildi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bu soruda hiçbir baskı yoktu.

Yutkundum ve bakışlarımı göğüs kaslarında dövmesi olan bir çift kuşa diktim. Birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Kanatlarını açmışlardı. Bahse girerim kerkenezlerdi. Dudaklarımı yaladım.

"Zorunda değilsin," dedi bana. "Yine de istersen sen uyuyana kadar burada kalabilirim."

"Gitmeni istemiyorum." Bunu itiraf etmek her şeyimi aldı. "O zaman kalacağım."

Alt dudağım titreyerek ağzımı kapattım. Tıkalı burnumdan nefes alamıyordum, bu yüzden ona tekrar bakmaya cesaret edemeden önce bir elimle yüzümü sildim. Gözlerindeki soğukluk tamamen kaybolmuştu. Bana bakan adam, daha şoförümken hoşlanmaya başladığım adamdı.

Hayalini kurmama izin verdiğim kişi.

Biri...

"Lütfen diğerlerine söyleme?"

"Kötü bir rüya gördüğünü mü?" Kaşlarını kaldırdı. "İyi olduğundan emin olmak dışında umurlarında olmaz. Çılgınlıklarını duymuş olsalardı, lanet kapıları kendileri söküp atarlardı."

"Ama bilmelerini istemiyorum." Ağzımı açtım, sonra kapattım. "Sana tekrar güvenmem gerekiyor. Sırrımı onlara söylemeyeceğini bilmem gerek."

Yüz ifadesindeki hüznün o kadar kısa sürdü ki hayal görmüş olmalıyım. "Sırlarını saklayacağım, Sparrow. Güvenine bir daha ihanet etmeyeceğim. Söz veriyorum." Tam ağzımı açacaktım ki, parmağını dudaklarıma bastırdı. "Ama inan bana, hepimiz seni korumak istiyoruz ve hepimiz kâbuslara çok aşinayız."

Bu muhtemelen doğrudu. Jasper'ın odasındaki peri ışıklarını bile açıklayabilirdi ama ona sormamıştım. Bir daha da orada uyumadım. Vaughn'un yatağında olduğum her gece odanın bir yerinde bir ışık yanardı. Burada lambalar vardı. Kestrel'in odasının tavanındaki ışıklar.

Yani evet, belki de biliyorlardı.

"Onlara söylememi istemiyorsan, söylemem," diye tekrar söz verdi. Dikkatli elleriyle uzanıp yüzümdeki saçları düzeltti, sonra yanaklarımdaki nemi dikkatle sildi. "Ya da burada kıvrılıp uyurken sana sarılmama izin verebilirsin. Neye ihtiyacın varsa."

İnanmak istedim.

Ona inanmaya çok ihtiyacım vardı.

"Rüyamda beni geri aldığınızı gördüm." Ona anlatabileceğim çok şey vardı. "Bana nereye gittiğimizi ya da neden gittiğimizi söylemedin. Beni arabaya sen bindirdin ve oraya vardığımızda Jasper beni arabadan sürükleyerek çıkardı." Sonra itti

Amcama doğru, benimle işi bitti. "Sana güvenmediğim için benden kurtuldu."

Kaşlarını çatarken yüzündeki yumuşak ifade sertleşti. "Bunu asla yapmayacağımızı biliyorsun." Sonra cevabımı beklemeden içini çekti. "Tabii ki bilmiyorsun, yoksa o *rüyayı* görmezdin." 'Rüya' deyişindeki bir şey, söylemediğim çok şey olduğunu anladığını gösteriyordu ama üstelemedi.

Başını geriye atıp beni kucağına oturttu ve o anda çoğunlukla çıplak olduğunu fark ettim ve bir elimi göğüs kaslarındaki dövmelerden birinin üzerinde gezdirdim. Karnında bir tane daha vardı, sarmaşıklarla iç içe geçmiş bir haç. Dövmelere odaklanmak nefesimi kontrol altına almama yardımcı oldu, çünkü şortunun içinde giderek sertleşen ereksiyon bacağıma baskı yapsa bile hareket etmek istemiyordum.

Yine de... "Burada oturmam senin için sorun olur mu?"

"Ben iyiyim, aletimi görmezden gel. Sıkler böyle yapar." Bu konuda o kadar gerçekçiydi ki. "Şu anda bilmeni ve bana inanmanı istiyorum ki, yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey, yani *hiçbir şey* seni istemediğin bir yere gitmeye zorlayamaz. Aslında, kardeşim olsun ya da olmasın, bunu deneyen ilk kişiyi öldüreceğim."

Ölümcül derecede sakın bir sesle sessiz bir tehdit savururken bakışlarımı üzerinde tuttu. "Beni neden aldın?"

"Çünkü seni orada bırakmak çok daha kötü bir fikir gibi görünüyordu. Bunu enine boyuna düşündüğümüzü söyleyemem," diye itiraf etti. Dilini alt dudağına dokundurdu ve sonra, "Biliyor musun, siktir et. Jasper'ın bunu seninle açıklığa kavuşturmak için bolca zamanı oldu. Kasabaya geleceğini öğrendiğimizde sadece yakın olmak istedik. Seni görmek için. İyi olduğundan emin olmak için. Ama sen iyi değildin." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "İyi olmaktan çok uzaktın, ama bunu saklamakta çok yeteneklisin. Belki de fark ettiğimden daha iyiydin ve bu başka bir günün tartışması, umarım bana güvenebileceğin konusunda bana inandığında."

Tekrar yutkundum.

"Ama o pislik seni yaraladı... ve tıbbi yardıma ihtiyacın vardı. Seni doktora götürüp pansuman yaptırabilir ve geri getirebilirdik. Ama orada kimseye güvenmedik. O morlukları ve yaraları gördükten sonra olmaz. Gösterideki o pisliklerin istismarın devam etmesine izin verdiğini fark ettikten sonra olmazdı. Bizimle daha güvendedin ve iyileşmeye ihtiyacın vardı."

"Ve sonra ve sonra..."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Kesinlikle. Bir kez buraya geldiğinde, hiçbirimiz geri dönmene izin vermek istemedik."

"Sen hariç."

"Gitmene izin vermek istemedim, Sparrow." Elimi göğsünün üzerine koydu. "Düşündüm ki... Senin için en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Seni istiyor muyum? Kesinlikle istiyordum. Bizim dünyamızda olmanı istiyor muydum? Hayır. Seninkinin daha iyi olduğunu düşündüm."

Başparmağını elimin arkasına sürttüğü yere baktım. Bunu daha önce de söylemişti. "Bizim hakkımızda yazdıkları her şey doğru değil."

"Bunu anlamaya çalışıyorum. Dahası, geri döndün. Dışarı çıktın ve kendi başına geri döndün."

Dudağımı ısırđım, sonra bıraktım. "Bana nedenini sorma."

"Yapmayacağım," dedi. "Hazır olduğunda bana söylersin. O zamana kadar burada güvendesin. Söz veriyorum."

Bu kez gözlerinin içine baktığımda, onun bana alev alev yanmasından başka bir şey görmedim. Bir kez burnumu çektim, yaklaştım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, hiçbir şey istemeden ama temasa ihtiyaç duyarak. Öpücüğe karşılık verdi, öpücüğün baskısını hissetti, ama başımın arkasını okşamak için elini kaldırdığında bile öpücüğü derinleştirmeye çalışmadı.

Orada kaldık, o anın içinde asılı kaldık ve korkunun bir kısmı kayıp gitti. Gözlerimi kapattım ve açtığımda geri çektim. "Sana inanıyorum," diye fısıldadım.

Söyledim. Ciddiydi.

"Tekrar uyumayı denemeye hazır mısın?" "Yüzümü yıkamam gerek."

"Tamam." Tuvaletin yolunu yarılایana kadar onun gidebileceğı aklıma gelmedi ve döndüğümde onu yatağın kenarında otururken buldum. Giydiğı siyah uyku şortu kalçalarındaki kas çizgilerini daha da belirginleştiriyordu.

"Yine de kalacak mısın?"

Başını kaldırdı ve bana gülümsedi. "İstersen kalabilirim ya da gelip benimle yatağımda uyuyabilirsin. Yalnız olmayacaksın."

Yüzümü yıkamak birkaç dakikamı aldı. Gözlerim çok kötü acıyordu. En son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum. Burnumu silmek için birkaç deneme yaptım ve sonra dişlerimi fırçaladım, çünkü daha önce fırçalayıp fırçalamadığımı hatırlayamıyordum.

Dışarı çıktığımda Kestrel beni bekliyordu. "Nerede uyuyacağız?"

"Bazen Vaughn beni uyandırmak için erkenden buraya geliyor," diye itiraf ettim. "Farkındayım," dedi Kestrel. "İnan bana, onu itip kakmakla ilgili bir sorunum yok.

çıplak kışını dışarı çıkar."

Ses tonundaki mutlak kuruluştan bir kahkaha kaçtı ve gülümsemesi yumuşadı. Elini uzattığında banyonun ışığını kapattım ve doğruca ona gittim. Odalarımız arasındaki kapı hâlâ açıktı. Odasındaki ana ışık kapalıydı ama tavanın etrafındaki yumuşak ışıklar yanıyordu. Mavi, gölgeleri kovalıyordu.

Kerkenez beni önce yatağıma götürdü, sonra da arkasından geldi. Beni sarıp sarmaladı ve göğsüne bastırdı; ayıyı da kucaklamak için yanıma çektiğimde kıkırdadı. "Rome ayısını bu kadar çok sevmenden hoşlanacak."

Yumuşak sözler beni gülümsetti. "Onun mu?"

"Hmm-hmm. Seni ilk gece buraya getirdiğimizde yalnız kalmayasın diye buraya bıraktı."

Bu jestteki mutlak ve mutlak tatlılık beni şaşkına çevirdi. Bunun için kelimelerim bile yoktu. Ona daha sıkı sarıldım. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Başımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Uyu artık, Sparrow. Artık kötü rüya görmek yok."

"İyi geceler, Kerkenez."

"Bu arada bana Kellan demeye başlayabilirsin."

Kellan.

"Bu benim adım."

"Senin adın olduğunu biliyorum, ukala herif," diye karşılık verdim ve o da bir kahkaha attı. "Ben sadece... Ben sana hep Kerkenez derdim."

"Benim için de sorun değil ama arkadaşlarım bana Kellan ya da Kel der. Ama siz bana ne isterseniz diyebilirsiniz."

Kel.

"İyi geceler, Kel." "İyi geceler, Em."

Sırıttım. "Sparrow'u severim."

"Bildiğim iyi oldu." Beni sıktı. "Şimdi uyu."

Dürüst olmak gerekirse, yapacağımı düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim. Birkaç dakika sonra hala uyanık olduğumda, Kestrel-Kellan bizi tekrar kaydıldı, böylece bu sefer ona dönüktüm ve başımı göğsüne, tam kalbinin üzerine sıkıştırdı ve sonra saçlarımı okşamaya başladı.

On vuruşa ulaşmadan 6nce uyuyakalmıştım.

OceanofPDF.com

NOBROKENPROMISESİ

OceanofPDF.com

KELLAN

"Şu anda ciddi misin?" Milo kapı aralığından talepte bulundu.

"Evet," dedim ona. "Bunu düşünüyordum. Kendimi adadığımı söylemedim."

Bir nefes verdi ve sonra odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Ertesi gün on sekiz yaşına girdim, bu da gitme zamanımın geldiği anlamına geliyordu. Tıpkı benden önceki Vaughn gibi. Gerçi Vaughn çok uzakta olmayan bir yerde, ona mürekkep yapmayı öğreten adamın boş odasında kalıyordu. Bir süre orada kalabileceğimi söylemişti. Kalabilirdim ama grup evi on sekizinci doğum günlerimizden sonra kalmamıza izin vermiyordu.

Lisenin bitmesine daha birkaç ay vardı. Bitirip mezun olabilirdim.

"Ama ordu?" Milo bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Omuz silktim. "Eğitim. Maaş çeki. Uyumak için bedava yer. Üniversiteye gitmek istediğime karar verirsem, daha sonra okul için para. Bu da bir şeydir."

"Evet, ama istediğin bu mu?" Milo o kara gözleriyle beni olduğum yerde sabitledi. "Daha önce bu konuda tek kelime etmemiştin."

Hayır, çünkü gelecek planlarımdan nadiren bahsederim. Vaughn'un çıraklık eğitimi almaya odaklanmasından bahsettik, çünkü mürekkep onun sevdiği bir şeydi. Kendi üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Jasper'ın yerel ortaokulda işletme dersleri almasını ve bunu nasıl karşılayabileceğimizi konuştuk. Roma ve Easton'daki sanat okulu hakkında konuştuk. Başvurusunu yapmış ve değerlendirilmek üzere göndermek üzere kulüp binasından birkaç eserini gizlice almayı başarmıştık.

Bir de Liam ve ailesinin onun için planladığı Ivy League vardı. Onu evlat edindikten sonraki ilk okul yılında özel bir hazırlık okuluna göndermeye çalışmışlardı. Üç haftalığına gitmişti. Okuldan atılmak için ne yaptığını asla itiraf etmese de, ailesi onun yerine buradaki özel okulu kabul etmişti.

Hâlâ bizimle ya da Roma ile birlikte değildi ama ikizlerin birbirini görebileceği kadar yakındı. Neden Rome'u da evlat edinmedikleri beni hâlâ şaşırtıyordu. Ama bu konuyu bir kez açtığımda, Rome gidip kendilerini becerebileceklerini söyledi. Bizi terk etmiyordu. Aynı zamanda, onun peşinden gittikleri için Liam'ı bir kez bile suçlamadı.

Liam, Roma'nın onayı olmadan asla işbirliği yapmazdı zaten. Tek yapmaları gereken bir kelime söylemekti ve hepimiz çekip giderdik. "Bugün Freddie'yi kim alacak?"

"Jasper," dedi Milo. "Konuyu değiştirme." Rıhtımdaki o günden beri okula gidip gelirken Freddie'ye göz kulak oluyorduk. Ona dokunulmaması ya da bulaşılmaması gerektiğini herkese açıkça belirtmiştik. Onunla kavga ederseniz, hepimizi öldürürdünüz. Birbirimiz için kan döktük, kimsenin bizim kanımızı akıtmasına izin vermedik.

Dönerek yatağın kenarına oturdum ve Milo'yu inceledim. Birbirimizi saçmalamayacak kadar uzun zamandır tanıyorduk. "Yorulдум," dedim ona. "Ne inşa etmeye çalıştığınızı biliyorum ve bunu destekliyorum. Yardım etmeye devam etmek için eve para gönderebilirim..."

"Konuş benimle, Kel." Milo da benim gibi odadaki diğer yatağa oturdu. Yaşımız ilerledikçe bir odada altı kişiden üçe, şimdi de ikiye düşmüştük. Freddie odalarımız arasında gidip geliyordu çünkü hâlâ küçük çocuklarla kalıyordu. Cehennemi andıran pervasızlığı yüzünden neredeyse hapse giriyordu ama bizimle kalmasına izin verdiğimizde uyuyor ve nispeten ayık kalıyordu.

Vaughn, Freddie'ye mal satan son uyuşturucu satıcısının kolunu kırmıştı. Yine de kaçmak istediği için çocuğu kim suçlayabilirdi ki? Hepimizin bir kaçışa ihtiyacı vardı. Benim yaptığım da bu değil miydi?

"Jasper kontrolden çıkmaya başladı," dedim. "Öfkesiyle liderlik ediyor ve bugünlerde *hep* gergin. O pisliği neredeyse öldüresiye dövüyordu. Eğer biz orada olmasaydık..."

"Ama biz oradaydık," diye yanıtladı Milo. "Bizim işimiz bu ve öfke... bu onun kişiliğinin bir parçası. Bunu biliyoruz. Ne gördüğünü biliyoruz ve bundan sadece bir kez bahsetti."

Evet, bir keresinde hepimiz zil zurna sarhoş olup geçmişimizi itiraf etmiştik. Freddie'yi kurtarmamızın hemen ardından gelmişti. Bir adamı öldürmek, yıllarca birbirimizi tanımamızın başlattığı bir şekilde bizi birbirimize bağlamıştı.

İçimi çektim. "Planların var."

"Biliyorum ve bu planların sana ihtiyacı var." Milo bir elini saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Eğer istediğin buysa, seni destekleyeceğim. Ama yalan yok kardeşim, bu senin istediğin bir şeymiş gibi gelmiyor. Sanki kaçıyormuşsun gibi geliyor. Bunda yanlış bir şey yok ama bir şeyden kaçmaktansa ona doğru koşmanı tercih ederim. Eğer buna ihtiyacın varsa, her şeyi siktir et, bunu almanı sağlayacağız."

"Geçen gün onu gördüm."

"Babanı mı?"

"Sperm donörü." O adamdan asla başka bir şey olarak bahsetmezdim. "Yanındaki kadın sert bir şekilde ikiye katlasa da bana doğru baktı." Bir canavarın yüzüne sahiptim. Parasını ve nüfuzunu, annem de dahil olmak üzere istediği her şeyi alıp satmak için kullanan bir adam. Bazı gerçekleri bilmeme hiç gerek yoktu. Ailemin kim olduğunu değiştirmiyordu. Ama o pislik? Onun hakkında öğrendiklerim kesinlikle içimde bir şeyleri kırmıştı.

"Onu öldürmemi ister misin?" Milo sordu. "Yoksa öldüren sen mi olmalısın?"

Bu mu?"

İşte bu yüzden kardeşlik ve hep öyle kalacaktık. A Uzun zaman önce sözsüz bir söz vermiştik. Soru sormadan, hadi yapalım dersem, gidecek ve yapacaktık. Hayır dersem, ben hazır olana kadar bırakacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

T Sonraki birkaç gece sadece Sparrow'la yattım. Vaughn beni orada bulduğunda pek eğlenmemiştii ama ben onun günahkâr teklifine cevap vermekten büyük keyif almıştım. En iyi kısmı gülmeye başlamasıydı. Onları rahat bırakabilirdim ve o da neşeyle onu daha iyi bir ruh haline sokabilirdi ama yapmadım.

Bir, çünkü ben pisliğin tekiydim ve benim aletim uslu durmak zorundaysa, onunki de öyle olmalıydı. İki, çünkü Vaughn'un siki tüm ihtişamıyla dışarıda olmasına rağmen,

bana sarılıp kalmıştı. Yani

Vaughn'un hiç şansı yoktu.

Kahvaltıdan sonra Rome, Sparrow daha kahvesini bitirmeden ya da bir şeyler yemeden onu dışarı çıkardı. Ve tek sinirlenen ben değildim.

"Hey," dedi Vaughn. "Ne oluyor be?"

Rome omzunun üzerinden, "İyi olacağız," dedi. "Biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Neye ara verdiğini söylemesine gerek yoktu. İçimden bir ses bunun sadece Freddie'den değil, hepimizden bir mola olduğunu söylüyordu.

"Ben daha çok onun fark edilmesinden endişeleniyorum." Kahvemi yudumlarırken bile ses tonumu korudum. Roma oradaydı. O biliyordu. Hâlâ ödülün kaynağını bulma konusunda pek şansımız olmamıştı. Ailesi ya da onlara yakın biri olmalı diye düşündüm.

Bu bana hiçbirini sevdirmedii, çünkü ödülün masaya getirdiği türden insanlar düpedüz tehlikeliydi. Rome köşeden kafasını uzattı ve beni tersledi.

Bu iyi tercüme edildi. Siktir git, her şeyi halletmişti. Nefesimi üfleyerek başımı salladım ve saate baktım. Jasper'ın kontrol için zamanı geçmişti.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Vaughn sordu, ben de ona bir bakış attım. Sanki birinin taşakları ağrıyor gibiydi.

Onları günlerce aralıklarla dinlemek zorunda kalmasaydım daha kötü hissederdim.

Kimi kandırıyordum? Hayır, yapmazdım. Vaughn iyi bir adamdı, ama arada bir ona sevdiği hiçbir şey hakkında konuşamayacağını hatırlatmak iyi oluyordu.

"Hayır," dedim, kahve bardağımı boşaltırken. "Dükkâna gitmeden önce lokantaya uğrayacağım."

"Bugün izinli olduğumu sanıyordum."

Roma onunla ortadan kaybolmadan önce öyleydim. Sorun değildi. Rehabilitte ettiğim birkaç eski dayakçı vardı ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Sonra görüşürüz." Mutfağın girişinde duraksadım ve ona dönüp baktım. "Freddie'ye yakın dur ve sıçanlara göz kulak ol. Son zamanlarda son derece itaatkâr davranıyorlar."

"Belki de Roma JD'nin dişlerinden birini kırdığı içindir?" Vaughn kuru bir sesle söyledi. "Ve çok uzun zaman önce değil, Jasper bir adamın eline balta mı indirdi?"

Omuz silktim. "İlk kez değil... belki de baltayı." Kılıç odamda düzgünce bir yere kaldırılmıştı. "Yine de gözün üzerlerinde olsun. Kafamın arkasında bir kaşıntı var."

Vaughn kaşlarını çattı. "Telefonuna bir GPS çipi yerleştirdim."

Bunu bilmek güzeldi. Brülörler her zaman onlarla birlikte gelmiyordu. Vaughn cihaz eklemek de dahil olmak üzere hassas işlerde oldukça iyiydi. "Teşekkürler, onu takip et. O olduğumu sanmıyorum ama..." Bu duygudan kurtulamıyordum. Kabusundan önce de vardı ve o kan donduran çaresizlik çılgılığı beni ölü bir uykudan uyandırmıştı.

Ona saldıran her neyse vurmaya hazır bir silahla o kapıdan içeri girmiştım. Ona dokunduğum anda savaşmaya başladı. Darbeleri aldım çünkü ona ulaşmam gerekiyordu, ama beni öldüren hıçkırıklardı.

İçim içime sığmıyordu. Bir şeyler olmuştu. Kimsenin bilmesini istemediği bir şey. Artık ölmüş ve gitmiş olan ortağını biliyorduk. Peki ya o değilse, o zaman ne olacaktı?

Sikeyim. "Geri döneceğim." Kimseye söylememem için bana yalvarmıştı ve ben de bu sözü tutmuştum. Ertesi sabah hiçbir şey söylemediğimde ve Freddie kızarmış gözlerini fark ettiğinde odasının tozlu olduğunu belirttiğimde gözlerindeki sessiz minnettarlık beni bir ahmak gibi hissettirdi.

Telefonum çaldığında arabama giden yolu yarılamıştım. Yarı yarıya Jasper'ın adının çıkmasını beklerken Doc'un kinde durakladım. Sparrow'a karşı büyük bir ilgi duyuyordu. Fazla bir şey söylemedim çünkü Sparrow da Jasper'dan çok etkilenmiş görünüyordu.

"Hey," dedim arabanın kilidini açıp içeri girerken. Jeep gitmişti. Vaughn'un arabası oradaydı ama Jasper'ınki kayıptı ve birkaç yıl önce tamir ettiğim yenilenmiş Jeep de yoktu.

Muhtemelen Roma'nın onu arabayla götürmesi yürüyerek götürmesinden daha iyiydi. Yine de rahatsız etti.

"Jasper'ı gördün mü?" Hoşbeş buraya kadarmış. Belki de Jasper Doktor'la çok fazla vakit geçiriyordu. "Aramalarına cevap vermiyor."

Motoru çalıştırıp depoyu tararken ona "Çalışıyor," dedim. Nöbet tutan bir çift fare vardı. Üç tane olmalıydı ve o da banyodan çıkıp fermuarını çekiyordu. Üçü de yeterince düzgündü. "Ne var ne yok?"

"Raptor biliyor."

Vücudumdaki tüm kan bir anda dondu ve uzun bir nefes verdim. Beynimde bir dizi küfür dans etti, ama hiçbirine ses vermedim. "Tecritteydi."

"Farkındayım, artık değil. O da bugün serbest bırakılıyor."

"Ne?" Beni dışarı çıkarmak için kapıya yönelen adamlara zar zor başımı sallayabildim. Telefon eller serbeste aktarılmıştı. "Ben onun..."

"Önemli değil," diye devam etti Doc çok temkinli bir ses tonuyla. Neredeyse fazla temkinliydi.

"Ne biliyorsun ki?"

"Siz aptalların ona bir mesaj iletmenin bir yolunu bulmanız gerektiğini biliyorum."

"Tek kişilik hücredeydi, bunu nasıl yapacaktık? Her gardiyan rüşvet almıyor ve burayı mümkün olduğunca temiz tutmamız gerekiyor." Siktir. Sikeyim. Sikeyim.

"Evet, beni aradı. Kızın kayıp olduğunu öğrenmiş. Haber alır almaz ilk kontrol ettiği şey bu oldu."

"Ona sen söyledin." Bu bir soru değildi.

"Bilmeye hakkı olduğunu düşündüm ve aklını kaçıracaktı."

Elimi direksiyona bir kez vurdum, sonra yutkundum. "Nasıl dışarı çıkıyor?"

"Bilmiyorum. Beni bırakmam için aradı. Otobüse binmek istemedi..."

Hayır, bu güvenli olmaz. "Neredesin?"

"Benim evim," dedi. "Kliniği bugünlük kapattım."

"Orada kal, seni alacağım." Sonra o bana hayır diyemeden telefonu kapattı. Sonra Jasper'ı aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Ya telefonu kapalıydı ya da baz istasyonunun kapsama alanı dışındaydı.

Hay sikeyim. Bip sesinden sonra dedim ki, "Hawk, bunu aldığında beni ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil." Bir yanım ona uyarı bırakmak istiyordu ama bir yanım da daha iyisini biliyordu. Hiçbir şeyi tehlikeye atabilecek mesajlar bırakmazdık.

Sadece daha güvenliydi.

Sürpriz bir şekilde, Doc ben arabayı çekerken kaldırımında bekliyordu. Bana bakışından derimi canlı canlı yüzebileceği anlaşılıyordu. Geldiğimde yolcu kapısını açtı ve bana baktı. "Sakın telefonu yüzüme kapatma."

"Yerinde kalmanı istedim." Omuz silktim. "Ve ona ne söylediğini bilmek istiyorum. Kesinlikle."

"Ona sorabilirsin," dedi Doc arabaya binip yerleşirken. "Küçük Bit nerede?"

"O Roma'yla birlikte. Ve hayır, bilmiyor. Onlar gittikten sonra beni aradın."

"Sizi daha önce arasaydım da fark etmezdi, siz serserilerin tüm parçaları bir araya getirmek için zamanınız vardı ama yapmadınız." Sesi çok mağdur görünüyordu.

"Bu seni neden bu kadar kızdırıyor?" Tekrar yola çıktım ve otoyola doğru yöneldim. Camden'a vardığımızda yemek yiyebilirdik. Oraya varmak için en az doksan dakikamız vardı ve bol miktarda benzinim vardı.

Sadece başını salladı. "Sen anlamazsın."

"Görünüşe göre etrafta çok fazla var." Direksiyonu sıkıca kavrarken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bir plana ihtiyacımız vardı, tartışmaya değil. Aynı zamanda Mickey J artık sadece başımız sıkıştığında bizi kurtaran çocuk değildi ve biz de çocuk değildik.

Uzun zamandır gitmemiştik.

"Neler oluyor?" Doktor sordu. "Freddie direniyor mu?"

"İyi ve kötü günleri oluyor." Anlayamayacağını düşündüğüm için kendimi geri çekmek zorunda kaldım, özellikle de bana yaptığı saçmalıklardan sonra. "Geri kalanına gelince, sadece boktan... uğraşmamız gerekenden daha fazla boktan."

Doc kayıtsız bir ses çıkardı ama bir şey söylemedi. Sessizlik arabayı doldurdu ve müziği açmak istesem de onu bekledim.

"Seni ne yiyip bitiriyor?" Tek kelime etmeden otuz dakika geçirdikten sonra sordum. "Gerçekten mi?"

"Raptor," diye yanıtladı Doc. "Siz çocuklar... Jasper. Hepinizin yaptığı seçimler."

"Onlar bizim seçimlerimizdi. Onları biz yaptık." Hiçbirini haklı çıkarmayacaktım, ona karşı değil. "Tıpkı senin yaptığın gibi. Bir çıkış yolu gördün ve onu kullandın. Bizim için de farklı değil."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Doktor sordu. "Bazılarından daha iyi olduğunuzu kabul ediyorum, ama yine de daha büyük işlere oynayan, daha büyük çetelerin önünü kesen ve ticaretlerini sekteye uğratan bir grup çetecisiniz. Bu şehir üzerindeki hakimiyetinizi yavaş ama emin adımlarla genişlettiğinizden bahsetmiyorum bile. Yaptığınız bazı hamlelerin beni kandırdığını sanmayın."

Hiçbir şeyi doğrulamadım ya da inkar etmedim. "Yapmamız gerekeni yaptık."

"Bu planı yapan akıl çok daha fazlasını yapabilirdi," dedi uzun bir iç çekişle. "Hepiniz yapabiliydiniz."

Kıkırdadım. "Doktor, bizim için endişeleniyor musun? Hâlâ mı?" "Siz ailedensiniz."

"Hâlâ öyleyiz." Cümlemin geri kalanına dokunmadım. Jasper ne kadar kızgın ve Doc'la arasına mesafe koymaya ne kadar kararlı olursa olsun, Raptor'un dönüşü pek çok şeyi değiştirecekti. "İşte bu yüzden birbirimize kenetlendik."

Neden kaldım?

Ben de Doktor'la aynı şeyi yapabiliyordum. Arada bir bunu düşünürdüm, hayat nasıl olurdu diye. Ama o zaman burada olmazdım... Evet, burada olmazdım.

"Bana söylemeliydiniz," dedi Doc sonunda. "Anlıyorum, Raptor tecritteydi ama onu getirdiğiniz o gece bana söylemeliydiniz."

"Bilmene gerek yoktu," dedim omuz silkerek. "Onu tutacağımızı düşünmüyordum." Belki bunu itiraf etmemeliydim ama bilmesi gereken bir şeydi. "Ama burada olması daha iyi. Bizimle daha iyi. Jasper bu konuda çok haklıydı ve buna daha önce inanmadıysam bile şimdi inanıyorum."

"Neden şimdi?"

"Karışık bir durum."

"Şu parçaladığınız küçük pislik mi? O öldü, değil mi? Öldüğünü söyledi."

Başımı salladım. "Ona bir daha dokunmayacak."

Doktor başını salladı. Bu baş sallamada bir soğukluk ve daha çok bir tatmin duygusu vardı. "Onu görebildi mi? "

"Hayır," diye tersledim. "Ne oluyor doktor? Bu boku görmesine gerek yok." Zaten birkaç ceset görmüştü, bu da iki oldu.

çok.

"Belki de acı çeken kendisi olduğunda bunu görmesi gerekiyordur. Onu öldürmek muhtemelen iyi hissettirmiştir. Hak ettiğini aldı. Peki ya o?"

Bunu tartışmak için ağzımı açtım ama yapamadım. Kapattım. Hayatımızın o yönünü görmesine gerek yoktu. Aklımdan geçen ilk düşünce buydu ama o bunu görmüştü. O 19D'ler orada olmasından başka hiçbir sebep yokken onun peşinden gitmeye çalıştıklarında görmüştü. O müfettişler onu dükkândan çalmaya çalıştığında görmüştü.

Kırılmamıştı.

Sonra bana karşı hıçkırığa hıçkırığa ağladığı görüntüsü aklıma geldi ve direksiyonu sıktım. Onu ağlatan bu muydu? O şerefsizin gerçekten öldüğünü görmemiş miydi? Onun geri gelmeyeceğinin garantisine sahip değil miydi?

Sikeyim. Ben.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

Gözlerimin arkasında donuk bir baş ağrısı oluştu. "Sen olsan ne yapardın?" Çünkü gerçekten, eğer daha iyisini bildiğini düşünüyorsa, bunu duymak isterdim.

"Bilmiyorum," dedi Doc yavaşça. "Hâlâ o küçük pisliğin derisini yüzüyor olabilirim."

"O kadar da küçük değildi." Kahkahalarım kaçtı. "Ve senin tamamen iyileştirici olman gerekmiyor mu?"

"Tedavi edici olurdu," dedi Doc.

"Ben de yaptığımız şeyi kabul etmediğinizi sanıyordum."

"Öyle bir şey demedim, sadece bunu görme fırsatı olması gerektiğini söyledim. Ve sen de onun aletini kesmeliydin."

"Yaptık."

Bana doğru bir bakış attı. "Güzel."

En azından bu konuda anlaşmıştık. Bu konu hakkındaki son konuşmamızdı. Daha otuz dakikamız vardı ve sonra... Her şeyi siktir et, bundan sonra ne olacağını gerçekten bilmiyordum.

Raptor eve dönüyordu. Zamanı gelmişti ve bu beni aynı anda çok endişelendiriyordu.

U S

OceanofPDF.com

ROMA

"Sen de gelebilirsin, biliyorsun," dedi Liam O'Connell'larla tanıştığından beri on dördüncü kez. "İkiz olduğumu biliyorlar ve onlara sensiz gitmeyeceğimi söyledim."

Omuz silktim. "Beni istemiyorlar."

"Seni *tanımıyorlar*." Liam kollarını kavuşturdu ve odamızın duvarına yaslandı. Çizim defterimden başımı kaldırmadım. Neredeyse yüzünün ifadesini doğru çıkarmıştım. "Deneyebilirsin," dedi usulca. "Sadece bu seferlik. Benim için mi?"

Son iki kelime kalemimi durdurdu. "Liam, ben senin gibi değilim. Burayı seviyorum. Arkadaşlarımızı seviyorum. Seviyorum-"

"Yalnız kalmak," dedi ve benim için düşünceyi tamamladı. "Kimsenin beklentisinin olmadığı ve istediğinizi yapabildiğiniz bir yer. Ama yeniden bir ailemiz olabilir..."

"Benim bir ailem var." Çizime odaklanmaya devam ederek ona bakmayı reddettim. Onun gitmesiyle çoktan barıştığım gerçeğini görmesini istemiyordum. Zorluklara ihtiyacı vardı. Başarılı olacaktı. Ona bana verebileceklerinden çok daha fazlasını verebilirlerdi. "Sen benim ailemsin. Çocuklar bizim ailemiz. Kalsan da gitsen de aramızda hiçbir şey değişmeyecek."

"Lanet olsun, Rome," diye hırladı Liam yatağa doğru tepinirken, sonra dondu kaldı. Ne çizdiğimi görmüştü. "Lanet olsun." Bu kez küfür çok daha yumuşak, çok daha boyun eğmiş bir şekilde çıkmıştı.

Liam, O'Connell'larla birlikteydi. Mutlu görünüyorlardı.

O da öyle. Ama beni terk ettiğini düşünürse mutlu olmasına izin vermezdi.

"Bunu sensiz yapmak istemiyorum," diye itiraf etti yatağın yanında yere otururken. Yan döndüm ve başımın arkasını onunkine dokundurdum. İç çekişi üzerimde ağırlık yaptı. "Yapmam gerektiğini düşünüyorsun."

Ben bir şey söylemedim.

"Neden onları size tercih edeceğimi düşünüyorsunuz?" Yaralı bir nota çarptı yüzüme ve iç çektim. "Seçmezdim. Asla." Onun iç çekişi benimkini yankıladı. "Söylediğin bu değil, değil mi?"

Orada öylece sessizce oturduk.

"Hayır, bunu benim için istiyorsun.

Neden?"

"Çünkü," dedim ona usulca. "Sen bu hayat için yaratılmışsın. İnanılmaz şeyler yapabilirsin. Onlarla birlikte eve gitmen kim olduğunu değiştirmez, sadece neler yapabileceğini değiştirir."

Bunu çok düşünmüştüm. Koruyucu ailem beni pek sevmezdi. Çok farklıydım. Diğer çocuklar gibi tepki vermiyordum. Çok sessizdim. Kendime çok fazla şey saklıyordum. Her zaman eleştiriler vardı, sessizce önerilen ve asla kaba olmayan, ama onları duydum.

Hepsini duydum.

Yanılmamışlar.

"Roma..."

"Biliyorum

."

Biliyordum

da.

"Sen benim kardeşimsin."

"Her zaman," diye yüksek sesle yemin etti, buna ihtiyacı olduğundan değil. "Sen benim diğer yarımısın," dedi hiç ironi yapmadan. "Beni senden çok uzağa götürürlerse gitmem."

İşte oradaydı. Gerçekten de gitmek istiyordu. Bunu kendine itiraf edememiş olsa bile. O'Connell'ların ona sunduğu fırsatları değerlendirmek istiyordu. Çifti sevmiştii. Gerçekten.

"Benimle gelmeyi düşünür müsün?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Hayır," diye mırıldandım, sonra eskiz yaptığım yere geri döndüm ve çalışmaya başladım. "Ben oraya ait değilim."

"Sen benim olduğum her yere aitsin."

"O zaman ben zaten orada olacağım, değil mi?"

Ona baktım ve bakışlarımız kilitlendi. Bu kesinlikle istediği son şeydi, daha fazlasını arzulaması benimle birlikte olma ihtiyacıyla çelişiyordu ama bunu yapabilmemin nedeni de buydu.

O bizim için giderdi.

Ben bizim için

kalırdım.

Çünkü, her zaman olduğu gibi, biz bizdik.

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

EMERSYN

W

Kulüp binasından ayrıldığımızda Rome'un tek söylediği bana bir şey göstermek istediğiydi. İsteğini sessiz ve yoğun bir şekilde dile getirmesi, tereddüt etmeden ya da bir saniye bile düşünmeden evet dememi sağlamıştı.

düşündüm. Roma'yı takip etmek için ona hızlı bir veda öpücüğü verdiğimde Vaughn'un hayal kırıklığı, uzun süren bakışları kadar ağır bastı.

Roma'nın bana göstermek istediği şey şehirde değildi ya da en azından yakın değildi, çünkü bir araba aldık. Şapka ve güneş gözlüğü takmıştım, yüzümü gizlemek için de kalın bir kapüşon giymiştim. Anlaşıldığı kadarıyla gitmek istediği yer Braxton Limanı'nın kıyısındaydı. Bizim için aldığı kahvaltı ve kahveye çok sevindim, çünkü taşlık bir sığıla bakan bir üst geçidin altındaki büyük bir kayanın üzerine oturarak piknik yaptık. Suyla yıkanmış çakıl taşlarının her biri farklı tonlardaydı ve güneşin sudan yansıyan ışıltısı onları parlatıyordu.

Park ettiği yerden aşağıya tırmanmak zorunda kalmıştık, korkuluk için sadece bir ipin bulunduğu sık bir dizi dik basamağı takip ederek. Roma'nın sırtında ağır bir çanta vardı ve o önden gitti ama benim için hiç sorun olmadı. Tabana indiğimde buranın neden Roma'nın en sevdiği yerlerden biri olduğunu anladım.

Alt geçitte, hâlâ gölgelerle yarı örtülü devasa resimler vardı. Alt geçide bağlı ipler vardı ve çantasından çıkardığı tırmanma kayışlarının bunlar için olduğunu hissediyordum. Yemek yerken bir tanesini inceledim, farklı özelliklerini çıkarmaya çalıştım, ancak yarısı hala tam olarak seçilemeyecek kadar karanlıktı.

Onlar insandı.

Belki de Vandallar olduklarını düşünmeliydim. Hey... "Size Vandallar denmesinin sebebi siz misiniz?"

Bana kaşlarını çatı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra da bir yudum kahve içerek ağzını sakladı. "Resimlerin herhangi bir şeye zarar verdiğini düşünüyor musun?"

Gülerek başımı salladım. "Sadece en iyi şekilde."

Kıkırdamasının yumuşaklığı beni okşadı. Kayaların üzerindeki güneşin sıcaklığı ve kayalıklara hafifçe vuran dalgaların sesi arasında bir tür huzur beni istila etti. Belki de hala çok hamdım

çok gerçekçi bir kabustu. Aynı zamanda, onlardan herhangi birinin beni amcama teslim etme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Onu burada düşünmek istemediğim için resmi incelemeye devam ettim ama daha çok göz ucuyla Roma'yı izledim. Sanki o da güneşin tadını çıkarıyormuş gibi başını yukarı doğru eğmişti. Omuzlarının rahat duruşu ve dudaklarındaki gülümsemenin ipuçları beni bulduğumuz yerden daha da fazla ısıttı.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Daha yeni geldik," dedi. "Gitmek mi istiyorsunuz?" Soru sorma biçiminde en ufak bir hayal kırıklığı yoktu.

"Hayır," diye güvence verdim. "Ben burada iyiyim. Seni resim yaparken görmek istiyorum." Ama güvenliydi. Belki gelgit geldiğinde değil ama şu anda? Görüş alanının dışındaydık, daha önce sorun yaşadığımız yerin yakınında değildik ve yalnızdık. "Sen yukarıdayken oturup izlememde bir sakınca olmasaydı beni buraya getirmezdin."

Sonra aklıma geldi. Koşum takımlarına baktım.

"Seninle yukarı çıkmamı istiyorsun." Sırıttığımda bunu alaycı ya da şakacı bir tavırla geçiştirmenin hiçbir yolu yoktu. Yükseklikleri severdim. Açıklaması zor olabilirdi ama hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı bir yerde havada olmayı seviyordum.

"Evet." Tek bir kelime, başka bir şey yok ama yine de daveti ve umudu bir arada duydum. Çok az şeyle çok fazla şey söyleyebiliyordu. "Ve hayır."

"Ne?"

"Hayır, benim yüzümden Vandal değiliz."

Bu soruyu sorduğumu bile neredeyse unutmuştum. İçimden yine kahkahalar yükseldi ve kahvemi boşalttım. İkimizin de işi bitince çöpleri topladı ve sırt çantasına sıkıştırdığı küçük bir plastik torbaya koydu. Sonra koşum takımlarından birini bana uzattı. İçine girdim ve bana uyması için sıktım. Belli ki benden önce bunu takan kişi çok daha büyüktü.

Kendini giydiğinde, onu duvara kadar takip ettim ve bu kadar yakından, tırmanmak için kullandığı teçhizatları ve çukurları görebiliyordum. Tırmanışa başladığımda heyecandan damarlarım gümbür gümbür atıyordu. İpler daha yüksekti ve tepeye çıktığımızda karabinaları bağlamamız gerekecekti. Yolun yaklaşık üçte birinde bir tırmanma halatı bağlıydı ve ben de onun üzerinden tırmanarak dayanağın yakınında ilmeklendiği yere ulaştım.

Üzerine bir karabina taktım ve ardından yukarı doğru ilk kirişe kadar takip ettim. Yukarı çıktıktan sonra ipin gevşekliğini kontrol ettim. Düşersen yakalayabilirdi ama Roma'yı da çekmemek için salınma dikkat etmem gerekiyordu.

Kirişin üzerinde üst geçidin başladığı yere kadar sadece bir metre kadar boşluk vardı. Dik durmaya bile çalışmadım, sadece halatların duvara daha yakın tutturulduğu yere doğru tırmanmaya başladım.

"Hangisini kullanmamı istersiniz?"

Bakmama gerek yoktu, Roma tam arkamdaydı. Onun varlığının verdiği rahatlık, etrafımı saran sıcak bir battaniye gibiydi.

"Mavi olan."

Bu çok yardımcı oldu, eğilip ışığın altına baktım. Mavi olan tam oradaydı. İpi yakaladım ve yukarı çektim, sonra karabinayı ayırmadan ve kendimi konumlandırmadan önce koşumumdan geçirmeye başladım.

Rome bir süre beni izledikten sonra gülümseyerek kırmızı ipi tuttu ve kendisi için de aynısını yaptı. Neredeyse aynı anda aşağı düştük ve düşüş için gözlerimi kapattım. İpler yakalandığında oluşan hafif sekme beni daha da geniş sırtmaya itti. Diğer tarafa baktım ve Roma bir kez daha gülümsedi.

Bu sabah üç gibiydi.

Bu açıdan, resmin seçemediğim geri kalan kısmını dönüp görebiliyordum. Motosikletin üzerindeki Liam'dı. Yüzündeki sırtıştan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gerçi kask takıyordu ama yüz siperi yukarıdaydı. Motosikletin üzerine oturmuş, kendini beğenmiş bir haldeydi. Duruşundan ve ifadesinden belli oluyordu.

Ama orada başka bir şey daha vardı.

Neşe.

Gerçek, açık, dürüst neşe.

İçimi kıskançlık kapladı ve başımı salladım. Bir tabloyu kıskanmak kesinlikle aptalcaydı. Yüzündeki o ifadeyi gerçekte hiç görmemiştim. Yine de hoşuma gitmişti. Bu *Rome'un kardeşi*ydi ve sadece Liam değildi. Döndüğümde Rome'un beni izlediğini gördüm. Önce tabloya sonra da bana baktı ve ben de sırttım.

"Bu ifadeyi gerçek hayatta görmek için para verirdim," diye itiraf ettim.

"Çok güzel."

Güneşin altında biraz fazla gölgeli bir hava vardı ve üşümek için fazladan kat kat giyinmekten memnundum ama Roma'nın yanaklarının biraz daha pembeleştiğine yemin edebilirdim. Yine de aynı anda başını salladı.

"Bugün burada ne resmediyoruz?" Boş tuvaline bir göz attım ve yüz ifadesi çok az değişti, ama daha esrarengiz bir şeye dönüştü.

"Göreceksin."

Bazı açılardan mükemmel bir sabaha dönüştü. Sonraki birkaç saati orada takılarak geçirdik ve mesanemi boşaltacak bir yer bulmak için sadece bir kez yukarı tırmanıp geri inmek zorunda kaldım. Roma alt geçidin altında daha derin bir yere başıyla işaret etti ve bana tuvalet kâğıdı uzattı. Bu kadar hazırlıklı olmasına bayılmıştım.

O da beni takip etmiş ve sırtı bana dönük bir şekilde oturmuştu. Pek utangaç sayılmazdım ama soğuk rüzgâr beni gıdıklarken ve Roma beş adım ötemde dururken çömelip işemek biraz garipti. Ama aynı zamanda bu jesti de takdir ettim.

Yalnız değildim.

Ben bitirdiğimde, o da aynısını yapacağını işaret etti, ben de onun yerine nöbeti devraldım ve onun alçak sesle kıkırdamasını ya da göz kırpmasını kaçırmadım. Elinde dezenfektan olması beni yeniden güldürdü ve ellerimizi yıkadıktan sonra onu öpmek için eğildim.

Beni sarıp sarmalamadan ve gerçek bir öpücük vermeden önce fırça üç saniye kadar sürdü. Beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırırken ağzının benimkine yaptığı yavaş, yıkıcı baskı kanımda karıncalanmalara yol açtı. Dudaklarımı ayırdığımda dilini dudaklarıma değdirdi, sonra da uzaklaştırdı. Bir kez. İki kez. Üçüncü vuruşta dilini emdim ve kahkahası doğrudan amıma bir nabız gönderdi.

Bir eliyle kapüşonumu geriye çekti ve ben başımı eğerken enseme kavradı. Beni öperken ve bizi bir daire şeklinde döndürürken yavaşça sallanma hareketi bir bakıma dans etmek gibiydi. Gözlerimi açtım ve o dilimi kendi diliyle karıştırırken ona baktım. Bu hem erotik hem de eğlenceliydi. Takındığı sakın ifade beni gülümsetti ve dişlerimizi birbirine vurduktan sonra yüksek sesle güldüm.

Roma başını kaldırırken kıkırdadı. Gözlerinde parlayan kahkaha beni daha da sırttırdı. Gülünç ve kaygısızdı ve...

"Demek ikiniz burada saklanıyordunuz." Liam'ın sesi tam aramıza girdi ve ürperdim ama Roma arkasını dönmedi.

Roma'nın tek söylediği "Siktir git," oldu ve sonra bana göz kırptı. Yukarıdaki resimde Liam'ın yüzündeki o açık sevinç, şu anda Roma'nın gözlerinde parlıyordu ve tüm dünya için -ya da inatçı bir Liam için- hareket edip bu anı mahvetmezdim.

"Ben de seni seviyorum kardeşim," diye karşılık verdi Liam görüş alanına girerken. Motosiklet ceketini ve botlarını giymişti. Bakışlarımız kilitlendiğinde, son birkaç haftadır bakışlarında var olan yoğunluk içimi yakıp kavurdu.

Rome, sırtım Liam'a dönük olana ve başımın üzerinden kardeşinin bakışlarıyla buluşabilene kadar bizi daire şeklinde döndürdü. Rome'un enseme nazikçe avuçlayışı ona bakmaya devam etmemi ve dönmememi istiyordu ama beni durdurmadı.

Kardeşler hiçbir şey söylemedi. Vücudumdaki tüm tüyler sanki elektrik akımına kapılmış gibi diken diken oldu. Etrafımızdaki hava, birbirlerine söylemedikleri tüm kelimelerle pozitif bir şekilde çatırdıyordu. Sessiz tartışma etrafımızda patlayacak gibiydi ama ben Roma'yı izlemeye devam ettim. Gözleri kısıldı. Burun delikleri alevlendi. Bir an için dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra bu gülümseme kayboldu ve dudakları tekrar sıkıştı.

Sanki bir fırtınanın ortasında dışarıda olmak gibiydi - tüm bu statik ve kinetik enerji havayı doldurarak serbest kalmaya hazırlanıyordu. Belki hayal görmüştüm ama bu durum uzadıkça Roma'nın öfkesi daha da artıyordu. Tartışmalarının içeriğini anlayamasam da, beni de ilgilendiriyordu.

Gözlerimi kapatarak Roma'ya doğru kıvrıldım ve alnımı onun köprücük kemiğine dayadım. Ağırlığını kaydırırken çenesini saçlarıma yasladı. Üzerindeki gerginliğin bir kısmı boşaldı.

"İyi," dedi Liam. "Ama Hellspawn ve benim bir randevumuz var."

"Affedersiniz?" Bu beni konuşmaya geri döndürdü ve başımı kaldırdığımda Rome dönebilmem için elini gevşetti.

Liam bana sırtıttı. "Evet, Southpaw, bu vuruş üzerinde çalışacağız." Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Salı günü seni alacağım, günü benimle geçireceksin. O küçük kışını forma sokmaya hazır ol. Bazılarımızın işi var."

Roma'nın eli mükemmel bir orta parmak şeklinde havaya kalktı ve Liam sırtıttı.

"Salı," diye hatırlattı bana, sonra topuklarının üzerinde döndü. Bir an duraklayıp önce kendi resmine, sonra da Roma'nın uzak duvarda yeni başladığı resme baktı. Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Roma'ya yaslandım. "Ciddiydi," diye mırıldandım. Boks derslerini daha çok herkesi Freddie'den uzaklaştırmak için gündeme getirmiştım.

"Evet," dedi Rome, elimi kaldırıp parmak eklemlerimi öperek. Başımı geriye doğru eğdim ama bana bakmıyordu. Onun yerine bakışları nereden

kardeşi gitmişti. "Senden hoşlanıyor."

Bilmiyordum. "Bundan emin misin?"

"Evet," dedi. "Sadece bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Dudaklarımı yaladım ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Sen ve ben yüzünden mi?"

Roma bana gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yanağımı okşadı. "Hayır." Başka bir açıklama yapmadan beni hafifçe öptü ve sonra resim yapmak için tekrar yukarı çıktık. Garip bir şekilde, kelime eksikliği beni rahatsız etmedi. Ama yine de ben de konuyu açmıyordum. Biraz zaman aldı ve gitmemizi istediğinde henüz bitirmemişti ama yüzümün şeklini ve saçımın akışını tanıdım.

Beni burada resmediyordu. En sevdiği yerde.

Elimi dizine koymam için çektiğinde içimdeki sıcaklık daha da arttı. Jasper arabamın kapısında belirdiğinde depoya daha yeni girmiştik. Bir sırtış ağzımı genişletti. Son birkaç gündür onu özlemiştim. Mesajlar eğlenceli ve komikti ama onu görmekle aynı şey değildi.

"Merhaba güzel kız, eğlendin mi?" Bu soruda onun somurtkanlığından eser yoktu.

"Yaptık," dedim. "Tekrar hoş geldiniz." "Beni özledin mi?"

Öğleden sonraydı ve burada bir kamyonu boşaltan ve onları farklı paletlere ayıran düzinelerce fare vardı. Ama Jasper'ın sesindeki alaycı, tekil umut notası karşısında hepsini görmezden geldim. Kollarımı önce onunkilerin altından geçirdim, sonra da gövdesine doladım.

"Evet."

Küçük bir şaşkınlık ifadesi verdi. Bu biraz içimi acıttı. Aramızdaki şeyler karmaşıktı. Ama duygularımın bir kısmını anladığını sanıyordum. Yine de bunları anlatma konusunda pek yetenekli değildim. Kollarını bana doladığında gömleğine gülümsedim.

Kokusu keskin, temiz ve yeni duş almış gibiydi. Sabunundan gelen baharat kokusunu fark ettim. "Beni özledin mi?"

"Evet, yaptım, benim güzel kızım." Sonra arkasına yaslandı. "Benimle randevuya çıkar mısın?"

Yavaşça göz kırptım.

"Büyük planlar yok, sadece gideceğiz. Hemen şimdi. Sen ve ben."

Kıyafetlerime baktım. Gerçekten güzel bir şeyim olduğundan değil.

"Güven bana," dedi ve kâbusumda söylediklerinin bir yankısı geri geldi.
Belki de yapmalıydın.

Dudaklarımı yalayarak Roma'ya baktım. "Sakıncası var mı?" Onunla vakit geçiriyordum.

Sadece göz kırttı, sonra Jasper'a uzun uzun baktı.

"Ona nasıl bakacağımı biliyorum," dedi Jasper, bana dönüp bakmadan önce, geldiğimden beri ilk kez sesi kederli çıkıyordu. "Sen ne diyorsun?"

"Evet."

Gözleri parladı. Arkasına bakmadan cebinden birkaç anahtar çıkardı ve Roma'ya fırlattı. "Hepsinin zamanında yola çıktığından emin ol. Ve Kel'in neye ihtiyacı olduğunu öğren. Bana bir mesaj bıraktı ama sonra telefonuna cevap vermedi."

Jasper elimi sıkıp beni arabasına götürürken Rome başını salladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ah," dedi Jasper yolcu kapısını açarken. "Beni arama.

Birkaç saat izin alacağım."

Telefonunu kapatma numarası yaparken güldüm.

Gözlerini deviren Rome, elindeki anahtarları çevirerek kamyonlara doğru yürümeye başlamadan önce onu tersledi.

Jasper sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Her şeyi kapatabileceğinden emin misin?" Son zamanlarda çok meşguldü ve...

"Evet, eminim. Burada olduğumdan daha uzun süredir yoktum ve dünya yanmadan seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Bir gece kimseyi öldürmez."

Kıkırdadım. "Telefonumu kapatmayı teklif ederdim ama sanırım hâlâ Roma'nın arabasında." Bardak tutucusuna koymuştum.

"Bu mükemmel. Sadece sen ve ben. Bana güveniyor musun?"

Belki de...

"Evet," dedim yavaşça. "İstiyorum."

"O zaman gidip biraz eğlenelim." Müziğin sesini açtı ve beni aynı anda hem irkilten hem de güldüren bir lastik gıcirtısıyla yola çıktık. Jasper kulüp binasından uzaklaşırken ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı ön konsola koydum.

Nereye gittiğimizi sorabilirdim ama ona güvenmeye karar verdim.

Geri dönmek nasıl benim seçimimse, bu da benim seçimim olacaktı ve az önceki sıcaklık midemde binlerce kelebeğe dönüştü.

"Jasper?"

"Hmm."

"Daha önce hiç kimseyle çıkmadığımı söylemek için iyi bir zaman mı?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

EMERSYN

W

Kıyı şeridini takip ederek yaklaşık iki saat boyunca kuzeye gittik. İtiraf etmeliyim ki, muhteşem bir yolculuktu. Sadece okyanus manzarası bile buna değirdi. Güneşli gökyüzünde bile su

gri ve fırtınalı. Kayalara çarptığı yerde köpürüyordu. Müzik dinlemek ve Jasper'ın bana hikâyeler anlatması arasında gidip geliyorduk.

"İşte," dedi, geçtiğimiz köprünün uzak tarafını işaret ederek. Öne doğru oturdum ve gözlerimi kısıtım. Güneş gözlükleri takılı olsa bile, güneşin arabalardan yansıyan açısı göz kamaştırıcı bir etki yaratıyordu. "İşte uçurum."

"Hepiniz o uçurumdan atladınız." Bu bir soru değildi.

"Evet, on sekiz yaşıma bastığım gece. Buraya geldik, bir kasa bira açtık, umursamayacak kadar sarhoş olduk ve atladık." Sesindeki mutlak neşe ona yan gözle bakmama neden oldu.

"Bu delilik."

"Çok eğleneliydi, Swan." Bana bir bakış attı ve takındığı umursamaz sırıtış, normal huysuzluğuyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Bu ifade içimi açıklanamaz bir sevinçle doldurdu. "Güven bana. Seni performansını izledikten sonra mı? O ipeklerin üzerinde süzülüşünü ve kendinden geçerek düşüşünü? Sen de bayılırdın."

Tamam, buna itiraz etmiyordum ama... "Doğum günün ne zaman?"

Yüz ifadesi sinsileşti. "Sana söylersem hediye alacak mıyım?"

"Bugün mü?" İki kişi bu oyunu oynayabilir. "Çünkü eğer öyleyse ve sen o suya atladıysan, taşaklarının soğuktan kurtulması konusunda endişelenirim."

Derin bir kahkaha attı ve dizimi sıkmak için uzandı. "Sana bugün doğum günüm olduğunu söylemek isterdim Swan. Belki de bir randevuya evet dediğin içindir, ama taşaklarımın gayet iyi olduğunu söylediğimde bana güven."

"Bu hâlâ soruyu cevaplamıyor." Kaşlarımı kaldırdım ve güneş gözlüklerimi indirdim, böylece gözlüklerimin üzerinden ona bakabiliyordum.

Kıkırdadı. "İyi, baharın sonlarıydı. Yani su serin olsa da soğuk değildi. Taşaklarım tamamen sağlam."

"Hmm." Güneş gözlüklerimi tekrar taktım. Roma ve ben sahilden ayrıldığımızda saat iki civarıydı. Karnım gurulduyordu ama birçok kez aç kalmıştım. Gerçi son birkaç aydır alıştığımından daha fazla yemiştim. Kilo alıyordum, bu yüzden daha fazla çalışmam ve kas kaybetmediğimden emin olmam gerekiyordu.

"Bana inanmıyor musun?"

Gülümsememi bastırdım ve omuz silktim. "Yani, doğum günün hakkında yalan söylüyor olabilirsin."

Kıkırdamasının ardından sırtması yanağımın iç kısmını ısırmama neden oldu. "Hediyem için mi yoksa taşaklarım için mi endişeleniyorsun?"

"İkisi de mi?" Ben önerdim. "İkisi de değil." Bir süre düşündüm ve yolcu camından dışarı baktım çünkü bu çok eğlenceliydi. "Yani, sanırım her iki soruya da aynı anda cevap verebilirim."

Arabanın rotasındaki kısa ama belirgin dalgalanma, elinin dizimde esneme şekliyle birleşince beni gülümsetti. "Swan, benimle dalga geçme."

Tekrar ona dönerek başımı koltuğa yasladım. "Dalga geçmiyorum. Nasıl çıkılacağını bilmiyor olabilirim ama seksi biliyorum." Vaughn'dan ve ondan çok şey öğrenmişim. "Çekiciliği biliyorum."

Bana bir bakış attı. "Seni güzel bir yere götürmek istiyorum. Sana güzel bir elbise alacaktım ve dansa gidebilecektik... ya da bilardo oynayabilecektik ya da... en azından şık bir akşam yemeği yiyebilecektik. Alışkın olduğun her şeye sahip olmadığımı biliyorum ama..."

Hayır, bunu tam burada durdurmamız gerekiyordu.

"Jasper," diye yavaşça adını söyledim. "Güzel elbiselere ya da süslü yemeklere ihtiyacım yok. İnan bana, benim için bir daha giymek istemediğim ya da giymeyeceğim kadar çok elbise alındı. Aslında, her birini seve seve yakardım." Hepsini. "Süslü akşam yemekleri sıkıcıdır ve katı kurallar ve gerekliliklerle doludur. Yemekler pahalıdır, porsiyonlar küçüktür ve bazen de berbattır, ama hepimizin güzel bir tabakta servis edildiği için lastik tavuk değilmiş gibi davranmamız gerekir."

Kaşlarını çatınca içimi bir hüznün kapladı. Evet, burada kendimden bir parçayı açığa çıkarıyordum. Ona kimseye söylemediğim bir şeyi söylüyordum... Lainey hariç. Ama o da toplum hakkında benimle aynı şeyleri hissediyordu.

"Para, işleri kolaylaştırmak ve istediğin zaman istediğin şeyden kurtulmak için faydalıdır." Koltukta biraz daha doğruldum ve ayaklarımı indirdim. "Benim istediğim seninle zaman geçirmek. Seni daha fazla tanımak ve sana güvenme kararımı geliştirmek."

"Ve sen seks yapmak istiyorsun?" İlgisizlikten uzak, ifademini bir kısmını kontrol ediyor gibi görüldüğüne yemin edebilirim.

Dudaklarım seğirdi. Elimde değildi çünkü çok komikti. Bir kıkırdama kaçtı. Sonra bir tane daha.

"Ne?" Bana bir bakış daha attı, belli ki yolu izlemekle beni izlemek arasında bölünmüştü.

"Sadece, bunların hepsini sana itiraf ettim ve senin odaklandığın kısım seks yapma kısmıydı." Çok komikti.

"İlk olarak, odaklandığım tek şey bu değildi, parayla ilgili kısmı ve sana alınan nefret ettiğin elbiseleri ve tüm bunların altındaki sefalet ve mutsuzluk ipuçlarını duydum."

Eğer bu beni ayıltmadıysa, hiçbir şey ayıltamaz.

"İkincisi, teşhir edildiğiniz yerlerde süslü, anonim yemeklerden hoşlanmadığınız mesajını aldım. Bu kısmı kendi başıma çözmeliydim. Sahnede performans sergiliyorsun, orada yaşamak istemezsin."

Sahip olduğum tek hayat buyken bile, hayatımı her seferinde bir şarkıyla yaşıyordum. "Üçüncüsü, ben bir erkeğim ve seninle dalga geçerken gerçek bir sorunun vardı.

etrafta. Seni becermek istiyor muyum? Evet. Bekleyebilir miyim? O da evet. Eğer benimle seks yapmak istiyorsan, ben varım Swan. Varım."

Her ifadesinin açık seçikliği ve atmosferi bozacak en ufak bir öfke belirtisi göstermeden ne kadar açık sözlü olduğu, gözyaşlarımın yeniden boğazımı tıkamasına neden oldu.

"Dördüncüsü, açık konuşayım, sana çıkma teklif ettim çünkü bunu doğru yapmak istiyorum. Seninle sıradan bir sikişten daha fazlasını istiyorum."

Oluşan yumruyu yuttum.

"Sen benim için bundan çok daha fazlasısın. Ve bu paylaşım meselesinden yüzde yüz emin olmasam da, Vaughn'la hâlâ seks yaptığınızı biliyorum - kaçırdığınızdan değil."

Gülmemek için dudagımı ısırdım.

"Ve öyle zamanlar oluyor ki, o metal dolu aletini bırak, ağzını sana dayadığı için çenesini yerinden çıkarmak istiyorum." Sonuncusu neredeyse bir hırıltı gibiydi ve direksiyonu iki eliyle birden kavrayışını düzeltti. Çok çabalıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzandım ve uzun bir nefes verdi. "O benim kardeşim ve senin mutlu olmanı istiyorum. Yani bunların hepsi üzerinde çalışıyorum. Ama bu, bana söylediğini düşündüğümde

Benimle seks yapmak istiyorsan, benimle seks yapmak istediğinden kesinlikle emin olmak istiyorum."

Mutlu olmanı istiyorum.

Kelimeleri kafamda tekrar tekrar çevirdim.

"Emersyn?" Jasper'ın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve bakışlarımı kaldırıp şimdiki zamana geri döndüm. Kaşlarını çatmıştı ve gözleri çok yoğundu. Güneş gözlüklerini bile çıkarmıştı. Parmaklarım hâlâ saçlarındaydı ve iç çektim. "Konuş benimle."

"Pardon, sanırım hayatımda biri bana bunu ikinci kez söylüyor."

"Biraz yardıma ihtiyacım var, Swan. Hangi konuda? Çünkü söz veriyorum, en azından haftada bir kardeşlerimden birini tehdit etmek zorundayım ve bunu yaptığımı duyduğunu biliyorum."

Sulu bir kahkaha kaçtı. Bu konuda yanılmamıştı. "Mutlu olmamı istemenle ilgili kısım."

Kahretsin, sesim çok küçük çıkıyordu ve Jasper'ın parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz oldu. Dudaklarımı yaladım.

"Özür dilerim. Görünüşe göre nasıl çıkılacağını gerçekten bilmiyorum. Belki de derin varoluşsal şeyler hayır sütununa giriyordur."

"Bu ifadenin varoluşsal hiçbir yanı yoktu."

Boğazımın arkasını tırmalayan gözyaşları yerinden sökülmeyle reddediyordu ama onları tekrar serbest bırakamazdım. Kabustan sonra olmaz. Kellan'a yaptığım gibi kırıldıktan sonra olmazdı. Bunu yapamazdım. Bir daha yapamazdım.

"Siktir et," diye hırladı aniden. "Bana güvendiğini söylerken ciddi miydin?"

Bu soru içinde çok fazla anlam barındırıyordu. Bir ipek rutinindeki her hareketin bir serbest bırakma anı, bir de yakalama anı vardı. İkisini de ne zaman yapacağınızı bilmeliydiniz. Sizi yakalaması için ipeklere güvenmek zorundaydınız. Bırakmak için bedeninize güvenmek zorundaydınız. Uçmak için düşmek zorundaydınız.

"Evet," diye söz verdim ona, elimi kolundan aşağı kaydırıp ve direksiyonu bırakıp benimkini kavradığında elini yakaladım. "Ciddiyim. Sana güveniyorum."

Hepsi içinde. Yakala. Bırak. Düş. Uç.

"Beni yakalayacaksın." Bunun ne anlama geldiğini anlayıp anlamayacağını bilmiyordum ama son birkaç hafta içinde isteyebileceğim her şeyi ve daha fazlasını yapmıştı. Ben istediğim için kendini zorlamıştı ve karşılığında benden tek istediği ona güvenmemdi.

Beni rehin tutan ham gerilim bu itirafla serbest kaldı. İlk düştüğünde çok korkmuştun. Ama hâlâ hayatta olduğunu böyle anlıyordun. Sonunda otoyoldan ayrılıp suya bakan başka bir kayalığın üzerindeki bir otele doğru dönerken başka bir kelime etmedik.

Devasa bir ana yapı ve merkez binanın yanlarına doğru kıvrılan iki kanadın ötesinde bungalovlara benzeyen muhteşem, kolonyal canlanma tarzı bir bina grubuydu. Beyaz sütunlar girişleri işaretliyordu ve kırmızı, neredeyse kumtaşı bir çatı onu taçlandırıyor. Otoyoldan buraya doğru kıvrılan yol, kış güneşi altında çoğunlukla kahverengi ve soluk olsa da güzel bir çevre düzenlemesine sahipti.

Bu arada, güneş gökyüzünde hızla batıyordu ve şapkama uzanıp onu geri çektim. Çocuklar kimsenin beni tanımasını istemiyordu. Burası biraz ıssız olsa da oldukça lüks bir yerdi. "Açık olup olmadıklarını bilmiyorum," dedim yaklaşırken.

"Öyleler," dedi Jasper sırtarak. "Güven bana."

"Bunu kötüye kullanma," diye mırıldandım ama sırtışı bir nebze bile azalmadı.

"Söz veriyorum, yapmayacağım." Yolu takip ederek birkaç aracın bulunduğu bir park alanına geldi. Bizim için diğerlerinden uzakta bir yer seçip oraya park ettikten sonra torpido gözünü açtı.

İçinde bulunan silah beni şaşırttı. Şaşırtmamalıydı. Ama şaşırttı. "Bunu nasıl kullanacağını bilmiyorsundur herhalde?"

"Beni ne ele verdi?" Cevabımın mı yoksa ses tonumun mu onu sırtıttığından emin değildim.

"Tamam, bunu yakında halledeceğiz."

İçimi bir heyecan kapladı. Bana bir silahı nasıl ateşleyeceğimi mi öğretecekti? Kullanmayı mı?

Ben bunu tam olarak anlayamadan cebinden başka bir şey çıkardı ve bir düğmeye bastı. Ucundan bir bıçak çıktı. "Yeterince kolay, değil mi?" Kapadı, sonra düğmeye bastı ve bıçak tekrar dışarı fırladı.

"Arabada ne kadar kalacağım?"

"Uzun sürmez Swan, söz veriyorum. Ama seni korumasız bırakmayacağım. Yani, araba açık, ısı açık. Silah içeride. Çok basit, doğrult ve ateş et. Tetiğe basmadan önce yandaki düğmeye basman yeterli. Bıçak, çok daha basit ama kesikler işe yarar. Onları boydan boya kes

avuç içi ya da gözler, bu onları yavaşlatacaktır. Kaçmak için bıaklamanız gerekiyorsa, bıaklayın."

"Kasık alışması mı?" Muhtemelen tüm bu plan hakkında daha kötü hissetmeliydim, ama tek düşünmem gereken parktaki o adamlar ya da dükkânın mutfağındaki adamdı.

Ya da Eric.

Ya da Bradley Amca.

"Kana susamış," diye mırıldandı, sonra beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. "Bunu sevdim. Hemen dneeğim. Bana ihtiyacın olursa, elini bu kornanın üzerine koy ve sonuna kadar al."

Dudaklarımı yaladım.

İçimi cızırdatan sert bir öpücük daha verdikten sonra kapıyı iterek açtı. "Kapıyı kilitle." Bu üç kelimeyi emirle doldurmuştu ve şakacı bir şekilde bile olsa onu terslemek istiyordum. Ama yapmadım.

Bunun yerine, o bekleyip izlerken uzanıp kapı kilitlerine vurdum. Memnun gülümsemesi sistemimde yeni bir sıcaklık dalgasına yol açtı ve kalçalarımı sıktım.

O sabah Vaughn ve Kellan'ın arasında uyanmak, bütün gün Rome'la oynamak ve sonra araba yolculuğu arasında, çok kötü ve daha fazlasını istemekten acı çekiyordum... Sadece onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

Hepsiyle.

Ama Jasper'ı gerçekten özlemiştim.

Koltuğumda döndüm ve onu otopark boyunca takip ettim. Arkama yaslanıp küçük bir kız kıkırdaması çıkarana kadar, elim bıçağın sapına sabitlenmişti, o zaman anladım.

Önümde güneş suya doğru alçalmaya başlamıştı ve ben yavaşça gülümsedim. Hayatımda yaşadığım harika günlerin bir listesini yapacak olsam, bu liste şimdiden ilk ona girerdi. Belki de ilk beşte.

Muhtemelen ilk iki, kimi kandırıyordum ki?

Altı ay.

Altı aydır gösteri yok. Prova olmadan. Amcam olmadan.

Eric olmadan. *Acı* olmadan.

Bu gece, bir randevuya çıkıyordum... gerçekten.

Söz verdiği gibi, Jasper on dakikadan kısa bir süre içinde arabaya dönmüştü. Kapıların kilidini açar açmaz içeri girdi ve yüzümü avulamak için eğildi. Ağzının benimkine hızlıca yapışması nabzımın hızlanmasına neden oldu ve ben de

dokunarak, bileğini sıkarak, onun beni tatmak istediği kadar ona tutunmak için istekli görünerek.

"Kahretsin, gitmek için çok uzun bir süreydi," diye fısıldadı. "On dakika oldu."

"İnan bana, çok daha uzun sürdü." Kucağına tırmanmak istememe neden olan bir başka sert öpücük ve beni bıraktı. "Dayan, neredeyse geldik."

Neredeyse...

Ama usulca arabadan indi ve geldiğimiz yoldan çıkmak yerine otoparkın içinden geçerek gizli bir yola saptı. Merak içimi yaktı ama hızla alçalan karanlıkta virajları alırken elini sıkıca tuttum. Güneş suya batan kırmızı bir toptu ve bir parçam onu izlemekle Jasper'ı izlemek arasında kalmıştı.

Jasper
kazandı.

Her
seferinde.

Bir dönemecin hemen dışında, ana binaların görüş alanının dışında, aynı kolonyal canlanma tarzında, kırmızı arduvaz çatılı olduğunu tahmin ettiğim küçük bir bungalov vardı. Jasper onun için açıkça işaretlenmiş yuvaya geri döndü ve sırtıttı. "Sana neredeyse geldiğimizi söylemiştim."

Bıçağı ona geri verdim ve önce onu, sonra da torpido gözündeki silahı aldığımda tek kelime etmedim.

"Olduğun yerde kal," diye tekrar emretti ama bu sefer arabayı kapattı. Silahı arkadan kemerine soktu ve arabanın etrafında dönüp kapımı açmadan önce örtmek için gömleğini üzerine çekti. "Benim güzel kuğum?"

Güldüm ve elini sıktım. Üzerimdeki kıyafet düşünüldüğünde bu etki biraz gülünçtü ama göz kırpıp arabayı kilitlemeden önce kapıyı iterek kapattığında kendimi hiç bu kadar hanımefendi hissetmemiştim. Dışarıdaki hava limanda olduğundan daha da soğuktu. Okyanustan gelen esinti neredeyse fırtına gibiydi. Hemen ürperdim ve Jasper beni yanına çekti, bir kolunu bana doladı. Beni, yaklaştığımızda aydınlanan karanlık verandaya doğru götürdü. Hareket sensörlü ışıklar. Güzelmiş.

Ayrıca pencerelere de iyice bakmamı sağladı. Mekânın her tarafında pencereler vardı ve içerisi kocaman bir odaya benziyordu.

"Nedir bu?"

"Burası," dedi Jasper kapıyı bir anahtar kartıyla açıp bana doğru tutarken, "tesisteki beş personel bungalovundan biri. Görünüşleri

gerçekten güzeller çünkü öyleler ama süslü değiller. Sıcak, rahat ve harika manzaraları var." Kapıyı arkamızdan kilitledi ve şömineye doğru ilerledi. Bir düğmeye bastı ve şömine alev alev yandı.

Gazlı şömine.

Bir kadranı ayarladı. "Yukarıda bir tane daha var," dedi bana. "Onu çalıştıracam. İkisi birlikte burayı oldukça iyi ısıtabilir."

Her şeyden çok merak ettiğim için peşinden gittim. İçinde bulunduğumuz geniş odada bir çift kanepa, bir çift koltuk, altı kişilik bir yemek masası ve yan tarafta küçük bir mutfak olmalıydı. Arka tarafta bir güverte ve ona açılan bir çift kapı vardı. Batan güneşin tüm pencereleri doldurduğu manzara muhteşemdi.

Jasper üst katta, sağ taraftaki büyük odaya girmişti. Burada üç kapı vardı ve onu yatak odasına kadar takip ederken ayakkabılarımı çıkardım. Başka bir şömineyi yakıyordu.

"Ve senin bir personel bungalovuna yerleşmene izin mi verdiler?" O arkasını dönerken ben de kapüşonumun fermuarını açtım. Işıklar hâlâ kapalıydı ve odayı sadece ateş aydınlatıyordu. Alt katın aksine burada pencerelerin hepsi kapalıydı. Belki de kış ayları için kapatılmışlardı.

"Çoğumuzun on altı yaşına bastığı yaz burada iş bulduk," dedi, kapüşonluyu yere bırakıp gömleğime uzanıp başımdan çekiştirirken bakışları üzerimde sabitlenmişti. "Grup evi yazın her zaman eğlenceli değildi."

Bakışları üzerimde gezinirken okşayışını hissedebildiğime yemin edebilirim, hatta ellerimi ödünç aldığım eşofman altıma götürüp soyarken bile. Sırada onların altındaki dans pantolonu vardı.

Jasper kıkırdadı, sonra boğazını temizledi. "Her neyse, yaz işi konaklama ile birlikte geldi. Yani çalışırken hepimiz yaz boyunca burada kaldık."

Yavaşça başımı salladım. "Kulağa eğlenceli geliyor. Sen ne yaptın?" Pantolonumu ve eşofman altımı ödünç aldığım kapüşonlumun üzerine bıraktım. Meme uçlarım diken diken olmuştu ama gazlı şöminenin sıcaklığı onun yüz ifadesindeki ateşle yarışamazdı. Sütyenimi tek elimle çözdüm ve kollarımdan aşağı kaydırıp arkama attıktan sonra başparmaklarımı külotumun kenarlarından içeri soktum. "Jasper?"

Bakışlarını gözlerime dikti.

"Ne yaptın sen?" Soruyu tekrarlardım ve yüzündeki şaşkın ifade karşısında kahkahalarımı zorlukla bastırabildim. Düşünecek olursak

Beni içten dışa çevirerek orgazm üstüne orgazm yaşattı ve beni kesinlikle çıplak görmüştü, bu kadar perçinlenmiş olması *beni* sessiz bir zevkle doldurdu.

"Hemen hemen neye ihtiyaçları varsa. Bazen belboyluk, o biraz berbattı ama bahşişler iyiydi. Cankurtaran yedeği, gerçek bir cankurtaran olmak için çok genç, ama nöbet tutmaya yardımcı olabiliriz. Garsonluk. Bazen kabanalarda ya da restoranda. Gerçekten her şeyden biraz."

Dudaklarını yaladı ve ben de külotumu indirip içinden çıktım. Bakışlarıyla beni aç bir şekilde takip etmesi beni poz vermeye teşvik etti, sadece birazcık. Bir konuda haklıydı; teşhir edilmek istemesem de performans sergilemeyi seviyordum.

Ona doğru yarı yolda durdum ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyleydi," diye itiraf etti, sesinde boğuk bir tını vardı. "Sanırım- Neden bundan bahsediyoruz?"

"Çünkü hala kıyafet giyiyorsun ve geçen sefer seni göremedim, bu yüzden beni izlemene izin verdim... Şimdi seni görmek istiyorum."

Sakalını ovuştururken ateşin ışığı yüzünde titreyordu. Ben yatağa doğru çekilirken yavaşça, "Evet, hanımefendi," dedi. Beni takip etmek için hareket ettiğinde ağzımın beklentiyle kurduğuna yemin edebilirim. "Söz veriyorum, istediğin her şeyi görebilirsin."

Yaklaştığında dizlerimin üzerinde yatağa doğru kaydım, mesafeyi kapattığında hâlâ biraz geri çekiliyordum.

"O yazın en sevdiğin kısmı neydi?"

Bıçağı ve silahı komodinin üzerine koydu. İkisini de görmezden geldim, dikkatimi ona sabitledim. Bakışları bana her kaydığında amımın titrediğine yemin edebilirdim ve göğüslerim neredeyse ağrıyordu. Henüz bana dokunmamıştı bile. Tadı dudaklarımdan gitmiyordu.

"Özgürlük," diye itiraf etti, gömleğinin düğmelerini benim soyunurken kullandığımdan çok daha hızlı bir şekilde açtı. Giysilerimin yanına fırlattı ve ben ayakkabılarını kaybettiğini fark edene kadar kemerini çözüp çıkarmıştı bile.

"Anlıyorum," dedim usulca. "Özgürlük gibisi yoktur."

"Hayır, Swan," diye onayladı kot pantolonu yere düşerken ve giymekte olduğu külot ya da boxer'ı da beraberinde götürürken. "Öyle bir şey yok."

Vay canına. Vaughn gibi güzel hatlara ve renkli kaslara sahip değildi ama Jasper'da ham bir güzellik vardı. Memnuniyetle, benim incelemem altında hareketsiz kaldı. Aleti hayal ettiğim kadar kalındı, uzun

ve uca doğru kıvrılıyordu. Göğsünden bacaklarına ve aletinin dibindeki koyu kahverengi buklelere kadar her yerde ince bir kıl tozu vardı.

Sıkı kaslar bacaklarında ve kollarında esnedi ve dalgalandı. Sıkı. Fitti. Ama yara izleri de vardı - dizlerimin üzerinde her seferinde bir adım atarak ilerlememi sağlayan izler. Göğüs kemiğinin altında dairesel bir yara izi. Yan tarafında daha uzun, daha yırtık bir tane daha. Daha önce göğsünde gördüğüm karışık sarmaşıklar sol göğüs kemiğinin üzerinde oluşmuştu, neredeyse küçük iplikçiklerin kaçtığı bir daire gibi.

Dövmenin üzerini düzeltmek için bir elimi uzattığımda, göğüs kaslarının gerildiğine yemin edebilirdim. Sıkı, kompakt, daha çok bir mürettebattan beklediğim gibi yapıydı. Ağırlığını kaldırabiliyordu.

Parmaklarımı kolunda gezdirdim. Dövme sadece dirseğine kadar uzanan bir kolda vardı. Ama yan tarafında daha önce görmediğim kelimeler vardı.

"Kuğu," dedi neredeyse boğuk bir ses tonuyla ve bakışlarımı onunkilere doğru çektim. İstek bana geri döndü. "Emersyn." Adımı bir okşayış gibi söyledi. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Tanrı onu korusun, zorlukla yutkundu ama başını salladı. "Sor bakalım." Ona dokunuyor olmama rağmen bir kez bile kılını kıpırdatmadı. Ona güvenme konusunda içimde ufacak da olsa bir şüphe kalmışsa, o da yok olup gitmişti.

"Ama bekleyebilir. Seni daha çok istiyorum."

"Oh, şükürler olsun," diye fısıldadı ağzı benimkine çarpmadan önce ve çıplak uzuvların karmaşası içinde yatağa düştük. Elleri her yerdeydi, okşuyor, alay ediyor, itiyor, çimdikliyor ve ağzı sadece çenem boyunca öpücükler izlemek veya meme uçlarımdan birini emmek için benimkini terk ediyordu. İki küt parmağını klitorisime dokundurduğu anda tekrar küfretti. Sırılsıklam olmuşum ve onun için yanıp tutuşuyordum. Yine de öpücükleriyle güneye gittiği anda, saçlarını kavradım ve çekiştirdim, ruhumun içine bakan o boğucu gri gözleri yukarı çektim. Ateş ışığı onları neredeyse erimiş hale getirmişti. Gümüş.

"Seni istiyorum," diye tekrarladım. "Beni becermeni istiyorum, Jasper. Bu sefer her şeyini hissetmeliyim." Yüzümü bir sıcaklık kapladı ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak sırtımı kamburlaştırdım. Bileğimi yakalayıp yatağa sabitlediğinde, boştaki elimin parmaklarıyla aletini ancak okşayabilmişim.

Diğer elimi yakalayıp saçlarından çekerek başımın yanına sıkıştırdığında, bakışlarını açık bir şekilde karşıladım. "Siktir et beni Swan, bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

nazik ol."

"Senden nazik olmanı istemedim." Dürüst olmak gerekirse, hepsinin kırılacakmışım gibi davranmayı bırakmaları gerekiyordu. "Seni istiyorum. Öfkeni istiyorum. Öfkeni istiyorum. Ateşini istiyorum. İstiyorum-" Ağzını kapattı ve beni yerimde sabitlerken sözlerimin geri kalanını kesti. Aleti amımın ıslaklığına sürtündüğünde ikimizin de inlediğine yemin edebilirim, sonra birlikte aletine uzandık.

Doğru açığı yakalar yakalamaz, yıldızları görmeme neden olan amansız bir itişle bana çarptı.

"Daha fazla," diye yalvardım başını geriye atıp inlerken. Kalçalarının sallanması onu dışarı çekti ve sonra tekrar bana çarptı ve üçüncü itişte dudaklarıyla buluşmak için yükseldim, onu öperken dişlerini ısırdım.

Küçük ısırık başka hiçbir şeyin yapamadığını yaptı. Jasper bu sefer iki kolumu da tuttu ve öpüşmeyi devraldı, dilinin itişini sikiinin ritmiyle eşleştirdi ve ikisi de içime öyle çılgın bir hızla girdi ki nefesimi tutamadım. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu ve teninin benimkinin üzerinde kayması, dudakları beni tutsak ederken yüzüme sürtünen sakalının törpülenmesi, sadece içimde derinlere vuran horozunun vuruşuyla eşleşti.

İlk orgazm beni ürküttü ve ağzına karşı çılgılık attım. Ben onun etrafında kasılırken o sadece bana güç vermek için yavaşladı ve sonra hızını artırdı, bir kez bile öpücüğü bırakmadı.

Dudaklarım moraracaktı. Yüzüm yanacaktı. Birinci raunt henüz bitmemişken, amım ikinci raunt için çoktan can atıyordu.

"Daha fazla mı?" diye sordu acımasız öpücükler arasında ve ben bileklerimi çektim.

Bir saniye içinde beni serbest bıraktı ve tırnaklarımı sırtına geçirdim. "Daha fazla."

"Evet, Swan, daha fazla." Kendini bırakmadan önce beni iki kez daha boşalttığına yemin edebilirim. Bana karşı sertleşirkenki sarsıcı his ve salıverilmesinin sıcak seli mükemmeldi. Birbirimize sarıldık ve o yere yığılırken ben de onu kucakladım. Kasları benimkilerle birlikte titriyor ve sarsılıyordu.

Omzuma bir öpücük kondurarak kendini yukarı doğru bıraktı ve sonra beni tekrar öptü. O çekilirken ürperdim ve amımın daha fazlası için ağladığına yemin ettim.

Boşluğun etrafında kenetlendim, onu geri istiyordum.

"Bir saniye," diye fısıldadı banyoya açılan kapıdan geçerken. Bir dakika ve bir tuvalet sifonundan sonra dışarı çıktı ve elini kaldırdı. "Bir dakika daha."

Kıkırdadım, çünkü ateş ışığı hareket ettikçe kıcının kayması ve sıkılması için harika şeyler yapıyordu. Alt kata ineli çok olmamıştı ki, bu kez elinde iki birayla döndü.

Kaşlarımı kaldırmam üzerine, "Bir iyilik istedim, onlar da getirdiler. Aşağıda yiyecek de var ama birazdan getiririm" dedi.

"Yemek mi sipariş ettin?"

Yavaşça doğruldum -Allah kahretsinsin, titriyordum- ve bana uzattığı açık bira şişesini almak için elimi uzattım.

"Bu bir randevu, Swan. Sana kocaman bir parça çikolatalı espresso kek bile aldım."

Ona baktım.

"Tatlım tam şurada," diye mırıldandı, beni göstererek. "Sanırım şimdi seni tekrar yiyebilirim, değil mi?"

Bir anlığına İngilizceyi unuttuğum için bana sırtımdan çok zevk aldı.

"Bu ifadeyi çikolatalı espresso keke olan tutkunuza değil, hünerlerime bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Gülerek kendimi bağdaş kurup oturmaya zorladım. İçimden sızdı ve bir an için yemin ettim, sadece dudaklarını yalayarak amıma baktı.

Sık beni. "Kesinlikle senin hünerin."

"Biranı bitir, tatlım. Birdenbire çok acıktım."

O lanet şeyi ateşlediğimde, sırtışı tam anlamıyla günahkâr bir hal aldı. Boş şişeyi parmaklarımın arasından aldıktan iki saniye sonra beni sırtüstü yatırmış, bacaklarımı omzuna atmış ve yüzünü amıma gömmüştü.

Bir sonraki orgazma ulaşması zaman aldı, ama kendini nasıl uygulayacağını biliyordu ve o dili beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde okşamak için içe doğru iterken kıvrılabiliyordu.

Bir ara yemek ve bir bira daha içmek için ara verdik. Hatta uyuklamış bile olabilirim, ama uzun sürmedi ve sonra beni tekrar horozuyla doldurdu ve ağlayarak ve çığlık atarak boşaldım.

Henüz onu emmeme izin vermemiş olsa da, bir sonraki randevumuzda emeceğinin sözünü verdi. Seks ve uyku nöbetleri arasında bana biraz

çocukluğu, grup evi ve kardeşleri olan arkadaşları
-Vandallar.

Kalbimi düğüm düğüm etti. Ona büyümekten biraz bahsettim, çok değil. Sekiz yaşımdan beri çalışıyordum ve bundan şikayet ettiğinde ona yoldaki hayatın evdeki hayattan çok daha iyi olduğunu söyledim. Bir an yemin ettim, beni daha fazla sıkıştırıcakmış gibi baktı ve sonra "Evet, evler her zaman mutlu demek değildir" dedi.

Sanırım bu da ağlamak istememe neden oldu. Sonunda uyuduk. Ya da ben uyudum. Jasper'ın uyuduğundan emin değildim. Beni o kadar erken uyandırdı ki, dışarıda hava aydınlanmamıştı bile. Homurdanmalarım üzerine beni yataktan kaldırdı ve banyoya götürdü, orada duş aldık ve beni fayansın üzerinde, ben tamamen uyanık ve ağrılı olana kadar becerdi.

Oradan bu kadar erken ayrılmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama Jasper gecedan daha fazlasını götüremezdi. Zaten bütün gece benimle ortadan kaybolduğu için çocukların muhtemelen ona kızacaklarını söylemişti.

"Onları arayalım mı?"

Yola geri döndüğümüzde "Hayır," dedi. "Hâlâ sadece ikimiz olacağımız birkaç saatimiz var ve ben bencilce davranıp bunu değerlendireceğim."

Dönüş yolunda, yaptığı farklı işler hakkında konuştuk. Görünüşe göre büyük bir kamyonu nasıl kullanacağını da biliyordu ve muhasebe ve işletme diploması vardı.

Şaşırmış görünmüş olmalıyım ve "Ne, bu güzel yüzden daha fazlasını beklemiyor muydun?" dediğinde kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

"Hayır," dedim, sonra yüzümü buruşturdum ve o da güldü. "Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum, çoğu insan bana baktığında bir işadamı görmüyor. Ama para kazanmak zorundayız ve iş dünyasında para kazanmak, başlangıçta kimi tanıdığınızla çok ilgili ama aynı zamanda fırsatları değerlendirmekle de ilgili."

Bu, Bradley Amca'nın bir keresinde bana söylediği bir şeye çok yakındı ama o küçük sesi susturdum ve ağzını tıkadım. Jasper, Bradley Amca *değildi*. Ayrıca, Jasper'ın serseri kaltaklarla ilgili hikayeleri - onun sözleriydi, benim değil

-Yerel toplum kolejine gitmesi ve daha sonra lisans derecesini tamamlamak için devlet üniversitesinde aldığı çevrimiçi dersler beni eğlendirdi.

"Onların 'serseri kaltaklar' olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum, tırnak işareti kullanarak, "eğer onlarla çevrimiçi bir sınıftaysan?"

"Sümüklü göndermişler."

Homurdandım ama o bana pişmanlık duymayan bir sırıtışla karşılık verdi.

Taze kahvelerimizi aldık ve depoya yanaşmadan önce Jasper'ı barış teklifi olarak çocuklar için çörek almaya ikna ettim. Saat hâlâ erkendi. Dönüş yolunda, çıkış yolundan çok daha iyi zaman geçirmiştik. Bir parçam Lainey'i aramayı düşündü. Nerede olduğumu bilmeyen onca insan arasında, bilmesinden rahatsız olmayacağım tek kişi oydu. Sadece ona iyi olduğumu söylemek için.

Bu konuyu çocuklarla daha sonra konuşacaktım. Peşime bir başkasının düşmesinden endişelenen onlardı, bense Bradley Amca'nın beni bulmasından daha çok endişeleniyordum. İçerisi sessizdi. Etrafta fare bile yoktu.

Jasper boş alanı tararken kaşlarını çatı. Kamyonların ikisi de gitmişti ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Belki de çocuklar burada olduğu için burada değillerdir?" Ben önerdim, o da bana bir bakış attı, sonra gülümsedi.

"Muhtemelen. Onların da yapacak işleri var ve her zaman muhafızlara ihtiyacımız yok..." Yine de, takındığı rahat ifadeye rağmen, gözleri daha soğuk, daha değerlendirci kaldı. "Çörekleri taşımanın bir sakıncası var mı?"

Elleri vardı ama ellerinin serbest kalmasını istediğini hissediyordum. Derin bir nefes çekerek, "Burada beklememi ister misin?" dedim.

Başını iki yana salladı. "O kadar da kötü değil." Kaşlarımı kaldırıncı iç çekti. "Söz veriyorum. Sadece üç kişinin sürekli görevde olmasını tercih ederim. Diğerleri paranoyak olduğumu düşünüyor. Yani muhtemelen benimle dalga geçmenin bir yolu, ama çörekleri taşı ve önce benim girmeme izin ver?"

Başımı salladım. Hızlı gülümsemesi ve nazık öpücüğü bir teşekkür olarak uzun bir yol kat etti. Sonra noktayı koydu.

Kapı kilitli değildi, ama her zaman öyleydi. Cesaret kırıcı herhangi bir ses çıkarmadı, ben de hemen arkasından gittim. Jasper daha oturma odasına varmadan siyah saçlı bir karaltı ona çarptı. Kahvesi uçtu ve vahşi yumruklar arasında yere yığıldı.

Dondum kaldım. Jasper çoktan sallanarak geliyordu ve ben ilerlemeye başladım ama bir kol etrafımda dolandı. "Yapma, Dove," dedi Vaughn, sesi gerilmişti. İşte o zaman anladım - herkes buradaydı. Kellan bana acı dolu bir bakış attı ve yüzünün yan tarafında taze morluklar vardı. Freddie onun birkaç adım arkasında durmuş, sefilce kıpırdanıyordu. Rome ve Liam mutfağın yanında sessiz nöbetçiler gibiydiler.

Roma bakışlarını benden savaşçılara çevirdi ama Liam gözlerini onlardan ayırmadı.

Kim lan bu?

Jasper ve saldırganı birbirinden ayrılırken, "Bırak," dedim. Jasper'ın burnundan ve yüzündeki bir kesikten kan akıyordu. "Kes şunu!"

Onu döven adam dondu ve bana bir bakış attı. Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Saçları kısacık kesilmişti ve yanaklarında kirli sakal gölgesi vardı. Her iki kolunda da dövmelemler vardı ve eklemeleri kanlı ve kırıktı.

Bu adamla ilgili her şey tehdit çılgınlıkları atıyordu. Jasper elini kaldırdı. "I-" Adam ileri atılıp yumruğunu Jasper'ın suratına indirmeden önce bundan fazlasını söyleyemedi.

Çörekleri bıraktım ve Vaughn'un kollarından sıyrıldım. Bunu neden kimsenin durdurmadığını bilmiyordum ama Jasper'ın tam önüne geçtim. Eğer adam ona tekrar vurmak istiyorsa, bana vurmak zorundaydı.

"Sparrow-" "Starling-"

"Küçük Bit,
yapma..." "Boo-
Boo!"

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedim üzerimde yükselen adama ters ters bakarak. "Ve umurumda da değil. Onu rahat bırak." Jasper'ın bıçağı cebime ne zaman soktuğunu bilmiyordum, belki de dışarıda yapmıştı, ama ağırlığı oradaydı ve bıçağı çekip açtım.

Kimse kıpırdamadı, ne boksör, ne çocuklar, hiç kimse.

"Sorun değil Emersyn," dedi Jasper arkamdan. "Buna hakkı var."

"Hem de nasıl."

Ama Jasper'a bakmaya cesaret edemedim. Bana bakan adam yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Ivy," diye fısıldadı, o kadar çiğ ve kırık bir ses tonuyla, kulağa pek de insani gelmiyordu.

"Ne?"

"Little Bit," dedi Doc yavaşça bize doğru ilerlerken. "Bu Raptor." Ondan bahsetmişlerdi. Harika, demek Raptor pisliğin tekiydi. Bildiğim iyi oldu. "Kardeşin."

Ne?

Emersyn ve Vandallar *Ruthless Traitor*'da geri dönecek.

Heather'ı ve tüm serilerini takip etmek için okuyucu grubuna katılın:
<https://www.facebook.com/groups/HeathersPack/>

OceanofPDF.com

RUTHLESTRAITOR

Her şeyin temelinde bir sır ve bir yalan vardı.

Ona söylemediğimiz bir
sır. Kendimize
söylediğimiz bir yalan.

Emersyn Sharpe göz kulak olduğumuz bir kızdan çok daha fazlası. O bize çok uyan bir kadın.

Yapmamız gereken en son şey onu almaktı ve yaptığımız en kötü şey de onu tutmaktı ama bize ihtiyacı var. Sanırım, ben de dahil olmak üzere birden fazla kişinin ona ihtiyacı var.

Sırrı paylaşmak bize düşmezdi ve yalan?

Onu tutmanın onu kurtarmak olduğu yalanına inandım. Bize güvenmesi için onu ikna etmenin gerekli olduğu yalanına. Ona aşık olmanın nefes almak kadar doğal olduğu yalanına.

Bu tuzağa düşerken yalnız olmamam önemli değildi. Önemli olan, tuzak kapandığında onu bir tarafa, bizi diğer tarafa koymasıydı.

Lanet olsun ve biz de çok yaklaşmıştık.

Benim adım Vaughn Westbrook ve şimdi pes edersem lanetleneceğim.

RUTHLESS TRAITOR, düşman-sevgili/aşk-nefret temalarını içeren tam uzunlukta bir olgun üniversite/yeni yetişkin romanıdır. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin üçüncü kitabıdır.

AFTERWORD

Bu, içimden akıp giden nadir kitaplardan biri. Sanırım beşinci bölümdeydim ki tüm kitap bir anda zihnime aktı. Oturdum ve bütün bir kitabın bölüm analizlerini yazdım.

O andan itibaren bu kitabı yazmaya tam gaz devam ettim. Benden çıkmasını istiyordu ve omurgamdaki bel fıtığı nedeniyle yatağa mahkum olup ameliyat olup olamayacağımı öğrenmeyi beklerken, bu benim oyalanma ve neşe kaynağımdı. Bazen de ıstırabım oldu çünkü dökmek istediğim kelimelere her zaman yetişemiyordum.

Korkutucu bir şekilde, serinin bir sonraki kitabı da aynı şeyi yapıyor, bu yüzden buradan nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Buradan nereye gideceğimizi görmek için çok heyecanlıyım.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

ABOUT HEATHER LONG

USA Today çoksatan yazarı Heather Long, parkta uzun yürüyüşleri, bilim kurguyu, süper kahramanları, denizcileri ve dangalak olmayan erkekleri seviyor. Kitapları, Teksas yazı kadar sıcak bir romantizmle birbirine karışmış kahramanlar ve kadın kahramanlarla dolu. Heather, paranormal tarihi westernlerden çağdaş askeri romantizme kadar tür değiştirebilir, ancak tüm hikayelerinde bir şey doğrudur - karakterleri kitapları yönlendirir. Hayvan sürüsüyle uğraşmadığı zamanlarda zamanını ailesine ve aileden saydığı arkadaşlarına ayırıyor. Kahramanlarınızı göğsündeki taşları yalayabileceğiniz kadar gerçek ve kadın kahramanlarınızı tıpkı onlar gibi kadınlarla arkadaş olduğunuzdan emin olacak kadar sevimli seviyorsanız, onun dünyalarından en az onun kadar keyif alacağınıza inanıyor.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

OceanofPDF.com

ALSOBYHEATHERLONG

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman
Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!
Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat

Denizcisine Hizmet

Etmekten Gurur

Duyuyor

Pişmanlık Yok, Teslimiyet

Yok Denizci Kovboy

İki ve Gururlu Bir Denizci
ve Bir Centilmen

Combat Barbie Viski

Tango Foxtrot

Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?

Bir Denizci İlişkisi

Denizci Sonsuza Kadar

Denizci Rüzgarda

Menfaatleri Olan

Denizci Bereketli Bir

Denizci

Ökseotu Altında Bir

Denizci İçin Mum

Eski Denizciler Unutulmasın Diye

Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın

Denizci Koruması Smoke &

Marines

Bravo Team Wolf

Tehlike Isırdığında

Ateş Altında

Boomers

Judas Contact Ölümcül
Genesis
Durdurulamaz

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır Hedefi:
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane
Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
The Quick & The Fevered
Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay

Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Madison, Cadı Avcısı

Every Witch Way But Floosey's

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş Succubus
Zincirsiz Succubus
Succubus Kutsanmış

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler

Akşamdan Kalmalar ve
Tatiller Arsız ve Nefessiz

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt

Kurt Isırığı

Kafesteki Kurt

Kurt İddiası

Yandaki Kurt

Serseri Kurt

Bayou Kurdu

Evcilleşmemiş

Kurt

Menfaatleri Olan Kurt

Nehir Kurdu

Tek Kötü Kurt Çöl

Kurdu

Kar Kurdu

Gemideki Kurt

Holly Jolly

Kurdu Gölge

Kurt

Ay Çarpmış Kurdu

Şimşek Kurdu

Hayalet Kurt

Outlaw Wolves

Wolf Unleashed

Ruh Kurdu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.